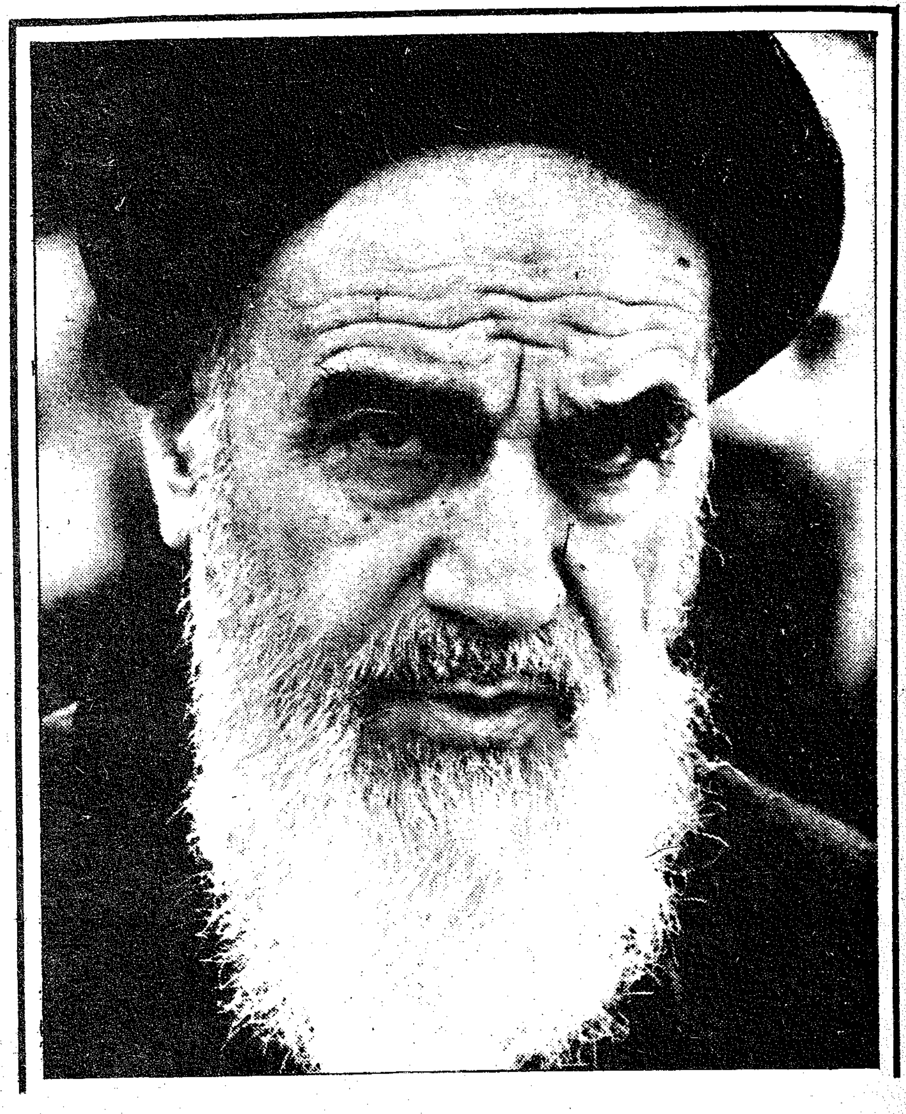

HUMEYNİ

Mustafa Talip GÜNGÖRE

HUMEYNİ VE İSLAM

ARAŞTIRMA YAYINLARI

DİZGİ: ODAK Dizgi
BASKI: Kuşak Ofset/İstanbul
Baskı Tarihi: 1985

İSTEME ADRESİ:
ARAŞTIRMA YAYINLARI

P.K. 158 BEYAZIT – İSTANBUL

İÇİNDEKİLERDEN BAZILARI

KUR'AN'DA EKSİKLİK VE FAZLALIK OLDUĞUNU İDDİA EDİYORLAR 69

HUMEYNİ VE MOLLALAR PEYGAMBERİMİZİN HADİSLERİNE İNANMIYORLAR. 92

HZ.EBUBEKİR, HZ.ÖMER, HZ.OSMAN VE DİĞER SAHABELERİN İSLÂMDAN DÖNDÜKLERİNİ İDDİA EDİYORLAR 109

SAHABELERDEN SONRA GELEN SÜNNİ MÜSLÜMANLARI DA KAFİRLİKLE SUÇLUYORLAR 145

HUMEYNİ BİZ EHLİ SÜNNET MÜSLÜMANLARIN SAVAŞILMASI GEREKEN DÜŞMAN OLDUĞUNU SÖYLÜYOR. 146

İMÂMI-ÂZAM EBU HANİFEYE LANET OKUYORLAR 152

HUMEYNİ CİNSÎ SAPIKLIĞI MEŞRU GÖRÜYOR 200

HUMEYNİ MUT'Â'YI -KADIN KİRALAYIP CİNSEL YARARLANMAYI- MEŞRU GÖRÜYOR. 217

İMAMLAR GÜNAH İŞLEMEZLER, YANILMAZLAR MASUMDURLAR 169

İMAMLAR OLMUŞUN VE OLACAĞIN İLMİNİ BİLİRLER. ONLARA HİÇBİR ŞEY GİZLİ KALMAZ. 174

İÇİNDEKİLER

1 . BÖLÜM :	Giriş , Perdeyi aralamak için yazdım.	9
2 . BÖLÜM :	Türkiyede Humeyniciler...	14
3 . BÖLÜM :	İran halkını kardeş biliriz...	22
4 . BÖLÜM :	Mezheplerin doğuşu ve ayrılık sebebleri .	27
5 . BÖLÜM :	Humeyni mezhep savaşını hortlattı.	36
6 . BÖLÜM :	Humeyni Takıyye yapıyor inancini gizliyor.	55
7 . BÖLÜM :	Kur'anda eksik ve fazlalık vardır diyorlar .	69
7 . BÖLÜM :	İslam'a bizim gibi inanmıyorlar	
7 . BÖLÜM :	İslamın temellerine bizim gibi inanmıyorlar.	62
8 . BÖLÜM :	Kur'anda eksik ve fazlalık vardır diyorlar .	69
9 . BÖLÜM :	Peygamberimizin Hadislerine inanmıyorlar .	92
10 . BÖLÜM :	İmameti iman esaslarından sayıyorlar .	98
11 . BÖLÜM :	Sünni müslümanları kafir sayıyorlar .	145
12 . BÖLÜM :	Caferi imamların insan üstü ilahi sıfatları .	157
13 . BÖLÜM :	Humeyninin ibadet anlayışında başkalıklar.	186
14 . BÖLÜM :	Humeyni Cinsi sapıklığı meşru görüyor.	200
15 . BÖLÜM :	Humeyni geçici nikahı meşru görüyor .	217

ALLAHIN ADIYLA...

ÖNCE

Daha önce yayınladığımız:
HUMEYNİ VE İRAN İNKILABI -BELGESEL İNCELEME-
adlı birinci kitabımızda, aynı konuda ikinci kitabı yayınlayacağımızı ilan etmiştik. Hatırlayacaksınız birinci kitabın arka kapağına aynen şu ilanı koymuştuk:

– İKİNCİ KİTAP –

HUMEYNİ'NİN İSLAM ANLAYIŞI
ELEŞTİRİLER

Humeyni ve mollaların kanlı icraatları, akıl ve mantık dışı işleri ve barış kabul etmez savaşları iddia ettikleri gibi İslam'a değil, İslamı yanlış anlayışlarına, cehalet ve nefsaniyetlerine dayanmaktadır.
Bu yanlışlardan bazıları :

- Mezhep taassubu ile şii olmayanları müslüman saymayışları,
- Kur'an - ı kerimin manalarını tahrif edişleri,
- Buhari ve benzeri Hadis - i şeriflere inanmayışları,
- İmam - ı azama lanet okuyuşları,
- Para karşılığı saatlik geçici nikahı caiz görüşleri,

ve daha nice önemli konular kendi belgeleri ile ikinci kitapda !

Yazan : Mustafa Talip Güngörge
Yakında çıkıyor !

İşte bu sözümüzde durarak, elinizdeki ikinci kitabı yayınlamış bulunuyoruz.

İlanda yer alan ve almayan bütün konuları kendi belgeleriyle açıklanmıştır.

Bu kitapda Humeyni ve mollaların daha çok İslam anlayışları dolayısiyle ideolojileri sözkonusu olduğu için, konulharı genel olarak kendilerine ait kesin belgelerden aktarmaya çalıştık. Bu sebeple de geniş açıklamalar yapmak yerine, sadece belgeleri tercüme ve izah etmekle yetindik. Eleştirilerimizi pek sınırlı tutarak, belgeleri sayın okuyucularımızın yüksek takdirlerine bıraktık.

Evet Humeyni ve mollaların İslam anlayışlarını, ideolojilerini kendi belgelerinden görmek ve dolayısiyle İran'da neler olduğunu daha iyi anlamak imkanını bulacaksınız. Takdir siz sayın okuyucularımızındır.

Gayemiz İslam'a ve müslümanlara hizmettir.

Çaba ve gayret bizden,

Başarı yüce Allah'dandır....

Mustafa Talip GÜNGÖRGE
1.9.1984 - İstanbul

BÖLÜM: I

GİRİŞ

PERDEYİ ARALAMAK İÇİN YAZDIM.

Humeyni "İslâm" derken sadece kendi mezhebini kastediyor. O halde mezhebi nedir?

- Humeynî ve mollalar İran'da İslam Cumhuriyeti kurduklarını ilan ediyorlar. Her konuda İslâm kanunlarını uyguladıklarını söylüyorlar.

- Humeynî ve mollalar beş yıldan beri müslüman Irak ile yaptıkları savaşı İslâm adına yaptıklarını ve müslüman Irak'ın İslâm rejimini yıkmak istediğini iddia ediyorlar.

- Humeynî ve mollalar, yüzbinlerce kendi müslüman vatandaşlarını astılar, kurşuna dizdiler. Bütün bunları da İslâm'ın emri olarak yaptıklarını ilan ettiler.

- Humeynî ve mollalar ilk günden beri, İhtilali ihraç edeceklerini söylüyorlar. Yani diğer müslüman ülkelerde de İran'daki gibi İslâmî düzeni kurmak için ihtilaller yapacaklarını söylüyorlar. Bu maksatla öteki müslüman ülkelerin halklarını ayaklanmaya, yöneticilerini alaşağı etmeye çağırıyorlar. Ayrıca ihtilali ihraç etme uğruna milyarlarca dolar yatırım yapıyorlar.

Ve....

Diğer müslüman ülkelerde olduğu gibi, Türkiye'de de, Humeyni'nin çağrısına katılan küçük de olsa bir gurup ortaya çıkmış bulunmaktadır. Bunlar ellerindeki iki günlük gazete ve birtakım yayın evleri ile geniş propagandalar yapmaktadırlar. İran'da basılan dergi ve kitaplar da elaltından dağıtılmaktadır. Ayrıca İran Radyosu da günlük Türkçe yayınları ile halkımızı etkilemeye çalışmaktadır. Bütün bu çalışmalar Türkiye'de de İran'daki gibi bir İslâmî rejim kurulması için, İran ihtilalini Türkiye'ye ihraç etmek için ortamı hazırlama faaliyetleridir. Artarak devam etmektedir.

Ve... Humeyni ve mollalar "İSLAM" derken sadece kendi mezheplerini Şii Caferi mezhebini kasdetmektedirler. İran'ın resmi dini olarak anayasalarında yeralan bu mezhebe, İmamiye 12 İmam mezhebi, Şii 12 İmam mezhebi, Caferi 12 İmam mezhebi ve kısaca Caferi mezhebi de denilmektedir. Tabii İran'a özel bir Caferilik.

Dolayısiyle Humeyni ve mollalar, "İslâm Cumhuriyeti" derken, gerçekde "Caferi Cumhurieti" demek istemektedirler. "İslâm kanunlarını uyguluyoruz" derken, gerçekde "Caferi mezhebi prensiplerini uyguluyoruz" demektedirler.
"Diğer müslüan ülkelere de ihtilali ihraç edeceğiz, oralarda da İran'daki gibi İslâm Cumhuriyeti kurmak için ihtilaller çıkaracağız" derken de şu manayı kasdediyorlardır: "Öteki müslüman ülkelerde Şii olmayan yöneticileri devireceğiz, Şiileri iktidara getireceğiz ve oralarda da İran'daki gibi İslâm Cumhuriyeti, yani Şii Caferi Cumhuriyeti kuracağız..."!.. Evet gerçekten bu manayı kasdediyorlar, böyle söylüyorlar.

O halde, Humeyni ve mollaların mezheplerinin ne olduğunu bilmek hem hakkımız, hem de milletimize bildirmek vazifemizdir. Çünkü mademki, Humeyni ve mollalar "İslâm" derken sadece kendi İranî mezhepleri olan Caferiliği kasdediyorlar ve netice olarak bizleri de Caferi yapmak istiyorlar, o halde biz de o İran Caferiliğini bilmek, dolayısiyle Humeyni ve mollaların ne demek istediklerini anlamak isteriz. Halbuki Humeyni ve mollalar, "İslâm ve İslâm Cumhuriyeti" deyince, Türkiye'deki müslüman halkımız kendi anladığı manada bir müslümanlık düşünmektedir. Böylece ortaya bir yanlış anlama, bir aldatma -takıyye- çıkmaktadır.

İşte bu araştırmayı, sözkonusu bu yanlış anlamayı ortadan kaldırmak için yaptık, Humeyni ve mollaların neler söylediğini ve neler kasdettiklerini gerçek manalarında belgelerle ortaya koymak için yaptık. Perdeyi aralayıp gerçekleri görmek ve göstermek için yaptık.

Bir başka ifadeyle, bu kitabı, tarihdeki mezhep ihtilaflarını deşelemek için yazmadık, aksine günümüzde, kapımızı çalan, ihtilâl ihracı veya ithali ile neler kazanacağımızı, neler kaybedeceğimizi düşünebilmek için, cehaletle yoğrulmuş hırs ve heveslerle düşeceğimiz yanılgılar ile nasıl bir felakete sürüklenceğimizi anlamak ve anlatmak için yazdık... Tarihdeki Türk - İran münasebetlerinin acı hatıralarını düşünerek, büyük Türk milletini ve gelecek nesillerimizi benzeri acılardan, felaketlerden korumak için, uyarmak için yazdım bu kitabı...
Allah cümlemizi doğruya yöneltsin, yanlışdan korusun...

DİKKAT: 1

TÜRKİYE'DEKİ ALEVİ KARDEŞLERİMİZ HUMEYNİ'YE ŞİDDETLE KARŞIDIRLAR

Konuya girmeden önce dikkat çekmek istediğimiz iki husus var. Bunlardan biri, Türkiye'deki Alevi kardeşlerimizin Humeyni'ye şiddetle karşı oldukları gerçeğidir. Dolayısiyle Aleviler bizim tenkitlerimizin muhatabı değildirler.

İlk bakışda, Humeyni'nin de, Türkiye'deki Alevilerin de Şii oldukları noktasından hareketle, bizdeki Alevilerin Humeyni'ye ve kurduğu rejime karşı bir ilgi, bir yakınlık duymaları gerektiği düşünülebilir. Fakat gerçek hiç de öyle değildir. Yaptığımız inceleme ve araştırma sonucu ortaya çıkan kesin gerçek şudur; Türkiye'deki Alevi kardeşlerimiz Humeyni'ye de, onun mutaassıp fikirlerine de, kurduğu düzene de şiddetle karşıdırlar. Nitekim bunun aksini isbatlayan hemen hiçbir belge mevcut değildir. Bu sebepledir ki bizim bu kitapda yazdığımız hiçbir şey Alevileri bağlamaz, onlarla ilgisi yoktur.

Alevilerin Humeyni'ye şiddetle karşı olmasına rağmen, Türkiye'de Humeyni'ye ve kurduğu rejime hayranlık duyan Sünni kardeşlerimiz az da olsa mevcuttur. Tabii Humeyni'ye ve rejimine hayranlık duyan küçük bir azınlık Sünni kardeşimiz gerçekte sadece İslâm kelimesi ile yapılan propagandalara aldanmaktadırlar. Humeyni'nin gerçek inançlarını bilen, kurduğu kanlı ve zincirli rejimin mahiyetini azıcık kavrayan hiç bir kimsenin Humeyni'ye ve sözde İslâm Cumhuriyetine asla hayranlık besleyemez, aksine ona karşı kin ve nefretle dolar taşar...

Humeyni'nin neden Alevileri değil de, Sünnileri kısmen etkilediğini ayrı bir araştırma konusu olarak bir tarafa bırakıp biz, Alevi yurttaşlarımızın Humeyni'ye neden karşı olduklarına dair bir iki hususu özetleyelim:

Bilindiği gibi, Şiilerin birçok gurubu vardır. Bunlardan Sünnilere çok uzak olanları olduğu gibi çok yakın olanları da vardır. İşte Türkiye'deki Aleviler her ne kadar Şii iseler de, İran şiiliğinden çok ayrı bir özelliğe sahipdirler. Bizdeki Aleviler daha çok Zeydî meshebine, yani Peygamberimizin torunlarından İmam Zeydin mezhebine meyillidirler. Zeydî mezhebi ise Sünniliğe, özellikle de Hanefi mezhebine son derece yakındır. Ayrıca Türkiye'deki Aleviler asırlardan beri Sünni Hanefilerle birlikte, içiçe yaşamalarından dolayı Sünnî-Hanefi inançlarına ve yaşantısına uyum sağlamışlardır. Dini ve millî kültürün giderek yaygınlaşması ile bu uyum önümüzdeki yıllarda daha da kökleşecek ve gelişecektir. En önemlisi, Türkiye'deki Sünni ve Alevî herkes aynı soyun evladları olarak Türk'dürler, kardeşdirler. Dolayısiyle Sünnilerle Alevilerin dini bir, soyu bir, tarihi bir, bayrağı bir, hak ve menfaatleri bir, örf ve adetleri birdir.

Türkiye'deki Aleviler aynen Sünniler gibi, devletine, Cumhuriyetine, milletine ve dinine candan bağlıdırlar. Böyle olunca, Türkiye'deki Alevilerin Humeyni'ye de, kurduğu rejime de, İran Şiiliğine de karşı olması gayet tabidir...

Üçbeş sapık, üçbeş dinsiz, üçbeş vatan ve millet düşmanı her topluluktan çıkabilir, Aleviden de çıkar, Sünniden de çıkar. Nitekim çıkmıştır da... Bu türlü üçbeş yolunu şaşırmış hiçbir zaman topluluğu bağlamaz. Bütün topluluğun o üçbeş şaşkının aynasında görülmesine sebep olamaz...

Altını çizerek tekrar edelim, çok küçük bir azınlık, gafil Sünni gurup müstesna, Türkiye'deki Sünnilerin tamamı Humeyni'ye ve fikirlerine karşı olduğu gibi, aynen Türkiye'deki Aleviler de Humeyni'ye de ve kurduğu rejime de şiddetle karşıdırlar. Bizdeki Aleviler inanç ve fikir yönünden de Humeyni ve mollalardan ayrıdırlar. Onlarla bir ilgileri mevcut değildir.

Dolayısiyle bizim Humeyni ve mollalara, İran Şiiliğine ait olarak kitapda ortaya koyduğumuz apuk sapık fikir ve inançlar ile Türkiye'deki Alevi yurttaşlarımızın bir ilgisi mevcut değildir, tabiiatıyla bizim tenkitlerimizin de muhatabı değildirler. Ortaya koyduğumuz görüşler Humeyni'ye ve İran mollalarına aittir, tenkitlerimiz de sadece onlara yöneliktir...

DİKKAT: 2

İRANLI AYDIN MÜSLÜMANLAR, ÖZELLİKLE İRANLI TÜRKLER HUMEYNİ'YE KARŞIDIRLAR

Konuya girmeden önce dikkat çekmek istediğimiz ikinci husus, İranlı aydın müslümanların, özellikle Azeri Türklerinin Humeyni'ye de, fikirlerine de şiddetle karşı oldukları dolayısiyle onların da tenkitlerimizin dışında bulunduğudur.

Gerçekten de, yaptığımız araştırmalarda kesin olarak tesbit etmiş bulunuyoruz ki, İranlı aydın müslümanlar Humeyni ve mollaları hem siyasi yönden eleştiriyorlar hem de dinî anlayış açısından tenkit ediyorlar. Hatta onlar Humeyni ve mollaları İslamî inanç bakımından ve ahlak anlayışı açısından sapıklıkla suçlamaktadırlar.

İranlı Türklere gelince onlar da Humeyni'ye ve mollalara hem siyasi açıdan hem de dini anlayış yönünden karşı çıkıyorlar. İranlı Türkler ayrıca Humeyni yönetiminin Türklerin milli ve insanî haklarını gasbettiği için, en tabii haklarını dahi vermediği için eleştiriyorlar.

Daha açık olarak şunu söyleek istiyoruz: İranlı aydın müslümanlar da, bizim gibi Humeyni'yi ve mollaları eleştiriyorlar, dini bakımdan eleştiriyorlar, siyasî açıdan eleştiriyorlar... İranlı aydın müslümanlar, gerek Fars asıllı ve gerek Türk asıllı olsun, onlar da bizim gibi inanıyorlar, bizim gibi düşünüyorlar, bizim gibi Humeyni ve mollalara karşı çıkıyorlar, mezhep taassubuna onlarda hayır diyorlar, bizim gibi onlar da İslam kardeşliğini savunuyorlar...

Dolayısiyle İranlı aydın müslümanlar, özellikle Azeri Türkleri, Türkmenler bizim tenkitlerimizin dışındadırlar. Çünkü onlar bizi tenkit ettiğimiz Humeyni ve mollalara aynen bizim gibi karşıdırlar. Bizim tenkitlerimiz Humeyni'ye, mollalara ve onların mutaassıp yandaşlarınadır, onların sakat ve sapık fikirlerinedir, kanlı icraatlarınadır...

İranlı aydın müslüman Farslar bizim din kardeşlerimizdir, kendilerine İslam kardeşliğinden doğan saygımız, sevgimiz derindir. İranlı müslüman Azeri Türkleri ve Türkmenler ise bizim hem din kardeşimiz, hem kan kardeşimizdirler. Kendilerine olan sevgimiz ve saygımız sonsuzdur.

Kitabımız İran halkının hayrına, iyiliğine ve yararına yöneliktir. Biz başta Türk milleti olmak üzere bütün müslüman milletlerin refah ve saadetini istiyoruz. Bütün müslüman milletlerin hayır ve iyiliğini istiyoruz.

BÖLÜM: II

TÜRKİYE'DE HUMEYNİCİLER

Diğer müslüman ülkelerde olduğu gibi, Türkiye'de de, Humeyni'yi ve İran İnkılabını benimseyen ve onun bir benzerinin Türkiye'de gerçekleşmesini arzulayan, bu yolda çalışmalar yapan küçük de olsa bir gurup ortaya çıkmıştır.

Birinci kitabımız: "HUMEYNİ VE İRAN İNKILABI" adlı eserimizde, "İRAN İNKILABININ TÜRKİYE'DEKİ AKİSLERİ" başlığı altında geniş açıklamalarda bulunmuştuk. Burada onları tekrarlamak istemiyoruz. Dileyenli okuyucularımız oradan okuyabilirler.

Burada Türkiye'deki Humeynicilikle ilgili son gelişmelerle birlikte sadece kısa bir özet yapacağız.

KİMLERDİR TÜRKİYE'DEKİ HUMEYNİCİLER?

Türkiye'de Humeyni'ye hayran olan ve Türkiye'de de İran'daki gibi bir Humeyni inkılabı olmasını arzulayan ve bu yolda propaganda ve terör faaliyetlerine girişenleri kısaca şöyle özetlemek mümkündür.

1 - AKINCILAR HUMEYNİCİ OLDU: Daha önce kendilerine akıncı adı verilen bir grubun büyük bir bölümü bugün Humeynici olarak ortaya çıkmışlardır. Bunlar gizli ve açık olarak halk içinde çeşitli propagandalar yaparak Humeyni'yi asrın İslâm lideri ve İmamı olarak tanıtıyorlar ve İran'da tam bir İslamî düzen kurulduğunu yayıyor ve Türkiye'nin kâfir ülkesi olduğunu söylüyorlar, hatta bunu yazıyorlar da...

2 - HUMEYNİCİ TERÖRİSTLER : Birinci kitabımızda bu gidişle bir müddet sonra Dev-Sol'un yerini Devrimci Humeynicilerin alacağını söylemiştik. Görünen köy kılavuz istemez cinsinden bu tahminimiz maalesef gerçekleşmiştir. Sadece adlarına Hızbullah -Allahın partisi- adını vermişlerdir. Bilindiği gibi bu ad Humeyni'nin partisinin adıdır. Bu örgüt adı altında toplanan Humeyniciler birçok soygun yapmışlar, anarşik olaylara katılmışlar ve Camiye sakladıkları otomatik silahlarıyla yakalanmışlardır. **Humeynici teröristler Türkiye'nin kendileri için savaş ülkesi olduğunu söylemişlerdir.** Yani onlara göre Türkiye Dar-ı harp - savaş ülkesi, kâfir ülkesidir. Bu iddiaya ait cevabımızı birinci kitapda vermiştik. Humeynici teröristler Türkiye'de İran İnkılabının benzerini gerçekleştirmek için savaşa giriştiklerini söylemişlerdir.

3 - HUMEYNİCİ ÖĞRENCİLER : İmam Hatip Liselerinde ve İlahiyat Fakültelerinde bazı kötü niyetli öğretmen ve öğretim üyelerinin tesirleri ve zehirlemeleri sonucu olarak, din eğitimi gören birtakım gençlerimiz Humeyni hayranı haline getirilmişlerdir. Humeyni'ye asrın İmamı ve insanlığın lideri olarak yürekten bağlı hale getirilen bu çocuklarımız maalesef, vatana, millete ve devlete düşman halinde yetiştirilmektedirler. Ancak din eğitimi gören gençler arasında Humeynici olanlar küçük bir azınlık halinde bulunmaktadırlar. Büyük çoğunluk Humeyni'ye karşı, vatan ve milletine, din ve devletine bağlı altın gibi çocuklarımızdır.

4 - HUMEYNİCİ DİN GÖREVLİLERİ: Türkiye'de din görevlileri arasında da maalesef küçük de olsa bir Humeynici gurup mevcuttur. Tabiri caiz ise, bazı din görevlileri Humeyni adına hutbe okumaktadırlar. Bütün gayretlerimize rağmen, birinci kitabımızı din görevlilerine ulaştırmak mümkün olamamıştır. Din görevlilerini ve halkımızı Humeyni'ye karşı uyarmak için yazılan kitabımıza Diyanet İşleri Başkanlığı ve Diyanet Vakfı ilgi göstermemişlerdir.

5 - HUMEYNİCİ YAYINEVLERİ : İstanbul ve Ankara'da bazı yayınevleri Humeyni yanlısı kitaplar yayınlamakta, İran'dan getirilen eserler tercüme edilerek neşredilmektedir. Dindar halkımızı Humeyni adına kazanmak üzere bu yayın evleri tarafından çıkarılan kitaplar özel bir propaganda usulü ile elden ele dolaştırılmaktadır. Para kazanmayı dine ve devlete tercih eden bu yayınevlerinin bazıları inanmadıkları halde sadece ticaret ve menfeati esas aldıkları bilinmektedir.

6 - MİLLİ GAZETE VE YENİ DEVİR GAZETELERİ : Millî'liğe, Milliyet'e ve milliyetçiliğe düşman olan, fakat kendi adı: MİLLİ GAZETE olan bir gazete ilkinden beri Humeyni'yi ve İran inkılabını ilkinden beri hararetle desteklemektedir. Bir türlü kendisine okuyucu bulamayan Yeni Devir gazetesi de keza Humeynici yayın yapmaktadır. Türkiye'de Humeyni'nin yayın organı gibi neşriyat yapan Milli Gazete ve Yeni Devir aslında, bütün Humeynici faaliyetlerin kaynağı durumundadırlar. Milli Gazete'nin bazı yazarları İran'a kaçmış, Türk vatandaşlığından atılmış, Orada radyo ile Türkiye aleyhine yayınlar yapmakta,

dergiler çıkarıp elaltından Türkiye'ye sokmaktadırlar. Son zamanlarda Milli Gazete'de Humeyniciler yönetimi tamamen ele geçirmişlerdir. Humeynici faaliyetleri yüzünden Üniversite öğretim üyeliğinden atılan İran asıllı ve Şii, Humeynici Hüseyin Perviz Hatemi Milli Gazete'de başyazılar yazmaktadır. Diğer yazar ve görevlilerini de ona göre kıyaslayın.

EHLİ SÜNNET MENSUBU HUMEYNİCİLERE BİRKAÇ SÖZÜMÜZ VAR!

Yukarıdan beri açıkladığımız üzere, Türkiye'de ve Avrupa'da, Ehli Sünnet mensubu olduğu halde, Şii Humeyni'ye hayran olan, onu kendilerine imam, maddi ve manevi lider kabul eden, hatta Humeyniyi Mehdi bilen, gazeteler, yazarlar, yayınevleri, din görevlileri, din bilgisi öğretmenleri var. Ayrıca bunların arkasından giden saf yürekli, az bilgili, dindar kardeşlerimiz ve din eğitimi görmekte olan gençlerimiz vardır.

Bizim maksadımız ihtilaf ve ayrılıkları kışkırtmak ve derinleştirmek, kimseyi küçük düşürmek olmadığı için Humeynicilerin elebaşlarının isim listelerini ayrı ayrı faaliyetlerini yayınlamıyoruz. Bunu biraz da uyanırlar, yeniden doğru yola gelirler ümidiyle yapmıyoruz. Bizim maksadımız sadece Humeyni tehlikesine karşı dinimizi ve devletimizi korumak için uyarmak, hakka ve doğruya çağırmaktır.

Yine bu maksatla, Humenicilere birkaç sözümüz var:

KESKİN SİRKE KENDİ KÜPÜNÜ ÇATLATIR

Humeynicilik propagandasını besleyen gerçek duygunun Türkiye düşmanlığı, devlet düşmanlığı olduğu açık bir gerçektir. Türkiye düşmanlığı, devlet olduğu açık bir gerçektir. Kendinizi milletten ayrı hissederek, millete ve devlete düşmanlık yapıyorsunuz, Humeyniciliği de bunun vasıta ve perdesi ediniyorsunuz. Vicdanınıza sorun öyle değil mi?

Peki, Türkiye yıkılırsa, parçalanırsa, devlet çökerse, siz ayakda mı kalırsınız? Böyle bir felaketten İslâm ve müslümanların uğrayacağı zararın büyüklüğünü düşünbiliyor musunuz? Bu durumda siz İslam'a ve müslümanlara dostluk mu ediyorsunuz, yoksa düşmanlık mı yapıyorsunuz?

Peki, siz Türk devletini ve Ehli Sünnet inancını, İslamı yıkamayacağınıza göre, kendinizin yıkılacağını, keskin sirke misali kendi küpünüzü çatlatacağınızı, kendi kendinizi felakete, evet mukadder felakete doğru sürüklediğinizi hiç düşünmüyor musunuz?!

Gazete satacağım, kitap satacağım, para kazanacağım diye Humeyni ticareti yapıyorsunuz, masum halkımızı zehirliyorsunuz, gençlerimizi zehirliyorsunuz, çocuklarımızı anarşiye sürüklüyorsunuz. Bütün bunlar para kazanmanız için öyle mi? Peki bu paralar size hayır eder mi Ehli Sünnet düşmanlığı yapacaksınız, millet ve devlet düşmanlığı yapacaksınız, para kazanacağım diye bu yolda yayın yapacaksınız, sonra da dinden imandan söz edeceksiniz. Size ne kazandığınız paralar hayır getirir, ne de göstermelik dindarlığınız fayda verir? Allah herşeyden önce ihlas ister, samimiyet ister. Dine ve devlete zarar vererek kazandığınız o paralar size ve çocuklarınıza zehir olacaktır. Gençlerimizi Humeyni yolunda Anarşiye sürüklüyorsunuz, hayatlarını söndürüyorsunuz, ailelerinin hayatlarını zehir ediyorsunuz, unutmayın ki, bu zehir er veya geç sizleri de felakete sürükleyecektir. Humeyni'nin gerçek sapık inançlarını gizleyip onu hakiki bir müslüman lideri olarak tanıtıp, gençlerimizi peşine takıp felakete sürüklüyorsunuz, unutmayınız ki, bu felaket mutlaka sizi de saracaktır.

Size tavsiyemiz şudur: Elinizdeki kitabı ve daha önce yayınladığımız, birinci kitabımızı iyice inceleyiniz, Humeyni'nin ve mollaların sapık inanç ve icraatlarını vicdan ve insaf ile, akıl ve mantık ile, inceleyiniz, kendi Ehli Sünnet inancınız ile karşılaştırınız ve Humeyni'nin inanç ve icraatının müslüman Türk milleti içinde nasıl bir yıkım ve felakete sebep olacağını düşününüz, tekrar düşününüz ve Allah'a tövbe ediniz, hakka dönünüz!.

Allah doğruların yardımcısı olsun, hainleri islâh eylesin...

AVRUPADA HUMEYNİCİLER İŞÇİLERİMİZİ ZEHİRLİYORLAR

Başta Almanya olmak üzere, Avrupa devletlerinde çalışan Türk işçileri arasına sızan İran ajanı Humeyniciler masum işçilrimizi, hem soyuyor, hem de zehirliyorlar. İşçilerimizi Türkiye'ye düşman yapabilmek için ellerinden geleni yapan Humeyniciler, kapalı olarak Ehli Sünnet itikadı yerine Şia inancını yerleştirmeye çalışmaktadırlar.

Humeynicilerin Avrupa'daki faaliyetleri hakkında çok uzun yazılar yazmak mümkün ise de, biz önemli gördüğümüz hususlar hakkında maddeler halinde kısa bir özet yapmakla yetineceğiz:

1 - Avrupa'da Humeynicilerin liderliğini görünüşde eski bir hoca olan Cemaleddin Kaplan yapmaktadır. Yardımcısı eski İşçi Partili Hasan Damar'dır. Türkiye aleyhine yıkıcı, bölücü ve düşmanca faaliyetleri yüzünden her ikisi de Türk vatandaşlığından atılmış birer haindirler. İran'dan maaş almaktadırlar.

Avrupa'da Humeynicilerin gerçek yöneticisi İran'ın resmi Elçilik ve Konsolosluk yetkilileridir. Ayrıca Sureyeli Zeynel Abidin de görünen liderler arasındadırlar. Humeynicilerin eski akıl hocası A.A. Türkiye'ye dönmüş, yaptıklarından pişman olmuş ve yeniden doğru yola, hidayete ermiştir.

Hicret dergisi

2 - Humeyniciler Avrupa'da Türkiye aleyhine daha açık çalışmaktadırlar. Akıncılar ve Milli Görüş Teşkilatı adını verdikleri örgütleri çeşitli yayınlar yapmakta, Hicret adıyla bir de dergi çıkarmaktadırlar. Aralarında İran'dakine benzer hiyerarşik teşkilatlar kurmuşlardır.

3 - Milli Görüş Teşkilatına bağlı camilerde Humeyni yanlısı vaazlar yapılmakta, Türkiye gavur ülkesi olarak ilan edilmektedir. İşçilerimizi Türkiye'ye ve Türk milletine karşı düşman halinhe getirebilmek için her türlü istismar ve iftira yoluna başvurmaktadırlar.

4 - Milli Görüş Teşkilatına bağlı camilerin imamlarını ve kendilerine uygun düşen bazı hoca yamaklarını İran Konsolosluğunun tahsis ettiği uçak ile İran'a götürüp eğitime tabi tutmaktadırlar. İran'dan dönen hocalar işçilerimiz arasında daha hızlı yıkıcı ve bölücü faaliyetler yapmaktadırlar. Cemaleddin Kaplan'ın organize ettiği İran seyahatlerinden dönen ve birer İran ajanı haline getirilen sözde hocalar ayrıca İran'dan maaşa da bağlanmaktadırlar. Böylece Avrupa'dan İran'a götürülüp orada eğitime tabii tutulan hocalardan birisi pişman olmuş ve bize çok ilgi çekici itiraflarda bulunmuştur.

Saf yürekli, az bilgili işçilerimize kendi dinlerine ve devletlerine düşman etmek için, zararlı faaliyetlerin içine sürükleyebilmek için Humeyniciler, gerçekleri saptırıyorlar, Humeyni'nin gerçek inancını gizliyorlar, ayetlerin manalarını değiştiriyorlar, Türkiye hakkında yanlış ve asılsız haberler uyduruyorlar, yıkıcılık ve bölücülük yapıyorlar.
Avrupa'da Diyanet İşleri Başkanlığına bağlı camilerde görevli imam efendiler, Kur'an kursu mensubu camilerdeki imam efendiler ve milliyetçi demeklerin camilerindeki imam efendiler de Humeynicilere karşı işçilerimizi uyarmak için çalışmaktadırlar.

Avrupa'da başıboş Türkiye aleyhine çalışan Humeyniciler veya onlarla işbirliği yapan işçiler Türkiye'ye geldikleri zaman sorguya çekiliyor, takibata uğruyor ve vatan, millete ihanetlerinin cezalarını çekiyorlar. Bu yüzden vatan ve millete, dini ve devlete hıyanet ve ihanetleri iyice ortaya çıkan belli Humeyniciler artık Türkiye'ye gelemiyorlar. Bu defa yalnız kalmamak için, hainlerin sayısını çoğaltabilmek için masum işçilerimizi tuzaklarına düşürmek için, işçilerimizi vergiye bağlayıp soyabilmek için canla başla çalışıyorlar. Maalesef Avrupa devletleri de bu hainleri desteklemekte ve beslemektedirler. Bütün bunlara rağmen Avrupa'daki işçilerimiz giderek Humeynicilerin tesirinden hızla uzaklaşmaktadırlar. Her geçen gün sayıları azalan ve ellerindeki camiler ve cemaatları kaybolan Humeyniciler bu yüzden saldırgan bir tavır içine girmektedirler. Buna karşılık Diyanet İşleri Başkanlığına bağlı camiler ile milliyetçilerin camileri sayı bakımından artmakta ve cemaatları da çoğalmaktadır. Dinine, devletine, vatan ve milletine bağlı olan bu camiler ve görevlilerini işçilerimiz yürekten benimsemektedirler.

ŞİİLER DEĞİL SÜNNİLER MEYLEDİYORLAR

Türkiye'deki Humeyni hayranlarından söz ederken dikkat çekilmesi gereken iki önemli husus vardır. Bunlardan birisi, Humeyni'ye meyledenlerin Türkiye'deki Şiiler değil, Sünniler olduğu gerçeğidir. İlk bakışda Humeyni'nin Şii olduğunu dikkate alarak Türkiye'de de Şiilerin Humeyni yanlısı olması gerektiği düşünülebilir. Hayır gerçek böyle değildir. Türkiye'deki Şii yurttaşlarımız Humeyni'ye kesinlikle ilgi duymamakta, hatta karşı çıkmaktadırlar. Humeyni yandaşları bütünüyle Sünnilerden oluşmaktadır. Acı ama gerçek!...

HUMEYNİ'NİN İSLAM ANLAYIŞINI BİLMİYORLAR.

Türkiye'deki Humeyniciler açısından dikkatle altı çizilmesi gereken ikinci gerçek ise, bizim Humeynicilerin bizzat Humeyni'nin inancını bilmeyerek aldanmış olmalarıdır. Gerçekten de Türkiye'deki Humeyni'ye hayran olan müslüman kardeşlerimiz Humeyni'nin İslam anlayışındaki sakatlık ve sapıklıkları bilmemektedirler. Bir kısmı Humeyni yanlısı yayın yaparak para kazanmak için Humeynicilik yapmaktadırlar. Bunlara Humeyni tacirleri demek daha doğru olur. Bir kısmı yapılan yayınlara aldanarak, işin gerçek yanını bilmeden sadece kutsal İSLAM kelimesinin cazibesi ile Humeyni'ye yönelmektedirler. Diğer bir bölümü de, sadece Humeyni'nin sakal, şalvar ve çarşafına hayran olmaktadırlar. Bu gibiler İslâmı erkekler için sakal ve şalvar, kadınlar için de çarşaf olarak görmekte, öze değil, yüze bakmaktadırlar. Bu yüzden de Humeyniye hayran olmaktadırlar. Humeyni'nin inancını ve ibadetini hiç de hesaba katmamaktadırlar.
Hülasa, Türkiye'deki Humeynicilerin doğrudan doğruya Şiiliği benimsedikleri söylenemez, olsa olsa Humeyniye aldandıkları ve aldatıldıkları ifade edilebilir.

HUMEYNİ TACİRLERİ DİNDAR HALKIMIZI ALDATIYORLAR

Türkiye'de Humeyni tacirleri yanı yayıncı ve gazeteciler İslâm adına Şiayı lanse etmekte ve dindar halkımızı aldatmaktadırlar.
Humeyni tacirleri, Humeyni'nin sapık fikirlerini, sakat İslâm anlayışını halkımızdan gizlemekte, onu tam ve mükemmel bir İslâm lideri olarak tanıtmaktadırlar. En küçük bir İslâmî hatayı büyük bir suçlama konusu yapan bizim sözde İslâmcılar, Humeyni'nin Hadisleri inkar edişini ve daha nice sapık inançlarını görmezden gelmektedirler, halkımızdan gizlemektedirler. Bu çelişki Humeynicilerin İslâmcılık noktasındaki samimiyetsizliğini, siyaset ve menfeati İslâma tercih edişlerini ifade etmektedir. Evet Humeyni tacirleri hem aldanıyorlar, hem de dindar halkımızı aldatıyorlar.

Bağlayıcılar...

Hürriyet 4 Mayıs 1984

Müftü cinayeti davası

Üsküdar Müftüsü Hasan Ali Ünal'ın öldürülmesi için aralarında fetva çıkardıkları iddia edilen 7 sanık, idam talebiyle yargılanmaya başladı.

ARALARINDA **"fetva"** çıkartarak Üsküdar Müftüsü **Hasan Ali Ünal'ı** öldürmekten sanık 7 **kişinin** idam cezası istemiyle yargılanmalarına İstanbul Sıkıyönetim 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde başlandı.

Duruşmada iddianamesini okuyan Askeri Savcı, sanıklar **Ömer Arlı, Turgay Taş, Abbas Çelik, Ahmet Vanlıoğlu, Mahmut Ustaosmanoğlu, Ahmet Özer, İmdat Kaya** ile halen İran'da firarda bulunan **Hamza Akdağ**'ın imamlara baskı yaptığı, tayinlere yol açtığı, şalvar ve gömlek giymelerine karşı olduğu için **Üsküdar** Müftüsü hakkında **Fatih İsmailağa Camii**'nde toplantı yaptıklarını anlattı. Toplantıda müftünün dövülerek öldürülmesi için fetva çıkarttıkları ve sanıklardan **Ömer Arlı**'nın bu işi yapacak kişiye **2 buçuk** milyon Türk Lirası vaat ettiğini belirtti. Bunun üzerine müftülüğe yaşlı bir adamın bağış yapacağı bahanesiyle **5 Temmuz 1982** günü **Üsküdar** Müftüsü **Hasan Ali Ünal**'ın boş bir arsaya çağrıldığı ve sanıklardan **Turgay Taş,** gözcülük yaparken **Abbas Çelik**'in yanında **Hamza Akdağ**'ın ateş ederek müftüyü öldürdüğünü anlattı.

Milliyet

● Askeri Savcı'nın ididası:

"Müftü şalvar ve peçeye karşı olduğu için öldürüldü"

● İstanbul 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde Üsküdar Müftüsü Hasan Ali İnal'ı öldürdükleri iddiasıyla yargılanan sanıklardan 4'ünün beraatı, 3'ünün de en az 20 yıl hapsi istendi

ÜSKÜDAR Müftüsü **Hasan Ali İnal**'ı öldürdükleri iddiasıyla haklarında dava açılan 7 sanıktan 4'ünün beraatı, 3'ünün de en az 20 yıl hapsi istendi.

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde görülen davanın dünkü duruşmasında esas hakkındaki görüşünü bildiren Askeri Savcı, müftü İnal'ın, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın onayı olmadan açılan kurslara katılan öğrencilerin şalvar ve fes giymesine karşı olduğu için öldürüldüğünü öne sürdü. Savcı daha önce idamları istenen tutuklu sanıklar Ömer Ali, Turgay Taş ve Abbas Çelik'in ez az 20 yıl hapisle cezalandırılmasını, aralarında Nakşibendi Şeyhi Mahmut Ustaoğlu'nun da bulunduğu 4 sanığın da beraatını istedi.

19 MART 1985

Üsküdar Müftüsünü Humeynicilerin öldürdüğü ortaya çıkmıştır. Katillerden biri halen İranda firardadır. Müftü Hasan Ali Ünal'ı Humeynicilerin öldürüğünü biz daha önce birinci kitapda açıklamıştık.

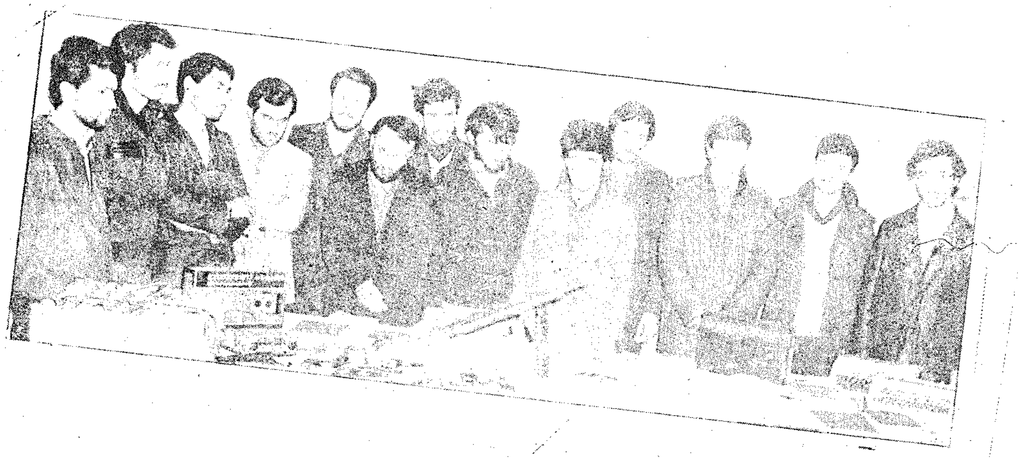

29 KASIM 1984

Silahları camide gömülü bulundu

● İstanbul'da 20'ye yakın silahlı gasp ve soygun yapan "Hizbullah" örgütünün 15 militanı yakalandı. Sanıklar ifadelerinde, "Türkiye bizim için bir savaş alanıdır. Bu nedenle, yaptıklarımız günah sayılmaz" dedi

● İstanbul'da 20'ye yakın silahlı gasp ve soygun yapan "Hizbullah" örgütünün 15 militanı yakalandı. Sanıklar ifadelerinde, "Türkiye bizim için bir savaş alanıdır" dedi

Haberi 10. Sayfada

İşte bu çocuklar, Humeyni yanlısı yayınların kurbanı olmuşlardır. Gizli terör örgütü kurmuşlar ve ona da Hizbullah teşkilatı adını vermişlerdir. Bilindiği gibi Humeyni'nin partisinin adı Hizbullah Partisidir. Türkiye'yi savaşılması gereken kâfir-gavur ülkesi sayıyorlarmış. Yazık, çok yazık, kandırılmış, aldatılmış ve batıl yolda hayatları söndürülmüş zavallılar... Asıl suçlular onları aldatanlardır!...

BÖLÜM: III

İRAN HALKINI KARDEŞ BİLİRİZ

Biz müslüman Türkler diğer müslüman ülkeleri dost ve kardeş kabul ettiğimiz gibi, müslüman İran halkını da aynen dost ve kardeş biliriz. Bütün müslümanlar milletler gibi, müslüman İran'ın da daima huzur ve mutluluk içinde bulunmasını isteriz. Bütün müslüman milletlerin maddeten ve manen kalkınmalarını, gelişmelerini, her alanda yücelmelerini temenni ederiz.

Devlet olarak da Türkiye Cumhuriyeti, bütün müslüman devletlerle olduğu gibi, İran devleti ile de dostluk ve kardeşliğe dayalı iyi münasebetler içindedir. Türkiye ile İran'ın dost ve kardeş olmalarını sağlayan değişmez sebepler vardır:

- Türkiye ile İran aynı bölgenin iki komşu devletidir, birçok menfaatleri ortaktır. Karşılıklı iş birliğinde iki tarafında yararı vardır.
- Her iki ülkenin de halkı müslümandır. Dolayısiyle Türkiye ile İran arasında sarsılmaz manevi ve kültürel bağlar vardır.
- Her iki ülke de kalkınma çabası içinde benzer amaçlara ve benzer problemlere sahipdirler. Güçlükleri birlikde yenmede her iki taraf için de sayısız faydalar vardır.
- Bütün bunlardan fazla olarak İran'ın nüfusunun %50'den fazlası Türk asıllı insanlardan oluşmaktadır. Dolayısiyle Türkiye ile İran arasında aynı zamanda soydaşlık bağı da bulunmaktadır.

Hulasa, Türk milleti ve Türk devleti, İran milletine ve İran devletine karşı dün olduğu gibi bugün de dostluk ve kardeşlik duygusu ile dopdoludur. Bu, yarın da böyle olacaktır...

HUMEYNİ'YE NEDEN KARŞIYIZ?

İran halkını dost ve kardeş biliriz ama, Humeyni'ye karşıyız.

Neden?

Aynı zamanda da İran halkına dost ve kardeş olduğumuz için!...

Evet biz, Humeyni'ye, çevresindeki mollalara ve onların yönetimine karşıyız. Elinizdeki kitabın içindeki belgeler ve bir önceki kitabımızda açıklanan gerçekler bizim Humeyniye ve mollalara neden karşı olduğumuzun bizzat gerçekçeleridir. İki kitabımız tarafsız ve insaflı bir duygu ile okunduğu zaman görülecektir ki, biz aynı zamanda İran halkına dost ve kardeş olduğumuz için Humeyni'ye ve mollalara karşıyız. Bir başka ifadeyle, İran halkına gerçekten dost olan kimseler, Humeyni'ye, mollalara ve onların yönetimine düşman olur...

İleride açıklanacak konuların daha iyi anlaşılabilmesi için, Humeyni'ye neden karşı olduğumuzu burada özetlemekte fayda görüyoruz:

HUMEYNİ'YE NEDEN KARŞIYIZ, SIRALAYALIM:

- Humeyni ve mollalar mezhep kavgası yaptıkları için, bütün icraatlarını Şia mezhebi taassubuna dayandırdıkları için karşıyız.
- Humeyni ve mollalar Şii olmayan müslümanları müslüman saymadıkları için karşıyız. (İleri sayfalarda belgelerini açıklayacağız.)
- Irak'ın yıllardan beri barış istemesine rağmen, Humeyni ve mollaların barışı reddedip savaşa devam ettikleri için, yüzbinlerce masum müslümanın kanını döktükleri için karşıyız.
- Humeyni ve mollaların 12 yaşında çocukları cepheye, savaa gönderip, binlerce masum yavruyu öldürttükleri için ve daha nice mantıksız işleri ile İslamı ve müslümanların dünyada perişan ve mantıksız duruma düşürdükleri için karşıyız.
- Humeyni ve mollalar nice abuk sapık görüşleri ve cinsi sapıklığa varan ahlak dışı davranışları İslam'a mal ettikleri için karıyız.
- Ve Humeyni ve mollaların, İran nüfusunun %50'den fazlasını oluşturan Türk asıllı insanların, Azeri ve Türkmenlerin millî haklarını vermedikleri için, Türklerin Türkçe eğitim yapma, Türkçe gazete çıkarma ve siyasi parti kurma gibi en tabii insanî haklarını ellerinden aldıkları için karşıyız.

Humeyni'nin ve mollaların özetlediğimiz bu icraatlarına ve benzerlerine bütün İranlı aydın müslümanlar da aynen karşıdırlar. İlk dönemlerde, özellikle Şahın devrilmesinde Humeyni'nin yanında yer alan İran aydınları, İran halkı, İran ilim adamları ve bütün dinamik güçleri, kısa zamanda Humeyni ve mollaların ne olduklarını anlayarak onlara karşı cephe almışlardır. Bugün Humeyni ve mollalar sevgi değil süngü üzerinde oturuyorlar.

MEZHEP KAVGASI DEĞİL, İSLAM KARDEŞLİĞİ İSTİYORUZ.

Humeyni'ye, mollalara ve onların rejimine neden karşı olduğumuzu açıkladıktan sonra, bizim neler istediğimiz de kısaca açıklamakta yarar görüyoruz:

- Biz mezhep kavgasını tarihe terk etmek istiyoruz.

Gerek Sünni olsun, gerek Şii olsun, bugünün aydın müslümanları olarak biz, tarihde cereyan etmiş olan mezhep ihtilaflarını yine tarihe havale etmek istiyoruz. Sünni ve Şii çekişmesinin bizzat sünniler ve şiiler için özellikle de İslâm için zararlı ve tehlikeli olduğuna inanıyoruz. Sünni olarak Şiilere ve Şii olarak da Sünnilere sevgi ve saygı duyuyoruz. Herkesin inancını kendine bırakıp ihtilaflı konulara girmiyoruz. İhtilafların tarihde dini ayrılıkdan değil, siyasi ayrılıkdan doğduğunu kabul ediyoruz. Kısaca biz, mezhep taassubu değil, İslâm kardeşliği istiyoruz.

- Müslümanlar arasında savaş değil barış istiyoruz.

Mücbir sebepler olmadıkç, müslümanlar birbirlerine karşı savaş açamazlar. Böylesi savaşlar cihad değil cinayet olur.

Başta müslümanlar olmak üzere, bütün milletler aralarındaki ihtilaflar barışçı yollarla çözümlenmeli, cephelerde masum insanların kanlarının dökülmesine sebep olmaktan sakınmalıdırlar.

Dolayısıyle İran ve Irak arasında yıllardan beri devam eden savaşa son vermek üzere, İran tarafı da Irak gibi barışa evet demelidir. İran barışa hayır, savaşa devam dediği müddetçe savaşın maddi ve manevi sorumluluğu İran'a ait olacaktır. Bu vebal yıllardan beri Humeyni ve mollaların omuzundadır.

- Müslüman milletlerin kalkınmasını istiyoruz:

Bugün müslüman milletler büyük bir savaşa girmelidirler. Bu savaş kalkınma savaşıdır. Gayri müslüm milletlerden maddeten ve manen -kültürel yönden- geri durumda olan, çoğu gayri müslümlerin esaret veya himayesinde bulunan müslüman milletler gece ve gündüz çalışarak, birbirleriyle yardımlaşarak hızla kalkınmalı, silkinmeli ve dünyada layık oldukları yeri almalıdırlar.

Şimdilerde, müslüman milletler için en âcil ve kutsal savaş maddî ve manevı setaletten kurtulma savaşıdır, kalkınma savaşıdır.

Dolayısıyle biz, İran'ın Irak ile yapmakta olduğu cinayet savaşını, müslümanları boğazlama savaşını bırakıp kalkınma savaşına girmesini istiyoruz. Ve diğer tarafda müslüman Irak'ın da rahat bırakılıp kendi kalkınma savaına girişmesine fırsat vermesini istiyoruz.

- Ve İran'da Humeyni geldiğinden bu yana, "astı, kesti, idam etti, kurşuna dizdi" şeklinde devam eden kanlı icraata, İslamı kan dökücü din olarak ilan eden, müslümanları hunhar olarak tanıtan icraata derhal son verilmesini insanî ve gerçekten şefkat dolu İslami bir yönetime geçilmesini istiyoruz.

Bu istekler aslında herkesten önce İran halkının istekleridir. Çünkü asıl çileyi çeken onlardır. Dolayısiyle bizim isteklerimiz ile İran halkının istekleri aynıdır, biz de İran'ın mutluluğunu istiyoruz onlar da... Elbette bu istek öncelikle onların isteğidir. Allah yardımcıları olsun...

HUMEYNİ'NİN İSLAM CUMHURİYETİNİ TANIYABİLMEK İÇİN, ONUN İSLAM ANLAYIŞINI BİLMEK GEREK

Beşinci yılını doldurmakta olan, Humeyni tarafından kurulan İslam Cumhuriyeti gerçekten bir İslam Cumhuriyeti midir acaba?

Öyle ya, bir İslam Cumhuriyeti düşününüzki, kurulduğu günün sabahına diğer müslüman ülkelerde de aynı ihtilali yapacağız diye tahrik ve kışkırtmalara girişiyor ve "Irak'a da geliyoruz, yakacağız, yıkacağız, orada da İslam inkılabı yapacağız" diye radyo ve televizyonla beyanlar yayınlanıyor. Böylece savaşa sebep oluyor. Ve kanlı kardeş savaşı da beşinci yılınha giriyor... Milyonlarca masum müslüman cephelerde hiç yerine ölüp gidiyor ve hâlâ İslam Cumhuriyeti bir türlü barışa yanaşmıyor!...

Bir İslam Cumhuriyeti düşününüz ki, 12 yaşındaki çocukları savaş cephelerine sürüyor, binlerce masum yavruyu öldürttürüyor!...

Bir İslam Cumhuriyeti düşününüz ki, kendi yurttaşlarından onbinlerce, yüzbinlerce müslümanı idam ediyor, asıyor, kesiyor, kan dökmekten, dehşet saçmaktan bir türlü doymuyor!...

Bir İslam Cumhuriyetini düşününüz ki, o ülkedeki müslümanlar ondan kaçıyor, kaçan canını kurtarıyor, başka ülkelere kitleler halinde sığınıyorlar!...

Ve bir İslam Cumhuriyeti düşününüz ki, dünyadaki müslüman ülkelerin onda dokuzu ile kavgalı, ihtilaflı durumda!...

Ve daha nice İslam dışı, facia dolu, akıl ve mantık dışı sayısız icraatlar durmadan devam ediyor!...

Bu durumda, aklı selim sahibi, sağduyu sahibi herkes haklı olarak soruyor:

Bu ne biçim İslam? Bu nasıl İslam Cumhuriyeti? diye.

Pek yerinde olan bu soruya biz hemen cevap verelim: Humeyni'nin İslam Cumhuriyetini anlayabilmek için, Humeyni'nin İslam anlayışını bilmek gerekir. Her rejimin bir ideolojisi vardır. Humeyni de rejiminin ideolojisinin İslam olduğunu söylüyor. Tabii biz de hemen soruyoruz:

Hangi İslam? diye.

Çünkü çoğu doğru yoldan çıkmış olmak üzere 70 küsür mezhep vardır, bunların hepsi de kendisine İslam der. Peki Humeyni ve mollaların İslam anlayışı nedir? İşte bütün mesele burada. Ve işte bütün arıza ve yanlışlık da buradan doğuyor. Humeyni'nin İslam anlayışının neticesidir sözde Cumhuriyeti ve kanlı icraatı...

O halde altını çizerek tekrar edelim, Humeyni'nin kurduğu İslâm Cumhuriyetini ve kanlı icraatını kavrayabilmek için, O'nun İslam inancını incelemek icapeder. Yani Humeyni ve mollaların inancı olan Şia İmamiye İsneaşere -12 İmam- mezhebini ana hatlarıyla anlamak gerek.

HUMEYNİ'NİN İSLAM ANLAYIŞINI KENDİ BELGELERİNDEN GÖRECEĞİZ

Biz hiçbir kimseye iftira etmek, çamur atmak gibi çirkin bir davranışı İslami ve ahlaki anlayışımıza sığdıramayız. Bu türlü ahlaksız bir hareketten Allaha sığınırız.

Dolayısiyle biz, Humeyni ve mollaların İslam anlayışını açıklarken, onlarda olmayan bir inancı var diye göstermek veya şunun bunun delilsiz iddialarını onlara maletmek gibi yanlış bir yola girmeyeceğiz. Biz Humeyni mollaların İslam anlayışını kendi belgelerinden açıklayacağız. Böylece hiçbir itiraz ve inkâra yer bırakmayacağız...

Bilindiği gibi, İran'ın resmi mezhebi Şiâ'nın İmamiye İsneaşeriye -12 İmamkoludur. Açıklayacağımız belgeler de işte bu mezhebi esas alan eserlerden olacaktır. Özellikle de şu eserlerden:

a - Humeyni tarafından yazılan kitaplardan / Tavzih-ül mesâil ve Velayet-ül Fakih · Ve Tahrir'ül vesile adlı kitaplar.

b - İsneaşeriye -12 İmam- mezhebinin temel eseri EL KAFİ.

Her ne kadar başka belgeler de açıklamış olsak da, ağırlık merkezini bu iki madde teşkil edecektir.

Belgeler üzerinde pek geniş eleştirilere girmekten çok, belgenin anlaşılabilmesi için açıklamalar yapacağız. Eleştiriyi kısa tutup konuyu daha çok sayın okuyucularımızın yüksek takdirlerine bırakacağız.

Belgelerin açıklanmasına geçmeden önce, İslam tarihinde mezheplerin doğuşunu kısa bir özet halinde sunmakta yarar vardır:

BÖLÜM: IV

MEZHEPLERİN DOĞUŞU VE AYRILIK SEBEPLERİ

İslam tarihinde iki ana mezhep ortaya çıkmıştır. Daha sonra her iki mezhepden de yeni mezhepler zuhur eylemiştir. Bugün de temel olarak bu iki mezhep yaşamaktadır. Bunlar:

1 - EHLİ SÜNNET MESHEPLERİ

2 - ŞİA İMAMİYE MEZHEPLERİ

Ehli sünnet, İslam peygamberinin sünnetine, yani yoluna bağlı olan müslümanlar demektir.

Şiâ, Tarafdar, Hz.Ali tarafdarı, Hz.Ali'yi sevenler anlamına gelmektedir. Hz. Ali (R) Hz.Peygamber'in amcası oğlu ve damadı, dördüncü İslam halifesi.

Burada önemli olan husus, Ehli Sünnet ve Şia mezheplerinden her biri diğerinin isim anlamını reddetmez. Yani Ehli Sünnet, Hz.Ali'ye sevmez, O'na tarafdar değildir demek değildir. Ehli sünnet de Hz.Ali'yi sever ve saygıyla anar. Şiâ mezhebi de Hz.Peygamber'in sünnetine karşıdır, ona bağlı değildir, Hz.Peygamber yerine Hz.Ali'ye inanırlar demek değildir. Şiâ mezhebi de kendi inandıkları şekil şartıyla aynen Hz.Peygambere ve sünnetine bağlı olduğunu, Hz.Peygamberin yolunda bulunduğunu iftiharla söylerler. Ehli Sünnet adını bu mezhebin yolcuları kendi kendilerine verdikleri gibi, Şiâ adını da keza bu mezhebin yolcuları kendi kendilerine vermişlerdir. Bu isimler tarafdarlarınca bir iftihar ve alâmet olmak üzere kullanılmıştır.

DİNİ DEĞİL, SİYASİ SEBEBDEN DOĞDULAR

Bilindiği gibi, müslümanların Ehli Sünnet ve Şiâ diye iki büyük mezhebe ayrılmalarının ilk başlangıcı, Hz.Peygamber (S)'in dünyadan göçmelerinden sonra, Hilafetin -imametin- yani devlet başkanlığının kime ait olduğu konusunda çıkmıştır. Önceleri tamamen siyasi olan bu ayrılık sonraları dinî anlayış ayrılığı haline gelmiştir.

İslam peygamberi Hz.Muammed (S) dünyadan göçtükten sonra kimin Halife-İmam- olacağı konusunda başlıca iki fikir ortaya çıktı:

a - Kimin Halife olacağına dair İslamî bir emir yoktur. Müslümanlar kimi daha ehliyetli görürlerse onu halife-imam seçerler diyenler. Bunlar sonra, Ehli Sünnet oluşturacaktı.

b - Kimin halife olacağına dair İslamî emir vardır. Halifelik Hz.Ali'nin ve evlatlarının hakkıdır diyenler. Bunlar da sonra Şia'yı meydana getireceklerdi.

Uygulama bilindiği gibi, birinci görüşe uygun biçimde yapıldı. Sırasıyla Hz.Ebubekir (R), Hz. Ömer, Hz. Osman (R) ve Hz.Ali (R) Halife -İmam, Emir- seçildiler. Bu dört halifenin hepsini de mübarek ve muhterem kabul eden Ehli Sünnetin görüşünde bir çeşit Cumhuriyet anlayışı vardı. Hilafeti yalnız Hz.Ali ve evladlarına -Ehli beyte- ait özel bir hak gören Şiâ'nın görüşünde ise, tam anlamıyla saltanat ve krallık anlayışı hakimdi, ehliyet değil, irsiyet esas alınıyordu.

EHLİ SÜNNET'İN GEREKÇESİ: Hilafetin -İmametin- müslümanların seçimi ile olacağını savunan ve uygulayan Ehli Sünnet tarafının gerekçe ve delilini başlıca iki madde halinde özetlemek mümkündür:

a - Hz.Peygamber'den sonra kimin Halife -İmam- olacağına dair dini bir delil yoktur. Kur'an-ı Kerim'de böyle bir beyan bulunmadığı gibi, Hz.Peygamber (S)de kendisinden sonra kimin yerine geçeceğine dair açık ve kesin bir beyanda bulunmamıştır. Böyle bir delil olsaydı, ilk Halifenin seçimi esnasında bu delil ilgili sahabeler tarafından ileri sürülürdü. Kaldıki böyle bir emir ne gizli kalabilir, ne de birkaç kişi arasında bulunabilirdi. Bu müslümanların bütününü ilgilendiren bu türlü emirlerin aleni olması, kesin olması ve her türlü şüpheden uzak bulunması gerekirdi. Halbuki böyle bir emir mevcut değildir. Hz. Peygamber (S) kendisinden sonra kimin Halife olacağını açıklamamış, böylece bu hususu müslümanların seçim ve tasarrufuna bırakmıştır. Normal olanı da budur.

b - İslâmın genel esprisi Halifenin seçimle olmasını gerektirir. Seçimde daha ehliyetli kim ise o seçilir. Müslümanları kim daha iyi idare edecek ise onun seçilmesi gerekir. Bunu da ancak o zamanki yaşayan seçmen müslümanlar bilir. Hz.Peygamber (S) Allahın Rasulüdür. Bir kral ve padişah değildir ki, yakınlarını yerine geçirip bir hanedan kurmuş olsun. Hilafet Hz. Ali (R) ve evlatlarına aittir demek, Hz. Peygambere bir krallık hanadı kurmak olur. Halbuki İslam bir kimsenin bir aileye mensup olmasını veya olmamasını değil, o kimsenin bizzat iyi veya kötü, âlim veya câhil olmasını dikkate almıştır. Allah katında kimse babası ve ailesi falanca olduğu için iyi veya kötü muamele görmez, bizzat kendisi nasıl ise İlahî muamele ona göre olur. Bu dünyada da böyledir. Falanca kişi câhil ve ehliyetsiz olmasına rağmen Hz.Ali'nin evladlarındandır diye müslümanların başına halife olması İslamî bir hareket olamaz. Kısacası İslam'da irsiyet değil, ehliyet önemlidir. Bizzat kişinin kendisi ve taşıdığı fazilet ve meziyetler önemlidir. Bunu da seçmen müslümanlar tercihleriyle tayin ederler.

Dolayısiyle müslümanlar arasında kimin halife yani devlet başkanı olacağı hususu bizzat müslümanların seçimine bırakılmıştır.

ŞİA'NIN GEREKÇESİ: Hilafetin -İmametin- yani devlet başkanlığının Hz.Ali ve evladtlarına -ehli beytine- ait özel bir hak olduğunu ileri süren Şia mezhebi, bu konuyu bir iman meselesi halinde kabul etmiştir. Şöyleki: Hz.Peygamber (S)'in kendisinden sonra kimin İmam olacağını tayin ve tasrih etmesi açıklaması gerekirdi, bu onun peygamberliğinin icabı idi. Eğer bu görevi yapmamış olsa, peygamberliğini ihmal etmiş olur ve peygamber olamazdı. Bu sebeple Hz.Peygamber kendisinden sonra kimin Halife olacağını açık ve kesin olarak beyan etmiştir. Bu zat Hz.Ali ve evlatlarıdır. Dolayısiyle Hz.Ali'nin ve evladlarının müslümanların halifesi ve imamı olmalarına dair dini delil vardır.

Ancak, Hz.Ali'nin ve evladlarının hakkını gasbettiler. Dinin emrini çiğnediler. Böylece Ebubekir Ömer, Osman zalimdirler, gaspdırlar. Bu zalimler ve daha sonrakiler İslamın hilafet nimazımın değiştirdiler, delilleri gizlediler, bozdular, böylece Allaha ve Rasulüne karşı isyan ettiler, karşı geldiler. -Hatta ileride belgeleriyle göreceğimiz gibi, Humeyni ve mollalar Ehli Sünnet mezhebi yolcularını müslüman bile saymamaktadırlar....-

Şiâ mezhebinin, devlet başkanlığını yalnız Hz.Ali (R) ve torunlarına ait özel bir hak olarak görmesi ile Cumhuriyet düzeninin bir arada bulunmasına imkan olmadığı açık bir gerçektir. Dolayısiyle Humeyni ve mollaların kendi inançları ile İslam Cumhuriyeti iddiaları arasında bir çelişki bulunduğu ortadadır.

İSLAM MEZHEPLERİNİN BUGÜNKÜ DURUMU

Asıl konumuz olan İran'ın resmi mezhebi olan: "İmamiye İsniaşere -12 İmam- mezhebine geçmeden önce İslam mezheplerinin bugünkü durumu hakkında kısa ve toplu bir özet vermekte yarar vardır:

İSLAM MEZHEPLERİ

EHLİ SÜNNET MEZHEPLERİ	ŞİA İMAMİYE MEZHEPLERİ
1 - Hanefi mezhebi	1 - İsneaşeriye - 12 İmam mezhebi (İran'ın resmi mezhebi budur)
2 - Şafii mezhebi	2 - Zeydiye mezhebi
3 - Maliki mezhebi	3 - İsmailiye mezhebi
4 - Hanbelî mezhebi	4 - Dürziye mezhebi

EHLİ SÜNNET MEZHEPLERİ: Şu anda Hanefi, Şafii, Maliki ve Hanbelî'den ibaret bulunan ehli sünnet mezhepleri aslında daha fazla idi. Ancak zaman içinde salikleri azalan bazı mezhepler sadece kitaplarda kaldı. Meselâ, İmam Davud Ezzahiri'nin Zahiriye mezhebi ve İbrahim Naha'ının mezhebi hak olan Ehli Sünnet mezheplerindendir, ancak mensupları tükenmiş görüşleri sadece kitaplarda kalmıştır.

Ehli Sünnet mezhepleri arasında temel esaslarda birlik ve ortaklık vardır. Birbirinden ayrıldıkları noktalar teferruattaki cüzî meselelerdedir. Ehli Sünnet -Sünnet ehli- Hz. Peygamber (S)in yolunda olan kimseler demektir.

ŞİA İMAMİYE MEZHEPLERİ: Aslında sayıları çok kabarık olan ve aralarında "Hz. Ali've Allah'dır" diyen çeşitli sapık ifratçılar da bulunan Şia mezhepleri de zaman içinde elenmiş, azalmış bugün dörde inmiştir. Bunlardan çok yaygın olan ve İran'da da hakim olan İsneaşere 12 İmam mezhebidir. Asıl konumuz olan bu mezhebi ileride geniş olarak açıklayacağız.

Suriye ve Lübnan'da yaygın olan Dürziye mezhebi ile İran ve Hindistan'da bir miktar saliki bulunan İsmailiye mezhebi İslami esaslardan çok uzak, çeşitli sapıklık içindedirler. Ehli Sünnete en düşman olanlar da bunlardır.

İran'da ve daha çok Yemen'de yaygın olan ZEYDİYE mezhebi ise, Ehli Sünnete en yakın olan Şia mezhebidir. Zeydiye mezhebinin fıkıh esasları genel olarak Hanefi mezhebinin aynısıdır. Mutedil ve anlayışlı, ehli Sünnete dost olan Zeydiye mezhebinin kurucu İmamı, Hz. Ali (R)ın torunu İmam Zeyd hazretleridir. (R)

İRAN'IN RESMİ MEZHEBİ CAFERİ -12 İMAM- MEZHEBİ

Humeyni'nin mollaların mezhebi ve kurulan İslam Cumhuriyetinin de resmi dini mezhebi: İmamiye Caferi -12 İmam- mezhebidir. Bu mezhebe kısaca 12 İmam mezhebi de denilmektedir. Kurucusu Cafer Sadık (R)dır. Bu zat Hz. Ali (R)nin torunudur. İmam Cafer Sadık Ebu Abdullah 12 İmam'dan altıncısıdır. Babası 5. İmam Muhammed Bakır (R)dır. İmam Cafer Sadık Hicri 80 - 148 yılları arasında yaşamıştır. Âlim, faziletli ve yüksek karakterli olan İmam Cafer Sadık birara bizim mezhep imamımız İmam Ebu Hanife ile de görüşmüştür.

İmam Cafer Sadık'ın görüşleri ile Ehli Sünnet'in görüşleri arasında temelde hemen hiç bir fark yok gibidir. Ancak sonradan muhterem İmamın, Cafer Sadık'ın adına birçok yanlış ve asılsız görüşler ileri sürülmüştür. Bugün Caferi mezhebi yani İmamiye İsneaşere -12 İmam- mezhebi adına maledilen, o mübarek zata isnat olunan çeşitli yanlış ve sapık fikirler hep sonradan uydurulmuştur. Ama ne yazıkki bugün bu uydurma görüşler İran'ın resmi mezhebidir. İran İslam Cumhuriyeti Anayasasına göre, çıkarılacak kanunlar bu 12 İmam Caferi mezhebine aykırı olamaz... Yapılan bütün icraatlar da bu mezhepe göre yapılmaktadır. En azından öyle iddia edilmektedir.

MEZHEP İHTİLAFI VE ACI HATIRASI TARİHE HAVALE EDİLMİŞTİR

Müslümanların Sünni ve Şii şeklinde iki ana gruba ayrılmalarına ve özellikle Şiilerin ayrıca kendi içlerinde çeşitli fıkralara bölünmelerine sebep olan olaylar, İslam tarihinin acı bir hatırası olmuştur.

İlk asırda müslümanlar arasında iç savaşlar çıkmış, yıllar süren kanlı hadiseler cereyan etmiştir.

Daha sonraları da zaman zaman üzücü hadiseler olmuş ise de, genel olarak mezhep ihtilafından doğan iç savaşlar olmamıştır. Gerek Sünni ve gerek Şii ilim ve devlet adamları, mezhep taassubu yerine İslam kardeşliğini hakim kılmak, müslümanlar arasında barı ve kardeşçe münasebetleri geliştirmek için büyük gayretler sarfetmişler, tarihdeki acı hatıraları yine tarihe havale etmek istemişlerdir. Ve bunda da başarılı olmuşlardır.

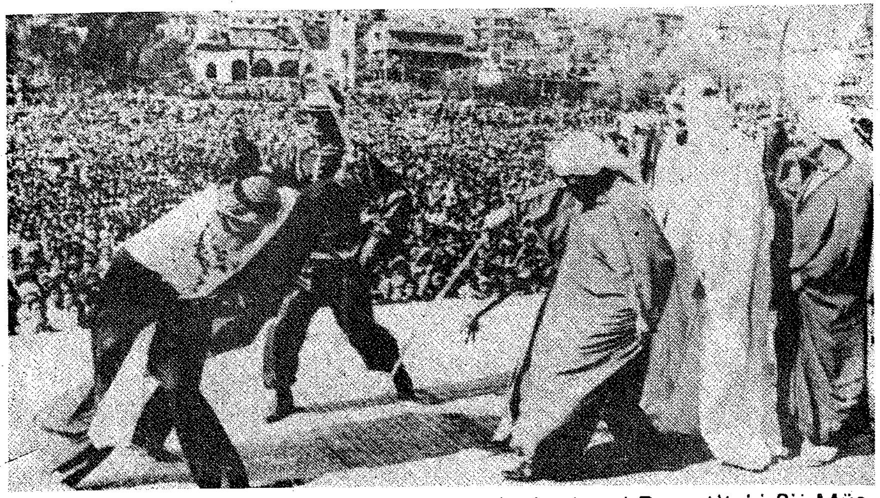

Aşure ayının başlaması dolayısıyle Lübnan'ın başkenti Beyrut'taki Şii Müslümanlar Kerbela'da öldürülen Hazreti Hasan ve Hüseyin'i anmak için kendilerine eziyet ettiler ve ellerindeki kılıçlarla vücutlarını kestiler. Kanlı törenlerde kendisine en çok eziyet eden en fazla sevabı kazanıyor...

Muharrem ayı girince Şiiler kanlı törenlere başladılar!

Lübnanlı bir Şii Kerbela'da Hazreti Hasan ve Hüseyin'in maruz kaldığına inandığı her türlü eziyeti ve işkenceyi kendine yaptı ve kan içinde kaldı.

BEYRUT-Müslümanlarca kutsal sayılan Muharrem ayı dolayısıyle Şiiler kanlı törenlere başladılar. Şiiler bu törenlerde kendilerine eziyet ediyorlar, bıçakla veya kılıçla vücutlarını kesiyorlar ve böylece acılarını dile getiriyorlar.

Törenler bir ay sürecek

Bilindiği gibi Muharrem ayında, milattan sonra 680 yılında Hazreti Ali'nin oğulları Hazreti Hasan'la Hüseyin'in öldürülmesi anılıyor. Hasan ve Hüseyin Irak'ın Kerbela şehrinde düşmanları tarafından öldürülmüştü.

İran, Irak, Suriye, Lübnan ve diğer Müslüman ülkelerdeki Şiiler tarafından yapılan törenler bir ay sürecek.

10 Muharrem'i böyle andılar

ŞİİLERİN kutsal matem günü olan 10 Muharrem, Lübnan'da ülke çapında düzenlenen geleneksel gösterilerle anılıyor. Başkent Beyrut'un May El Sellom Mahallesi'nde dün, kalabalık bir Şii topluluğunun katıldığı büyük bir tören düzenlendi. Genç erkeklerin oluşturduğu topluluk 10 Muharrem dolayısıyla her yıl olduğu gibi bu yıl da ellerindeki sopa, zincir ve kamçılarla her tarafları kan içinde kalıncaya kadar kendilerini dövdüler. Kanlı gösteriyi çevredeki binaların üst katlarında biriken Beyrutlular da ilgiyle izlediler. Benzeri gösterilerin aynı gün ülkenin doğusunda ve güneyinde yaşayan Şiiler tarafından tekrar edildiği bildirildi. Gösteriler, özellikle yabancılar tarafından dehşetle izlendi.

Bilindiği gibi, 10 Muharrem 680'de, Halife Ali'nin oğlu ve peygamberin torunu Hz. Hüseyin Kerbela'da Emeviler tarafından şehit edilmişti...

BU, İSLAM DEĞİL, RUH HASTALIĞI!..

Yukarıdaki resimler Türkiye dışındaki özellikle de İran, Irak, Suriye ve Lübnan'daki Şiiliğin bir çeşit ruh hastalığı haline dönüştüğünün kesin belgeleridir. Bin küsür yıl önce şehid edilen Hz.Hüseyin'i kendi kafalarını yine kendileri kırarak anmaktadırlar. Hz.Hüseyin alkanlar içindeCan verirken ben nasıl sağ kalırım diye kendi kendinin kafasına sopa ile indirmekte, böylece kendisi de alkanlar içinde kalmaktadır. Bir diğiri yere yatıp kendi kendini kamçılatmak suretiyle yine alkanlar içinde kalmaktadır. Anma törenleri boyunca kendi kendine işkence kitleler halinde devam etmektedir.

Tıp dilinde eziyet edilmekten zevk alma hastalığına Mazohizm denilmektedir. Bir çeşit ruh hastalığıdır.

Burada din, iman, akıl, mantık, ilim ve irfan yok, sadece bir ruh hastalığı vardır!...

İşte Humeyni ve benzeri mollaların telkin ettikleri İslam anlayışının sonucu! Bu İslam değil, ruh hastalığıdır!

Aşağıdaki iki sayfa, Humeyni'nin İslam Fıkhında Devlet adlı kitabından alınmıştır. Hüseyin Hatemi tercüme etmiştir. Kitabın arabcası Velâyet-ül Fâkih Ve Hükûmet'ül İslamiye! adını taşımaktadır.

Demek Şii mezhebini bizzat Hz.Peygamber kurmuştur!?

Risâletini bugün yediyüz milyonun O'nun sancağı al-
tında bulunduğu duruma ulaştırdı.
Şi'a Mezhebi de sıfırdan başladı. Peygamber-i Ek-
rem (S.A.) bu mezhebin esasını beyan buyurduğu gün
istihza ile karşılandı. Halkı toplayıp «Şöyle davra-
nan, şu şartları gerçekleştiren benim vezirimdir» de-
diğinde, Hazret-i Emir (A.S.)den başka kimse yerin-
den kalkmadı. O da bu sırada bûlûğ yaşına henüz var-
mamış olmasına rağmen bütün dünyadan daha büyük-
bir mâneviyat sahibi bulunan bir çocuk idi. Ayağa
kalkınca, bir kişi Hazret-i Ebu Talib'e yüzünü çevire-
rek istihzâ ile şöyle dedi: «Şimdi artık, oğlunun bayra-
ğı altına gitmelisin!»
Emîr-ül- mü'minîn (A.S.) in velâyet ve hükûme-
tini insanlara bildirdiğinde de, zâhirde «mübarek ol-
sun, mübarek olsun!» sesleri ile karşılaştı. Fakat mu
hâlefetler de hemen orada başladı, sonuna kadar da
sürdü. Hazret-i Resûl (S.A.) Hazret-i Emîr'i (A.S.) sâ-
dece Şer'i meselelerin merci'i (fetvâ makamı) olarak
tayin etse idi, hiç muhalefet söz konusu olmazdı. Fa-
kat «haleflik, halifelik» makamına tayin edince, O'nun
müslümanlara başkanlık edip İslâm Milleti'nin işleri-
ni çekip çevirmesi gereği beyan buyurulunca, rahat-
sızlıklar ve muhalefetlere sebep oldu. Siz de bugün
evinizde oturur, memleket işlerine karışmazsanız, kim-
senin sizinle işi olmaz, kimse size karışmaz. Memle-
ket işleri ile ilgilenmek istediniz miydi, derhal onlar
da sizinle ilgilenirler. Hazret-i Emîr (A.S.) ve dostları
(Şi'a) devlet ve ülke işleri ile ilgilendikleri, bu işlere
karıştıkları için onca eziyet ve musibet ile karşılaş-
mışlardır. Fakat buna rağmen cihaddan ve faaliyet-
den el çekmediler. Böylece onların tebligat ve müca-
hedeleri sonucunda bugün iki yüz milyon Şi'i Yeryü-
zü'nde mevcuttur.

Demek Hz.Ebubekir, Hz.Ömer ve Hz.Osman İslam'a en büyük kötülüğü ettiler. Çünkü Hz.Ali'nin hilafetini önlemişler...

nu, İslâm devleti'nin ve bu yönetimin etki ve sonuç-
larının ne olduğunu anlardı...
...Hazret-i Emîr'in (A.S.)(1) bir iki yıllık yönetimi
iyi bir örnek ve ibret dersi olmuştur. Bu birkaç yıl için-
de halk İslâm'ın ne olduğunu, ülke yönetimi siyase-
tinin, İslâm'ın hedef ve programlarının ne olduğunu
gördüler. Allah tarafından, tayin edilen yöneticinin,
herkesden daha sade bir hayât süren bir kimse olduğu-
nu gördüler... Bu tarzda bir yaşayış sürmekte ve «Ül-
kenin bir köşesinde aç bir kimsenin bulunmasından
korkarım. Ben nasıl tok olarak uyuyabilirim ki belki
uzak bir köşede bir aç kimse başını yastığa koymada-
dır.» buyurmakta idi.
İslâm'a ve müslümanlara erişen en büyük kötü-
lük, Ebu Talib oğlu Ali'nin (A.S. iktidarının ve yöne-
timi ele almasının engellenmesidir... (Bunu önlemek-
le)... İnsanlığın; İslâm'ın ne olduğunu anlamasını ön-
lediler. Yine bu musibetin sonuçlarından biri de, İs-
lâm'ın şimdi de belirsizlik içinde kalmasıdır. Hâlâ da-
hî insanlık İslâm'ın anlamı, İslâmî yönetimin anlamı,
İslâm Devleti'nin program ve hedeflerinin ne olduğu-
nu bilmiyor. **Hazret-i Ali'nin kısa süren yönetim dö-**
neminden ve bunun değer ve anlamından söz edildik-
ten sonra - çeviren) ... Fakat öyle yönetici ve önderler
de vardır ki, İslâmî devlet başkanının yani Hazret-i
Emîr'in (A.S.) tam karşıt noktasını meydana getirir-
ler.. Yedikleri, içtikleri nereden geliyor, kimin malı-
dır, yemeye hakları var mıdır, ne ölçüde yiyebilirler?
Bunları hiç düşünmezler. Kâfirlerin yaşayış biçimini
sürdürürler. «Şüphesiz o kâfir olanlar keyif sürerler

(1) Hazret-i Ali (çeviren)

BÖLÜM: V

HUMEYNİ MEZHEP SAVAŞINI HORTLATTI

Humeyni ve mollaların İslam anlayışlarındaki sakatlık ve sapıklık tarihe gömülmüş olan mezhep savaşını yeniden hortlatma şeklinde kanlı bir netice doğurmuştur. Başka bir ifadeyle, İran ile Irak arasında devam etmekte olan müslüman boğazlama savaşı Humeyni ve mollaların İslâm anlayışlarının sakatlık ve sapıklığın kanlı belgesini oluşturmaktadır.

Evet neden savaşıyor İran ile Irak?

Beş yıldan beri milyonlarca müslümanı yine müslümanlar öldürdü...
Yüzbinlerce, milyonlarca müslümanı yine müslümanlar sakat bıraktı...
Müslümanların şehirlerini yine müslümanlar tahrip etti, müslümanların evlerini yine müslümanlar başlarına yıktılar...
Ateş, kan, gözyaşı, hicran, acı, felaket...

Peki neden savaşıyorlar?
Niçin müslümanlar birbirini acımasızca öldürüyorlar?
Müslümanların birbirlerini öldürmeleri İslamın emri olmadığına göre, İslam'ı çiğneyen kim?
İslam müslümanlar arasında barış ve kardeşlik istediğine göre, barışa yanaşmayarak İslam'a karşı çıkan, müslümanların boğazlanmasına sebep olan hangi taraf?
Bir müslüman olarak bu sorulara doğru cevaplar bulmak zorundayız. Müslümanları yakıp kavuran bu yangının bir an önce söndürülmesini temenni eden müslümanlar savaşın gerçek sebebini ve amacını iyi bilmelidirler.
Evet tekrar soralım, neden savaşıyorlar? Savaşın sebebi ve amacı nedir?
Hemen ifade edelim ki, bütün bu soruların cevabı gayet açık ve kısadır:

Bu savaş, Humeyni ve mollaların mezhep taassubundan doğan tam anlamıyla bir mezhep harbidir. Maalesef gerçek budur!... Ve aynı mezhep taassubu ile de barış kabul etmez biçimde sürüp gitmektedir. Nasıl mı? Açıklayalım:

Şİİ KUTSAL ŞEHİRLERİNİ KURTARMA SAVAŞI

İleriki bölümlerde kendi belgeleriyle geniş olarak açıklayacağımız üzere, Humeyni ve mollalar Şii olmayan müslümanları kâfir saymaktadırlar. Sünnî müslümanların yönetiminde bulunan ülkeleri küfür ve tağut memleketi, dar-ı harb, olarak kabul etmektedirler. Yalnız Şiileri müslüman saydıkları için, İslam ülkesi olarak da sadece İran ve Suriye'yi görmektedirler. Diğer bütün müslüman devletler Humeyni ve mollalara göre DAR-I HARB'-dir, yani savaş açılması gereken kafir ülkeleridir. Dolayısiyle Humeyni ve mollalar yalnız sünnilerin yönetiminde olan Irak'a karşı değil, Şiilerin idaresindeki Suriye'den başka bütün İslam ülkelerine karşı cihad açmış bulunmaktadırlar. Bu onların mezhep taassubuna dayalı inanç ve itikatlarının tabii bir neticesidir.

Öncelikle Irak'la savaşmayı tercih etmelerinin sebebi ise, Irak'da Şiilerce kutsal sayılan dört Şehri, kafir saydıkları Sünnilerin işgal ve esaretten kurtarma gayesine ulaşmadır. İran bu dört şehri kurtarmak için tarihde de birçok defa savaşlara girmiştir.

Ayrıca Humeyni ve mollalar Irak'ın nüfusunun yarısının Şii olduğunu dikkate alarak, onların Humeyni'ye uyarak isyan edip iç savaş çıkaracaklarını ummuşlardır. Humeyni'nin İran'da iktidarı ele almasından sonra Iraklı Şiiler üzerinde ayaklanmaları yolunda yaptığı tahrikler sonucu birtakım teşebbüsler olmuş ve bazı kıpırdanmalar meydana gelmiş ise de, fiilen savaşın başlamasıyla Irak'da millî birlik sağlanmış ve Humeyni'nin beklediği isyan ve iç savaş bir türlü gerçekleşmemiştir.

İranlı Şiilerce Irak'da kutsal olarak kabul edilip kurtarılmaya çalışılan şehirler şunlardır:

1-Necef-Meşhed: Bu şehirde Hz.Ali'nin mezarı bulunmaktadır.
2-Kerbela : Irak'ın bu şehrinde Hz.Hüseyin'in mezarı bulunmaktadır.
3-Kazımiye: Burada 12 İmam'dan İmam Musa Kazım'ın türbesi vardır.
4-Samra : 12. İmam Mehdinin kaybolduğu şehirdir.

Irak sınırları içinde bulunan bu şehirler İranlı Şiiler tarafından son derece mukaddes ziyaret yerleri sayılmaktadır. İranlı Şiilere göre bu şehirlerin kutsallık derecesini ölçmek mümkün değildir. Mesela namaz kılarken Hz.Hüseyin'in mezarı çevresinden alınan taş ve topraklar üzerine secde etmektedirler. Hz.Hüseyin'in mezarını bir defa ziyaret etmenin birçok defa haccetmekten daha sevap olduğuna inanmaktadırlar. Hz.Ali'-nin türbesinin bulunduğu Necef ise Kerbela'dan daha mukaddesdir... Kısacası bu şehirler İranlı Şiirler tarafından tarifi mümkün olmayacak şekilde mübarek ve mukaddes sayılmaktadır. Dolayısiyle bu mukaddes şehirleri kafir saydıkları Sünnilerin işgal ve esaretinden kurtarmak aynı derecede mukaddes bir vazifedir. Humeyni ve mollalar bu mukaddes görevi yerine getirmek üzere mukaddes cihad açmışlardır. Nitekim bu cihadı tarihde de açmışlardı. İşte İran - Irak savaşının derindeki sebebi budur.

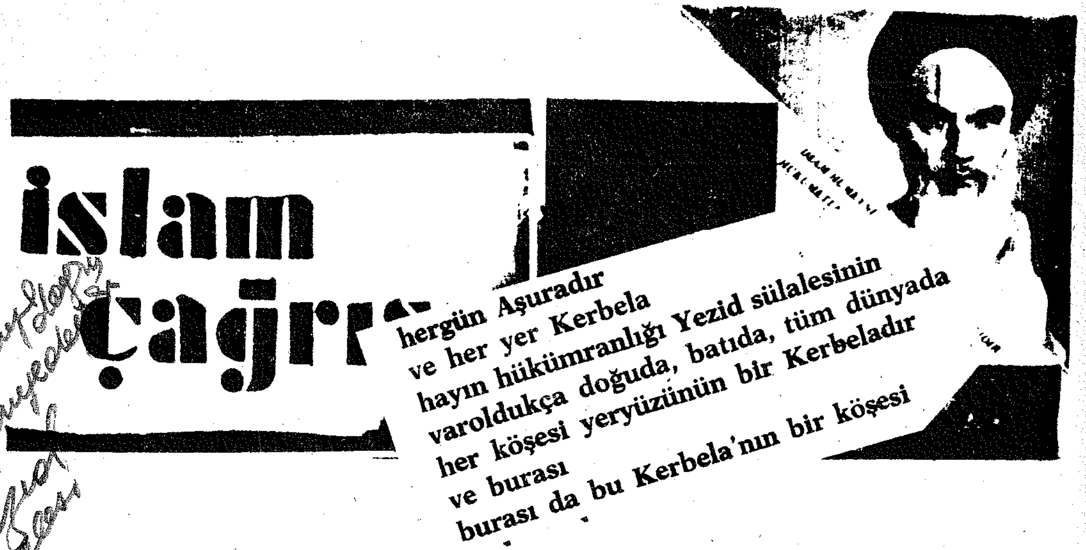

كل يوم عاشوراء وكل أرض كربلا

HERGÜN AŞÛRÂ, HEH YER KERBELÂ

Yukarıdaki resim İran İrşadî İslamî Bakanlığı tarafından yayınlanan derginin kapağını göstermektedir. İran'da slogan halinde söylenen Arabca metnin anlamı: "Hergün Aşura, her yer kerbelâdır."

HERGÜN AŞÛRÎ, HER YER KERBALÂ

Yukarıdaki resim İran İrşadi İslami Bakanlığı tarafından yayınlanan derginin kapağını göstermektedir. İran'da slogan halinde söylenen Arabca metnin anlamı: "Hergün Aşura, her yer kerbelâdır." şeklindedir. Alttaki şiirde keza İran Konsolosluğu tarafından dağıtılan, "Ashabı Uhdud" adlı kitapdan alınmıştır.

Aşura Hz.Hüseyin'in şehid edildiği gün, kerbela Hz.Hüseyin'in şehid edildiğ iyer demektir. Buna göre Humeyni ve mollalar her yerde ve her zaman mezhep savaşı yapmaktadırlar. Bir tarafda Hz.Hüseyin ve İranlı Caferiler, diğer tarafda Yezid dedikleri Sünniler! İşte Humeyni'nin savaşı budur! Tam bir mezhep savaşı! İslam için de, Müslümanlar için de tam bir felaket!...

AYETULLAH MUNTAZERİ:

ASLINDA BÖLGEDEKİ HÜKÜMETLERİN KADERİ DEVRİLMEKTEN YA DA İSLAMA DÖNEREK HALKLARIYLA BÜTÜNLEŞMEKTEN BAŞKA BİR ŞEY OLMAYACAKTIR. BU HÜKÜMETLER, BASKI, ZULÜM VE HALKI SİNDİRME ÇALIŞMALARINA VE SÜPER-GÜÇLERİN BÜTÜN DESTEKLERİNE RAĞMEN KENDİSİNİ DEVRİLMEKTEN VE HELAK OLMAKTAN KORUYAMAYAN MÜTEVEFFA ŞAH REJİMİNDEN DERS ALMALIDIRLAR.

Humeynin ölümünden sonra yerine geçecek olan Muntazari de komşu müslüman ülkeleri tehdit etmektedir.

İran, Arap ülkelerinin halklarını ayaklanmaya çağırdı

"Sedat'tan sonra Mübarek de öldürülmeli"

- Ortadoğu'daki Amerikan askeri manevralarını şiddetle kınayan İran yönetimi, 'Amerikan kuklalarına karşı Müslüman halklar savaşa girmelidir'' şeklinde açıklama yaptı
- **İran Dışişleri Bakanlığı "Camp David'in satılmış kafası Enver Sedat'ı öldüren Mısır Müslümanları, Amerikan kuklası Hüsnü Mübarek'i de öldürmelidir" dedi**

i 6. Sayfada

HÜSNÜ MÜBAREK'İN KELLESİ

İran Dışişleri Bakanlığı'nın mesajından sonra Tahran ve Tebriz radyolarında yayınlanan yorumlarda ise özellikle Mısır yönetimi şiddetle eleştirildi. Yorumlarda **"Bugün en aktif İslâmi mücadeleyi veren Mısır Müslümanları Camp David'in satılmış kafası Enver Sedat'ı öldürdüğü gibi bugün de Amerikan kuklasının başını çeken Hüsnü Mubarek'i de öldürmelidirler. Hüsnü Mübarek öldürüldüğü gün İslâmi hareket yeni hedefler bulacak ve Amerikan kuklası ne kadar Arap devleti varsa hepsi bu olaydan ders alacaklardır"** görüşü savunuldu.

Yorumda, İran dini lideri **İmam Humeyni**'nin, "Şeytan **Amerika ancak onun kuklası olanların yok olması ile yok olacaktır**" sözü hatırlatılarak şu görüşe de yer verildi.

"İmam Humeyni İslâm Devrimi'ni yok etmek için Arap topraklarını hedef olarak seçen Amerika ve onun kuklası olan ülkelerin yönetimlerine karşı savaş istiyor. İmam Humeyni, İslâmi hareketlerin zaafa uğratıldığı haberini aldığı için durmadan mücadele istiyor."

Müslüman bir ülkenin degil de Rus devlet Başkanının öldürülmesini istese ya !

Mahkemede gösteri yaptılar

Enver Sedat'ı 6 Ekim 1981'de bir suikast sonunda öldüren aşırı dinci örgütün üyeleri, demir parmaklıklı kafesler içinde getirildikleri mahkeme salonunda, üzerinde ucundan kan damlayan Yahudi yıldızı çizilmiş pankartlarla gösteriler yaptılar..

Sedat'ı öldüren beş kişi idama mahkûm oldu

6 Ekim 1981'de öldürülen Sedat.

- Askeri mahkeme Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat'ı 6 Ekim 1981 de bir suikast sonucu öldüren askeri mangadaki diğer 21 kişiyi de çeşitli hapis cezalarına çarptırdı.

(Yazısı 3.Sayfada)

Örgüt lideri

Sedat'ı öldüren manganın lideri Halid El İslambuli hakkındaki idam kararını gülerek karşıladı...

HER FIRSATTA ÇOCUKLARA SAVAŞ TELKİNİ, HEM DE MÜSLÜMANLARLA!

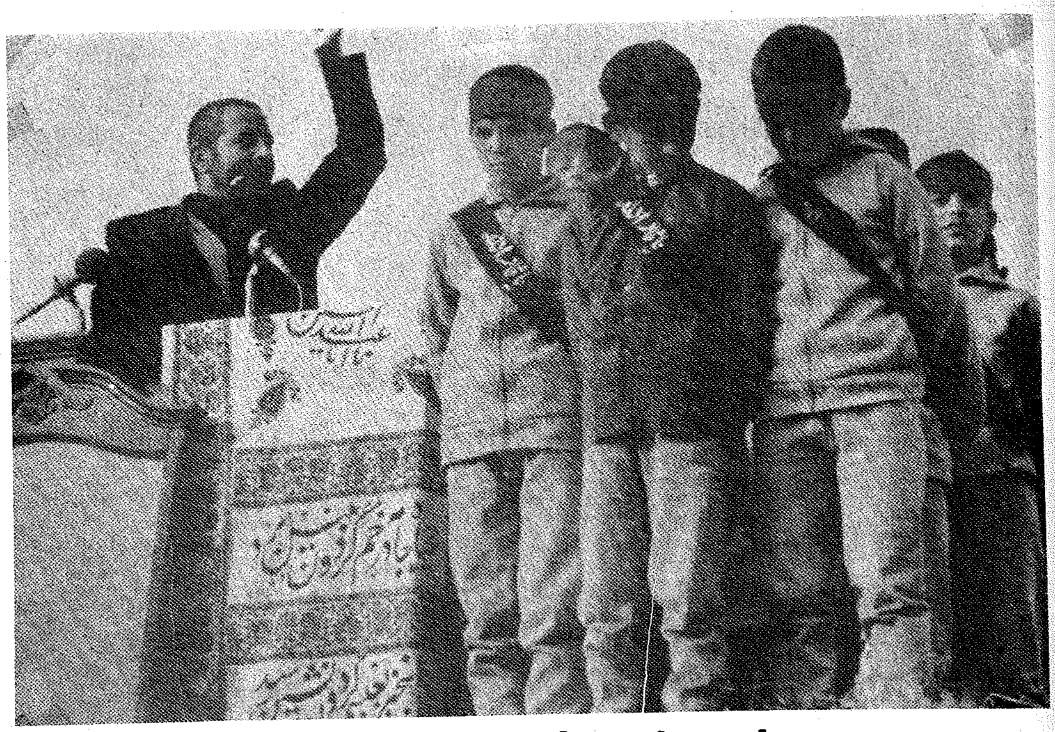

Humeyni'yi övücü sloganlar atılıyor

Ortalama 14 yaşındaki bu çocuklar,savaşa gitmeden önce halk önüne çıkarılıyor.Humeyni'yi övücü sloganlar atan çocukların başlarına,üstünde''Kendimi Tanrı'ya adadım''yazılı bantlar geçiriliyor.Savaş yemini eden küçük askerler hemen cepheye gönderiliyor...

14 yaşındaki çocuklar cepheye gönderiliyor

İran'da "Küçük Mücahitler" başlarına "Kendimi tanrıya adadım" yazılı bantlar takıldıktan sonra savaşa katılıyorlar

İslamın muhafızları

TAHRAN- İran'ın başkenti Tahran'da "İslam'ın Muhafızları" adıyla bilinen dini liderler, küçük çocukları savaşmaya gönderiyor. Amerikan marka uzun arabalar içinde son model silahlarla dolaşan dini liderler küçük mücahitleri savaşa göndermeden önce halk önüne çıkarıyorlar ve övüyorlar.

Savaş yemini ediyorlar

Dini liderleri eşliğinde Humeyni'yi övücü sloganlar atan, savaş yemini eden çocukların başlarına, üstünde "Kendimi Tanrı'ya adadım" yazılı bantlar bağlanıyor. Bu gösteriler çoğu zaman televizyon için çekime alınıyor ve bütün ülkede gösteriliyor.

İranlı dini liderler, Tahran'ın en büyük öğrenim kurumlarından biri olan Feizieh Üniversitesi'ni de yeni Humeyni'ler yetiştirmek için kullanıyor. Burada özel eğitim gören gençler, modern silahlarla donatılıyor ve hiç bir şeyden yoksun bırakılmıyorlar.

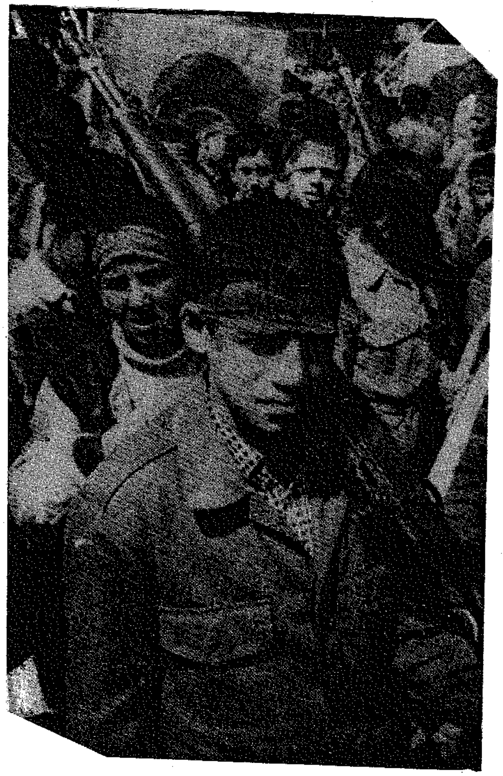

Bu çocuklar Humeyni'nin emriyle cepheye gidiyorlar.

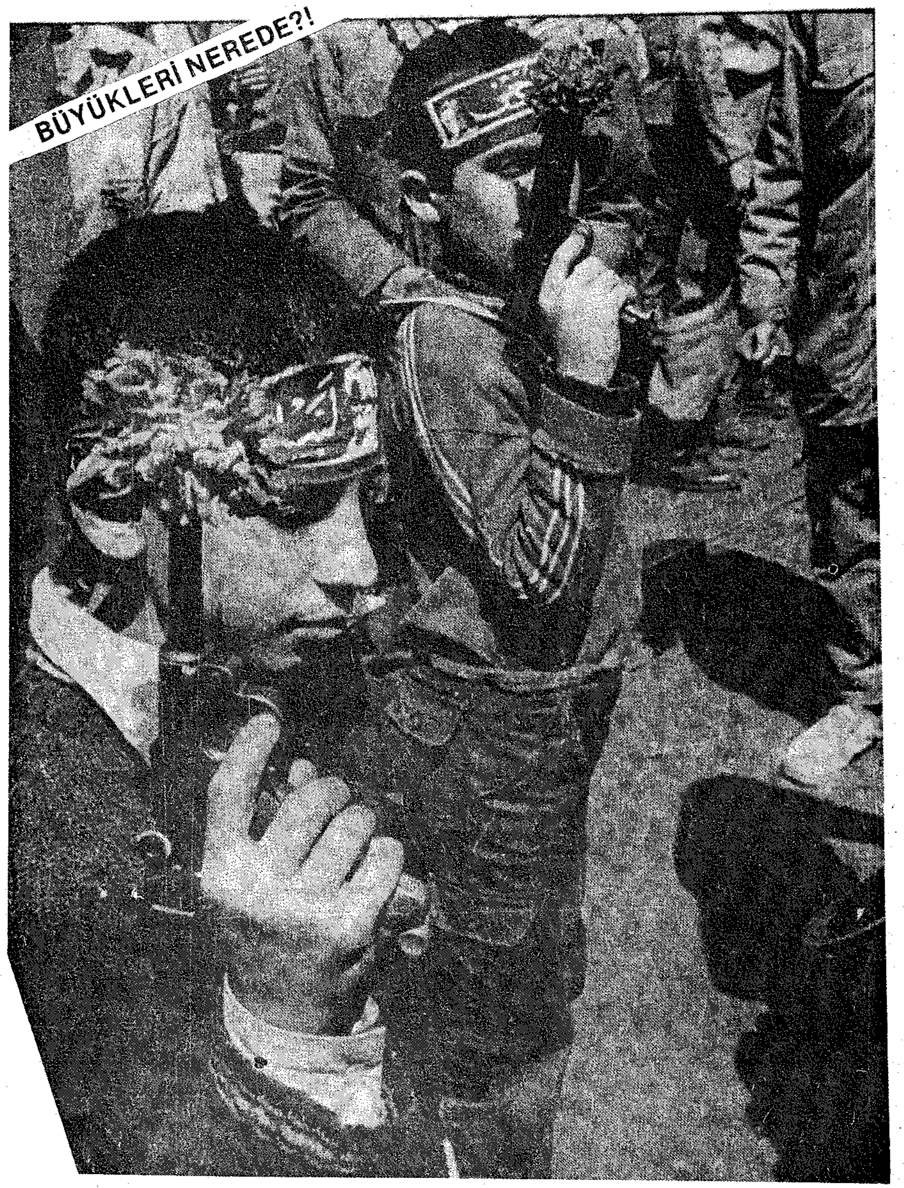

İran'da çocuklar kısa süreli bir savaş eğitimi gördükten sonra cepheye gönderilmekte, tabi bir daha dönmemektedirler.

Bu yavruları cephelere sürüp kırdırmak ve onu da İslam adına cihad olarak ilan etmek, tek kelimeyle cinnet ve cinayettir! İşte Humeyni ve İslam!

GAZETELERDEN

Günah bu çocuklara

● Dört yıldır devam eden İran-Irak savaşında ölen yüzbinlerce İranlı askerin 80 binini, 10 yaşından küçük çocuklar oluşturuyor.

● Humeyni, henüz tırnak yeme dönemindeki çocukları orduya katarken onlara şöyle diyor: "Sizin dünyadaki yaşamınızın hiçbir anlamı yok. Savaşmakla cenneti hak etmiş olacaksınız..."

İRAN-Irak savaşı, taraflar birbirlerine hiçbir üstünlük sağlayamadan, bugünlerde dördüncü yılını doldururken, Irak cephesinde can veren yüzbinlerce İranlı askerin, 80 binini 10 yaşından küçük **"yavru askerler"** oluşturuyor.

Kısa süre önce arka arkaya kalp krizi geçiren ve o günden bu yana halk içinde görünmeyen **Ayetullah Humeyni**, hasta yatağından verdiği emirlerle ülkesindeki insan stokunun en küçük varlıklarına kadar el atıp onları ordu saflarına katmaya devam ediyor. Siyasal gözlemcilere göre, yakında büyük bir saldırıya hazırlandığı sanılan İran, Irak'a karşı üstünlük elde etmek için çoluk çocuk, yaşlı ihtiyar, ülkede ne kadar erkek kaldıysa toplamaya çalışıyor. Ancak, İran tasarladığı saldırıyı gerçekleştirse bile, öyle görünüyor ki iman gücüne dayanan intihar saldırılarıyla, Sovyetler Birliği'nden temin edilen en modern silahlarla donatılmış Irak savunma hattını yaramayacak ve şehit yavru askerlere yeni 80 binler, 100 binler eklenecek.

CENNETİ HAK ETMEK

Gözlemcilere göre, sağlığının giderek bozulması nedeniyle bu kışı zor geçireceği sanılan **Humeyni**, savaş kavramını anlamaya bile vakit kalmadan vurulup yok olan, henüz tırnak yeme dönemindeki çocukları orduya katarken, onlara şöyle sesleniyor: **"Sizin, dünyadaki yaşamınızın hiçbir anlamı yok. Savaşmakla cenneti hak etmiş olacaksınız."** Dini telkinlerle gerçekleştirilen bu oluşumun sonunda küçücük askerler ellerinde silahları, alınlarında savaş sloganı taşıyan bantlarıyla kuzu kuzu Irak cephesinin yolunu tutuyorlar.

GERİ DÖNMEK YOK

Analarının yürekleri parçalanarak İran ordusuna yetişkinlerin yanına kattığı bu küçük askerler, Irak cephesinde eğer ölmeyip de esir düşecek olurlarsa ülkelerine dönmeyi kesinlikle istemiyorlar. **"Biz, İslam uğruna ölmeye yemin ettik, dönersek idam ediliriz"** diyen yavru askerler, Iraklı askeri yetkililerden iade edilmemelerini ısrarla isterken, kurtuluşlarının ancak **Humeyni**'nin ölümüyle gerçekleşebileceğini umuyorlar.

SAVAŞI GÖRÜNÜŞTE IRAK, GERÇEKTE İRAN BAŞLATMIŞTIR

Hatırlanacağı üzere, İran-Irak savaşı görünüşde, 22 Eylül 1980 günü Irak ordusunun İran'a girmesi ile başlamıştır. İlk bakışda herkes gibi biz de Irak'ı kınadık, suçladık, protesto ettik. Müslüman bir ülkeye savaş açmakla büyük bir günah işlediğini, cinayet işlediğini söyledik. Bir müslüman olarak Irak'ı müslüman kanı dökmekle suçlayarak şiddetle eleştirdik... Ve derhal İran topraklarını terk etmesini istedik.. Vicdanımızın sesi böyleydi.

Fakat bir süre sonra durumun daha başka olduğunu öğrenmeye başladık ve konuyu inceledikçe kanaatimiz değişdi. Gerçek şöyle idi:

İran'da Humeyni ihtilal ile iktidara gelmişti. Irak Humeyni'ye tebrik telgrafı çekerek kutlamış ve iyi komşuluk ve işbirliğinin devam etmesini istemişti. Humeyni bu tebrik telgrafına elinin tersi ile tersleyerek, sözlü saldırılarla cevap vermişti. İran'da Humeyni'nin iktidara gelmesinden hemen birkaç gün sonra **İHTİLALİ İHRAÇ** etme kampanyası açılmıştı. Yani İran'daki gibi diğer müslüman ülkelerde de aynı ihtilali yapmak istediklerini, yapacaklarını ilan etmeye başladılar. Bütün müslüman ülkelerin halklarını ayaklanmaya çağırdılar. Bu arada İHTİLALİN İLK İHRAÇ EDİLECEĞİ ÜLKE OLARAK DA IRAK'I SEÇTİLER. Irak'a karşı radyo ile, televizyon ile, basın ve yayın ile resmen savaş açtılar. Irak halkını ayaklanmaya çağırdılar. Irak halkının yarısının Şii olduğunu ve bunların Humeyni'ye bağlı olduklarını ilan ettiler. Irak'da da Şiilerin iktidara el koymaları için tahrik ve kışkırtmalara giriştiler. Çünkü Humeyni ve mollalara göre, Şii olmayan yöneticiler kafirdi, tağuttu... Irak'da ise Sünnilerin yönetimi vardı. O halde Irak halkının ayaklanması gerekirdi.

İran'ının tahrik ve kışkırtmalarının neticesi olarak Irak'da ayaklanmalar başgösterdi. Devlet adamlarına karşı suikastlar başladı. Humeyni ve mollalar bir tarafdan Irak'ın Şii halkını tahrik ediyor, ayaklanmaya çağırıyor, bir tarafdan da Irak yönetimini devirmek üzere **"geliyoruz, yakında geleceğiz, hepinizi devireceğiz cezalandıracağız, geliyoruz"** diye resmen beyanatlar vermeye devam ediyorlardı. Bununla da kalmayarak sınırda sürtüşmeler başlatılmış ve Irak'a karşı 4 Eylül 1980 tarihinde seferberlik ilan etmiş, hava sahasını kapatmıştı. Böylece İran fiilen olmasa da resmen savaşı başlatmış durumdaydı.

Bu şartlar altında Irak, bir süre sonra fiilen başlaması kesin olan savaşı, kim erken davranırsa o kazanır düşüncesiyle, İran topraklarına girdi. Ve savaş da resmen ve fiilen başlamış oldu.

Görüldüğü gibi, savaşı görünüşde Irak, gerçekde ise İran başlatmıştır. Humeyni ve mollaların Irak'da Şiiler iktidarda olmadığı için, Irak'ı küfür ve kafir ülkesi ilan etmesi, dolayısiyle ihtilali Irak'a ihraç etmeye kalkışması, yani Irak'da da ihtilal yaparak yönetimi ele geçirmeye girişmesi, bu maksatlarını resmen ilan etmeleri ve tahriklere, kışkırtmalara girişmeleri ile savaşı resmen İran başlatmıştır. Humeyni ve mollaların Irak'a karşı girişlikleri tahrikleri başka herhangi bir ülkeye karşı girişmiş olsalardı, aynen savaş çıkardı.

ÜÇ AŞAMADA BAĞDAT

3 MART 1984 CUMARTESİ

"Bağdat'ta namaz kılmak istiyorum daha fazla bekleyemem"

İran'ın dini lideri Humeyni, Bağdat'ın bir an önce ele geçirilmesini isteyerek, İran yönetimi içinde muhalifleri ezmek için savaşı uzatmak isteyenleri eleştirdi

"El Mecelle" dergisi Irak'ın, İran'ın üç aşamalı Bağdat'ı işgal planına karşı yüzbin seçme askerle 400 uçağı alarm durumunda beklettiği şeklinde bir haber yayınladı

Humeyni'nin Şii olmayan İslam ülkelerine karşı savaş açmasını, batı basını, Humeyni'nin dünyayı istilâ planı olarak değerlendirmektedir.

Humeyni usulü vampirlik

●Uluslararası Af Örgütü'ne gönderilen bir rapor, İran cezaevlerinde dehşet verici bir uygulamayı ortaya çıkardı...

●İran Başsavcılığının emri ile kanları son damlasına kadar alınan idam mahkûmları ölüme terk ediliyor. Alınan bu kanlar yaralanan Devrim Muhafızları'na veriliyor.

(Yazısı 13. sayfada)

3 Ekim 1983 Pazartesi
Hürriyet

LONDRA (Hürriyet) - İran'da cephede ağır yaralanan Devrim Muhafızları'nın tedavilerinde gerekli olan kanın, ölüme mahkûm tutuklulardan sağlandığı öne sürüldü. İran'daki Uluslararası İnsan Hakları Federasyonu adına 9 Ağustos ile 8 Eylül tarihleri arasında ülkede incelemelerde bulunan **Christian Rostoker** adındaki bir avukat, merkezi Londra'da bulunan Uluslararası Af Örgütü'ne sunduğu raporunda, çok sayıda tutukludan, vücutlarında bir tek damla kalmayıncaya dek kan alındıktan sonra ölüme terk edildiği ileri sürüldü. Daha çok İran'ın Kürdistan bölgesinde incelemelerde bulunan **Christian Rostoker'ın** raporunda yer alan, İran İslam Cumhuriyeti Başsavcılığı'nın kaleme alarak, çeşitli eyalet ve kentlerdeki savcılıklara gönderdiği gizli yazıda şunlar söyleniyor:

"Kan bankalarının işlemez durumda olmaları ve gerekli kanı sağlamakta karşılaştığımız güçlükler, cephede ağır yaralanan askerlerin yaşamlarını tehlikeye sokmaktadır. Kan sorununun çözümlenmesi ve Devrim Muhafızları'nın eski sağlıklarına kavuşabilmeleri için, tarafımızdan belirlenecek bir sağlık ekibinin büyük bir gizlilik içinde ölüme mahkûm tutukluların kanını boşaltmasını önemle rica ederiz". Başsavcılığın yazısında, ölüme mahkûm tutukluların kanlarının alınmasına ilişkin kararı Humeyni'nin onayladığı özellikle vurgulanıyor.

HUMEYNİ SÜNNÎ HÂKİMLER VE DEVLET ADAMLARI TAGUTTUR DİYOR

Aşağıdaki sayfa Humeyni'nin Velayet-ül Fakih kitabının H.Hatemi tarafından yapılan tercümesinin 185. sayfasının fotokopisidir. Sayfada geçen zalimler ve Tagutlar'dan kasıt Sünni yöneticiler olduğu anlaşılmaktadır. İbretle okuyalım.

§ 11. Zalim yönetimleri yıkalım (1).

1) Onlarla ilişkilerimizi keselim.
2) Onlarla işbirliği yapmayalım.
3) Onlara yardım sayılan ve yararlarına olacak işlerden kaçınalım.
4) Yeni yargı kuruluşları, malî ve iktisadî kuruluşlar, siyasî kuruluşlar, eğitim ve kültür kuruluşları meydana getirelim.

İslâm vatanındaki «Tagut» hakimiyetini, yani gayrimeşru siyasî güçleri yıkmak, hepimizin ödevidir. Zalim, zorba ve halka karşı devlet kuruluşları, yerlerini gerçek kamu hizmetleri kuruluşlarına bırakmalı ve İslâmî kurallara göre yönetilmeli, tedricen İslâmî yönetim (hükûmet-i İslâmî) kurulup yerleşmelidir. Yüce Allah Kur'an-ı Kerîm'de «Tagut»a, gayrimeşru siyasî güçlere itaati yasaklamıştır. Halkı, sultanlar aleyhine kıyama çağırmış, Musa (A.S.) nın sultanlar aleyhine kıyam ödevini belirtmiştir. Zalimlerle ve dinde tasarruf edenlerle mübarezenin (savaşmanın) teşvik edildiği çok rivayet vardır. İmamlar (A.S.) ve Onları takib eden Şi'a, her zaman zâlim yönetimler ve bâtıl siyasi güçler ile savaşmışlardır. Bu husus, onların hayatının incelenmesinden açıkça anlaşılır. Çoğu zaman zorba ve zâlim yöneticilerin baskısı altında, takıyye ve endişe ile yaşamışlardır. Şüphesiz bu endişe ve korku kendileri açısından değil din için idi. Rivayetlerin incelenmesi, bu hususu ortaya koyar. Zorba ve zâlim yöneticiler de daima İmamlar'dan (AS.) korkmakta idiler. İmamlar'a (A.S.) fırsat verilince kıyam edeceklerini biliyorlardı, bu kıyamın sonucunda işret ve şehvet içindeki hayatlarının kendi-

(1) İran'daki devrim hareketini hazırlamak için yapılan bir çağırıdır. (çeviren)

185

İSLAM MÜSLÜMANLAR ARASINDA BARIŞ İSTİYOR, HUMEYNİ SAVAŞ İSTİYOR

Humeyni ve mollalar İslamı esas aldıklarını, İslam Cumhuriyeti kurduklarını ilan ediyorlar. O halde herkesden önce kendileri İslam prensiplerine uymalıdırlar. İslamın barış ve kardeşlik prensiplerine göre hareket etmelidirler.

İslam kelimesi kök olarak selam ve selamet kelimeleriyle aynı kökten gelmektedir. Selam ve selamet aynı zamanda barış demektir. İslamın olduğu yerde barış ve huzur vardır...

İslam özellikle müslümanlar arasında barış istemekte, huzur ve selamet arzu etmektedir. İslam bütün müslümanları kardeş ilan etmiştir. Kardeşlerin birbirleri ile savaşmaları ise asla câiz değildir.

Aşağıdaki ayet-i kerimeleri dikkatle ve ibretle okuyalım, Humeyni ve mollaların bu ayetlere uyup uymadıklarını düşünelim:

"Ey iman edenler, topyekun barışa giriniz. Şeytanın adımlarına uymayınız. Çünkü o sizin için açık bir düşmandır."

Bakara suresi: 208

"Eğer onlar -düşmanlar- barışa yanaşırlarsa sen de yaklaş ve Allah'a güven. Allah işidicidir, bilicidir."

Enfal Suresi: 61

"Her kim de bir mümini bilebile öldürürse, onun cezası, içinde sürekli kalacağı Cehennemdir. Allah ona gazab etmiştir, lanet etmiştir ve ona büyük bir azab hazırlamıştır."

Nisa suresi: 93

"Eğer müslümanlardan iki gurup birbirleriyle savaşırlarsa, hemen aralarını düzeltin, barıştırın. Eğer onlardan biri diğerine karşı saldırıya devam ederse, siz de derhal o saldırgana karşı savaşın. Ta ki, o saldırgan Allahın emrine -barışa- dönünceye kadar. Eğer barışa dönerse aralarını adaletle düzeltin. Adaletle hareket edin. Zira Allah adalet yapanları sever.

Müminler ancak birbirleriyle kardeşdirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltiniz. Allah'dan korkun. Olaki rahmete kavuşasınız."

Hucurât Suresi: 9-10

Görülüyorki, Kur'an-ı Kerim, müslümanlar arasında kesinkes barış ve kardeşlik istemektedir. Bir müslümanı bile bile öldürmenin sürekli Cehennemde kalmayı gerektiren büyük bir günah olduğunu açıklamaktadır. Gayri Müslümlerle - yapılan savaşlarda bile, düşman barışa yanaşdığı zaman müslümanların da derhal barışa yanaşmaları emredilmektedir.

Şimdi bir de bu ayet-i kerimelere rağmen, Humeyni ve mollaların ısrarla müslüman kanı dökmeye devam etmelerini, bir türlü barışa yanaşmayışlarını düşünelim ve İslam düzeni kurduklarını söyleyen molların İslam anlayışlarını değerlendirelim. İslam müslümanlar arasında barış ve kardeşlik istiyor, Humeyni ve mollalar düşmanlık ve savaş istiyorlar! Nerde kaldı İslam düzeni, nerde kaldı Kur'an-ı Kerime bağlılık, nerde kaldı İslamı cihana sevdirme ve yayma gayreti?!...

Bu durumda Humeyni ve mollaların yukarıdaki ayet-i kerimeler karşısındaki tavırlarını şöyle değerlendireceğiz:

a - Mezheplerinin temel kitaplarında yazıldığı üzere: **"Kur'anda eksiklik ve fazlalık vardır..."** diyerek yukarıdaki ayet-i kerimelere şüphe ile bakıp gerçekten inanmıyor olabilirler...

b - Sözkonusu ayetlere inanıyorlardır ama, manalarını tevil ederek tahrif ediyor olabilirler...

c - Müslümanlar arasında barış ve kardeşlik isteyen ayetlere inanıyorlar, manalarını da değiştirmiyorlar ama, Iraklıları müslüman saymıyor olabilirler. Dolayısiyle Onlarla barış ve kardeşliği reddediyorlardır.

İlk iki ihtimal de sözkonusu olmakla birlikte üçüncü ihtimal kesin bir gerçektir. Humeyni ve mollalar Iraklıları müslüman kabul etmiyorlar. Hatta İran askerlerinden bahsederken İslam ordusu, Irak askerlerinden sözederken ise küfür ordusu diye nitelendiriyorlar. **Bizzat Humeyni'nin de zaman zaman "Biz kafirlerle barış yapmayız."** şeklindeki ifadeleride Iraklıları müslüman saymadıklarının açık bir delilidir. Gerçekde ise Humeyni ve mollalar kendi Şia Caferi mezheplerinden olmayan herkesi, özellikle de Sünnileri topyekün kafir saymaktadırlar. Bu konuyu ilgili bölümde kendi belgeleriyle açıklamış bulunuyoruz.

Kur'an-ı Kerim'den şüphe etmek veya manalarını tahrif eylemek, ne derece büyük bir sapıklık ise, müslümanları kafir saymak da o kadar sapıktır.

Dolayısiyle Humeyni ve mollalar müslümanlar arasında kan dökülmesine sebep oldukları sürece, barış ve kardeşliğe yanaşmadıkları müddetçe bizzat Kur'an-ı Kerim'in hükümlerini çiğniyorlar demektir. O tarafdan veya şu tarafdan yüzbinlerce müslümanın öldürülmesine, birbirlerini kırmalarına sebep oldukları için ebedi olarak Cehennemde kalacak derecede büyük günah ve cinayetler işliyorlar demektir.

İşte Humayni ve mollaların İslam anlâyışından bir örnektir bu!

Evet İslam müslümanlar arasında barış ve kardeşlik istiyor, Humeyni ve mollalar ise, müslümanlar arasında düşmanlık ve savaş istiyorlar.

SADDAMI DEVİRECEĞİM DİYE MÜSLÜMANLARI BİRBİRİNE KIRDIRMAK İSLAM'A UYAR MI?

"Kafir Saddamı iktidardan düşürünceye kadar savaşacağız.." diyen Humeyni ve mollalar, yüzbinlerce masum müslümanın kanını dökmeye ısrarla devam ediyorlar, bütün barış teşebbüslerini ellerinin tersiyle itiyorlar. Bunu da İslam'ın küfre karşı savaşı olarak ilan ediyorlardır.

Farz edelimki, Saddam kafirdir, dinsizdir. Humeyni de bu kafiri iktidardan düşürmek için savaşıyordur. Peki, her iki tarafdan da cephede ölenler kimlerdir? Müslümanlar mı, yoksa kafirler mi? Elbetteki her iki tarafdan da ölenler müslümanlardır. O halde Humeyni ve mollalar gerçekde, Saddam'a birşey yapmıyor, masum müslümanları öldürüyorlar demektir. Bir kişi iktidardan düşürülecek ve cezalandırılacak diye yüzbinlerce müslüman birbirine kırdırılacak öyle mi? Bunun ne dinde yeri var, ne akıl ve vicdana sığar bir tarafı vardır.

İranlı askerler Amerikan bayrağını ayakları altına almış çiğniyorlar, üzerinden yürüyorlar.

İnsan düşünüyor; neden Rus bayrağını değil de Amerikan bayrağını diye? Yoksa Afganistan'da masum müslümanları yıllardır katliâma tabii tutan saldırgan Amerika mı?

Kaynak olarak aldığımız, İranlı Caferilerin temel Hadis kitapları El kâfi'nin 1. cildinin kapağıdır. İçinde masum imamlara ait Ayet ve Hadis hükmündeki sözler toplanmıştır.

الاصول

من

الكافي

تأليف

ثقة الاسلام ابي جعفر محمد بن يعقوب بن اسحاق الكليني الرازي رحمه الله عليه المتوفى سنة ٣٢٩ هـ

مع الشرح والترجمة

بقلم الاستاذ العلامة آية الله الحاج الشيخ محمد باقر الكمرئي

نزيل الري (شهرري)

صححه وقابله على عدة نسخ خطية ثمينة

محمد باقر البهبودي - علي اكبر الغفاري

الجزء الاول

الطبعة الخامسة

١٤٠٠ هـ . ق

من منشورات

المكتبة الاسلامية

طهران - شارع البوذرجمهري (تلفن ٢١٩٦٦)

جميع حقوق الطبع محفوظة

المطبعة الاسلامية

Bir çok alıntılar yaptığımız, Humeyni'nin Tavzih'ül Mesail adlı kitabının kapak fotokopisidir.

BÖLÜM: VI

التقية عند الشيعة

HUMEYNİ İSLAM ÂLEMİNE KARŞI "Takıyye" YAPIYOR: GERÇEK İNANCINI GİZLİYOR.

Bizim : "Humeyni mezhep kavgası yapıyor, Humeyni bütün icraatını Şia mezhebi esasına göre yapıyor, Humeyni Sünni müslimanları müslaman saymıyor, Humeyni bütün Sünni müslüman milletlere ve devletlere karşı savaş -cihad- açmıştır" şeklindeki açıklamalarımıza karşılık, bazı sayın okuyucularımızın zihninde şöyle bir soru oluşabilir:

"Humeyni İslam inkılabı yaptığını, İslam Cumhuriyeti kurduğunu ve bütün icraatını da İslam'a göre yaptığını ilan ediyor. Çeşitli zamanlarda Milli Gazete-de Humeyni'nin beyanlarını da okuyoruz. Humeyni'yi destekleyen Milli Gazete ve Yeni Devir Gazetelerinin haber ve yazılarını da okuyoruz. Ayrıca İran'da basılıp da Türkiye'de elaltından dağıtılan dergi ve broşürleri de okuyoruz. Bunların hiçbirinde sizin söylediklerinizi görmüyoruz. Bizim gördüğümüz Humeyni'nin gerçek bir İslam lideri olduğudur. Aramızda Humeyni'nin yeryüzünün İslam Halifesi -İmamı- olduğuna inanan çoğunluktadır. Humeyni'nin beklenen MEHDİ olduğuna inananlar da az değildir.

Bu durumda bizler birer samimi müslüman olarak kime inanacağımıza şaşıyoruz. Size mi inanalım, Humeyni'yi destekleyenlere mi inanalım?"

İşte bu soruya cevap Olsun diye, *Takkiyye* konusunu belgelerin baş tarafına almış bulunuyoruz. Sayın okuyucularımız bizim yazdıklarımızı dikkatle ve insafla okudukları takdirde neye ve kime inanacaklarını kolayca tayin edebilirler. Yeterki, insaf elden bırakılmasın, tarafgirlik gözlere perde olmasın ve ortaya konulacak delil ve belgelere itibar edilsin...

Katı gerçeği hemen ifade edelim: *Humeyni, çevresindeki mollalar ve onların yandaşları İslam alemine karşı, Sünni müslümanlara karşı Takiyye yapıyorlar. Yani gerçek inançlarını ve niyetlerini açıklamıyorlar, Sünnileri aldatabilmek için nasıl konuşulması gerekiyorsa öyle konuşuyorlar.*

Takıyye nedir, sayın okuyucularımız anlamamışlardır. Açıklayalım:

Şia mezhebinde *Takıyyı* diye bir prensip vardır. Namaz ve Oruç gibi gerekli bir vecibe kabul edilen *Takkiye inancı gizleme anlamına gelmektedir.* Uğranılabilecek bir tehdit ve zarar karşısında veya umulan bir fayda ve menfaat karşısında gerçek inanç ve niyeti gizlemek, onun yerine duruma uygun biçimde konuşmak vacipdir. Bu prensip Şia'nın hemen bütün kollarında geçerli bir vecibedir. *İşte Humeyni ve mollalar da Sünni müslümanlarha karşı asıl inanç ve niyetini gizlemekte, onun yerine duruma uygun biçimde* konuşmalar *yapmaktadır. Sözkonusu Takiyye prensibinin varlığından haberi olmayan saf müslümanlar da Humeyniye ve mollalara inanmakta ve aldanmaktadırlar.*

Humeyni ve mollaların gerçek inanç ve niyetlerinin nasıl bir felaket ve facialar taşıdığını ilerideki sayfalarda yine kendi belgelerinden açıklayacağız.

TAKIYYE'NİN ASILSIZ KAYNAĞI

Giderek ahlaki bir zaaf haline gelen ve tam anlamıyla bir sahtekârlık ve ikiyüzlülük biçimine dönüşen **Takkiyye** prensibinin dayanağı da kendisi gibi çirkindir. Şöyleki:

Sünnet yolcuları Şia ehline şöyle bir itiraz ileri sürerler:

Siz Şia olarak Hz.Ebu Bekir (R), Hz.Ömer (R), Hz.Osman (R) ve onlara tabi olan ashaba Hz.Ali (R)'nin hakkını gasbederek kâfir oldular diyorsunuz. Halbuki bizzat Hz.Ali (R) bu üç Halifeye biyât etmiş, tabi olmuş emirlerine girerek onlarla birlikte hizmet etmiştir. Hatta Hz. Ali kızı Emmukülsümü-Fatma'dan olma Hz.Ömer'e nikahlamıştır. Eğer sizin söylediğiniz gibi sözkonusu üç Halife kafir olsaydı, âsi olsaydılar Hz.Ali (R) onlara biyat etmezdi, emirlerine girmezdi, onlarla birlikte hizmet eylemezdi. Demek ki, bizzat Hz.Ali (R) sizi yalanlamaktadır.

Ehli Sünnet'in gayet haklı olan bu itirazına karşılık Şiâ ehli **Takıyye** prensibini öne sürerek şöyle cevap verirler:

Hz.Ali (R) Takıyye yapmıştır. Yani gerçek inanç ve niyetini gizlemiştir. Görünüşte Ebu Bekir, Ömer, Osman ve onların taraftarlarına biyat etmiş görünmüş, onlara sevgi ve dostluk göstermiştir ama, gerçekte, onlara karşı içinden lanet etmiştir, düşmanlık beslemiştir. Hz.Ali (R) bu türlü Takkıyeyi nefsi için değil din için yapmıştır, eğer bu türlü takıyye yapmasaydı, kendisini de dini de yok ederlerdi. Dolayısiyle tehlike zamanında veya bir yarar umulduğunda Takıyye yapmak, gerçek inanç ve niyeti saklayıp, duruma göre beyanda bulunmak vacipdir, dini bir emirdir.

Herşey bir tarafa, Hz.Ali (R) gibi şeceat ve faziletin mücessem abidesi olan bir zat'a böyle bir iki yüzlülük isnat etmek, O mübarek zata yapılacak hakaretin belki de en büyüğüdür. Kaldıkı böyle bir prensibin İslamda yeri yoktur. Gerçi hayati bir tehlike meydana geldiği zaman, düşmanı aldatmak üzere hilâfı hakiyakat beyanda bulunmaya müsaade edilmiştir. Bu **"İslamın zoruretler mahzurları mubah kılar"** genel prensibinin bir neticesidir. Nitekim peygamberimiz zamanında buna örnek olabilecek bazı olaylar da cereyan etmiştir. Ama bu, hiçbir zaman müslümanın diğer bir müslümana gelişi güzel yalan söylemesi ve iki yüzlülük yapması anlamına gelmez. Ne yazık ki, Şia ehli, Sünnilere karşı gerçek inanç ve niyetlerini gizlemeyi, onları aldatmayı İslami bir prensip haline getirmişlerdir. Takıyye prensibi mesela gayri müslümlere karşı kullanılmış olsa, belki bir müdafaa tarafı olabilir. Ne yazıkki onlar Ehli Sünneti müslüman saymadıkları için bu ilkeyi onlara karşı kullanmaktadırlar.

Takkıye prensibi hakkında kendi eserlerinden belgeler sunmadan önce şu gerçeği de vicdani bir borç olarak ifade etmek isteriz: Bugün gerek İranlı Şii aydınlar, gerek Türkiye'deki Şii yurttaşlar Takıyye prensibini ahlaki bir zaaf olarak ele almaktadırlar...

Mezhep ihtilaflarının ilk ortaya çıktığı zamanlarda ve daha sonraki bazı zulüm ve işkence dönemlerinde sözkonusu Takıyye prensibi ortaya atılmıştır. Ama bugün müslümanın bir diğer müslümana ikiyüzlü davranması, sahtekarlık yapması ahlaki bir zaafdan başka bir şey değildir." şeklinde değerlendirilmektedirler.

Dolayısiyle bugün Takıyye prensibi sadece Humeyni ve çevresindeki mollalar ve onlara taasubla bağlanan saf, fakat cahil kimseler tarafından kabul edilen ve uygulanan bir ikiyüzlülük ilkesidir.

TAKIYYE -İNANCI GİZLEME- YE DAİR KENDİ BELGELERİ

Yukarıda söylediklerimizi İsneaşere -12 İmam- Caferi mezhebinin kendi kaynaklarından birçok belgeler göstererek isbatlamak imkanına sahip bulunuyoruz. Biz konuyu uzatmamak için sadece üç önemli ve temel belgeden örnekler vereceğiz:

a - HUMENİ Velayet-ül Fakih kitabında **"İslam Fıkhında Devlet"** adıyla Türkçeye çevrilmiş- aynen şöyle diyor:

"İslamın gerçek hükümlerini gerçek olmayandan ve İmamlardan (a.s) takıyye dolayısı ile sadır olan rivaetlerden ayırabilsinler. Çünkü biliyoruz ki

İmamlarımız bazen gerçek hükmü söyleyemedikleri, zâlim ve zorba hakimlerin baskısına maruz kaldıkları çevre şartları içinde, şiddetli bir takıyye -inancı ve gerçek görüşü gizleme- ve korku ile yaşadıkları oluyordu. Elbette onların korkuları din içindi, kendileri için değildi. Bazı konularda da takıyyeye başvurulması idi, zâlimler mezhebin kökünü kurutmaya girişirlerdi."

Humeyni, İslam Fıkhın'da Devet. C.H.Hatemi 1979 İst.S.76

Yani başta Hz.Ali (R) olmak üzere diğer 11 imam öyle korku içinde yaşamışlarki, dinin aslını gizlemişler, aksine inanmadıkları şeyleri söylemişler, böylece İslamın bir gerçek hükümleri varmış bunlar gizli imiş, bir de gerçek olmayan hükümleri varmış bunlar da açıktan söylenen ve yazılanlarmış!...

Özürü kabahatinden büyük olan bu ifadeler ile Humeyni İslamın temeline dinamit koymaktadır. Bu arada Humeyni Hz.Ebu Bekir (R), Hz.Ömer (R) ve Hz.Osman (R) için de zâlim ve zorba sıfatını kullanmakta mahzur görmemektedir.

Biz Humeyni'nin yukarıdaki sözlerini tenkit etmeye bile gerek görmiyoruz. Türkiye'de her müslümanın yanlışlığını ve sakatlığını kolayca anlayacağı kadar açık bir tutarsızlık ve çürüklük içindedir.

b - ŞEYH SADUK adıyla maruf olan ve Caferilerin önde gelen lider alimlerinden biri sayılan Ebu Cafer Muhammed b. Ali İbni Babeveyh, Risâlet'ül İtikadiyet-ül İmamiye adlı eserlerinin **"Takıyye hakkındaki inanç"** başlıklı bölümün hemen girişinde aynen şöyle demektedir:

"Allah'ın rahmeti üzerine olsun, Şeyh (Ebu Cafer der ki: Bizim takkıyye (imanı gizleme-koruma) **hakkındaki inancımız şudur: Takkıyye vaciptir. Ve onu terk eden namazı terkedenle aynı durumdadır."**

(2 - Şeyh Saduk, Risalet-il İtikadit 'il İmamiye, Ter.R.Fıglalı, 1978 Ankara S.127)

Bu ifadelerden sonra Şeyh Saduk birçok ayet-i kerimeyi tevil ederek, manalarını saptırıp yorumlayarak Takıyyenin vacip olduğunu ispatlamaya çalışmaktadır.

c - EL KÂFİ İranlı Şiilerin kendilerine ait Hadis kitabıdır. içinde Peygamberimize ait sözlerden çok, kendi imamlarına ait beyanlar bulunmaktadır. Onlar İmamları masum kabul ettikleri için, yani İmamları yanılmaz, hata yapmaz, bir çeşit ilâhî bir niteliğe sahip gördükleri için İmamların sözlerini de Hadis olarak görürler. Hatta ayet hükmünde kesin kabul ederler. Mesela **"aleyhissalat ves selam"** ifadesini yani üzerine salat ve selam olsun cümlesini biz sadece peygamberlere ait kulladığımız halde, onlar bu ifadeyi imamlar için de kullan-

maktadırlar. Çünkü onlara göre, imamlar da peygamberler gibi masumdurlar, hata yapmaz, yanılmazdırlar. İşte bu Hadis kitabının -ki Ehli Sünnet bu kitabı kabul etmez- ikinci cildinden takıyye ile ilgili bir sayfayı tam olarak fotokopi halinde veriyoruz. Bu sayfada İmam Cafer es Sadık'a atfedilen üç hadis vardır. Altta da Farsça'ya tercümesi bulunmaktadır. Sayın okuyucularımıza tam bir fikir verebilmek için üç hadisin tamamının tercümesini sunuyoruz:

٢٧ ـ مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَىٰ ، عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللهِ ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ مُحَمَّدٍ الثَّقَفِيِّ ، عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْمُعَلَّىٰ ، عَنْ أَخِيهِ مُحَمَّدٍ ، عَنْ دُرُسْتَ بْنِ أَبِي مَنْصُورٍ ، عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي حَمْزَةَ ، عَنْ أَبِي بَصِيرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِاللهِ عليه السلام قَالَ : لَمَّا وُلِدَ النَّبِيُّ صلى الله عليه وآله وسلم مَكَثَ أَيَّاماً لَيْسَ لَهُ لَبَنٌ ، فَأَلْقَاهُ أَبُوطَالِبٍ عَلَىٰ ثَدْيِ نَفْسِهِ ، فَأَنْزَلَ اللهُ فِيهِ لَبَناً فَرَضَعَ مِنْهُ أَيَّاماً حَتَّىٰ وَقَعَ أَبُوطَالِبٍ عَلَىٰ حَلِيمَةَ السَّعْدِيَّةِ فَدَفَعَهُ إِلَيْهَا .

٢٨ ـ عَلِيُّ بْنُ إِبْرَاهِيمَ ، عَنْ أَبِيهِ ، عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ ، عَنْ هِشَامِ بْنِ سَالِمٍ ، عَنْ أَبِي عَبْدِاللهِ عليه السلام قَالَ : إِنَّ مَثَلَ أَبِي طَالِبٍ مَثَلُ أَصْحَابِ الْكَهْفِ ، أَسَرُّوا الْإِيمَانَ وَأَظْهَرُوا الشِّرْكَ فَآتَاهُمُ اللهُ أَجْرَهُمْ مَرَّتَيْنِ .

٢٩ ـ اَلْحُسَيْنُ بْنُ مُحَمَّدٍ وَمُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَىٰ ، عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِسْحَاقَ ، عَنْ بَكْرِ بْنِ مُحَمَّدٍ الْأَزْدِيِّ عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ جَعْفَرٍ ، عَنْ أَبِيهِ عليه السلام قَالَ : قِيلَ لَهُ : إِنَّهُمْ يَزْعُمُونَ أَنَّ أَبَا طَالِبٍ كَانَ كَافِراً ؟ فَقَالَ : كَذَبُوا كَيْفَ يَكُونُ كَافِراً وَهُوَ يَقُولُ ؟ :

أَلَمْ تَعْلَمُوا أَنَّا وَجَدْنَا مُحَمَّداً نَبِيّاً كَمُوسَىٰ خُطَّ فِي أَوَّلِ الْكُتُبِ

27 - Ebu Abdullah İmam Cafer aleyhisselam buyurdu: **"Hz..Peygamber doğduğu zaman, birkaç gün sütsüz kaldı. Ebu Talip kendi memesine tuttu onu, Allah O'na süt verdi... Günlerce ondan emdi. Taki Ebu Talip Halime-sadiyeyi (süt anneyi) buldu ve peygamberi Ona verdi."**

28 - İmam Sadık aleyhisselam buyurdu: Ebu Talip'in örneği Ashab-ı Kehife benzer. Onlar İmanı gizledi, şirki açıkladı. -yani mümin oldukları halde müşrik olduklarını söylediler- Allah onlara sevaplarını iki kat verdi." (Yani Ebu Talip de mümin olduğu halde imanını gizledi, kendini müşrik olarak gösterdi. Sevabı da ona göre iki kat oldu."

29 - İshak İbni Cafer'den O da babasından: Ona denildi: Onlar -yani ehli Sünnet- Ebu Talip'in kafir olduğunu sanıyorlar?"

Dedi ki: **"yalan söylüyorlar, o nasıl kafir olabilir? Halbuki o şöyle demişti:**

"Siz bilmiyorsunuz ki biz Muhammed'i Nebi olarak bulduk-bildik Musa gibi kitapların başına yazılmış."

El Kâfi, C.2, S.456 H.1400 Tahran

TAKIYYE DİNİN ONDA DOKUZUDUR

Ebu Ömer Acemi diyor:
İmam Ebu Abdullah -Cafer Sadık- aleyhisselam bana şöyle buyurdu:

عن أبي عمر الأعجمي قال : قال لي أبو عبدالله
عليه السلام : يا أبا عمر ان تسعةأعشار الدينفي التقية،
ولا دين لمن لا تقية له ، والتقية في كل شيء الا في النبيذ
والمسح على الخفين .

الأصول من الكافي ٢١٧/٢ .

"Ey Ebu Ömer, dinin onda dokuzu Takıyyededir. Takıyyesi olmayanın dini de yoktur. Takıyye her şeyde gereklidir. Yalnız Nebiz içmede ve mest üzerine mesh yapmada Takıyye yoktur."

El Kâfi C.2, S.217

Nebiz bir çeşit içkidir. Ekşitilmiş Sıra gibi bir şey, uzun süre bekletilirse alkollü hale gelir. Kasdedilen mananın alkollü içki olduğunu sanmıyorum. Ama "Nebiz içmede takıyye yapmayız" demekle sakıncalı olduğu, sarhoşluk verebileceği şüphesi beliriyor.

TAKIYYESİ OLMAYANI ALLAH ALÇALTIR

İmam Cafer Sadık aleyhisselamın babası İmam Bekir aleyhisselam kendisine şöyle demiş:

وعن حبيب بن بشر قال : قال أبو عبدالله عليه
السلام : سمعت أبي يقول : لا والله ما على وجه الأرض
شيء أحب الي من التقية ، يا حبيب انه من كانت له
تقية رفعه الله ، يا حبيب من لم تكن له تقية وضعه الله،
يا حبيب ان الناس انما هم في هدنة ، فلو قد كان ذلك
كان هذا

الأصول من الكافي ٢١٧/٢ .

"Hayır, Allah'a yemin ederim ki, dünyada hiçbir şey bana takıyyeden daha sevimli gelmiyor. Ey sevgili oğlum, kimin Takıyyesi varsa, Allah onu yüceltir. Ey sevgili oğlum, kimin Takıyyesi yoksa, Allah O'nu alçaltır. Ey sevgili oğlum, insanlar ancak sözle idare edilir -idare-i kelam edilir, gerçek gizlenir. Eğer öyle olmasaydı, böyle olurdu..."

El Kâfi C.2, S.217

Ebu Talip Hz.Peygamber (S)in amcasıdır. Peygamberimizin bütün ısrarlarına rağmen müslüman olmadan ölmüştü. Ehli Sünnet zahire bakarak böyle hükmeder. İşin manevi yönünü de Allah'a havale eder. Biz bu konuya girmek de istemeyiz. Konumuz dışıdır. Bizim üzerinde durduğumuz burada ifade edilen takıyye konusudur. Kişi hiç bir engel olmadığı halde, Ebu Talip imanını Peygamberimizden bile gizliyormuş, müşrik olduğunu ifade ediyormuş ve iki kat da sevap alıyormuş!... O zaman kafir ve müşrik ölen herkes için, hatta yaşamakta olan bütün gayrı müslümler için de aynı şeyi söylemek mümkündür. Onlar da imanlarını gizliyorlar, şirk ve küfürlerini açıklıyorlar ve sevapları da iki kat olacaktır!

Böyle saçma şey olmaz elbette... Tutarsız ve mantıksız görüşlerdir bunlar. İşin acı tarafı bu yanlış ve tutarsız görüşler ayet hükmünde kabul edilmektedir. Masum imanın, yanılmaz, hata etmez ve yüzde yüz doğruyu söyleyen bir imamın sözü olarak kabul edilmektedir.

Hulasa, Humeyni ve mollalar da, Şia olmayan biz müslümanlara karşı takıyye yapmaktadırlar. Gerçek inanç ve görüşlerini gizleyip, bizleri aldatmak üzere bize uygun gelecek biçimde beyanlarda bulunuyorlar. Humeyninin Takıyye yaptığı **Velayet-ül Fakih** kitabında iyice sırıtmaktadır. Gerçek şu ki, Humeyni ve mollalar, Şia mezhebi kavgası yapmaktadırlar, bütün icraatlarını ona göre sürdürmektedirler. Kendilerinden olmayan müslümanları müslüman saymamaktadırlar. Diğer müslümanlara ve müslüman devletlere karşı gizli ve açık olarak savaş -cihad- açmış bulunuyorlar. Bu gerçeği kapatabilmek ve Sünnî müslümanları da aldatabilmek için Takıyye -inanç ve niyeti gizleme- yoluna başvuruyorlar. Saf insanları aldatmaya ve kendi milletleri ve devletleri alehine kışkırtmaya çalışıyorlar.

BÖLÜM: VII

HUMEYNİ VE MOLLALAR İSLAMIN DÖRT TEMEL KAYNAĞINA BİZİM GİBİ İNANMIYORLAR

Humeyni ve mollalar tarafından kurulan İslam Cumhuriyetinin nasıl bir İslam Cumhuriyeti olduğunu anlayabilmek için, öncelikle Humeyni ve mollaların İslam anlayışlarının nasıl olduğunu incelemek icap etmektedir. Bunun için de Humeyni ve mollaların İslamın temel kaynakları hakkındaki inanç ve kanaatlarını tesbit etmek gerekir. Bir başka ifadeyle İran İslam Cumhuriyeti Anayasasının 12. maddesine göre ülkenin değişmez resmi dini olarak kabul edilen Caferi 12 İmam mezhebinin İslamın dört temel kaynağı hakkındaki görüşünü açıklamak gerek...

Hemen ifade edelim ki, Humeyni ve mollalar ile biz Sünnet ehli müslümanlar arasında, İslamın dört temel kaynağı hakkında çok büyük ayrılık bulunmaktadır.

Önce İslamın dört temel kaynağını sonra da, bunlar hakkında Humeyni ve mollaların görüşlerini açıklayalım:

İSLAMIN DÖRT TEMEL KAYNAĞI

Bilindiği gibi, kısaca **EDİLLE-İ ŞER'İYE - Şer'i deliller-** denilen İslam'ın dört temel kaynağı şunlardır:

1 - KİTAP - KUR'AN-I KERİM: Allah tarafından peygamberimize 23 yılda vahyedilen İlahi kitap. Bir kelimesi bile değişmeden, Allah tarafından gönderildiği gibi elimizde mevcuttur.

2 - SÜNNET : peygamberimizin sözleri, fiilleri ve başkalarında görüp de tasvip ettiği şeyler.

3 - İCMA-I ÜMMET : Müslümanların üzerinde ittifak ettiği şeyler.

4 - KIYAS-I FUKAHA : İslam âlimlerinin üzerinde hüküm bulunmayan yeni meseleler hakkında, ilk üç kaynakta benzeri bulunan konulara kıyas ederek hüküm vermeleri ve bu yolla verilen hüküm.

Humeyni ve mollalar dolayısiyle onların bağlı bulunduğu mezhep ile biz Ehli Sünnet mensupları arasında İslamın bu dört temel kaynağı hakkında çok büyük ve çok ciddi ihtilaflar ve ayrılıklar bulunmaktadır. Daha açık bir ifadeyle onlar bu temel esaslara bizim gibi inanmıyorlar.

Humeyni ve mollalar İslamın dört temel kaynağı hakkında kısaca şöyle düşünüyorlar:

DÖRT TEMEL ESASA ŞÖYLE İNANIRLAR

1 - KİTAP : Yani Kur'an, bugün bütünüyle mevcut değildir. Elimizdeki Kur'anda eksiklik ve fazlalıklar vardır, yani değişmiştir. Gerçek Kur'an Hz. Ali'nin Kur'anıdır. Şu anda kayıpdır. Mehdi ile birlikte ortaya çıkacaktır.

2 - SÜNNET : Hz.Peygamberin hadisleri, ancak Ehli Beyt yolu ile rivayet edilmiş ise sahihdir, doğrudur. O da biz Şiânın elindedir. İmamlarımız Rivayet etmişlerdir. Dolayısiyle Sünnilerin elinde bulunan Hadis Kitaplarının yani Buhari ve diğerlerinin "SİNEK" kadar değeri yoktur. Onlara inanılamaz.

3 - İCMA-I ÜMMET : İcma ançak şiaya mensup âlimlerin-müctehidlerin ittifakı ile gerçekleşir. Ehli Sünnetin icmâı muteber değildir. Çünkü onların imanları bile sahih değildir.

4 - kıyas-I FUKAHA : İslamda kıyas yoktur. İctihad vardır. Onu da şii müctehidleri yaparlar. Dini meselelerde kıyas yapan İmam-ı azama İmam Musa aleyhisselam lanet eylemiştir.

Humeyni'nin getirdiği Anayasasında İran'ın resmi dini mezhebi olarak yer alan Caferi 12 İmam mezhebinin dolayısiyle Humeyni ve mollaların İslamın dört temel kaynağı hakkındaki görüşü özet olarak böyledir. İleriki sayfalarda bu çok ciddi ihtilaflara ait belgeleri kendi kaynaklarından açıklayacağız. Humeyniye karşı körükörüne hayranlık duyan kimselerin İslamî açıdan nasıl bir iman tehlikesine doğru yöneldiklerini sayın okuyucularımızın takdirlerine bırakarak, şimdi de İman ve İslamın şartları hakkındaki inançlarını yine özet halinde görelim:

EHLİ SÜNNETE VE İRANLI CAFERİLERE GÖRE İMAN ESASLARI FARKLIDIR

Kısaca AMENTÜ denilen İslamın iman esasları hakkanda da Ehli Sünnet mensupları ile İranlı Caferiler arasında çok önemli görüş ayrılığı bulunmaktadır. Bu ayrılıklar o kadar ciddî ve önemlidir ki, Humeyni ve mollalar o yüzden biz Sünnileri kâfir saymaktadırlar. Bizler her ne kadar mezhepler arasında çatışma ve çekişmenin zararlı olduğuna inanalım ve karşılıklı saygı ve musamaha gösterilmesini istiyelim, yine de Humeyni ve mollalar üstü kapalı olarak Sünnileri kafir ilan etmekten ve onlara karşı cihad ilan eylemekten geri durmamaktadırlar. Gerekçeleri bizleri kendileri gibi iman etmemiş görmeleridir.

Ehli Sünnete ve İranlı Caferilere göre İman esasları şöyledir:

EHLİ SÜNNETE GÖRE İMAN ESASLARI ALTIDIR

1 - Allahın varlığına birliğine inanmak.
2 - Meleklere inanmak.
3 - Kitaplara -Kur'an-ı Kerim'e ve diğer ilahi kitaplara inanmak.
4- Peygamberlere inanmak.
5- Kadere, hayır ve şerrin Allahdan geldiğine inanmak.
6- Öldükten sonra dirilmeye, ahirete inanmak.

İRANLI CAFERİLERE GÖRE İMANIN ESASLARI BEŞDİR

1 - Allahın varlığına ve birliğine tevhide inanmak.
2 - Nübevvete, peygamberliğe inanmak.
3 - İmamate inanmak. (Açıklayacağız)
4 - İlahî adalete inanmak
5 - Meada, ahirete inanmak.

Bu beş esasdan birine inanmayan müslüman değildir. Sünniler İmamete inanmadıkları için müslüman sayılmazlar. Özel bölümde açıklanacağı üzere İmamete inanmayan, peygambere ve Allaha da inanmamış sayılırlar.

İmâna ait iki görüş arasındaki farkları açıklamaya geçmeden önce iki mezhepin İslamın şartlarına ait görüşlerini de özet olarak görelim;

EHLİ SÜNNETE GÖRE İSLAMIN ŞARTLARI

1 - Kelime-i şahadet getirmek.
2 - Bir günde beş vakit namaz kılmak.
3 - Ramazan ayında oruç tutmak.
4 - Zenginlerin fakirlere zekat vermesi.
5 - Zenginlerin hacca gitmeleri.

İRANLI CAFERİLERE GÖRE İSLAMIN ŞARTLARI ALTIDIR

1 - Bir günde beş vakit namaz kılmak.
2 - Ramazan ayında oruç tutmak.
2 - Zekat, zenginlerin fakirlere vermeleri gereken yardım.
4 - Humus-beşdebir-Devlete verilen bir çeşit zekat, vergi.
5 - Hac, zenginlere farzdır.
6 - Cihad, düşmana ve ahlak zaafına karşı mücadee etmek savaşmak.

(Bak: Aslüş'sia ve Usulüha. Muhammed Âli Kaşif-ül Gıtâ, Farsca Tercümesi (İN İST ÂYİNİ MÂ Tebriz, 1347 S.174)

EHLİ SÜNNETE GÖRE İRANLI ŞİİLERİN İMAN ESASLARINDA EKSİKLİK VE FAZLALIK

İki mezhebin İman esaslarına ait maddelerin karşılaştırılmasından da anlaşılacağı gibi, Ehli Sünnet ile İranlı Şiiler arasında önemli ayrılıklar bulunmaktadır. Bu ayrılıkları daha açık olarak ifade edelim:

Ehli Sünnete göre İranlı Şiilerin iman esaslarındaki eksiklikler:

1 - Kitaplara iman:
Denilebilir ki, her ne kadar açıktan söylenmemiş ise de, Peygamberliğe iman prensibi içinde İlahi kitaplara da iman etmek tabiidir. Dolayısiyle İranlı Şiilerin de Kur'an-ı kerim'e ve diğer ilahi kitaplara inanmakta oldukları kesindir.

Bu gerçek, İranlı Şii halk için geçerlidir. Gerçekten de İrandaki Şii müslüman halk Kur'an-ı Kerim'e ve diğer ilahi kitaplara inanmaktadırlar. Ancak Humeyni ve mollalar için durum başkadır. Onlar Kur'an-ı Kerim'de eksiklik ve fazlalık bulunduğunu iddia etmekte ve elimizdeki Kur'an'ın gerçek Kur'an olmadığına inanmaktadırlar. Ancak bu inançlarını takıyye olarak mümkün olduğu kadar gizlemektedirler. İleriki sayfalarda bunları kendi belgelerinden açıklayacağız.

2 - Meleklere iman etmek:
Her ne kadar meleklere iman etmek ilkesi açık olarak söylenmemekte ise de gerçekte peygamberliğe inanılması halinde meleklere inanılması da zaruri olmaktadır. Ve İranlı Şiiler de meleklere inanmaktadırlar.

3 - Kadere iman etmek :
İranlı şiilerin kadere bizim gibi inanmadıkları kesindir. Biz ehli sünnete göre hayır ve şer Allah'dan gelir dediğimiz halde, onlar bunun yerine Allahın adaletine inanmayı, Allahın hiç kimseye zülum etmeyeceğine inanmak icap ettiğini ileri sürmektedirler. Bu uzun münakaşa konusudur. Şu anda bizim mevzuumuz dışındadır.

Ehli Sünnete göre İranlı Şiilerin iman esaslarındaki fazlalık:

1 - Adalete:
Allahın adalet sıfatına iman etmek, doğrudur, zaten Allaha iman edildiği zaman onun bütün yüce sıfatlarına ve güzel isimlerine de iman etmek icap etmektedir. Şiilerin buna rağmen ilahi adalete inanmayı iman esasları arasında zikretmelerinin sebebi, onu bizim kader inancımıza karşılık olarak ileri sürmüş olmalarından ileri gelmektedir. Önemli de değildir, olabilir, olmayabilir...

2 - İmamate iman etmek:
Şiilerin İslamın imân esaslarında, Ehli Sünnete göre fazla olarak kabul ettikleri asıl önemli ve açık esas İmamet konusudur. Hatta şianın asıl esasının da sözkonusu İmamet meselesinden doğduğunu söylemek mümkündür. Dolayısiyle bu konuyu biraz sonra daha geniş olarak ele alacağız.

İMÂMET İMAN ESASLARINDAN

12 İmam'dan Ebu Cafer aleyhisselam buyurdu:

عن أبي جعفر قال : بني الاسلام على خمس : على
الصلاة والزكاة والصوم والحج والولاية ، ولم ينـــاد
بشي كما نُودي بالولاية • والولاية : الامامة •

الاصول من الكافي ٢/١٨ •

"İslam beş esas üzerine kuruldu; Namaz, Zekat, Oruç, Hac ve Velayet -İmamet-. Bunlardan Velayet üzerine davet edildiğimiz kadar hiç bir şeye davet edilmedik."

El Kâfî, C.2, S.18

Aclan b.Salih; Ebu Abdillah-Cafer Sadık-aleyhisselama:

وعن عجلان بن أبي صالح قال : قلت لأبي عبدالله عليه
السلام : أوقفني على حدود الايمان،فقال : شهادة ان لا
اله الا الله وأن محمداً رسول الله ، والاقرار بما جاء به
من عند الله ، وصلاة الخمس وأداء الزكاة وصوم شهر
رمضان ، وحج البيت وولاية وليّنا ، وعداوة عدوّنا
والدخول مع الصادقين

الأصول من الكافي ٢/١٨ •

"Bana imanın sınırlarını anlat." dedim.
Cafer Sadık Alehisselam buyurdu:
"Allahın varlığına ve birliine, Hz.Muhammedin peygamberliğine şehadet eylemek, beş vakit namaz kılmak, zekat vermek, Ramazan orucunu tutmak, beyti haccetmek ve Velimizin velayetini kabul eylemek. Düşmanlarımızı düşman edinmek ve Sadıklarla beraber olmaktır."

El kâfî, C.2, S.18

وعن أبي جعفر قال عليه السلام قال : بني الاسلام
على خمس : على الصلاةوالزكاة والصوم والحجوالولاية،
ولم يناد بشيء كما نودي بالولاية ، فأخذ الناس بأربع
وتركوا هذه يعني : الولاية •

الأصول من الكافي ٢/١٨ •

İmam Ebu Cafer Aleyhisselam buyurdu:
"İslam beş esas üzerine kuruldu: Namaz, Zekat, Oruç, Hac ve Velayet -İmamet- üzerine... Velayet konusunda davet edildiğimiz kadar hiç bir şeye davet edilmedik. Ama halk ilk dördü tuttu, bunu -velayeti- terk eyledi."

El kâfî C.2, S.18

وعن الصادق قال : أثافي الاسلام ثلاثة : الصلاة
والزكاة والولاية لا تصحواحدةمنهن الا بصاحبتيها

الاصول من الكافي ٢/١٨ ،

İmam Cafer Sadık aleyhisselam buyurdu:
"İslam'ın temel taşı üçdür: Namaz, Zekat ve Velayet -İmamet- Bu üç esasdan hiç biri diğer ikisi ile birlikte olmadıkça sahih olmaz."
El Kâfî C.2, S.18

Buna göre Ehli Sünnet mensuplarının namaz ve zekatı sahih değildir. Çünkü onlar üçüncüsü olan İmamete Şiiler gibi inanmamaktadır.
Daha doğrusu Ehli Sünnet mensupları Caferilere göre iman esaslarından olan İmamete inanmadıkları için müslüman değildirler.

İMAMETİ İSLAM ESASLARINDAN SAYMAK, DÜZELTMEK ŞARTIYLA GÜZELDİR

İranlı mollalar İmameti İslamın esaslarından saymış bulunması ve bunu Hz.Ali evladlarına ait özel bir hak olarak kabul eylemeleri, saptırılmış çığırından çıkarılmış bir gerçektir. Düzeltilmek şartıyla doğrudur, güzeldir. Şöyle ki:

Kur'an-ı Kerim'de : "Allah'a, Peygamberine ve sizden olan ululemre itaat ediniz." (Nisâ: 59) diye buyurulmaktadır. Bu mana çevresinde daha birçok ayet-i kerime mevcuttur.

Burada Ulülemre -hüküm sahiplerine- itaat, Allah'a ve Peygamberlere itaatten hemen sonra gelmektedir. Dolayısiyle İslam'da Ulülemre yani emir sahiplerine, hüküm sahiplerine, daha açık anlamı ile devlet adamlarına itaat eylemek farz olarak belirmektedir.

Ancak ayet-i kerimede emir sahiplerinin kimler olduğuna ve belli bir aileye mensup olacaklarına dair her hangi bir hüküm yer almamaktadır.

Ayet-i kerime'de sadece "Sizden olan" kaydı konulmuştur. Bundan da genel manada müslümanlardan olan anlamı çıkar. Emir sahiplerine itaattan maksat ise, şahıslara itaatten çok, hükümlere, emirlere, hakka itaattır. Buna kısaca devlet ve gerçek kanunlar demek mümkündür.

Dolayısiyle Şiilerin imamet konusuda genel olarak bir doğrusu iki yanlışı bulunmaktadır:

Doğrusu imameti, yani devleti İslamın temel esaslarından saymalarıdır. Devlet otoritesine itaatı İslamın farzlarından kabul etmeleridir.

Yanlışı ise,

a- İmameti Hz.Ali ve evladlarına ait özel bir hak olarak görmeleri,

b- İmama yani devlet başkanına insan üstü ilahi sıfatlar vermeleridir. Bugün artık Şii aydın müslümanlar da İmamet konusunu yukarıdaki yanlışlardan uzak olarak, bizim gibi, devlet ve otorite anlamına kullanmaktadırlar.

BÖLÜM: VIII

KUR'AN'DA EKSİKLİK VE FAZLALIK OLDUĞUNU İDDİA EDİYORLAR

İranlı mollaların iman esasları arasında Kitaba -kur'ana- inanmayı resmen söylemeyişlerinin gerçek ve gizli sebebi elimizdeki Kur'an-ı Kerim'in hakiki Kur'an olmadığına inanmış olmalarıdır...

Dolayısiyle bir defa daha altını çizerek tekrarlayalım ki, İran'da kurulan İslam Cumhuriyetinin nasıl bir İslam Cumhuriyeti olduğunu anlayabilmek için, önce Humeyni ve mollaların İslamı nasıl anladıklarını bilmek icapetmektedir. Bunun için de öncelikle İslamın temel kitabı Kur'an-ı Kerim hakkındaki inançlarını kavramak başta gelir.

Hemen ifade edelim ki, Humeyni ve mollaların Kur'an-ı Kerim hakkındaki inançları kapkara ve kapkaranlıktır!...

Humeyni Anayasasında, yani İran İslam Cumhuriyeti Anayasasında İran'ın resmi dini olarak yer alan Caferi 12 İmam mezhebinin temel kitabında Kur'an-ı Kerim'de eksiklik ve fazlalık olduğu iddia edilmektedir. Bir başka söyleyişle bugün elimizde bulunan Kur'an-ı Kerim'de tahrifat ve değişiklikler yapıldığı iddia edilmektedir.

Küfür ve dalaletin en çirkini olan bu sapık iddilar maalesef Caferi 12 İmam mezhebinin temel kitabı olan EL KÂFİ'de yer almaktadır.

İslamın temeline dinamit koyan sözkonusu iftiralar, onlara göre masum denilen, suç işlemez, günah işlemez, sözleri peygamber sözü gibi kabul edilen İmamların Hadisleri olarak ortaya atılmaktadır. Masum imamların sözleri onlara göre ayet derecesinde kesin hüküm ifade etmektedir.

Kur'an-ı Kerime en çirkin iftiraları yaptıklarını kendi temel kitaplarında rivayet edilen bu sözde masum imamları meleklerden ve peygamberlerden dahi üstün ilan eden Humeyni ve mollalar da elbette o çirkin iftiralara katılmaktadırlar!... Evet Humeyni bizzat kendi kitabında sözkonusu imamları, Kur'ana iftira ettiği, kur'anın tahrif edildiğini iddia ettiği rivayet edilen İmamları meleklerden ve peygamberlerden daha üstün olarak ilan etmektedir. Dolayısiyle o imamların Kur'an-ı Kerim'e yaptıkları iftiralara elbette iştirak etmektedir...

Sözkonusu çirkin iddiaya göre, Peygamberimizden sonra Halife olan Hz.Ebubekir, Hz.Ömer, Hz.Osman ve diğer sahabiler Kur'an-ı Kerim'i değiştirmişler, tahrif etmişler. Güya esas Kur'an-ı Kerim'de Hz.Ali hakkında ayetler varmış, onları Kur'andan çıkarmışlarmış. Gerçek Kur'an-ı Kerim Hz.Ali'nin ve evlatlarının elinde imiş. O da 12. İmâm ile birlikte kaybolmuştur. Bu imam günün birinde Mehdi olarak tekrar gelecekmiş ve hakiki Kur'an-ı da birlikte getirecekmiş... Dolayısiyle bugün müslümanların elinde bulunan Kur'an hakiki kur'an değilmiş...

Hakiki birer küfür ve iftira olan bu iddialara ait belgeleri İran İslam Cumhuriyetinin resmi dini ve mezhebi olan Caferi 12 İmam mezhebinin temel kitabı olan EL KÂFİ'den metin ve tercümesiyle birlikte aynen sunuyoruz:

FATIMANIN KUR'AN'I BİZİM KUR'AN'IMIZIN ÜÇ MİSLİ İMİŞ

Ebi Yaser'den rivayet edildi:

Cafer Sadık aleyhisselam -Ebu Abdillah- yanlarında hepsini içinde toplayıcı bir Kur'an bulunduğunu, bununsayfaları birleştirdiği takdirde Hz.Peygamberin kulacı ile 70 kulaç olduğunu söyledikten ve Cifre ait bazı şeyler anlattıktan sonra Hz.Fâtıma'nın Kur'an'ından söz etti.

Râvi dedi:
"Fâtıma Mushafı-Kuranı- nedir?" dedim.
Cafer Sadık aleyhisselam buyurdu:

"O Fâtıma aleyhesselâmın Mushafı bir Kur'andır, mushafdır. O sizin Kur'an'ınızın üç mislidir. Allaha yemin ederimki, O'nda sizin Kur'an'ınızdan bir harf bile yoktur."

78 / El Usul Min El Kâfî, C.1, S. 45 6

(باب)

فيه ذكر الصحيفة والجفر والجامعة ومصحف فاطمة عليها السلام

١ ـ عدة من أصحابنا، عن أحمد بن محمد، عن عبدالله [بن] الحجال، عن أحمد بن عمر الحلبي، عن أبي بصير قال: دخلت على أبي عبدالله عليه السلام فقلت له: جعلت فداك إني أسألك عن مسألة، ههنا أحد يسمع كلامي؟ قال: فرفع أبوعبدالله عليه السلام ستراً بينه وبين بيت آخر فاطلع فيه ثم قال: يا أبا محمد! سل عما بدالك، قال: قلت: جعلت فداك إن شيعتك يتحدثون أن رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم علم علياً عليه السلام باباً يفتح له منه ألف باب؟ قال: فقال: يا أبا محمد! علم رسول الله صلى الله عليه وآله علياً عليه السلام ألف باب يفتح من كل باب ألف باب قال: قلت: هذا والله العلم، قال: فنكت ساعة في الأرض ثم قال: إنه لعلم وما هو بذاك قال: ثم قال: يا أبا محمد! وإن عندنا الجامعة وما يدريهم ما الجامعة؟ قال: قلت: جعلت فداك وما الجامعة؟ قال: صحيفة طولها سبعون ذراعاً بذراع رسول الله صلى الله عليه وآله وإملائه من فلق فيه وخط علي بيمينه، فيها كل حلال وحرام وكل شيء يحتاج الناس إليه حتى الأرش في الخدش وضرب بيده إلي وقال: تأذن لي يا أبا محمد؟ قال: قلت: جعلت فداك إنما أنا لك فاصنع ما شئت، قال: فغمزني بيده وقال: حتى أرش هذا، كأنه مغضب، قال: قلت: هذا والله العلم؛ قال: إنه لعلم وليس بذاك، ثم سكت ساعة، ثم قال: وإن عندنا الجفر وما يدريهم ما الجفر؟، قال: قلت: وما الجفر؟ قال: وعاء من أدم فيه علم النبيين والوصيين وعلم العلماء الذين مضوا من بني إسرائيل، قال: قلت: إن هذا هو العلم، قال: إنه لعلم وليس بذاك، ثم سكت ساعة ثم قال: وإن عندنا لمصحف فاطمة (ع) وما يدريهم ما مصحف فاطمة (ع)، قال: قلت: وما مصحف فاطمة (ع)؟ قال: مصحف فيه مثل قرآنكم هذا ثلاث مرات والله ما فيه من قرآنكم حرف واحد، قال: قلت: هذا والله العلم، قال: إنه لعلم وما هو بذاك، ثم سكت ساعة ثم قال: إن عندنا علم ما كان وعلم ما هو كائن إلى أن تقوم الساعة، قال: قلت: جعلت فداك هذا والله هو العلم، قال: إنه لعلم وليس بذاك، قال: قلت: جعلت فداك فأي شيء العلم؟ قال: ما يحدث بالليل والنهار الأمر بعد الأمر والشيء بعد الشيء إلى يوم القيامة.

Fâtıma Mushafı ile ilgili Caferi rivayetinin arabca tam metnini yukarı ya aynen almış bulunuyoruz.

(علي بن الحكم ، عن هشام بن سالم ، عن أبي عبدالله عليه السلام قال : انالقرآن الذيجاء بهجبرئيل عليه السلام الى محمد صلى الله عليه وسلم سبعة عشر الف آية)

الأصول من الكافي ٢/٦٣٤ .

Cafer Sadık aleyhisselam buyurdu:
"Cebrail'in Hz.Muhammede (S) getirdiği Kur'an 17 bin ayettir."
El Kâfi, C.2, S.634

Elimizdeki Kur'an-ı Kerim'in altı bin altı yüz küsür ayet-i Kerim'e olduğunu düşünürsek ne demek istediği daha iyi anlaşılır. **Kısacası 10 bin ayetin kaybolduğunu, Kur'andan çıkarıldığını iddia etmektedir...**

علي بن ابراهيم ، عن أحمد بن محمد البرقي ، عن أبيه ، عن محمد بن سنان ، عن عمار بن مروان عن منخل ، عن جابر عن أبي جعفر عليه السلام قال : نزل جبرئيل عليه السلام بهذه الآية على محمد صلى الله عليه وسلم هكذا : بئسما اشتروا به أنفسهم أن يكفروا بما أنزل في علي بغيا) .

الأصول من الكافي ١/٤١٧

Ebu Cafer aleyhisselam buyurdu:
"Cebrail Muhammed aliyhisselama şöyle bir ayet getirmişti:
"Onların Ali hakkında nazil olan âyete isyan olarak küfür edip nefislerini satın almaları -tercih etmeleri- ne kötüdür."
El Kâfi, C.1, S.417

وبهذا الاسناد ، عن محمد بن سنان ، عن عمار بن منخل ، عن جابر قال : نزل جبرائيل بهذه الآية على محمد هكذا : (وان كنتم في ريب مما نزلنا على عبدنا في علي فأتوا بسورة من مثله .

الأصول من الكافي ١/٤١٧

Ebu Cafer aleyhisselamdan Cabir aynı isnadla rivayet etti dedi:

"Cebrail Muhammed aleyhisselama şöyle bir ayet getirdi:
"Eğer kulumuz Ali hakkında indirdiğimizde bir şüpheniz varsa, hadi, siz de onun benzeri olan bir sure getiriniz."
El Kafi C.1, S.417

وبهذا الاسناد عن محمد بن سنان عن عمار بن مروان عن منخل عن أبي عبدالله عليه السلام قال : نزل جبرائيل عليه السلام على محمد صلى الله عليه وسلم بهذه الآية هكذا : يا أيها الذين أوتوا الكتاب آمنوا بما نزلنا في علي نوراً مبينا) .

الأصول من الكافي ١/٤١٧

Ebu Abdillah -Cafer Sadık- Aleyhisselam buyurdu:
"Cebrail Muhammed aleyhisselama şöyle bir ayet indirdi:
"Ey kendierine kitap verilenler, Ali hakkında nazil eylediğimiz apaçık nur'a iman ediniz!"
El Kâfi, C.1, S.417

علي بن محمد ، عن أحمد بن محمد بن خالد ، عن أبيه ، عن أبي طالب عن يونس بن بكار عن أبيه ، عن جابر عن أبي جعفر عليه السلام : (ولو أنهم فعلوا ما يوعظون به من علي لكان خيراً لهم) .

الأصول من الكافي ١/٤١٧

Ebu Cafer aleyhisselam şöyle bir ayetten söz etti:
"Eğer onlar Ali hakkında kendilerine verilen öğüdü dinlemiş olsaydılar onlar için daha hayırlı olurdu."
EL KAFİ C.1, S.418

Elimizdeki Kur'an-ı kerimde böylesi her hangi bir ayet bulunmadığına göre bunların Kur'an-ı Kerim'den çıkarılmış olduğunu söylemek istiyorlar...

HAKİKİ KUR'AN'I MEHDİ ORTAYA ÇIKARACAKMIŞ

وعن سالم بن سلمة قال : قرأ رجل على أبيعبدالله
عليه السلام وأنا استمع حروفاً من القرآن ليس على
ما يقرؤها الناس ، فقال أبو عبدالله عليه السلام كُفّ
عن هذه القراءة ، اقرأ كما يقرأ الناس حتى يقوم القائم
(المهدي) فاذا قام القائم عليه السلام قرأ كتاب الله عز
وجل على حده وأخرج المصحف الذي كتبه علي عليه
السلام ، وقال : أخرجه علي عليه السلام الى الناس
حين فرغ منه وكتبه ، فقال لهم : هذا كتاب الله عز
وجل كما انزله الله على محمد صلى الله عليه وآله ، وقد
جمعته من اللوحين، فقالوا : هو ذا عندنا مصحف جامع
فيه القرآن لا حاجة لنا فيه ، فقال : أما والله ما ترونه
بعد يومكم هذا أبداً ، انما كان علي أن أخبركم حين
جمعته لتقرؤوه • الأصول من الكافي ٢/٦٣٣

Salim b.Seleme dedi:

"Bir adam Cafer Sadık aleyhisselama bazı şeyler okudu. Ve Kur'an'dan bazı harfler -şeyler- okuduğunu duyuyordum. Fakat halkın okuduğu gibi değildir" dedi.

Ebu Abdillah -Cafer Sadık- aleyhisselam buyurdu:

"Bu okuyuşu bırak, halkın okuduğu gibi oku. Taki Mehdi kâim oluncaya Mehdi zuhur edinceye- kadar.... Mehdi aleyhisselam kaim olunca-ayakalkınca, duruma hakim olunca- Allahın kitabını kendi asli sınırı içinde okur ve Ali aleyhisselamın yazdığı Kur'an'ı ortaya çıkarır. "

Ve Cafer Sadık aleyhisselam devam etti:

"O Kur'an'ı, Ali alehisselam halk kendisinden fariğ olduktan sonra yazdı ve çıkardı. Ve halka söyle dedi: "Allahın Muhammed'e indirdiği kitabı işte budur! Ben onu iki levhadan topladım, cemettim."

Halk O'na: "O bizim yanımızdaki şu toplayıcı -câmi- dir. Kur'an ondadır. Senin dediğin Kur'an'a bizim ihtiyacımız yok!" dediler.

Bunun üzerine Ali aleyhisselam buyurdu:

"Evet, Allaha yemin ederim ki Onu -bendeki gerçek Kur'anı- bugününüzden sonra ebediyen göremeyeceksiniz. Benim üzerime düşen, onu topladığım zaman okumanız için size haber vermektir."

EL KÂFÎ C.2, S.633

(باب)

أنه لم يجمع القرآن كله إلا الأئمة عليهم السلام وأنهم يعلمون علمه كله

١ ـ محمد بن يحيى ، عن أحمد بن محمد ، عن ابن محبوب ، عن عمرو بن أبي المقدام ، عن جابر قال : سمعت أبا جعفر عليه السلام يقول : ما ادعى أحد من الناس أنه جمع القرآن كله كما أنزل إلا كذاب وما جمعه وحفظه كما نزله الله تعالى إلا علي بن أبي طالب عليه السلام والأئمة من بعده عليهم السلام .

٢ ـ محمد بن الحسين ، عن محمد بن الحسن ، عن محمد بن سنان ، عن عمار بن مروان ، عن المنخل ، عن جابر ، عن أبي جعفر عليه السلام أنه قال : ما يستطيع أحد أن يدعي أن عنده جميع القرآن كله ظاهره وباطنه غير الأوصياء .

El Kâfî'nin birinci cildinin 441. sayfasında konu başlığı şöyledir:

"BAB: KUR'AN'IN HEPSİN İMAMLARHDAN BAŞKA KİMSE TOPLAMADI, İMAMLAR BÜTÜN İLİMLERİ BİLİRLER."

Ebu Cafer aleyhisselam buyurdu:

"İnsanlardan hiç bir kimse, kur'an'ı Allahın inzal eylediği -indirdiği- gibi topladığını iddia edemez. Ancak iddia eden yalancı olur. Kur'an-ı Allahın indirdiği gibi toplayan ve koruyan ancak Hz.Ali aleyhisselamdır ve ondan sonra gelen imamlardır. Üzerlerine selam olsun."

El Kafi: C.1, S.441

Ebu Cafer aleyhisselam buyurdu:

"Hiç kimse Kur'an'ının zâhiri ve bâtını ile birlikte yanında bulunduğunu iddia edemez, vasilerden -imamlardan- başka!..."

El Kafi: C.1, S.441

Aynı konuda birinci ciltte daha birçok rivayet yer almaktadır.

Kısacası, bugün elimizde bulunan Kur'anda eksiklik ve fazlalık vardır. Kur'anın aslı değişmiş ve tahrif olmuştur demek istemektedirler.

يتلقى الخميني معلوماته عن كتاب مستدرك الوسائل، ويترحم على مؤلفه، فيقول «وقد رواه المرحوم النوري في مستدرك الوسائل» والنوري هذا مؤلف كتاب «فصل الخطاب في اثبات تحريف كتاب رب الارباب».

El Humeyni Beynel tatarrufu ve el itidâl

FASLÜ'L HİTAB Fİ İSBAT-I TAHRİF-İ KİTAB-I RABBİ-İL ERBAB

Kur'an'da eksiklik ve fazlalık bulunduğuna dair iddialar sadece El Kâfî gibi temel Şii kitabında değil, onlara ait daha birçok eserlerde de aynı asılsız iddialar tekrarlanmıştır.

İşte bunlardan bir tanesi de Hicri 1320'de ölen Mirza Hüseyin Nuri Ettabarsî nin kitabıdır. Kitabın adı: **Faslü-l Hitab Fi İsbat-ı Tahrif-i Kitab-ı Rabbil Erbab**'dır. Türkçesi: **Allahın kitabının tahrif olduğunu isbat etme hakkında tafsilatlı hitap...**

Bu kitap İran'da hicri 1389'da, 15 yıl önce basılmıştır.

Bu kitapda çeşitli asırlarda yaşamış Şii âlimlerinin sözlerinden deliller toplayıp Kur'an-ı Kerim'in tahrif edildiğini ispatlamaya çalışılmaktadır. Kur'an-ı Kerimde eksiklik ve fazlalık bulunduğunu kendince belgelerle isbatlamak istemektedir.

Baştan sona sapık, yalan ve çirkin iddialarla, Kur'an-ı Kerim'e iftiralarla dolu olan bu kitabın yazarı **Muhammed Nuri Ettabarsî hicri 1320'de Necefde öldü.** Cenazesini Necef'de Meşhedde El murtadavi binasına, en muhterem mevkiye defneylediler. Şiiler dirisine olduğu gibi ölüsüne de büyük hürmet ve saygı gösterdiler...

İşte Kur'an-ı Kerim'e bu derece ağır iftiralar eden Muhammed Nuriye Humeyni kitabında rahmet okuyor, onun adından saygı ve rahmetle söz ediyor. Yani Humeyni Kur'an-ı Kerim'e en âdi iftiraları yapan ve bunu alenen bir kitapda toplayan Mirza Muhammed Nuriyi tenkit etme, onu yalanlama, onun dinden çıktığını söyleme gibi bir davranışa girmesi gerekirken, ona rahmet okuması, onu saygı ve rahmetle anması, zımnen onu tasdik eylediğine işaret sayılmalıdır. Sadece takıyye olarak, yani Ehli Sünnetin nefretini üzerine çekmemek için, açık vermiş olmamak için, sükut etmektedirler. Sükutun ıkrar ve tasdik anlamına geldiğini bilenler için Humeyni ve mollaların gerçek inançlarını keşfetmek pek zor değildir...

İran İslam Cumhuriyeti Anayasasının hazırlanışında Kur'an-ı Kerim'den neden yeteri kadar kaynak gösterilmediğini şimdi daha kolay anlamaktayız.

Neden kendilerine Ayetullah -Alahın ayeti- sıfatını verdiklerini de şimdi daha iyi anlıyoruz. Kur'an-ı Kerim'deki ayet-i kerimelere tahrif edilmiştir gözüyle bakılınca başka türlü ayetler bulmak ihtiyacı tabii olarak doğmuş oluyor anlaşılan...

Kur'an-ı Kerim'de müslümanlar arasında savaş yapılmaması konusunda birçok ayet-i kerime bulunmasına rağmen beş yıldan beri müslüman Irak ile ısrarla savaşa devam etmesinin temel sebebini de şimdi daha iyi anlamaktayız. Çünkü onlara göre, Kur'an tahrif olmuştur, Irak da müslüman değildir...

HUMEYNİ DE KUR'AN-I KERİM'İN TAHRİF EDİLDİĞİNİ İDDİA EDİYOR

Yüce kitabımız Kur'an-ı Kerim'in tahrif edildiğini iddia eden, Mukaddes kitabımıza iftira eden kimselerin bu çirkin iddialarını reddetmeyen, aksine o iftiracıları rahmetle anan Humeyni, üstü kapalı olarak bizzat kendisi de aynı iddialara katılmaktadır. Evet Humeyni Kur'an-ı Kerim'in değişmiş olduğunu, bir takım ayet-i kerimelerin Kur'an-ı Kerim'den çıkarılmış bulunduğunu dolaylı olarak aynen iddia etmektedir.

İmam Humeyni aynen şöyle diyor:

وقال الخميني في كتابه الحكومة الاسلامية :

والرسول الكريم (ص)وقد استخلفه الله في الأرض ليحكم بين الناس بالحق ولا يتبع الهوى،وقد كلمه الله وحياً أن يبلغ ما أنزل اليه فيمن يخلفه من الناس ، وبحكم هذا الأمر فقد اتبع ما أمر به ، وعين أمير المؤمنين علياً للخلافة ، ولم يكن مدفوعاً الى ذلك بحكم أنه صهره ، أو أن له يداً لا تنسى ، وخدمات جليلة ، بل لأن الله أمره بذلك (١٣) .

الحكومة الاسلامية ص ٤٢ ـ ٤٣ .

"Allah Rasul-ü ekremi insanar arasında hak ile hüküm versin ve hevasına tabi olmasın diye, dünyaya Halife tayin etti. Ve Allah Rasul-ü ekreme vahyi ile insanlardan kimi kendi yerine Halife tayin edeceği kimse hakkında inzal eylediğini tebliğ eylemek üzere. Onunla vahi ile konuştu. Bu emrin hükmü gereğince emrolunana uydu. Ve Emirülmimin Ali aleyhisselamı hilafet için tayin eyledi. O bu göreve akrabası olduğu için veya kahramanlığından dolayı veya büyük hizmetlerinden dolayı seçmedi. O sadece Allah'ın emri olduğu için seçti."

Humeyni, El Hukumet El İslamiye S.42 - 43

El Hukumetülislamiye

Humeyni'nin bu sözlerinden **açık** olarak şu iddialar anlaşılmaktadır:

a - Allah Hz.Peygamber (S)'e yerine bir Halife tayin eylemesi için ayet inzal eylemiş.
b - Allah Hz.Peygamber (S)e yerine Hz. Ali'yi Halife tayin etmesi için ayet indirmiş.
c - Allah Hz. peygamber (S)'e Allah tarafından Halife seçildiğini Hz.Ali'ye tebliğ eylemesini bizzat vahyile bildirmiştir.
d- Hz.Ali bu göreve, Hz.Peygamberin akrabası olduğu için veya bir başka sebep dolayısiyle seçilmemiş, bizzat Allahın iradesiyle, vahyiyle seçilmiştir. Yani Peygamberlerimizden sonra, bizzat Hz.Ali'nin Halife olmasını emreden vahyi gelmiştir, ayet gelmiştir.

Buna göre en az bu dört konuyu içine alan bir kısım ayet-i kerimelerin Kur'an-ı Kerimde bulunması gerekmektedir.

Halbuki bu konulara ait Kur'an-ı Kerimde herhangi bir ayet-i kerime mevcut değildir. O halde Humeyni ne demek istemektedir.

Humeyni Kur'an-ı Kerimde bu konuları ifade eden ayetler vardı ama, değiştirdiler, kur'an'dan bu ayetleri çıkardılar demek istiyor. Öyle inanıyor. Kısacası üstü kapalı olarak, dolaylı olarak Kur'an-ı Kerim'in tahrif dildiğine değiştirildiğine dair iftira ve yalanlara bizzat katılmaktadır. Ancak **takıyye** olarak, yani gerçek inancını gizlemek, şimşekleri üzerine çekmemek için iddiasını üstü kapalı olarak ileri sürmektedir. Daha önce açıkladığımız gibi, **Takıyye**, yani gerçek inancı gizleyip, görünüşte Ehli Sünnet mensuplarını aldatmak ilkesi, İranlı Şiilerin temel prensiplerinden birisidir.

الخميني والقرآن

دأب أكثر المتأخرين من الشيعة على انكار قضية التحريف المنسوبة اليهم وأن اجماع علمائهم هو القول بصيانة القرآن وحفظه.

ونقول: ان هذه التقية سرعان ما تنكشف بالرجوع الى مصادرهم المعتمدة ولنعرض بعض الحقائق الجملة لنعود بعدها الى رأي الخميني في القضية.

١ - بلغت أحاديث الشيعة - المفتراة - والتي تثبت تحريف القرآن في اعتقادهم اكثر من الفي حديث كما ذكر ذلك عالمهم «نعمة الله الجزائري».

٢ - ادعى تواتر هذه الأخبار من طريق الشيعة كبار علمائهم: كالمفيد الذي يلقبونه بركن الاسلام وآية الله الملك العلام (ت٤١٣) حيث قالوا «ان الاخبار قد جاءت مستفيضة عن أئمة الهدى من آل محمد ﷺ باختلاف القرآن وما أحدثه بعض الظالمين فيه من الخلاف والنقصان(٢٤)».

٣ - ألفوا في اثبات هذا الكفر كتبا مستقلة مثل فصل الخطاب.. السالف الذكر.

والان نعود للخميني لنرى موقفه الحقيقي من هذه القضية، ولا نريد أن نفرض رأيا، ولكننا نورد هذه الحقائق عن الخميني.

١ - يستقي كلامه من عدة كتب أصحابها يعتقدون بتحريف القرآن مثل:

أ - كتاب «مستدرك الوسائل» ويترحم على مؤلفه وهو صاحب كتاب «فصل الخطاب».

ب - كتاب «الكافي» وعقيدة صاحبه أن القرآن محرف كما نقل عنه

(٢٤) اوائل المقالات. ص ٩٨. المطبعة الحيدرية. النجف وقدم له عالمهم المعاصر المسمى عندهم بشيخ الاسلام الزنجاني.

الكاتبون من الشيعة كالصافي في تفسيره (٢٥) وكما صرح هو في مصنفه. (٣٦)

جـ - واستقى الخميني من «الوسائل» للحر العاملي وهو على نفس الاعتقاد(٢٦).

د - كتاب «الاحتجاج» لأحمد الطبرسي وله غلو وتطرف في هذا الاعتقاد فهناك اجماع من الشيعة وعلى رأسهم الخميني على تقدير أصحاب هذه العقيدة الكافرة والتلقي عنهم والإعتراف بفضلهم والترحم عليهم.

٢ - ورد في كتاب «تحرير الوسيلة» للخميني ج ١ ص ١٥٢ هذا النص: «يكره تعطيل المسجد» وقد ورد أنه أحد الثلاثة الذين يشكون الى الله عز وجل وبالرجوع الى احد مصادر الشيعة المعتمدة وهو كتاب «الخصال» لا بن بابويه، المسمى عندهم «بالصدوق» وجدنا ان هذا النص ورد بلفظين احدهما:

«يجيء يوم القيامة ثلاثة يشكون الى الله عز وجل: المصحف والمسجد والعترة.. يقول المصحف يا رب حرقوني ومزقوني» (٢٧) وفي هذا اشارة لاعتقاد الشيعة في القرآن.

وأورد الخميني النص الآخر وفيه «ومصحف معلق قد وقع عليه غبار لا يقرأ فيه(٢٨)».

يشير به الى المصحف الكامل الغائب عند امامهم والمهجور من قبل الامة بسبب رفض ابي بكر ومن معه لهذا المصحف حينما قدمه اليه علي كما جاء في أساطيرهم.

٣ - بين ايدينا وثيقة هامة تدين هؤلاء الآيات الذين جحدوا التقية فيما يتعلق بهذه القضية القرآنية في اعتقادهم وهذه الوثيقة كتاب باللغة الأردية موثق

---

(٢٥) راجع تفسير الصافي ج ١ المقدمة السادسة
(٢٦) انظر مقدمة تفسير القمي للسيد طيب الموسوي، ص ٣٤
(٢٧) الخصال، ج ١ ص ١٧٤ - ١٧٥
(٢٨) المصدر السابق ج ١ ص ١٤٢

من عدد من آياتهم المعاصرة ومنهم الخميني وهو طبقا لما جاء في صدر الكتاب مراعين في ذكرهم النص الاردي.

١ - آية الله العظمى.. محسن حكيم طباطبائي مجتهد أعظم نجف أشرف.
٢ - آية الله العظمى.. أبو القاسم خوئي نجف أشرف.
٣ - آية الله العظمى.. روح الله خميني.
٤ - آية الله العظمى.. محمود الحسيني الشابرودي.
٥ - اية الله العظمى.. محمد كاظم شريعتمداري.
٦ - مصدقة ماليجناب سيد العلماء علامة سيد علي نقي النقودي مجتهد لكهنود.

ويتضمن الكتاب نصاً باللغة العربية فيه كيفية لعن صنمي قريش وهما حسب اعتقادهم - ابو بكر وعمر - واتهامها بتحريف القرآن ونورد موضع الشاهد: «بسم الله الرحمن الرحيم اللهم العن صنمي قريش وجبتيهما وطاغوتيهما وافكيهما وابنتيهما اللذين خالفا أمرك وأنكرا وحيك وعصيا رسولك وقلبا دينك وحرفا كتابك(٢٩)».

El Humeyni, Beynel tatarrufu ve el itidâl S. 31 - 33

---

(٢٩) تحفة العوام مقبول جديد، ص ٤٢٢

KUR'AN-I KERİM'E İFTİRA EDİYORLAR

Humeyni ve mollaların mezheplerinin temel kitabı El Kâfî'de ve benzeri kitaplarda yer alan, Kur'an-ı Kerim'de eksiklik veya fazlalık bulunduğu yolundaki iddialar çirkin birer yalan ve aşağılık birer iftiradır. Allahın kitabına böylesi yalan ve iftira ile dolu kitapları herhangi bir mezhebin temel kitapları arasında saymak, onlara inanmak da birer küfür ve dalalettir.

Biz Allahın kitabına iftiralar yönelten rivayetlerin Hz.Ali'ye (R) ve merhum Cafer Sadık'a (R) dayandırılmasının da aynen birer iftira olduğuna inanıyoruz. O mübarek zatların Kur'an-ı kerime değil iftira, her hangi bir saygısızlık yapmaları dahi mümkün değildir. Allahın veli kullarını Allahın kitabına iftira ve isnatta bulunmaktan tenzih ederiz. Bu tür çirkin rivayetler aynı zaman da bizzat Hz.Ali'ye ve Cafer Sadık'a da iftira ve isnattır.

Kur'an-ı kerim her türlü eksiklik veya fazlalıktan münezzehdir. Peygamberimize vahyolunan ilahî kitap hiçbir eksiklik ve fazlalığa maruz kalmadan, maddeten ve manen tam metin olarak elimizde mevcuttur. Bunda hiçbir müslümanın şüphesi olamaz. Kur'an-ı kerimde herhangi bir şekillde tahrifat ve değişiklik yapıldığına dair iddialar olsa olsa İslam düşmanlarına ait tutarsız, delilsiz kuru iddia ve iftiralardır. Böylesi iddiaların ilim ve hakikat karşısında hiçbir değeri mevcut değildir.

Kur'an-ı Kerim'in her türlü tahrifat ve değişiklikten bizzat Allah tarafından korunmuş olduğunu bizzat Kur'an-ı Kerim haber vermektedir:

"Şüphesiz Kur'an-ı biz inzal eyledik -indirdik- ve onu elbette biz koruyacağız. (Hıcır Suresi ayet: 9)

KUR'AN-I KERİM PEYGAMBERİMİZ ZAMANINDA HEM YAZILDI, HEM EZBERLENDİ

Elimizdeki Kur'an-ı Kerimin eksiksiz ve fazlalıksız olarak İlahi kitap olduğundan hiçbir müslümanın herhangi bir şüphesi olmamakla birlikte, konuyla ilgili bazı iftiraları yukarıya aldığımız için, mukaddes kitabımızın günümüze kadar nasıl geldiğine dair kısa bir özet sunmakta yarar görmekteyiz:

Kur'an-ı Kerim sevgili peygamberimize 23 yılda vahyoldu. Her sure ve ayet inzal oldukça, hem sayıları otuzu aşan vahyi katipleri tarafından yazılıyor, hem de yüzlerce binlerce sahabe tarafından ezberleniyordu. Böylece hiçbir ayetin zayi olmasına veya ayetler arasına bir başka sözün karışmasına fırsat verilmiyordu.

Dolayısiyle 23 yıl boyunca Kur'an-ı Kerim her türlü eksiklik ve fazlalıktan uzak olarak, vahyedildiği gibi muhafaza edilmiş oldu.

Peygamberimiz zamanında Kur'an-ı Kerim'i aşk ve heyecanla ezberleyen o kadar kimse vardıki, yalnız Bi'ri Maun Vak'asında 70 küsür kurra yani hafız şehid olmuştu...

Peygamberimizi dünyadan göçtükten sonra, yapılan Yemame savaşında sekiz yüz kadar kurra -kur'an hafızı- şehid olmuştu. Bunun üzerine Hz.Ömer (R) Halife Hz.Ebubekir (R)'e başvurarak, yazılı Kur'an sayfalarının toplanıp bir mushaf -sayfalar halinde kitap- haline getirilmesini teklif etti. Kur'anı ezbere bilenlerin sayısının giderek azaldığına dikkat çekerek mukaddes kitabın teminat altına alınmasını istedi.

Halife Hz.Ebubekirin kabul etmesinden sonra Zeyd ibni Sabit başkanlığında bir heyet kuruldu. Ayrı ayrı deri sayfalarda yazılı olan sure ve ayetler toplandı, hepsi bir arada mushaf haline getirildi.

Ayet ve sureler toplanırken başlıca iki şarta uyuldu:

a - Ayet ve surenin peygamberimiz zamanında yazılmış olması,
b- Hafızıarın ezberinde bulunması.

Bu iki şartın bulunduğuna dair şahidler dinlendi. Böylece bütün süre ve ayetler tek tek kontrol edilerek sayfalarda toplandı. Böylece bugün elimizde bulunan Kur'an-ı Kerim bütün sure ve ayetleri bir arada, derli toplu bir Mushaf haline getirildi, mukaddes kitabın zayi olmasına veya içine bir başka söz karışmasına meydan bırakılmadı.

Bu Mushaf Halife Hz.Ebubekir (R)in himayesine verildi. Adına da İmam mushaf denildi.

Halife Ebubekir (R) in irtihalinden sonra, İmâm Mushaf Halife Ömer (R)'e teslim edildi. Hz.Ömer (R)'in şehid olmasından sonra, Mushaf peygamberimizin eşi ve Hz.Ömer'in kızı Hz.Hafsa (R)'nin yanında korunmaya alınmıştı.

Hz.Osman (R) Halife olur olmaz, Hz.Hafsa'nın himayesindeki Mushafı teslim aldı ve katipler eliyle ondan kopya olarak yeni nüshalar yazdırdı, çoğalttı ve bütün İslam şehirlerine birer tane gönderildi. Bunun üzerine müslümanların elinde perakende sayfalar halinde olan sure ve ayetler de Mushafdakine uygun biçimde tamamlandı ve düzeltildi.

Böylece Kur'an-ı Kerim tam metin olarak ve tam emniyet içinde, her türlü tahrif ve değişmeden korunmuş olarak günümüze kadar geldi. Bundan sonra kıyamete kadar da dimdik ayakta duracaktır.

Kur'an-ı Kerim'in değişmesini ve bozulmasını önleyen en önemli unsurlardan bir tanesi de Onun baştan sona kadar yüzbinlerce insan tarafından ezberlenmiş olmasıdır. Bu ezberleme işi, ilk nazil olduğu zamandan başlayarak günümüze kadar devam etmiştir. Her asırda onbinlerce yüzbinlerce insan özel bir meslek olarak Kur'an-ı Kerim'i baştan sona ezberlemiştir, korumuştur...

ARABCA BİLENLERE!..

Saf müslüman kardeşlerimizin zihinlerini karıştırmamak için yalnız arabcasını sunduğumuz aşağıdaki metinler, İranlı Caferilerin temel hadis kitabı El Kâfi'den alınmıştır. Sayfaların altındaki Farsca tercümeleri kesilerek sayfalar birleştirilmiştir.

Bu metinlerde Kur'an-ı Kerim'de eksiklik bulunduğu iddia edilmekte, yani mukaddes kitabımıza iftiralar yapılmaktadır!.. Ayrıca birçok ayet-i kerimenin manaları tahrif edilip saptırılmaktadır!...

(ج٢) كتاب الحجة (٣٦٧)

((باب))

فيه نكت ونتف من التنزيل في الولاية

١ ـ عدة من أصحابنا، عن أحمد بن محمد، عن الحسين بن سعيد، عن بعض أصحابنا عن حنان بن سدير، عن سالم الحناط قال: قلت لأبي جعفر عليه السلام: أخبرني عن قول الله تبارك وتعالى: «نزل به الروح الأمين ۞ على قلبك لتكون من المنذرين ۞ بلسان عربي مبين» قال: هي الولاية لأمير المؤمنين عليه السلام

٢ ـ محمد بن يحيى، عن محمد بن الحسين، عن الحكم بن مسكين، عن إسحاق بن عمار، عن رجل، عن أبي عبدالله عليه السلام في قول الله عز وجل: «إنا عرضنا الأمانة على السماوات والأرض والجبال فأبين أن يحملنها وأشفقن منها وحملها الإنسان إنه كان ظلوماً جهولاً» قال: هي ولاية أمير المؤمنين عليه السلام.

(ج١) كتاب الحجة (٤١٨)

٢ ـ محمد بن يحيى، عن أحمد بن محمد، ومحمد بن الحسين، عن محمد بن يحيى، عن طلحة بن زيد، عن أبي عبدالله عليه السلام قال: قال: إن الأئمة في كتاب الله عز وجل إمامان قال الله تبارك وتعالى: «وجعلناهم أئمة يهدون بأمرنا» لا بأمر الناس يقدمون أمر الله قبل أمرهم وحكم الله قبل حكمهم قال: «وجعلناهم أئمة يدعون إلى النار» يقدمون أمرهم قبل أمر الله وحكمهم قبل حكم الله ويأخذون بأهوائهم خلاف ما في كتاب الله عز وجل

(ج١) كتاب الحجة (٤٩٣)

٣ ـ علي بن إبراهيم، عن صالح بن السندي، عن جعفر بن بشير، عن ضريس قال: سمعت أبا جعفر عليه السلام يقول: إن لله عز وجل علمين: علم مبذول وعلم مكفوف فأما المبذول فإنه ليس من شيء تعلمه الملائكة والرسل إلا نحن نعلمه، وأما المكفوف فهو الذي عند الله عز وجل في أم الكتاب إذا خرج نفذ.

٤ ـ أبو علي الأشعري، عن محمد بن عبدالجبار، عن محمد بن إسماعيل، عن علي بن النعمان، عن سويد القلاء، عن أبي أيوب، عن أبي بصير، عن أبي جعفر عليه السلام قال: إن لله عز وجل علمين: علم لا يعلمه إلا هو وعلم علمه ملائكته ورسله فما علمه ملائكته ورسله عليهم السلام فنحن نعلمه.

(ج١) كتاب الحجة (٤٦٠)

٤ ـ علي بن إبراهيم، عن محمد بن عيسى، عن يونس، عمن ذكره، عن سليمان بن خالد قال: قال أبو عبدالله عليه السلام: إن في الجفر الذي يذكرونه لما يسوؤهم، لأنهم لا يقولون الحق والحق فيه، فليخرجوا قضايا علي وفرائضه إن كانوا صادقين وسلوهم عن الخالات والعمات وليخرجوا مصحف فاطمة عليها السلام فإن فيه وصية فاطمة ومعه سلاح رسول الله صلى الله عليه وآله: إن الله عز وجل يقول: «فأتوا بكتاب من قبل هذا أو أثارة من علم إن كنتم صادقين».

(ج٢) كتاب الحجة (٣٧٢)

٧ ـ الحسين بن محمد الأشعري، عن معلى بن محمد، عن الوشاء، عن المثنى، عن زرارة، عن عبدالله بن عجلان، عن أبي جعفر عليه السلام في قوله تعالى: «قل لا أسألكم عليه أجراً إلا المودة في القربى» قال: هم الأئمة عليهم السلام

٨ ـ الحسين بن محمد، عن معلى بن محمد، عن علي بن أسباط، عن علي بن أبي حمزة، عن أبي بصير، عن أبي عبدالله عليه السلام في قول الله عز وجل: «ومن يطع الله ورسوله (في ولاية علي وولاية الأئمة من بعده) فقد فاز فوزاً عظيماً» هكذا نزلت.

٩ ـ الحسين بن محمد، عن معلى بن محمد، عن أحمد بن النضر، عن محمد بن مروان رفعه إليهم في قول الله عز وجل: «وما كان لكم أن تؤذوا رسول الله» في علي والأئمة «كالذين آذوا

ARABCA BİLENLERE!.I.

İranlı Caferilerin temel kaynakları **El Kâfi'den** aşağıya aldığımız arabca metinleri, saf zihinleri bulandırmamak için tercüme etmiyoruz. Arabca bilen kardeşlerimiz incelesinler ve Kur'an-ı Kerim'e nasıl iftira ettiklerini ayetleri nasıl tahrif eylediklerini ve nasıl sahte ayetler uydurduklarını görsünler ve Humeyni hayranı saf insanlarımızı uyarsınlar... Aşağıdaki rivayetler onlara göre, İmam-ı Masum'a ait olduğu için ayet ve hadis derecesinde kesin hüküm ifade ederler.

انحرافاتهم في تأويل القرآن

أنزل الله في كتابه : (واذ أخذ ربك من بني آدم من ظهورهم ذريتهم وأشهدهم على أنفسهم ألست بربكم؟وان محمداً رسولي وأن علياً أمير المؤمنين)

الأصول من الكافي ٤١٢/١ .

سأل رجل عن القائم يسلم عليه بامرة المؤمنين ؟ قال : لا ذاك اسم سمى الله به أمير المؤمنين ، ولا يتسمى به بعده الا كافر ، قلت : جُعِلت فداك كيف يسلم عليه ؟ قال : يقولون السلام عليك يا بقية الله ، ثم قرأ: « بقية الله خير لكم ان كنتم مؤمنين »

الأصول من الكافي ٤١١/١ – ٤١٢ .

عن أحمد بن عمر سألت أبا الحسن عليه السلام لِمَ سمي أمير المؤمنين عليه السلام ؟ قال : لأنه يميرهم العلم ، أما سمعت في كتاب الله (ونميرُ أهلنا)

الاصول من الكافي ٤١٢/١ .

عن أبي عبدالله قال : يا ابا يحيى ان لنا في ليالي الجمعة لشأناً من الشأن ، يؤذن لأرواح الأنبياء الموتى، وأرواح الاوصياء الموتى ، وروح الوصي الذي بين ظهرانيكم ، يعرج بها الى السماء حتى توافي عرش ربها، فتطوف به اسبوعاً وتصلي عند كل قائمة من قوائم العرش ركعتين ، ثم ترد الى الابدان التي كانت فيها ، فتصبح الانبياء والأوصياء وقد ملئوا سروراً ، ويصبح الوصي الذي بين ظهرانيكم ، وقد زيد في علمه مثل جم الغفير .

الأصول من الكافي ٢٥٣/١ – ٢٥٤ .

وعن أبي عبدالله قال : ان لله تبارك وتعالى علمين : علماً أظهر عليه ملائكته وأنبياءه ورسله ، فما أظهر عليه ملائكته ورسله وأنبياءه فقد علمناه ، وعلماً استأثر به، فاذا بدا لله في شيء منه أعلمنا ذلك ، وعرض على الأئمة الذين كانوا من قبلنا .

الأصول من الكافي ٢٥٥/١ .

عن يونس بن ظبيان أو المعلى بن خنيس قال :قلت لأبي عبدالله عليه السلام : مالكم من هذه الأرض ؟ فتبسم ثم قال : ان الله تبارك وتعالى بعث جبرئيل عليه السلام ، وأمره أن يخرق بابهامه ثمانية أنهار في الأرض، منها سيحان وجيحان ، وهو نهر بلخ ، والخشوع وهو نهر الشاش ، ومهران وهو نهر الهند ، ونيل مصر ، ودجلة والفرات ، فما سقت أو استقت فهو لنا ، وما

وجاء في تفسيرهم لقوله تعالى : نزل به الروح الأمين على قلبك لتكون من المنذرين ، بلسان عربي مبين ، قال هي الولاية لأمير المؤمنين)

الأصول من الكافي ٤١٢/١ .

وفي قوله تعالى : حملها الانسان انه كان ظلوماً جهولا ، هي ولاية أمير المؤمنين .

الأصول من الكافي ٤١٣/١ .

ومحمد أبي عبدالله في قوله عز وجل : فمنكم مؤمن ومنكم كافر ، قال : عرف الله ايمانهم بولايتنا وكفرهم بها ، يوم أخذ عليهم الميثاق في صلب آدم عليه السلام وهم ذر .

الأصول من الكافي ٤١٣/١ .

وعن أبي جعفر عليه السلام في قوله تعالى : قل لا أسألكم عليه أجراً الا المودة في القربى، قال هم الأئمة

الأصول من الكافي ٤١٣/١ .

وعن أحمد بن محمد بن عبد الله في قوله تعالى : لا أقسم بهذا البلد وأنت حلٌ بهذا البلد ووالد وما ولد، قال : أمير المؤمنين وما ولد من الأئمة) .

الأصول من الكافي ٤١٤/١ .

وعن أبي عبدالله قوله تعالى : سال سائل بعذاب واقع للكافرين بولاية علي ليس له دافع ، ثم قال هكذا والله نزل بها جبر بل عليه السلام على محمد صلى الله عليه وسلم

الأصول من الكافي ٤٢٢/١ .

وقرأ رجل عند أبي عبدالله عليه السلام : « قل اعملوا فسيرى الله عملكم ورسوله والمؤمنون » فقال : ليس هكذا هي ، انما هي والمأمونون ، فنحن المأمونون

الأصول من الكافي ٤٢٤/١ .

عن جعفر بن محمد عن أبيه عن جده عليه السلام في قوله عز وجل : (يعرفون نعمة الله ثم ينكرونها) قال : لما نزلت : (انما وليكم الله ورسوله والذين آمنوا الذين يقيمون الصلاة ويؤتون الزكاةوهمراكعون) اجتمع نفر من اصحاب رسول الله صلى الله عليه وسلم في مسجد المدينة ، فقال بعضهم لبعض : ما تقولون في هذه الآية ؟ فقال بعضهم : ان كفرنا بهذه الآية نكفر بسائرها ، وان آمنافانهذا ذلحينيسلطعلينا ابن أبي طالب ، فقالوا : قد علمنا أن محمداً صادق فيما يقول، ولكنا نتولاه ، ولا نطيع علياً فيما أمرنا ، قال : فنزلت هذه الآية : (يعرفون نعمة الله ثم ينكرونها) يعرفون يعني ولاية علي بن أبي طالب وأكثرهم الكافرون بالولاية)[1] .

الأصول من الكافي ٤٢٧/١ .

كان أمير المؤمنين عليه السلام باب الله الذي لا يؤتى الا منه ، وسبيله الذي من سلك بغيره هلك ، وكذلك يجري لأئمة الهدى واحداً بعد واحد ، جعلهم الله أركان الأرض أن تميد بأهلها ، وحجته البالغة على من فوق الأرض ومن تحت الثرى ، وكان أمير المؤمنين صلوات الله عليه كثيراً ما يقول : أنا قسيم الله بين الجنة والنار ، وأنا الفارق الاكبر وأنا صاحب العصا والميسم ، لقد أقرت لي جميع الملائكة والروح والرسل بمثل ما أقروا به لمحمد صلى الله عليه وآله ولقد حملت على مثل حمولته ، وهي حمولة الرب ، وان رسول الله صلى الله عليه وسلم يُدعى فيُكسى ، وأدعى فاكسى ، ويستنطق وأُستنطق ، فأنطق على حد منطقه ، ولقد أُعطيت خصالاً ما سبقني اليها أحد قبلي ، علمتُ المنايا والبلايا والأنساب وفصل الخطاب ، فلم يفتني ما سبقني ، ولم يعزب عني ما غاب عني ، أبشر باذن الله وأؤدي عنه ، كل ذلك من الله مكنني فيه بعلمه •

الأصول من الكافي ١/١٩٦ – ١٩٧

المعيب على أمير المؤمنين عليه السلام في شيء من أحكامه كالمعيب على الله عز وجل وعلى رسوله صلى الله عليه وآله والراد عليه عليه في صغيرة أو كبيرة على حد الشرك بالله ، كان أمير المؤمنين صلوات الله عليه باب الله الذي لا يؤتى الا منه ، وسبيله الذي من سلك بغيره هلك • وبذلك جرت الأئمة واحد بعد واحد ، جعلهم الله أركان الأرض أن تميد بهم ، والحجة البالغة على من فوق الأرض ومن تحت الثرى

الأصول من الكافي ١/١٩٧ •

كان لنا فهو لشيعتنا ، وليس لعدونا منه شيء الا ما غصب عليه ، وان ولينا لفي أوسع فيما بين ذه الى ذه ، يعني بين السماء والأرض ، ثم تلا هذه الآية : (قل هي للذين آمنوا في الحياة الدنيا «المغصوبين عليها» خالصة «لهم» يوم القيامة بلا غصب

الأصول من الكافي ١/٤٠٩ •

(الحسين بن محمد عن معلى بن محمد عن محمد ابن اورحة ، وعلي بن عبدالله ، عن علي بن حسان ، عن عبد الرحمن بن كثير عن أبي عبدالله عليه السلام ، في قول الله عز وجل « ان الذين آمنوا ثم كفروا ثم آمنوا ثم كفروا ثم ازدادوا كفراً لن تقبل توبتهم » • قال : نزلت في فلان وفلان وفلان آمنوا بالنبي صلى الله عليه وسلم في أول الأمر وكفروا حيث عرضت عليهم الولاية حين قال النبي صلى الله عليه وآله : من كنت مولاه فهذا علي مولاه ، ثم آمنوا بالبيعة لأمير المؤمنين عليه السلام ، ثم كفروا حيث مضى رسول الله صلى الله عليه وسلم ، فلم يقروا بالبيعة ، ثم ازدادوا كفراً بأخذهم من بايعه بالبيعة لهم ، فهؤلاء لم يبق فيهم من الايمان شيء

الأصول من الكافي ١/٤٢٠ •

BÖLÜM: IX

HUMEYNİ VE MOLLALAR PEYGAMBERİMİZİN HADİSLERİNE İNANMIYORLAR.

Humeyni ve mollaların İslam anlayışlarını, dolayısiyle kurdukları Cumhuriyetin nasıl bir İslâm Cumhuriyeti olduğunu anlayabilmek için bir de onların İslam Pegamberinin Hadisleri hakkındaki inançlarına bakmak icapeder.

Bilindiği gibi, İslamın birinci temel kaynağı olan Kur'an-ı Kerim'den sonra, İslam Peygamberi Hz.Muhammed (S)'in Sünneti gelmektedir. Sünnet; Hz.Peygamberin sözleri -Hadisleri- fiilleri ve başkalarının davranışlarından görüp de sükut ederek onayladıkları şeylerden oluşur.

Hz.Muhammed (S)'nin hadisleri denildiği zaman, dünyada 800 milyonu aşkın müslümanın aklına şu kitaplar gelir: Buhari, Müslüm, Ebu Davud, Tirmizi, Nesai, İbni Maceh, Muvatta ve Müsned-i Ahmed. Her biri birkaç ciltten meydana gelen bu Hadis kitaplarında peygamberimizin sözleri ve fiilleri belgelerle geniş olarak açıklanmıştır.

İşte Humeyni ve mollalar bu saydığımız Hadis kitaplarına inanmıyorlar. Evet Humeyni ve mollalar Buhari, Müslüm, Tirmizi ve diğer saydığımız Hadis-i Şerif kitaplarında zikredilen Peygamberimizin Hadislerine inanmamaktadırlar.

15 ciltten fazla kitap tutan Peygamberimizin Hadis-i Şeriflerine inanmayan Humeyni ve mollaların İslam anlayışlarının nasıl olduğunu ve kurdukları Cumhuriyetin de nasıl bir İslam Cumhuriyeti olduğunu artık siz takdir ediniz... Bir İslam Cumhuriyeti düşününüz ki, onda İslam peygamberinin hadislerine yer verilmesin... Ona İslam Cumhuriyeti denilebilir mi hiç?

Sayın okuyucularımız merak edeceklerdir, Humeyni ve mollaların nasıl olup da Peygamberimizin Hadislerine inanmadıklarını anlamak isteyeceklerdir. Kısaca açıklayalım:

İmameti dinin esasından saymak

Humeyni ve mollaların bağlı bulundukları ve İran'ın resmi dini haline getirdikleri Şia isneaşere mezhebine göre bir kimsenin hadis rivayet edebilmesi için her şeden önce müslüman ve âdil olması şarttır. Müslüman ve adil olabilmek için de İmameti dinin esasından saymak, imameti - Hilafeti- Hz.Ali ve evladlarına ait özel bir hak olarak kabul etmek, bunun Allah tarafından böyle emredildiğine inanmak gerekir. Hz.Ebu Bekir, Hz.Ömer ve Hz.Osman'ın hilafetini kabul eden ashab ve daha sonra gelenler yani Sünniler İslamın temel esaslarından olan İmameti -hilafeti- Hz.Ali ve evlatlarından başkasına da hak gördükleri için müslümanlığın temelini inkar etmişlerdir. Müslümanlıktan çıkmışlardır. Hz.Ali'nin ve evlatlarının hakkı olan hilafeti onlardan gasbettikleri için de zalim olmuşlardır, böylece onlar âdil de değildirler.

Buhari, Müslüm ve diğer Hadis kitaplarındaki Hadisleri rivayet edenler hep Sünniler olduğuna göre, dolayısiyle onlar müslüm ve adil olmadıklarından dolayı onların rivayet ettikleri hadislere itibar edilemez, onların sözlerine inanılamaz. O Sünnilerki dinin temel esaslarından olan İmameti ve onun Ali ve evladlarına ait olduğunu inkar etmişlerdir. Dolayısiyle onların sözlerine rivayetlerine inanılmaz, onlar İslamı tahrif etmişlerdir. Bu sebeple Buhari ve diğer kitaplarda toplanan hadislere inanılamaz.

İşte Humeyni ve mollaların Peygamberimizin hadisi şeriflerine inanmayışlarının gerekçesi kısaca böyledir. Bu gerekçenin temelden sakat olduğunu geniş olarak açıklamaya bile gerek görmüyoruz. Çünkü sakatlığı gün gibi ortadadır. Ne İmametin dini temellerinden biri olduğuna dair, ne de imametin Ali ve evladlarına ait özel bir hak olduğuna dair, hiçbir İslami delil mevcut değildir.. Rivayet hakkının yalnız Ehli beyte ait olduğuna dairde hiç bir delil mevcut değildir, olamaz da. Çünkü İslâm aile saltanatı değildir.

dolu değerler...

15 cildi aşkın kitapda toplanan peygamberimizin Hadislerini kabul etmeyenler, 12 imamı peygamberler gibi masum kabul edip onların sözlerine hadis ve ayet derecesinde değer verme yoluna gitmişlerdir.

Altını çizerek tekrar edelim, peygamberimizin ciltler dolusu Hadisi şeriflerini kabul etmeyen, onları hiçe sayan, onların yerine bir kısım kimselerin sözlerini ayet ve hadis derecesinde delil sayan Humeyni ve mollaların İslam anlayışlarının mahiyetini ve kurdukları Cumhuriyetin bizzat İslamdan ne derece uzak olduğunu siz sayın okuyucularımızın takdirlerine bırakıyoruz. Biz sadece şunu söyleyelim; İslam peygamberinin ciltler dolusu Hadis-i şeriflerinin kabul edilmediği bir İslam anlayışı nasıl bir İslam olur ise, ona dayalı İslam Cumhuriyeti de öylesine bir İslam Cumhuriyeti olur?!...

EHLİ SÜNNETTEN HADİS RİVAYET EDENLERİN SİNEK KADAR DEĞERİ YOK DİYORLAR.

İranlı mollalar Ehli Sünnet mensuplarının Hadis-i Şerif kitaplarına inanmadıklarını ifade ederken, bazı Hadis ravilerinin isimlerini zikrederek, bunların sinek kadar değeri yoktur demektedirler.

Aslü's-Şia ve ulsulüh adlı eserde aynen şöyle denilmektedir:

جاء في كتاب أصل الشيعة وأصولها ما نصه :

(أما ما يرويه مثل أبي هريرة وسمرة بن جندب ومروان بن الحكم وعمران بن حطان الخارجي وعمرو ابن العاص ونظائرهم فليس لهم عند الامامية من الاعتبار مقدار بعوضة ، وأمرهم أشهر من أن يذكر) .

أصل الشيعة وأصولها ١٤٩ .

"Ebu Hureyre, Semere b.Cündeb, Mervan b.Hakem, İmran b.Hattan, El Haricî Amr b.Âs ve benzerlerinin Şii İmamiye yanında bir sinek kadar bile itibarları yoktur. Bunların şöhretleri söylemeye gerek olmayacak kadar açıktır."

Kaşif-ül Gıta, Aslü's-Şia ve Usulüha S.149

Dolayısiyle, bu sinek kadar değer vermedikleri zatların rivaet ettikleri hadislere de inanmadıklarını sölemektedirler.

Bilindiği gibi, Ebu Hüreyre (R) en çok Hadis-i Şerif rivayet eden, Peygamberimizin önde gelen ashaplarından birisidir. Böylece bir tarafdan Hadis-i Şeriflere inanmadıklarını söylemekte, diğer tarafdan da Ashab-ı Kirama sataşmaktadırlar.

٢ــ «امامیه» معتقدند احادیث پیغمبر ﷺ را از طریق روایات اهل بیت باید پذیرفت ، مثلا احادیثی را که امام صادق علیه السلام نقل میفرماید از پدرش امام باقر علیه السلام و او از پدرش امام سجاد علیه السلام او نیز از پدرش امام حسین علیه السلام واو از پدرش علی علیه السلام واو ازپیغمبر ﷺ نقل میفرماید و باین ترتیب شیعه روایات پیامبر را از طرق صحیحه‌ای که به اهل بیت منتهی میگردد دریافت میدارد نه از افرادی مانند : «ابوهریره» و «سمرة بن جندب» و «مروان بن حکم» و «عمران بن حطان خارجی» و «عمرو بن عاص» و امثال آنها ، چه اینکه روایات اینگونه اشخاص نزد امامیه باندازهٔ پرپشه‌ای ارزش ندارد و وضع حال آنها روشنتر از آن است که محتاج بتوضیح باشد ، بلکه مطلب بقدری روشن است که عده‌ای از دانشمندان اهل تسنن نیز نقاط ضعف مذهبی و اخلاقی آنها را در کتب خود فاش کرده‌اند[١] .

Yukarıdaki metin Kâşif-ül Gıta'nın Aslü'ş-Şiâ ve Usuluha adlı kitabının Farsca tercümesinin 219. sayfasından alınmıştır. Bu metinde özet olarak şöyle denilmektedir;

Caferi İmamiye mezhebine göre, hadis rivayetleri yalnız ehli beyt tarafından rivayet edildiği zaman muteber olur, kabul edilir. Mesela İmam Bakır babası, İmam Succaddan, o da babası İmam Hüseyin'den o da babası İmam Ali'den, o da Hz.Peygamber'den rivayet etmesi gerekir. Böyle olmayan hadis rivayetleri makbul değildir. Başta Ebu Hureyre olmak üzere bir kısım hadis ravilerinin sinek kadar değeri yoktur.

Kısacası Ehli Sünnetin hadisleri muteber değildir.

Dolayısiyle Caferiler Sünnilerin elindeki Buharî Müslüm, Termizi ve Nesai gibi Sahih Hadis-i Şerif kitaplarına inanmamaktadırlar.

HZ.PEYGAMBER'İN İSTEDİĞİ İSLAM NİZAMINI KURAMADIĞINI İDDİA EDİYORLAR.

Yan sayfadaki yazı İran'da yayınlanan Arabca ŞEHİD dergisinin Hicri 6 Ramazan 1404 tarihli sayısından alınmıştır. Yani geçen yıl Ramazan ayında yayınlanan nüshasından...

Yazıda yer alan önemli bölümlerin tercümesini birlikte okuyalım:

"Hz.Muhammed (S) peygamber olarak gönderilişinin yıldönemünü anma münasebetiyle Ümmetin İmamı, İmam Humeyni bir kabul resmi verdi. Kabule, Cumhurbaşkanı, Şura Meclisi Başkanı, Yüksek Yargı Organının Başkanı, Başbakan ve din adamlarıyla devlet adamlarından bir bölümü katıldılar.

Kabulde İslam Şurası Başkanı, hazır bulunanlara hitaben bir konuşma yapmıştır. Bu konuşmadan bazı bölümler şöyledir:

"Rasul aleyhisselamdan sonra, Emir-ül Müminin Ali aleyhisselamın müşkileri -zorlukları- daha da çok oldu. İslam'ı idda eden bazı kimseler içte harp ateşi tutuşturdular. Ali aleyhisselama İslam adına ve İslam Sancağı altında karşı çıktılar. İslam'ı yine İslam adıyla vurdular. Kur'an Sancağı altında Ali'yi hedefinden alıkoydular. Onun hedefi İslam hükümetini kurmaktı."

"Eğer Rasul aleyhisselam arzu ettiği hükümeti kendi zamanında kurmada müşkillerle -zorluklarla- karşılaşmasaydı, istediği yeni nizamı kurabilseydi, bu olaylar -iç harpler- meydana gelmezdi."

"Bir gurup İslam adına İslam'a düşmanlık gösterdiler. Ahmaklardan bir takımları da çevrelerinde toplandılar. Onları Kur'an'ın hakimiyeti adına topladılar, bağladılar. Bu müslümanlar için ebediyen esef edilecek şeydir. Eğer Rasul aleyhisselam'ın istediği şey gerçekleşseydi ve eğer Emir-ül Müminin Ali aleyhisselam istediğini yapabilseydi, şüphesiz bu müsibetler ve müşkilatlar olmazdı."

Burda sayın okuyucularımızın dikkatlerini özellikle Peygamberimizin hayatında iken istediği İslam hükümetini, İslam düzenini kuramamış olduğu yolundaki saygısız iddialara çekmek isteriz. Peki İslam nizamını bizzat İslam peygamberi kuramamış ise, kim kuracaktır öyleyse? Humeyni mi? Peygamberimize karşı bu türlü saygısız ifadeleri söyleyen İran İslam Şurası Başkanı imiş! Ve konuşma başta Humeyni olmak üzere devletin en yetkili kişilerinin huzurunda yapılmaktadır.

Yukarıdaki çirkin ve saygısız iddialara katılmak mümkün değildir. Gerçek şu: Hz.Peygamber görevini tam olarak yapmış, Allahın iradesi istikametinde, en güzel düzeni hayatında iken bizzat kurmuşlardır. Ashabı da kendisine canla başla yardım etmişlerdir. Evet Peygamberimiz İlahî vazifesini tam olarak ifa etmişlerdir.

• بمناسبة الذكرى السنوية للبعثة النبوية الشريفة، استقبل امام الأمة الامام الخميني في حسينية جماران، رئيس الجمهورية، ورئيس مجلس الشورى الاسلامي، ورئيس مجلس القضاء الأعلى، ورئيس الوزراء، وعدداً من رجال الدين والمسؤولين.

في هذا اللقاء خاطب زعيم الثورة الاسلامية الحاضرين بخطاب تناول فيه أبعاد الاحتفال بذكرى البعثة النبوية، كما وتطرق سماحته الى جوانب أخرى هامة، وفيما يلي نص الخطاب:

بسم الله الرحمن الرحيم

أهنىء جميع الحاضرين والمسلمين في العالم والمستضعفين بهذا العيد السعيد. ان المسائل التي حوتها البعثة والأبعاد المختلفة لها، لا نستطيع مع معرفتنا القليلة بيانها في هذه المجالس.

فما هي البعثة؟ ماذا يعني نزول الوحي؟ كيف كان نزول الوحي؟ كل هذه أمور تبقى غامضة ومجهولة، وما نستطيع أن نفهمه من البعثة هي البركات التي جاءت بها، أما للأسف المشاكل والمصاعب التي اعترضت الرسول(ص)، التي اعترضته في المدينة حالت دون العمل بما يصبو اليه.

بعد الرسول(ص) أيضاً، كانت مشاكل أميرالمؤمنين علي(عليه السلام) أكثر. ان الذين كانوا يدعون الاسلام أثاروا الحروب في الداخل، وخالفوا علياً باسم الاسلام وتحت لوائه، وضربوا الاسلام باسم الاسلام، وتحت لواء القرآن الكريم منعوا علياً عن هدفه، وهو اقامة الحكومة الاسلامية.

لو كان أولئك المحسوبين من الأتقياء قد سمحوا للامام علي(ع) احباط وافشال تلك الحيلة التي لجأ لها معاوية وعمرو بن العاص، وفشلت تلك الحيلة، لكان مصير الاسلام الآن هو غير ما هو قائم، وما كان الامام الحسين(ع) يواجه تلك المشاكل والبلايا، وما كانت لتحدث قضية كربلاء واستشهاد الامام الحسين(ع).

وذنب كل ما حدث هو في عنق مؤمني النهروان، لعنة الله عليهم.

" مجلة " الشهيد "
٦ رمضان ١٤٠٤هـ

لو أن المشاكل كانت قد سمحت للرسول(ص) في عصره، في اقامة الحكومة التي يرمي لها، والوضع الجديد الذي يريده، ما كانت لتحدث هذه الامور ايضاً، لكنهم لم يدعوا ذلك.

فئة أظهرت العداء للاسلام باسم الاسلام، وفئة من الحمقى اجتمعوا حوله وقيدوه باسم ولاء القرآن، وهذا أسف يجب أن يلازم المسلمين الى الأبد.

لو كان قد تحقق ما أراده الرسول(ص) منذ البداية، وتحمل كما كان يريد أميرالمؤمنين علي(ع)، فانه ما كانت تحدث هذه المصاعب والمشاكل، ولكن مشيئة الله كانت هكذا. ونحن اذا أردنا الحديث عن قضايا ذلك الوقت لتخلفنا عن قضايا يومنا المشابهة لتلك.

أننا اليوم مبتلون بذات القضايا والأمور، ذات المسائل التي كانوا مبتلين بها. وبشكل آخر أكثر عمقاً وسعة، لأن أوضاع العالم قد تغيرت واتسعت.

آنذاك اذا كان الرسول(ص) وعلي(ع) مبتليان بالمشاكل فانها كانت محدودة، لقد حالوا دون وصول صوتهما وما وصل منه ملأ نوره العالم. اليوم الاسلام مبتلى بالمشاكل وعلى نطاق واسع، أننا اليوم مبتلون أيضاً بأولئك الذين يتسترون تحت لواء الاسلام واسمه، لخنق وابتلاع حكومة الاسلام.

فئة جاهلة وفئة عاملة متنسكة والرواية تقول: «قصم ظهري إثنان، عالم متهتك وجاهل متنسك».

أولئك العلماء المتهتكون، وأولئك الجهال المتنسكون، وأنا لا أعلم أي الطائفتين أضرت بالاسلام أكثر من غيرها، حتى في زمن ظهور ولي الأمر الامام المنتظر، ففي بعض الروايات ان العلماء ينكرونه.

هذا بلاء قائم في العالم، الشيطان أيضاً كان في نفسه، فانه سيقف بالمرصاد ليصد عن سبيل الله الى الأبد.

أننا يجب أن نعي بأن للمسائل والمشاكل القائمة في

BÖLÜM: X

İRANLI CAFERİLER İMAMETİ İMAN ESASLARINDAN SAYIP, ÖYLE İNANMAYAN SÜNNİLERİ KAFİR SAYIYORLAR.

- Tevhid, Nübüvvet, İmâmet

Humeyni'nin getirdiği Anayasaya göre İran'ın resmi dini olan Caferi 12 İmam mezhebine göre, İmâmet İslamın imân esaslarından sayılmış ve bunu kabul etmeyen Sünniler kâfir kabul edilmişlerdir. Bu hususu daha önce özet olarak ifade etmiş, ileride geniş olarak açıklayacağımızı söylemiştik. Şimdi bu konuyu Humeyni'nin kitaplarından, Kaşif'ül Gıta'nın eserinden ve diğer kendi mutaber eserlerinden hulasa olarak sunacağız. Sayın okuyucularımız konuyu dikkatle incelediklerinde takdirde meseleyi çok önemli, çok tuhaf ve o ölçüde de çok ciddi bulacaklardır:

Tevhîd, Nübbüvet, İmâmet:

İran'lı Caferiler, imân açısından, İslamın temel esası olması bakımından; TEVHİD, NÜBÜVVET ve İMAMET'i üçlü bir bütün olarak kabul etmektedirler. Tevhid Allah'ın varlığı ve birliği, Nübüvet peygamberlik, İmamet peygamber vâsiliği -imamlık- dır. Tevhide inanan Nübevvete inanmak zorunda, Nübüvvete inanan vâsiliğe inanmak mecburiyetindedir. Bir başka ifade ile vâsiye -imama- iman etmeyen, peygambere iman etmemiş olur, Peygambere inanmayan ise Allah'a iman etmemiş sayılır.

Dolayısiyle, Ehli Sünnet mensubu bizler, Peygamber vâsiliği diye bir şey tanımadığımıza göre, bizzat peygambere inanmamış oluyoruz. Peygambere inanmayınca da bizzat Allah'a iman etmemiş sayılıyoruz. Böylece İranlı Caferilere göre biz Sünniler kâfir, dinsiz olarak kabul ediliyoruz, buna göre müslüman olan İranlı Caferilerin Sünni kafirlere karşı cihad açmaları, onlara karşı savaş ilan etmeleri, kendilerini öldürüp mallarını ganimet olarak almaları İslamın esaslarındandır. İran - Irak savaşının ve İran'ın barış kabul etmeyişinin de özü bu inançdadır. Çünkü Irak yönetimi Sünnilerin elindedir.

PEYGAMBER VASİLİĞİ NEDİR?

Yukarıda geçen peygamber vasiliği ifadesini sayın okuyucularımız yeteri kadar kavramamış olabilirler, açıklayalım:

İranlı Caferilere göre, imamet aynı zamanda vasâyet, vasilik demektir. İmam da Vâsi anlamına gelmektedir. Tabî, bu kelimelerin sözlük anlamlarından farklı manaları bulunmaktadır. İmam deyince hatıra Cami imamı gelmemeli, vasiyet ve vasilik denilince de herhangi bir vasiyetname falan düşünülmemelidir. Her iki kelimenin de Caferilere göre çok özel anlamları vardır. Şöyle:

Allah bütün peygamberleri gönderirken her birine bir de Vâsi, bir çeşit vekil tayin etmiştir. Allah kimi Vâsî tayin etmiş ise Onu bizzat vahyi ile O peygambere indirmiştir.

Bizim peygamberimiz Hz.Muhammed (S)'e de Vâsî olarak bizzat Hz.Ali aleyhisselamı tayin etmiştir. Allah Hz.Ali aleyhisselamı vâsi -peygambere vekil-, imamı olarak tayin eylediğini vahyi ile Hz.Muhammede açık ve net olarak bildirmiştir. Peygamberimiz de, bu ilahi emri müslümanlara resmen ve açık olarak tebliğ eylemiştir. Zaten, eğer bu tebligatı yapmamış olsaydı, peygamberlik vazifesini yerine getirmemiş olurdu.

Ne yazık ki Peygamberimizden sonra gelenler Allah'ın Hz.Ali'yi vâsi, İmam tayin ettiğine dair vahyini yani ayetini gizlediler, değiştirdiler ve ortadan kaldırdılar, böylece İslamdan çıktılar, mürted oldular, kafir oldular. Dolayısiyle ilk üç halife, Ebu Bekir, Ömer, Osman ve onlara tabi olanlar dinden çıktılar, zalim ve gasıp oldular.

Yine Caferilere göre, ilahî vahyi ile ilk vâsî, ilk imam olarak tayin edilen Hz.Ali alehisselam, kendisinden sonra kimin imâm yani Halife olacağını vaziyetle tayin etmesi gerekirdi ve etti. Bu zat da Hz.Ali'nin oğlu Hz.Hasan aleyhisselamdır. O da kendisinden sonra kimin imâm olacağını keza vasiyetle tayin etmiştir. Bu zat da Hz.Ali'nin diğer oğlu Hz.Hüseyin aleyhisselamdır. Bu imam da yine kendisinden sonra kimin imam olacağını vasiyetle tayin eylemiştir. Bu imamda oğlu Zeynel Abidin aleyhisselamdır. Böylece her imam kendi oğlunu yerine vasiyetle imam tayin ede ede sayı onikiye kadar yükselmiştir. 12. imâm olan Muhammed İbni Hasan El Mehdi, henüz 8-10 yaşında bir çocuk iken bir mahzene girip kaybolmuştur. 1140 yaşına gelen bu imam hâlâ aramızda yaşamaktadır, gizlenmektedir. Birgün Mehdi olarak gelecek, dünyanın hakimiyetini ele alacak, her tarafı adaletle, huzurla dolduracak ve Şiiliği hakim kılacaktır. Şu anda gaybet zamanındayız, İmamın gayip olduğu dönemdeyiz. Humeyni'ye göre gaybet zamanında, yani Mehdi çıkıncaya kadar hakimiyet fakihlerin, mollalarındır. Fakihler de İmamların sahip oldukları bütün yetkilerhe malikdirler. Humeyni bu tezini VELAYET-ÜL FAKİH yani **mollaların hakimiyeti** adlı kitabı ile açıklamıştır. Şu anda İran'da bu ilkeye göre iktidar Mollaların elindedir. Mollaların iktidarı gayip imam Mehdi olarak gelinceye kadar devam edecektir.

Yukarıda malumat için bütün muteber Caferi kitaplarına bakılabilir. Özellikle Humeyni'nin Velayet-ül Fakih, Kaşiful Gıta'nın Aslü'ş-şia ve usulüha kitaplarına müracaat edilebilir.

« ان رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم الذي كان يلي من أمور الناس كل شيء قد عيَّنَ من بعده والياً على الناس أمير المؤمنين (ع) ، واستمر انتقال الامامة والولاية من امام الى امام الى أن انتهى الأمر الى الحجة القائم (ع) » .

الخميني : الحكومة الاسلامية ط ١٣٨٩ هـ ص ٩٨ .

Humeyni şöyle diyor;

"Allah'ın Rasulü halkın bütün işlerini kendisi yönetiyordu. Kendisinden sonra insanlara Emirül Mümin Hz.Ali'yi Vali-İmam olarak tayin eyledi. İmamet ve velayet böylece bir imamdan diğerine intikal ederek devam eyledi, tâ Huccet el kâim Mehdi'ye varıncaya kadar..."

Humeyni Hukumeti İslamiye S. 98

Humeyni Hz.Ebubekir, Hz.Ömer ve Hz.Osman'ın hilafet ve imametlerini kabul etmediği için hiç onlardan söz etmiyor. Hz.Peygamberden sonra doğrudan Hz. Ali'ye geçiyor. Ondan sonra da babadan oğula geçme yoluyla İmamet devam etmiştir, diyor. Krallık sistemindeki veliahd usulü ile babadan oğula geçmede olduğu gibi, Caferilerde de İmamet vasiyet yoluyla babadan oğula geçmektedir. Buna göre İslam'da asıl olan ehliyet değil irsiyettir. Ehli beytten yani Hz.Ali evladlarından başka kimsenin imam olma hakkı olamaz.

İranlı Caferilerdeki bu görüş, yani peygamber vasiliği ve imametin babadan evlada geçeceğine dair hüküm yahudi dönmesi Abdullah İbni Sebe'ye ait olduğu bilinmektedir. Abdullah İbni Sebenin de bu fikri, peygamberlikle krallığı birleştiren eski yahudi tarihinden aldığı kolhayca tahmin edilebilir.

İslâm'da böylesi bir sistem mevcut değildir. İslam'da asıl olan irsiyet değil ehliyettir.

12 İMAM İNANCI VE TUTARSIZLIKLARI

Caferi İsneaşere yani 12 İmam mezhebinin 12 İmam inancını, 12 İmam'ın kimler olduğunu ve bu konu üzerindeki tutarsızlıkları da kısaca görmekte fayda vardır.

Caferi mezhebinin kendilerine inanmayı İslamın İman esaslarından saydığı 12 İmam şunlar:

أئمتهم الاثنا عشر :

١ ـ أبو الحسن علي بن أبي طالب (المرتضى) المتولد سنة ٢٣ قبل الهجرة والمقتول سنة ٤٠ بعدها .

٢ ـ أبو الحسن بن علي «الزكي» (٢ ـ ٥٠)

٣ ـ أبو عبدالله الحسين بن علي «سيد الشهداء» (٣ ـ ٦١)

٤ ـ أبو محمد علي بن الحسين «زين العابدين» (٣٨ ـ ٩٥)

٥ ـ أبو جعفر محمد علي «الباقر» (٥٧ ـ ١١٤)

٦ ـ أبو عبدالله جعفر بن محمد «الصادق»(٨٣ـ١٤٨)

٧ أبو ابراهيم موسى بن جعفر(الكاظم) (١٢٨ـ١٨٣)

٨ ـ أبو الحسن علي بن موسى «الرضا» (١٤٨ـ٢٠٣)

٩ ـ أبو جعفر محمد بن علي «الجواد» (١٩٥ ـ ٢٢٠)

١٠ـ أبو حسن علي بن محمد «الهادي» (٢١٢ ـ ٢٥٤)

١١ـ أبو محمد الحسن بن علي «العسكري»(٢٣٢ـ٢٦٠)

١٢ـ أبو القاسم محمد بن الحسن «المهدي»(٢٥٦ـ٠٠٠)

Adı ve Nesebi	Hicri yıl ile: Doğumu - Ölümü
1 - Hz.Ali (R) İbni Ebu Talip	Hicretten önce: 23 - 40 H.
2 - Hz.Hasan İbni Ali	3 H. - 49 H.
3 - Hüseyin İbni Ali	4 H. - 61 H.
4 - Ali İbni Hüseyin (Zeynel Abidin)	38 H. - 94 H.
5 - Muhammed İbni Ali (El Bakır)	57 H. - 115
6 - Cafer Essadık İbni Muhammed	83 H. - 148
7 - Musa El Kazım İbni Cafer	128 - 183
8 - Ali Rıza İbni Musa	153 - 202
9 - Muhammed Cevad İbni Ali	195 - 220
10 - Ali Es Sabir İbni Muhammed	212 - 254
11 - Hasan El Askeri İbni Ali	231 - 260
12 - Muhammed İbni Hasan (El Mehdi)	255 - 265

Son imam -12. İmam- Muhammed İbni Hasan 8-10 yaşında bir çocuk iken kaybolmuştur. Daha sonra onun gizlendiğine ve birgün Mehdi olarak tekrar geleceğine inanmışlardır. Mehdi konusunu ayrıca açıklayacağız.

Caferi mezhebi, yani bugünkü İran'ın resmi mezhebi bu oniki kişinin imamlığına inanmanın İmanın esasından sayması, bu zatları yanılmaz, hata yapmaz ve herşeyi bilir olarak kabul etmeleri, biz Sünnilere oldukça tuhaf gelmektedir. Tabii bugünkü İranlı müslüman aydınlar da yadırgamaktadırlar bu inancı artık. Hatta diğer Şii mezhepleri de, meşela Zeydiler ve İsmaililer de inanmamaktadırlar.

Bu konudaki tutarsızlıkları şöyle sıralamak mümkündür:

a - Sözkonusu 12 İmam'dan yalnız ilk ikisi fiilen İmam - Halife olmuştur. Diğerleri ne imam olmuş ne de halife olmuştur. Dolayısiyle bu zatların imamlığı sadece sözden ibaret kalmaktadır.

b - 12 İmam olarak isimleri sıralanan zatlar hep birbirinin evladı, aynı soy ve sülaleden ibarettir. İslamı böyle bir soy ve sülale ile bağlamak, onlara tabii olmayı iman esaslarından saymak İslamın ruhu ile bağdaşabilir mi?

c - İslam, prensipler dinidir. Şahıslara bağlanma dini değildir. Dolayısiyle 12 İmamı kabul edersen müslümansın, onlara inanmazsan müslüman değilsin demek islamın temel ruhu ile ters düşer.

ç - 12 İmam arasında çocuk yaşta olanlar var, mesela son imam, müslümanların çocuk yaştaki bir insana tabi olup onun emrine girmesi nasıl caiz olabilir?

e - Bu imamların yanılmaz, hata yapmaz ve herşeyi bilir olduklarına inanmak dinin nasıl olup da iman esasından sayılmaktadır?

f - İmam sayısı neden 12 oluyor? Neden Oniki'de sona eriyor? Bu 12.den sonra müslümanlar lidersiz, başkansız mı kalacaktı? Böyle bir inanç nasıl doğru olabilir? Müslümanlar devletsiz, lidersiz, düzensiz anarşi içinde mi kalacaktı?

g - En önemlişi bu 12 İmam'ın yanılmazlığına, bunlara inanmanın dinin esaslarından olduğuna ve imam sayısının onikide kaldığına dair elde nasıl bir belge mevcuttur? Tabii hiç?

Görülüyor ki, 12 İmam'a inanmanın İslam'ın temellerinden olduğu fikri onların yanılmazlığına inanma şartı tutarsızlıklar ile doludur. Böyle bir şeyin İslamın esaslarından olması düşünülemez. Bugün böylesi yanlış ve tutarsız düşüncelerle müslümanlar arasında kin ve düşmanlık icad etmeye çalışmak her şeyden önce İslam'a ve müslümanlara karşı ihanettir. İşte Humeyni ve mollalar bu ihanetin bizzat içindedirler.

Burada bir vicdan borcu olarak tekrar ifade edelim ki, bugün İranlı müslüman aydınlar 12 İmam konusunda da Humeyni ve mollalar gibi düşünmemektedirler. Onlar yani, İranlı Şii aydın müslümanlar 12 İmam inancına sadece tarihi bir hatıra olarak bakmakta ve onu yine tarihe havale etmektedirler. Türkiye'deki Şiiler de öyle inanmaktadırlar. Kısacası onlar da bizim gibi, biz de onlar gibi düşünmekteyiz: İslam'da aile saltanatı yoktur, İslamda prensipler ve esaslar vardır, falanca kişilerin yanılmazlığına, herşeyi bildiklerine ve onların imam olduklarına inanırsan müslümansın, inanmazsan müslüman değilsin gibi bir görüş İslam ile asla bağdaşamaz. Müslümanlar böylesi yanlış ve tutarsız inançlarla birbirlerine karşı düşmanlık besleyebilecek seviyeden kurtulmak, aydınlanmak ve İslamın temel ruhuna, Cumhurî İslam ruhuna yücelmek zorundadırlar.

ABDULLAH İBNİ SEBE VE ŞİÂDAKİ FİKİRLERİ

Şiâ ve onun en büyük kolu olan Caferî 12 İmam mezhebi sözkonusu olduğu zaman Yahudî asıllı Abdullah İbni Sebe'yi ve onun bu mezhepde yerleşip kalan fikirlerinden bahsetmemek ilmi gerçeklere uygun olmaz. Çünkü Abdullah İbni Sebe Şia mezhebinin kuruluşunda görev almış ve kendine özgü fikirleriyle mezhep içinde büyük tesirler meydana getirmiş bir kimsedir. Her ne kadar kendisi sonra bir fesatçı olarak açığa çıkmış ve lanetlenmiş ise de görüşleri Şiâ içinde günümüze kadar gelmiştir.

Abdullah İbni Sebe Yemenli bir Yahudidir. Siyah bir kadının oğlu olduğu için İbni Sevda -Kara kadının oğlu- dahi denilen Abdullah İbni Sebe güya müslüman olmuştu, hidayete ermişti. Fakat sonraları müslümanlar arasına fitne ve fesat sokmak ve sapık fikirler yayarak İslamı içinden yıkmak gibi çok tehlikeli yıkıcı faaliyetlere girdiğine, tâ ilkinden gerçekten müslüman olmadığına, aksine müslümanlar arasına sızan bir Yahudi casusu olduğuna hükmedilmiştir.

Abdullah İbni Sebe, Hz.Osman (R)'ı devirip yerine Hz.Ali (R)'yı Halife yapmak için kurulan gizli cemiyetlerin birinin belki de en önemlisinin lideri idi. Halkı halife Hz.Osman'a karşı kışkırtıyordu. Halifelik hakkının Hz.Ali'ye ait olduğunu söylüyordu. **Her peygamberin bir Vâsisi bulunduğunu, peygamberden sonra yerine O vasinin geçeceğini iddia eden Abdullah İbni Sebe, Hz.Muhammed (S)'in vasisinin -vasiyet ettiği kimsenin- de Hz.Ali olduğunu yayıyordu.** Kısacası Abdullah İbni Sebe devlet başkanının -İmam ve Halifenin- seçimle değil vasiyetle tayin edileceği fikrini aşılıyor, Ebu Bekir, Ömer ve Osman'ın seçimlerinin geçersiz olduğunu aşılıyor, halkı halifeye karşı ayaklanmaya çağırıyordu.

Abdullah İbni Sebe, o zamanki İslam merkezlerini, Basra, Kufe, Şam ve Mısır'ı dolaşarak halkı Halife Hz.Osman'a karşı kışkırttı. Neticede diğer âmiller de eklendi ve ihtilal patlak verdi. Halife Hz.Osman şehid edildi, müslümanlar birbirine düştü, fitne ve fesat aldı yürüdü, Medine isyancıların elinde kaldı. Bu şartlar altında Hz.Ali (R) Halife seçildi.

Abdullah İbni Sebe yıkıcı faaliyetlerine son vermedi, bu defa da dinin temeline dinamit koymaya başladı. Önce Hz.Muhammed (S)'in tekrer dünyaya geleceğini söylemeye başladı. **"İsa'nın tekrar dünyaya geleceğine inanıp da Hz.Muhammed'in tekrar dünyaya geleceğine inanmayan kimsenin aklına şaşmak gerek."** diyordu. Sonra **Hz.Ali'nin öldükten sonra geri dirilip tekrar dünyaya geleceğini yaymaya başladı..**

Bütün bunlarla da kalmayan İbni Sebe sırrını açıklamayacağına dair teminat aldığı kimselere Hz.Ali'nin bizzat Allah olduğunu söylemeye ve bunu yaymaya başladı. Böylece gerçekte Allah'ı inkâr ediyordu. Cahil ve saf müslümanları saptırıyordu. Derken adamlarından bazıları bizzat Hz.Ali'nin yüzüne karşı "Sen Allah'sın" dediler. Bunun üzerine Hz.Ali bu çirkin sözü söyleyenleri ateşde yakarak cezalandırdı. Liderleri Abdullah İbni Sebe'yi de sürgün etti. Böylece bundan sonra Abdullah İbni Sebe'nin gerçek yüzü, çirkin niyeti ortaya çıktı ve lanetlendi. Fakat İbni Sebe sürgün edildiği yerde de durmadı, müslüman muhitleri dolaşarak sapık fikirlerini yaymaya devam etti. Şia mezhebi içinde aşırı derecede sapık kolların çıkmasına sebep olan İbni Sebe zaman içinde herkes tarafından lanetlenir duruma düştü, fakat birçok fikirleri günümüze kadar geldi. (Bak.Prof.M.Şerefeddin. İlâhiyet F.Dergisi. Sayı: 14 - 1930 Ankara)

İşte bugün İran'ın resmi dini-mezhebi olan Caferi İsneaşere -12 İmam- mezhebi mensupları da resmiyette Abdullah İbni Sebe'yi kabul etmez, onu şiddetle lanetler, fakat aynı Abdullah İbni Sebe'nin birçok görüşünü aynen muhafaza etmektedirler. Mesela, vasilik meselesi ve İmam'ın seçimle değil de vasiyetle tayin edileceğine dair fikirler, ric'at yani Hz.Ali'nin tekrar dünyaya geleceğine dair iddialar bütünüyle Abdullah İbni Sebe'ye aittir. Bu görüş 12 İmam mezhebinin temel direğini oluşturmaktadır.

BEKLENEN MEHDİ 1140 YAŞINDA İMİŞ

Caferi 12 İmam mezhebinin gizlenen ve tekrar geleceğine inanılan Mehdi görüşü de Abdullah İbni Sebe'nin Hz.Ali'nin tekrar dünyaya geleceğine dair

ileri sürdüğü Yahudilikten aktarma fikrin bir şekil değiştirmesinden başka bir şey değildir. O Hz.Ali'nin tekrar dirilip geleceğini söylüyordu, sonra bu fikir 12.İmam olarak kabul edilen ve 8 - 10 yaşında bir çocuk iken kaybolan Muhammed İbni Hasanın Mehdi olarak tekrar dünyaya geleceğine inanmaya başlanmıştır. Öz aynı, inanç ve mana aynıdır, sadece tekrar dünyaya gelecek şahıslar değişmiştir...

Caferi 12 İmam Mezhebine göre, 12. İmam Muhammed İbni Hasan 8-10 yaşında bir çocuk iken evinde bir mahzene girip kaybolmuştur. O halen yaşamaktadır. Hicri 265'de kaybolduğuna göre şimdi 1140 yaşındadır. Bir gün Mehdi olarak tekrar dünyaya gelecek ve dünyayı adaletle dolduracak, Şia mezhebini dünyaya hakim kılacaktır. Caferi 12 İmam Mezhebine göre, sahibi zaman olan bu Mehdi'ye inanmayan müslüman olamaz. Humeyni Velayet-ül Fakih adlı kitabında sık sık Mehdinin tez gelmesi için dualar etmektedir.

Sünniler böyle bir Mehdiye inanmadıkları için, Caferilere göre müslüman sayılmazlar. Sünniler böyle bir Mehdiye inanmazlar, çünkü bu inancı gerekli kılan hiçbir İslamî delil mevcut değildir. Peygamberimizden 245 sene sonra doğan bir çocuk 8-10 yaşında kaybolmuş, hâlâ yaşıyormuş birgün Mehdi olarak geri gelecekmiş! Delili nedir? Tabii hiç! Öyleyse tabii hurafe...

Bir garip ilan bir acaip toplantı

Bismihî Tealâ

MÜSTAZ'AFLAR GÜNÜ

«Hz. Mehdi (S.A.)'in doğumu tüm insanlık için en büyük bir bayramdır.»

IMAM HUMEYNI

Hz. Imam-ı Zaman'ın (S.A.) mutluluklar veren kutlu doğumunun yıldönümü günü bütün müslümanlara ve dünya müstaz'aflarına kutlu olsun. MÜSTAZ'AFLAR GÜNÜ olarak adlandırılan bu günü kutlayarak, bütün müslümanları Iran Islâm Cumhuriyeti İSTANBUL BAŞKONSOLOSLUĞU'muzda bu amaçla düzenlenen törene katılmaya davet ediyoruz.

TARIH: 8 haziran 1982 SAAT: 18.00-20.00

(Cumhuriyet: — 4084)

İran konsolosluğu Cumhuriyet'e ilan vererek, Mehdi'nın doğum yıldönümünü kutluyor

CUMHURİYET GAZETESİNDE YAYINLANAN VE "BÜTÜN MÜSLÜMANLARIN" ÇAĞRILDIĞI "MÜSTAZ'AFLAR GÜNÜ"İLANI

BUGÜN SÜNNİ VE ŞİI AYDINLARI İMAMET KONUSUNDA BİRLEŞİYORLAR

Yukarıda açıkladığımız, İmameti İmam esaslarından sayma ve İmameti sadece Hz. Ali ve evladlarına ait bir hak olarak görme düşüncesi, bugün artık sadece Humeyniye, mollalara ve onlara inanan saf yürekli cahil kimselere ait bir inanç halinde kalmıştır. Bugün İranlı aydın müslümanlar artık öyle düşünmüyorlar. Onlar da bizim gibi, seçim ve cumhuriete inanmaktadırlar. İmam olmak hakkı neden Hz. Ali'nin soyuna ait özel bir hak olsun? İslam da birinci planda soy mu önemli, yoksa kişilerin ehliyet ve faziletleri mi önemidir? İslam ırkçılığı yasaklamıştır hükmü ile bağdaşır mı bu? Dolayısiyle seçim ve cumhuriet esası İslamın bizzat gerekli kıldığı neticedir. İmameti -devlet başkanlığını- vasiyetle daha açık olarak veliahd usulü ile tayin etmek, müslüman topluluklarının ilim ve fikir açısından, kime oy vereceğini bilme imkanından mahrum bulunmaları ve diğer çaresizlikler yüzünden mümkün olabilir. O zaman bir zaruret olur. Ama amaç bütün müslümanların bilgili, görgülü, iyiyi, kötüyü ayırt edecek duruma gelmeleridir. Dolayısiyle herkesin seçime katılmasıdır. Bu durumda da imametin vesâyetle tayin edilmesi, dolayısiyle de iman esaslarından sayılması düşüncesi iflas eder.

İşte bugün İranlı müslüman aydınlar böyle düşünmektedirler. Biz de aynı düşünmekteyiz. Konu üzerinde fikir alış verişinde bulunduğumuz İranlı müslüman aydınlar ile hep aynı noktada birleştiğimiz gördük.

Türkiye'deki Şiiler de imamete değil, cumhuriyete inanmaktadırlar..

Türkiye'deki ve İranlı aydın müslüman Şiiler ile özellikle bu konu üzerinde de tam fikir birliği içinde bulunduğumuzu tesbit ettik. O da şu: Tarihdeki mezhep tartışmalarını esas alarak, bugün biz Sünni ve Şiilerin öylesi bir tartışmaya ve çekişmeye girmemiz, akıl ve mantık ile, din ve iman ile, ve biz müslümanların hak ve menfaatleri ile asla bağdaşamaz. Bu türlü ihtilaflardan sadece düşmanlarımız kârlı çıkar. İşte Humeyni ve mollaların müslüman Irak ile ısrarla savaşa devam etmesinden kim kârlı çıkmaktadır? Sadece düşmanlarımız... Öyleyse müslümanlar mezhep münakaşalarını unutmalıdırlar. Birbirlerine karşı sevgi, saygı ve hoşgörü ile davranmalıdırlar. Münakaşalı konulardan uzak durmalıdırlar. İslamın emri, müslümanhların yararı bu yoldadır...

EHLİ SÜNNET İMÂMETİ -HİLAFETİ- İMAN ESASLARINDAN SAYMAMIŞTIR.

Şiâ'nın özellikle İmamiyenin yukarıda açıkladığımız görüşüne karşılık, Sünnet ehli mezhnepleri İmam ve İmamet konusunu, yani Halife ve Hilafet meselesini İman esaslarından saymamıştır.

EHLİ SÜNNET PEYGAMBER VÂSİLİĞİ DİYE BİR ŞEY KABUL ETMEZ

Ehli Sünnet mezhepleri peygamber vasiliği diye bir şey kabul etmez. Bu konuda İslami hiçbir delil bulunmadığını söyler.

Her Peygamberin bir vasisi vardır. Hz. Muhammed (S)'in vasisi de Hz. Ali'dir

şeklindeki inancı ilk defa Abdullah İbni Sebe ortaya atmıştır.

Ehli Sünnet Hilafet ve halife konusunda genel olarak şöyle bir görüşü esas almıştır: Müslümanlar için bir devlete ve devlet başkanına ihtiyaç vardır. Bunun adına ister devlet başkanı deyin, ister Halife, isterse de İmam deyin, bu zatın seçimi müslümanlara aittir. Hz. Peygamber kendisinden sonra kimin halife olacağını açıklamamıştır. Bu konuyu müslümanların ihtiyarına bırakmıştır. Müslümanlar aralarından kimi ehliyetli görürlerse onu seçerler. Nitekim, peygamberimiz dünyadan göçtükten sonra da böyle olmuştur. Sırasıyla Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Ali (Allah hepsinden razı olsun) halife seçilmişlerdir. Eğer Hz. Peygamber kesin olarak yerine Hz. Ali'nin geçeceğini açıklamış olsaydı, bu husus herkes tarafından bilinirdi ve yerine getirilmesine de kimse engel olamazdı. Fakat Peygamberimizin böyle bir beyanı yoktur. Olmaması da İslamın ruhuna uygundur. Çünkü Hz. Peygamber yerine yakın akrabası olan Hz. Ali'yi tayin etseydi, bundan İslamın krallık şeklinhde bir sistem getirmiş olduğu anlaşılırdı. Halbuki gerçek böyle değildir, İslam Cumhuriyet esasını kabul etmiştir. Nitekim bugün İran'da da bir İslam Cumhurietinden söz edilmektedir, İslam Cumhuriyeti kurmuş olduklarını ilan etmektedirler. Eğer Devlet başkanlığı Hz. Ali ve soyuna mahsus bir hak olsaydı, böyle bir Cumhuriyetten söz etmek mümkün olabilir miydi? Görülüyor ki İranlı Caferilerin İmameti iman essaslarından sayması ve onu da sadece Hz. Ali soyuna ait bir hak olarak kabul etmesi gerçeklerle bağdaşmamakta, bizzat kendi Cumhuriyetleri ile çelişmektedir.. Buna rağmen Humeyni Şahın zulmü Ömer'in zulmünü de geçti diye, Hz. Ömer'i zâlim olarak ilan edebilmektedir...

HUMEYNİ VE MOLLALAR YANDAŞLARINDAN BAŞKA HERKESİ KAFİR SAYIYORLAR

Türkiye'de bazı saf müslümanlar İran'da İslam Cumhuriyeti kuruldu diye sevinç duymakta ve kurucusu Humeyni'ye karşı da hayranlık hissetmektedirler.

Tabii, o saf müslümanlar Humeyni ve mollaların nasıl bir İslam anlayışına sahip olduklarını bilselerdi ve o anlayışa dayalı olan insanlık ve İslamlık dışı kanlı-kinli icraatlarını layıkı ile öğrenmiş olsalardı, öylesi İslam Cumhuriyetine hiç de sevinmezler, Humeyniye de hayranlık duymazlardı. Hatta o zaman üzülürler ve nefret ederlerdi.

Mesela Humeyni ve mollaların kendi yandaşlarından başka herkesi kafir, müşrik ve dinsiz olarak gördüklerini, dolayısiyle Türkiye'deki biz müslümanları da kafir ve müşrik saydıklarını bizdeki hayranları bilmiyorlar. Bizim saf ve temiz yürekli müslüman kardeşlerimiz Humeyni ve mollalara karşı sevgi ve hayranlık duyarlarken, Humeyni ve mollalar o temiz yürekli müslüman kardeşlerimize, daha doğrusu bütün sünni müslümanlara kafir ve müşrik gözüyle bakmaktadırlar.

Evet sayın okuyucularımız, sık sık tekrarlamak sizlere pek tuhaf gelebilir ama, maalesef gerçektir, Humeyni ve mollalar hemen bütün Ehli Sünnet yolcularını kendi mezheplerinden olmayan müslümanları, kafirlik, müşriklik ve dinsizlikle suçlamaktadırlar. Bu suçlama İslamın ilk asrından başlayarak günümüze kadar gelen bütün Sünni müslümanlara yöneltilmektedir.

Humeyni ve mollaların kafirlik suçlaması başlıca iki türlüdür. Bir yönüyle kendi kanlı icraatlarına karşı çıkan kim kolursa olsun, ister Şii, ister Sünni olsun, herkesi kafirlikle - dinsizlikle suçlamaktadırlar. Diğer yönüyle de Şia mezhebinden olmayan herkesi kafir saymaktadırlar. Onlara göre, Hz.Ebu Bekir, Hz. Ömer, Hz.Osman bütün Ehli Sünnet yolcuları kafirdir, müşriktir, zalimdirler. Onlara göre, yalnız Hz.Ali ve Şiâ mezhebine salik olan kimseler müslümandırlar.

Beş yıldan beri devam etmekte olan İran - Irak savaşının özünde de bu inanç rol oynamaktadır. Güya müslüman olan İran, kafir olan Irak ile savaşmaktadır. İran müslümandır. Çünkü orada, Şiiler iktidardadır, Irak kafirdir. Çünkü orada hükümet Sünnilerin elindedir.

İslamı da, müslümanları da içinden yıkacak ve felakete sürükleyecek olan bu türlü sakat ve sapık görüşleri, aşağıya aldığımız bizzat kendi belgelerinden göreceğiz.

HZ.EBUBEKİR, HZ.ÖMER, HZ.OSMAN VE DİĞER SAHABELERİN İSLÂMDAN DÖNDÜKLERİNİ İDDİA EDİYORLAR

İran'ın resmi meshebi Caferi 12 İmam mezhebine göre, dolayısiyle Humeyni ve mollalara göre, peygamberimizden sonra, Halife olan Hz.Ebubekir (R), Hz.Ömer (R), Hz.Osman (R) ve onlara tabi olan sahabeler İslamdan dönmüşler, kafir olmuşlardır. Peygamberimizin sahabelerinden sadece küçük bir grup müslümanlığını devam ettirmiştir.

İddialarına göre, Kur'an-ı Kerim'de, Hz.Ali (R) ve evladlarının halife olacaklarına dair açık ve kesin ayetler vardı. Ebu Bekir, Ömer ve Osman bu ayetleri değiştirdiler, inkar ettiler, dolayısiyle İslamdan çıktılar ve kafir oldular. Onları destekleyen diğer binlerce sahabi de aynen kafir oldular. Yine iddialarına göre, peygamberimizin de Hz.Ali ve evladlarının sırayla İmam olacaklarına dair açık ve kesin beyanları, emirleri vardı, aynen onları da değiştirdiler ve inkar ettiler.

Böylece Ebu Bekir, Ömer, Osman Hilafeti -İmameti- Ali ve evladlarından zulmen gasbeylediler. Dolayısiyle kafir olan, Ebubekir, Ömer, Osman ve diğerlerinin vücutları domuz gibi necisdir. (Haşa) Cehennemde ebedi olarak yanacaklardır.

Ayrıca Ebubekir, Ömer, Osman ve onları destekleyenler, İslamın vâsilik prensibini dinden çıkardılar. Her peygamberin bir vasisi -vekili- vardır. Hz.Peygamberin vasisi de Hz.Ali idi. Her vâsi kendinden sonra gelecek vâsiyi açıklar ve tayin eder. Dünyayı vasiler yönetir. Vâsi demek, aynı zamanda imam demektir. Bu imamlık ve vasilik müessesesi Hz.Ali ve evladlarına ait özel bir haktır. Dünyayı onlar yöneteceklerdir. Vasiler peygamberler gibi günah işlemekten, hata yapmaktan uzakdırlar, yüksek ilahî sıfatları vardır, olağanüstü, insanüstü yetki ve yetenekleri mevcuttur.

İşte Ebubekir, Ömer, Osman ve onlara uygun sahabeler İslamın bu vasilik esasını dinden çıkardılar, halbuki İmamete -vasiliğe- inanmak İslamın iman esaslarından birisidir.

Kısacası İranlı Caferilerin iddialarına göre; Ebubekir, Ömer, Osman ve onlara tabi olan sahabeler, Kur'an-ı Kerim'deki Ali hakkındaki ayetleri değiştirip inkar ederek, İslamın vasilik esasını değiştirerek ve Hilafeti Ali'den zulmen alarak kafir olmuşlar, İslamdan çıkmışlardır.

وعن أبي عبدالله في قوله عز وجل : ان الذين آمنوا
ثم كفروا ثم آمنوا ثم كفروا ثم ازدادوا كفراً لن تقبل
توبتهم ، قال : نزلت في فلان وفلان ، وفلان ، آمنـوا
بالنبي صلى الله عليه وسلم في أول الأمر وكفروا حيث
عرضت عليهم الولاية ، حين قال النبي صلى الله عليه
وسلم من كنـت مـولاه فهـذا علـي مولاه ، ثم آمنـوا
بالبيعة لأمير المؤمنين ثم كفروا حيث مضى رسول الله
صلى الله عليه وسلم ، فلم يقروا بالبيعة ، ثم ازدادوا
كفراً بأخذهم من بايعه بالبيعة لهم فهؤلاء لم يبق فيهم
من الايمان شيء

الأصول من الكافي ١/٤٢٠ .

"Onlar ki inandılar, sonra küfrettiler, sonra iman ettiler, sonra küfrettiler, sonra küfürlerini artırdılar. İşte Allah onları affeylemez ve onları doğru yola iletemez." Nisa: 130

Bu ayet-i kerime hakkında imam Cafer Sadık aleyhisselam buyurdu:

"Bu ayet filan, filan ve filan kimseler -yani Ebubekir, Ömer ve Osman- hakkında nazil olmuştur. Bunlar işin başında Hz.Peygambere iman ettiler.

(Ben kimin velisi isem, Ali de onun velisidir) hadisiyle onlara velayetin -İmametin- Ali'ye ait olduğu arz edildiği zaman küfrettiler. Sonra, Emir-ül müminin Hz.Ali'ye biyat eylediler. Sonra Hz.Peygamberin dünyadan göçü ile küfrettiler. Sonra Ali aleyhisselama biyat edenlerin biyatlarını kendi üzerlerine alarak küfürlerini artırdılar. İşte bunlarda imandan hiç bir şey kalmamıştır."

El Kâfi C.1, S.420

Buna göre Hz.Peygamberin ashabının büyük bir kısmı ki, bunların başında Hz.Ebubekir, Hz.Ömer, Hz.Osman olmak üzere İslamdan döndüler, dinden çıktılar. İranlı Şiilere göre yukarıdaki rivayet, yani Cafer Sadık'a isnat edilen söz ayet hükmündedir, kesindir.

(عن أبي جعفر الثاني ان أمير المؤمنين عليه السلام
قال لأبي بكر يوماً : (لا تحسبن الذين قتلوا في سبيل
الله أمواتاً بل احياء عند ربهم يرزقون) وأشهد أن محمداً
صلى الله عليـه وآلـه رسول الله مـات شهيداً ، والله
ليأتينك ، فأيقن اذا جاءك فإن الشيطان غير متخيل به ،
فأخذ علي بيد أبي بكر فأراه النبي صلى الله عليه وسلم
فقال له : يا أبا بكر آمن بعلي وبأحد عشر من ولده ،
انهم مثلي الا النبوة وتب الى الله مما في يدك ، فانه لا حق
لك فيه ، قال : ثم ذهب فلم ير) .

الأصول من الكافي ١/٥٣٣

Aynı manayı destekleyen bir başka rivayet;

İmam 2.Ebu Cafer aleyhisselam anlatıyor:

"Emirülmiminin Hz.Ali aleyhisselam bir gün Ebubekir'e şu ayeti okudu:

"Allah yolunda öldürülenler -şehidler- sanmaki ölüdürler. Hayır onlar diridirler, Rableri katında nzıklanıyorlar." (Ali İmran: 169)

Ve ilave etti: "Ben şehadet ederim ki, Muhammed aleyhisselam Allahın Rasulüdür ve şehid olarak ölmüştür. Allah onu sana getirecek, onu sana gösterdiği zaman yakınan tanı. Çünkü Şeytan onu -Hz.Peygamberi- temsil edemez. Onu hayallendiremez, dedi. Ve Hz.Ali aleyhisselam Ebubekir'in elini tuttu, kendisine Hz.Peygamberi gösterdi. O zaman Hz.Peygamber şöyle dedi:

"Ey Ebubekir, Ali'ye ve evladlarından 11 imama inan, onlar peygamberlik dışında aynen benim gibidirler. Allah'a tevbe et ve elindekinden -Hilafetten- vazgeç. Çünkü onda senin hakkın yoktur."

2. Ebu Cafer diyor, sonra Ebubekir gitti ve görülmedi."

El Kâfi C.1, S.533

EBUBEKİR KÜFÜR, ÖMER FUSÛK, OSMAN ISYANDIR DİYORLAR

٦٩ ـ محمّد بن يحيى ، عن سلمة بن الخطّاب ، عن عليّ بن حسّان، عن عبد الرّحمن بن كثير، عن أبي عبدالله عليه السّلام في قوله تعالى : « وشاهدٍ ومشهودٍ » قال : النّبيّ صلّى الله عليه وآله وأمير المؤمنين عليه السلام .

٧٠ ـ الحسين بن محمّد ، عن معلّى بن محمّد، عن الوشّاء ، عن أحمد بن عمر الحلاّل قال : سألت أبا الحسن عليه السلام عن قوله تعالى : « فأذّن مؤذّن بينهم أن لعنة الله على الظّالمين » قال : المؤذّن أمير المؤمنين عليه السلام

Ebu Abdillah -Cafer Sadık- aleyhisselam buyurdu:

"(Ve Şahidin ve meşhûd) - El Buruc: 3 ayetinde Şahid, Hz.Peygamber, meşhûd Hz.Ali'dir."

Buna göre Cenab-ı Hak Hz.Ali üzerine yemin etmiş olmaktadır.

Ahmed b.Ömer Hallal; Ebul Hasan'a sordum:

"Onların arasından bir nida edici şöyle çağırır: Allahın laneti zalimlerin üzerine olsun." Araf: 44 - ayetindeki nida edici kimdir?

Cevaben şöyle buyurdu: **"Nida eden Emirül müminindir, Hz.Ali'dir."**

Tabi lanetlenen zalimler de Hilafeti Ali'den gasbeden zalimlerdir!

Ebu Abdillah -Cafer Sadık- aleyhisselam: "Onlar güzele, iyiye hidayet olundular" - Hucurât: 7, ayetindeki hidayet olunanlar, Hamza, Cafer, Ubeyde, Selman, Ebu Zerr, Mikdat b.Esved ve Ammardır. Bunlar Emirül Müminine - Hz.Ali'ye hidayet olundular."

El Kâfî C.2, S.399

Yani ashapdan sadece bu ismi sayılanlar hidayette kaldılar, çünkü bunlar Hz.Ali tarafını tutmuşlardı. Diğer sahabeler dinden çıktılar, demek **istiyor**lar.

٧١ ـ الحسين بن محمّد ، عن معلّى بن محمّد، عن محمّد بن اورمة ، عن عليّ بن حسّان عن عبدالرّحمن بن كثير ، عن أبي عبدالله عليه السلام في قوله تعالى : « و هدوا إلى الطّيّب من القول وهدوا إلى صراط الحميد» قال : ذاك حمزة وجعفر وعبيدة وسلمان و أبوذرّ والمقداد بن الأسود و عمّار هدوا إلى أمير المؤمنين عليه السلام . وقوله : « حبّب إليكم الأيمان وزيّنه في قلوبكم (يعني أمير المؤمنين) وكرّه إليكم الكفر و الفسوق والعصيان» الأوّل و الثّاني و الثّالث .

Cafer Sadık aleyhisselam buyurdu:

"Allah size imanı sevdirdi, Onu kalplerinizde tezyin eyledi. Ve size küfrü, fasıklığı ve isyanı kötü gösterdi." Hucurât: 7 ayeti hakkında şöyle buyurdu: **"Allah size imanı sevdirdi**, Onu yani Hz.Ali'yi kalblerinizde tezyin etti, sevimli kıldı. Size küfrü yani birinciyi fasıklığı, yani ikinciyi ve isyanı yani üçüncüyü kerih gösterdi."

El Kâfî C.2, S.399

Burada birinci ile kasdedilen Ebu Bekir, ikinci ile kasdedilen Hz.Ömer, üçüncü ile kasdedilen Hz.Osman'dır. Buna göre, Hz.Ebubekir küfürle, Hz.mer fasıklıkla, ve Hz.Osman da isyan ile sıfatlandırılmış bulunmaktadırlar. Tabi bu bir tarafdan ayet-i kerimenin tefsiri olarak verilmekte bir tarafdan da bunu söyleyen İmam-ı masum olduğu için, yani peygamber gibi yanılmaz ve gaflete düşmez olduğu için zaten ayet hükmündedir.

İLK ÜÇ HALİFEYİ TANIYAN İMANINA ZULÜM KARIŞTIRMIŞ OLUR DİYORLAR

٣ ـ محمّد بن يحيى ، عن أحمد بن أبي زاهر ، عن الحسن بن موسى الخشّاب ، عن عليّ بن حسّان ، عن عبدالرّحمن بن كثير ، عن أبي عبدالله عليه السلام في قول الله عزّ وجلّ : « الّذين آمنوا ولم يلبسوا إيمانهم بظلم » قال : بما جاء به محمّد صلّى الله عليه وآله من الولاية ولم يخلطوها بولاية فلان وفلان ، فهو الملبّس بالظّلم .

"Onlar ki inandılar ve imanlarına zulüm karıştırmadılar.." Enâm: 81 ayet-i kerimesinin manası hakkında Cafer Sadık aleyhisselam şöyle buyurdu:

"Yani Muhammed aleyhisselamın velayet -imamet- hakkında getirdiklerine inandılar ve ona filanın, filanın velayetini karıştırmadılar demektir. İşte imanına zulmü karıştıran odur. Yani filanın filanın imametini kabul edendir."

El Kâfî C.2, S.371

Filanın, filanın velayetinden kasıt Hz.Ebubekir, Hz.Ömer ve Hz.Osman'ın halifeliğidir. Yani bu halifeleri kabul edenler imanlarına zulüm karıştırmış olurlar. Çünkü bunlar Hz.Muhammed (S)'in imamet hakkında getirdiği ayete inanmamış olmaktadırlar. Çünkü onlara göre, Hz.Peygamber Hilafetin Hz.Ali ve evladlarına ait olduğuna dair ayet-i kerime bulunduğuna inanmaktadırlar. Sünniler bu ayetleri inkar ettiklerinden imanlarına zulüm karıştırmışlardır. İlk üç Halife'nin halifeliğini kabul edenler imanlarına zulüm karıştırdıklarına göre, bizzat üç Halifenin kendileri imanlarına daha büyük zulüm karıştırmış olmaktadırlar elbette...

ALİ VE EVLÂDLARINDAN BAŞKA İMAM NASBEDENLER -TANIYANLAR- MÜŞRİKDİRLER

(ج٢) كتاب الحجة (٤٣٠)

٧ ـ الحسين بن محمد، عن معلى بن محمد، عن محمد بن جمهور قال: حدثنا يونس، عن حماد بن عثمان، عن الفضيل بن يسار، عن أبي جعفر عليه السلام قال: إن الله عز و جل نصب علياً عليه السلام علماً بينه وبين خلقه، فمن عرفه كان مؤمناً ومن أنكره كان كافراً ومن جهله كان ضالاً ومن نصب معه شيئاً كان مشركاً ومن جاء بولايته دخل الجنة.

12 İmam'dan Ebu Cafer aleyhisselam buyurdu:

"Şüphesiz Allah Ali aleyhisselamı kendisi ile kulları arasına alem -işaret-dikti. Her kim O'nu tanırsa mümin olur, her kim de O'nu inkar ederse kafir olur. Her kim O'nu bilmezse sapık olur ve her kim de O'nunla birlikte bir başkasını nasbederse -Ondan başkasını, Ebubekir, Ömer ve Osman'ı imam tanırsa- **müşrik olur.** -Allah'a ortak koşmuş olur.- **Her kim onun velayetini -İmametini- kabul ederek Allahın huzuruna gelirse Cennete girer."**

El Kâfi C.2, S.430

٨ ـ الحسين بن محمد، عن معلى بن محمد، عن الوشاء، عن عبد الله بن سنان، عن أبي حمزة قال: سمعت أبا جعفر عليه السلام يقول: إن علياً عليه السلام باب فتحه الله، فمن دخله كان مؤمناً ومن خرج منه كان كافراً ومن لم يدخل فيه ولم يخرج منه كان في الطبقة الذين قال الله تبارك وتعالى: لي فيهم المشيئة.

İmam Ebu Cafer alehisselam buyurdu:

"Şüphesiz Ali aleyhisselam Allah'ın açtığı bir kapıdır. O'na giren mümin oldu, ondan çıkan kafir oldu. O kapıya girmeyen ve ondan çıkmayan, kimse ise, "Allahın onlar benim dilememe kalmıştır." buyurduğu sınıfa girerler."

El Kâfi C.2, S.430

٩ ـ محمد بن يحيى، عن أحمد بن محمد، عن ابن محبوب، عن ابن رئاب، عن بكير بن أعين قال: كان أبو جعفر عليه السلام يقول: إن الله أخذ ميثاق شيعتنا بالولاية لنا وهم ذر، يوم أخذ الميثاق على الذر، بالإقرار له بالربوبية ولمحمد صلى الله عليه وآله بالنبوة وعرض الله جل وعز على محمد صلى الله عليه وآله أمته في الطين وهم أظلة وخلقهم من الطينة التي خلق منها آدم وخلق الله أرواح شيعتنا قبل أبدانهم بألفي عام وعرضهم عليه وعرفهم رسول الله صلى الله عليه وآله وعرفهم علياً ونحن نعرفهم في لحن القول.

Ebu Cafer aleyhisselam buyurdu:

"Şüphesiz Allah, insanlar ruhlar aleminde iken onlardan kendisinin Rableri olduğuna dair ikrar -kabul sözü- aldığı zaman, velayetin -hakimiyetin- bize ait olduğuna dair de misak -kabul sözü- almıştır. Ve Allah Muhammed'e ümmetini, onlar çamurda gölgelikte iken arz etmiştir -tanıtmıştır-. Allah onları Ademi yarattığı balçıktan yaratmıştır. Allah Bizim Şiamızın -Şiilerin- ruhlarını bedenlerinden iki bin yıl önce yaratmıştır. Ve onları -Şiileri- Hz.Muhammed'e arz etmiş, onları Rasulullah ile tanıştırmıştır, Ali Aleyhisselam ile onları tanıştırmıştır. Dolayısıyle biz onları -Şiileri- sözlerindeki ahengden tanırız."

El Kâfi C.2, S.430

MEKKELİLER ALLAH'A AÇIKTAN KÜFREDERLER

٣ ـ محمد بن يحيى، عن أحمد بن محمد، عن علي بن الحكم، عن منصور بن يونس، عن سليمان ابن خالد، عن أبي عبد الله عليه السلام قال: أهل الشام شر من أهل الروم وأهل المدينة شر من أهل مكة وأهل مكة يكفرون بالله جهرة.

٤ ـ عدة من أصحابنا، عن أحمد بن محمد بن خالد، عن عثمان بن عيسى، عن سماعة، عن أبي بصير، عن أحدهما عليهما السلام قال: إن أهل مكة ليكفرون بالله جهرة وإن أهل المدينة أخبث من أهل مكة، أخبث منهم سبعين ضعفاً.

٥ ـ محمد بن يحيى، عن أحمد بن محمد بن عيسى، عن الحسين بن سعيد، عن فضالة بن أيوب عن سيف بن عميرة، عن أبي بكر الحضرمي قال: قلت لأبي عبد الله عليه السلام: أهل الشام شر أم [أهل] الروم؟ فقال: إن الروم كفروا ولم يعادونا وإن أهل الشام كفروا وعادونا.

Ebu Abdillah -Cafer Sadık- Aleyhisselam buyurdu:

"Şamlılar Rumlardan daha kötüdür, Medineliler Mekkelilerden daha pisdir. Ve Mekke ehli ise Allaha açıktan küfrederler."

Ebu Bekir Hadrameti dedi: Cafer Sadık aleyhisselam'a sordum:
"Şam Ehli mi daha kötü, Rum ehli mi?"
Cafer Sadık aleyhisselam buyurdu:
Rumlar kafirdirler, ama bize düşmanlık etmiyorlar. Şamlılar ise kafirdirler ve bize düşmanlık ediyorlar."

El Kâfi C.4, S.145

DÜNYA HZ.ALİ'NİN VE EVLÂDLARININDIR

Humeyni ve mollaların getirdiği yeni İran Anayasasında ülkenin resmi dini olan Caferi 12 İmam mezhebine göre, İslamın temel esaslarından bir tanesi de İmametin -hakimiyetin- Hz.Ali ve evladlarına ait olduğuna inanmak ve onlara tabii olmak, boyun eğmektir. Buna inanmayan ve onlara boyun eğmeyen kimseler müslüman değildirler. Buna göre, Şia'dan başka herkes, yani Ehli Sünnet mensupları kafirdirler.

Bir diğer ifadeyle Caferi 12 İmam mezhebine göre, dünyanın bütünü Hz.Ali ve evladlarının özel mülküdür. Dolayısiyle dünyanın hakimiyeti de Hz.Ali ve evladlarının tabii hakkıdır. Bu hakkı onlara bizzat Allah vermiştir. Hz.Ali'nin evladlarından 12. İmam Muhammed 8 - 10 yaşında iken kaybolmuştur. Halen aramızda yaşamaktadır. 1140 yaşında olan bu imam birgün Mehdi olarak tekrar dünyaya gelecek ve dünyanın yönetimini eline alacaktır.. O gelinceye kadar dünyanın yönetimi onların yolunda olan Şii fakihlerinin -alimlerinin- elinde olacaktır. Humeyni ve mollalar da gayip İmam Mehdiye vekil olarak dünyayı yönetmekle görevli bulunmaktadırlar.

Caferi 12 İmam mezhebinin yukarıda özetlediğimiz temel ilkesine göre, Hz. Peygamber'den sonra Halife olan Ebu Bekir, Ömer ve Osman Hz.Ali'nin hakkı olan İmameti -Hilafeti- ondan gasbetmişler, dolayısiyle Allahın tayin ettiği emirleri çiğneyerek kafir ve zalim olmuşlardır. Çünkü onlar Hz.Ali'yi ve evladlarını halife yapmamakla Kur'an-ı Kerim'i tahrif etmişlerdir. Onların safında yer alıp da Hz.Ali'nin halifeliğine karşı çıkan bütün ashab da kafir olmuşlardır, dinden çıkmışlardır. Daha sonra gelenler de, hilafetin -hakimiyetin- Hz.Ali'nin evladlarından gasbettikleri için dinden çıkmışlardır. Bugün bu gerçeği kabul etmeyen, yani dünyanın bütün hakimiyetinin Hz.Ali ve evladlarına ait olduğu gerçeğini kabul etmeyen Sünniler de kafirdirler, müşrikdirler. Namaz kılsalar da, oruç tutsalar da yine kafir ve müşrikdirler. Müslüman olanlar sadece Hilafetin Hz.Ali ve evladlarına ait özel bir hak olduğuna iman eden Şiilerdir.

Aşağıda açıkladığımız bu hususların belgelerini, Caferi 12 İmam mezhebinin temel kitabı olan EL KÂFİ'den arabca metin ve Türkçe tercüme olarak sunuyoruz:

(باب)

أَنَّ الأَرْضَ كُلَّهَا لِلإِمَامِ عَلَيْهِ السَّلامُ

١ ـ مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى، عَنِ ابْنِ مَحْبُوبٍ، عَنْ هِشَامِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ أَبِي خَالِدٍ الْكَابُلِيِّ، عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ عليه السلام قَالَ: وَجَدْنَا فِي كِتَابِ عَلِيٍّ عليه السلام «أَنَّ الأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ» أَنَا وَأَهْلُ بَيْتِي الَّذِينَ أَوْرَثَنَا اللَّهُ الأَرْضَ وَنَحْنُ الْمُتَّقُونَ وَالأَرْضُ كُلُّهَا لَنَا، فَمَنْ أَحْيَا أَرْضاً مِنَ الْمُسْلِمِينَ فَلْيَعْمُرْهَا وَلْيُؤَدِّ خَرَاجَهَا إِلَى الإِمَامِ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي وَلَهُ مَا أَكَلَ مِنْهَا فَإِنْ تَرَكَهَا أَوْ أَخْرَبَهَا وَأَخَذَهَا رَجُلٌ مِنَ الْمُسْلِمِينَ مِنْ بَعْدِهِ فَعَمَرَهَا وَ أَحْيَاهَا فَهُوَ أَحَقُّ بِهَا مِنَ الَّذِي تَرَكَهَا، يُؤَدِّي خَرَاجَهَا إِلَى الإِمَامِ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي وَلَهُ مَا أَكَلَ مِنْهَا حَتَّى يَظْهَرَ الْقَائِمُ مِنْ أَهْلِ بَيْتِي بِالسَّيْفِ. فَيَحْوِيهَا وَيَمْنَعُهَا وَ يُخْرِجُهُمْ مِنْهَا، كَمَا حَوَاهَا رَسُولُ اللَّهِ صلى الله عليه وآله وَ مَنَعَهَا إِلاَّ مَا كَانَ فِي أَيْدِي شِيعَتِنَا فَإِنَّهُ يُقَاطِعُهُمْ عَلَى مَا فِي أَيْدِيهِمْ وَ يَتْرُكُ الأَرْضَ فِي أَيْدِيهِمْ.

Dünya Hz.Ali ve evladlarınındır:

12 İmam'dan Ebu Cafer aleyhisselam buyurdu:

"Biz Ali aleyhisselamın kitabında gördük, şöyle buyuruyor:

"Şüphesiz Allah dünyayı kullarından dilediğine miras bırakır, akibet müttekilerindir." ayetinden sonra şöyle buyurdu:

"- Ben ve ehli beytim -Yani Allah dünyayı bana ve evladlarıma miras bıraktı. Müttekiler biziz - Ayette kasdedilen bizleriz. Dünyanın bütünü bize aittir. Dolayısiyle müslümanlardan her kim bir araziyi işlerse, imar ederse, evladlarımızdan olan imam -Halifeye- haracını, vergisini versin. Ondan yediği de kendisine ait olsun. Her kim o işlediği araziyi terk ederse veya harab ederse ve ondan sonra da onu müslümanlardan bir başkası alıp imar ederse, işletirse, o kimse araziyi terk edenden daha çok hak sahibidir. O da -ikinci alan da- arazinin haracını -vergisini- evladlarımdan olan İmama ödeyecektir. Yediği de kendisine aittir. Tâki, evladlarımdan biri kılıçla ayaklanıp kıyam edinceye kadar, o zaman topraklar ihata edinceye ve başkalarından yasaklayıp onları topraktan çıkarıncaya kadar. Rasulullahın toprakları işgal edip başkalarından yasakladığı gibi.

Ancak -kılıçla kıyamdan önce- arazi eğer bizim Şia'mızın elinde ise onlara mülk olarak verir ve araziyi onların elinde bırakır."

EL KAFİ CİLD 2, S.356

İMAM OLMADIĞI HALDE İMAM OLDUĞUNU İDDİA EDEN MÜŞRİK OLUR DİYORLAR

Aşağıda naklettiğimiz rivayetlerde İmam olmadığı halde İmam olduğunu iddia eden kimselerin müşrik olacakları, yani Allah'a ortak koşmuş duruma düşecekleri açıklanmaktadır. Bununla kasdedilen mana, birinci planda ilk üç halifenin müşrik olduklarıdır. Hz.Ebubekir, Hz.Ömer, Hz.Osman gerçekte halife -İmam- omadıkları halde Halife olduklarını iddia etmişlerdir. Çünkü onlara Hilafet sadece Hz.Ali ve evladlarına ait özel bir haktır. O hakka kim sahip çıkarsa müşrik olur, gavur olur. Dolayısiyle konu yalnız ilk üç Halife ile sınırlı değildir. Hz.Ali ve evladlarından başka herkim olursa olsun, İmam olduğunu söylerse müşriktir:

(٢٥٥) كتاب الحجّة (ج٢)

(بابٌ)

مَنِ ادَّعَى الْإِمَامَةَ وَ لَيْسَ لَهَا بِأَهْلٍ وَ مَنْ جَحَدَ الْأَئِمَّةَ أَوْ بَعْضَهُمْ وَمَنْ أَثْبَتَ الْإِمَامَةَ لِمَنْ لَيْسَ لَهَا بِأَهْلٍ

١ـ مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ، عَنْ أَبِي سَلَامٍ، عَنْ سَوْرَةَ بْنِ كُلَيْبٍ، عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ عليه السلام قَالَ: قُلْتُ: قَوْلُ اللهِ عَزَّ وَجَلَّ: «وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ تَرَى الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَى اللهِ وُجُوهُهُمْ مُسْوَدَّةٌ»؟ قَالَ: مَنْ قَالَ: إِنِّي إِمَامٌ وَلَيْسَ بِإِمَامٍ، قَالَ: قُلْتُ: وَإِنْ كَانَ عَلَوِيّاً؟ قَالَ: وَإِنْ كَانَ عَلَوِيّاً. قُلْتُ: وَ إِنْ كَانَ مِنْ وُلْدِ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ عليه السلام؟ قَالَ: وَإِنْ كَانَ.

Râvi 12 İmam'dan Ebu Cafer aleyhisselam'a sorar:

"Allah'a yalan isnat edenlerin kıyamet günü yüzlerinin kapkara olduğunu görürsün.." Zümer: 60. ayeti kerimesi hakkında ne buyurursunuz?"

Ebu Cafer aleyhisselam cevaben buyurdu:

"Kıyamette yüzü kapkara olan O kimse, İmam olmadığı halde, ben imamım diyen kimsedir" (yani Ebubekir, Ömer, Osman ve diğerleri.)

Râvî: İmamlık iddiasında bulunan Alevi de olsa öyle mi?" dedim,

Buyurdu: "Evet Alevi de olsa öyle..."

Râvî: "Ali aleyhisselamın evladlarından da olsa aynı mı/" dedim.

Buyurdu: "Evet ondan da olsa öyle.."

El Kâfî C.2, S.255

İmamlar yalnız ve yalnız Hz.Ali evladlarından olacaktır ama, evladlarının tamamı imam olacak anlamına gelmediği de açıktır. Yukarıdaki rivayette bu hususa da işaret edilmiş olmaktadır.

٢ـ مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، عَنْ عَبْدِ اللهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى، عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ، عَنْ أَبَانٍ، عَنِ الْفُضَيْلِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللهِ عليه السلام قَالَ: مَنِ ادَّعَى الْإِمَامَةَ وَ لَيْسَ مِنْ أَهْلِهَا فَهُوَ كَافِرٌ

İmam Ebu Abdillah Cafer Sadık aleyhisselam buyurdu:

"Her kim ehli -hakkı- olmadığı halde imam olduğunu iddia ederse, O kimse kafir olur."

El Kâfî C.2, S.255

(ج٢) كتاب الحجّة (٢٥٦)

٣ـ عِدَّةٌ مِنْ أَصْحَابِنَا، عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ، عَنِ الْوَشَّاءِ، عَنْ دَاوُدَ الْحَمَّارِ، عَنِ ابْنِ أَبِي يَعْفُورٍ، عَنْ أَبِي عَبْدِ اللهِ عليه السلام قَالَ: سَمِعْتُهُ يَقُولُ: ثَلَاثَةٌ لَا يُكَلِّمُهُمُ اللهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ: مَنِ ادَّعَى إِمَامَةً مِنَ اللهِ لَيْسَتْ لَهُ، وَمَنْ جَحَدَ إِمَاماً مِنَ اللهِ، وَ مَنْ زَعَمَ أَنَّ لَهُمَا فِي الْإِسْلَامِ نَصِيباً.

Ebu Abdillah aleyhisselam buyurdu:

"Üç kimse vardır ki, kıyamette Allah onları temizlemez, affetmez ve onlar için acı bir azap vardır:

- **Allah tarafından kendisine hak olarak verilmeyen bir İmameti iddia eden.**
- **Allah'ın tayin ettiği bir imamı inkar eden kimse.**
- **Bu iki kimseye İslam'dan bir nasip kabul eden -yani bunların müslüman kaldıklarını söyleyen- kimse."**

El Kâfî C.2, S.256

Yani İmamlık hakları omadığı halde İmam olduklarını iddia eden Ebubekir, Ömer, Osman ve diğer Sünni Halifeleri -İmamları- Allah affetmeyecek, bunlar için büyük bir azap vardır. İmamlık hakları olmadığı halde İmam olduğunu iddia eden bu kimselerin İslamiyetten bir nasipleri kaldığını, yani az buçuk dahi müslüman kaldıklarını kabul edenler de öyledir, Allahın affından mahrum kalırlar ve büyük bir azaba uğrarlar. Bunlar da tabii Sünnilerdir.

٥ـ مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ، عَنِ ابْنِ سِنَانٍ، عَنْ يَحْيَى أَخِي أُدَيْمٍ، عَنِ الْوَلِيدِ ابْنِ صَبِيحٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللهِ عليه السلام يَقُولُ: إِنَّ هٰذَا الْأَمْرَ لَا يَدَّعِيهِ غَيْرُ صَاحِبِهِ إِلَّا تَبَّرَ اللهُ عُمُرَهُ.

٦ـ مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ ، عَنْ طَلْحَةَ بْنِ زَيْدٍ ، عَنْ أَبِي عَبْدِاللهِ عليه السلام قَالَ : مَنْ أَشْرَكَ مَعَ إِمَامٍ إِمَامَتُهُ مِنْ عِنْدِاللهِ مَنْ لَيْسَتْ إِمَامَتُهُ مِنَ اللهِ ، كَانَ مُشْرِكاً بِاللهِ.

5 - **Ebu Abdillah Cafer Sadık aleyhisselam buyurdu:**

"Bu İmamlık işini sahibinden başkası iddia ederse, Allah onun ömrünü helak eder."

6 - **Ebu Abdillah Cafer Sadık aleyhisselam buyurdu:**

"Allah'ın tayini ile İmam olan kimseye, imamlığı Allah tarafından olmayan bir kimseyi ortak eden -yani onu imam kabul eden- kimse Allaha ortak koşmuş olur, müşrik olur."

El Kâfi C.2, S.256

Yani İmameti Allah'ın tayini ile olan Hz.Ali ve evladlarının yerine, İmameti Allah tarafından olmayan Ebubekir, Ömer, Osman ve diğerlerini imam -Halife- sayanlar Allah'a şirk koşmuş olurlar, müşrik olurlar. Tabii o naksız imimlar ise öncelikle müşrikdirler. Dolayısiyle ilk üç halife ve diğer Sünni halifeleri ve bütün Ehli Sünnet mensupları müşrikdirler, Allah'a ortak koşmuşlardır, müslüman değildirler.

٧ـ مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى ، عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ، عَنْ مَنْصُورِ بْنِ يُونُسَ ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مُسْلِمٍ قَالَ: قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِاللهِ عليه السلام : رَجُلٌ قَالَ لِيَ: اعْرِفِ الْآخِرَ مِنَ الْأَئِمَّةِ وَلَا يَضُرُّكَ أَنْ لَا تَعْرِفَ الْأَوَّلَ، قَالَ: فَقَالَ: لَعَنَ اللهُ هٰذَا فَإِنِّي أُبْغِضُهُ وَلَا أَعْرِفُهُ وَهَلْ عُرِفَ الْآخِرُ إِلَّا بِالْأَوَّلِ .

Muhammed b.Müslüm Cafer Sadık'a:

"Bir adam bana, imamlardan sonuncuyu tanı, birinciyi tanımaman sana zarar vermez dedi. Sen buna ne dersin?"

Cafer Sadık aleyhisselam buyurdu:

Allah o adama lanet eylesin, ben o kimseye boğuz ediyorum, ondan nefret ediyorum. Ve onu tanımıyorum. Birinci İmamı tanımadan sonuncu imam tanınmaz."

El Kâfi C.S.256

٨ـ الْحُسَيْنُ بْنُ مُحَمَّدٍ ، عَنْ مُعَلَّى بْنِ مُحَمَّدٍ ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ جُمْهُورٍ ، عَنْ صَفْوَانَ ، عَنِ ابْنِ مُسْكَانَ قَالَ : سَأَلْتُ الشَّيْخَ عَنِ الْأَئِمَّةِ عليهم السلام ، قَالَ : مَنْ أَنْكَرَ وَاحِداً مِنَ الْأَحْيَاءِ فَقَدْ أَنْكَرَ الْأَمْوَاتَ .

Şeyh -İmam Kazım- bir soru üzerine buyurdu:

"İmamların dirilerinden birini inkar eden ölülerini -Ölü imamları- da inkar etmiş olur."

El Kâfi C.2, S.256

Burada dikkat çekmek istediğimiz önemli bir husus: Bu rivayetler hep 12 İmam'dan birine aittir. İranlı Şiilere göre bu imamların sözleri ayet hükmündedir. Dolayısiyle yukarıya aldığımız rivayetler onlara göre kesin İslami hüküm ifade ederler. Öyle sıradan birer söz değildirler. Ayet derecesinde hüküm ifade ederler. Yukarıdaki rivayetlerden çıkarılacak özet hüküm ise söyledir: İlk üç Halife dahil bütün Ehli Sünnet mensupları müşriktir, kafirdir, dinsizdir...

SAHABİLERİ KAFİR SAYMAK, BİZZAT İSLAM'A DÜMANLIKTIR

Humeyni ve mollaların ve onların dayandıkları kaynakların, İslam peygamberi (S)'in en yakın arkadaşları Hz.Ebubekir, Hz.Ömer, Hz.Osman ve diğer muhterem zâtları İslam'a ihanetle, kafirlikle suçlamak bizzat İslam'a ihanet ve küfür eylemektir, İslam'a düşmanlıktır. Çünkü onlar o muhterem zatları suçlayabilmek için Kur'an-ı Kerim'e iftira eylemekte, İslamın temeline dinamit koymaya yeltenmektedirler. Attıkları çamur kendilerine döner, kendilerini kirletir ancak...

Biz burada Humeyni ve mollaların ve onların dayandığı kaynakların muhterem sahabelere yöneltmiş oldukları çirkin suçlamalara geniş olarak cevap verecek değiliz. Çünkü yapılan suçlamaların saçmalığı apaçık ortadadır. Dolayısiyle biz, iğrenç ve aptalca suçlamaları sadece reddetmek üzere birkaç cümle ile yetineceğiz;

İleri sürdükleri rivayetler asılsız ve yalandır. Cafer Sadık merhumun ve diğer zatların ağzından yapılan rivayetler bizzat o zatlara isnat ve iftiradır.

Humeyni ve mollaların kafirlikle suçladığı Hz.Ebubekir (R), Hz.Ömer (R), Hz.Osman (R) İslam'a en yüce hizmeti ifâ eylemişlerdir. Biz burada o büyük hizmetleri saymaya muktedir değiliz. Ona ciltler de yetmez. Nitekim o konuda nice ciltler de yazılmıştır. O zatlar o kadar yüce ve muhterem şahsiyetlerdir ki, bizzat Hz.Ali (R) efendimiz de onlara biyat ederek yardımcıları olmuşlardır. **Burada Hz. Ali (R) takiyye yapmıştır, yani gerçek inancını gizlemiştir, onlara yüzgöre biyat etmiştir demek bizzat Hz.Ali'ye hakaret etmek anlamına gelir.**

Mezhep taassubu ile İslamın temellerine dinamit koymaya yeltenmek, İslamın yüce eserlerine gölge düşürmeye çalışmak, ne İslam ile bağdaşır, ne de akıl ve mantık ile uyuşur... Böylesi hareketler İslam'a da müslümanlara da sadece zarar verir, düşmanlarına ise çirkin saldırı fırsatları kazandırır.

ARABCA BİLENLERE!..

El kâfi'den aldığımız aşağıdaki metinleri saf zihinleri karıştırmamak için tercümesiz veriyoruz. Arabca bilen sayın okuyucularımız Peygamber vasiliği ve 12 İmam hakkında uydurulan hadisleri, hatta sahte ayetleri ibretle inceleyip Humeyni ve yandaşlarını daha iyi tanıyabilirler.

(باب)

ما جاء في الاثني عشر والنص عليهم عليهم السلام

١ - عدة من أصحابنا، عن أحمد بن محمد البرقي، عن أبي هاشم داود بن القاسم الجعفري، عن أبي جعفر الثاني عليه السلام قال: أقبل أمير المؤمنين ومعه الحسن بن علي عليهما السلام وهو متكئ على يد سلمان فدخل المسجد الحرام فجلس إذ أقبل رجل حسن الهيئة واللباس فسلم على أمير المؤمنين، فرد عليه السلام فجلس، ثم قال: يا أمير المؤمنين أسألك عن ثلاث مسائل إن أخبرتني بهن علمت أن القوم ركبوا من أمرك ما قضي عليهم وأن ليسوا بمأمونين في دنياهم وآخرتهم وإن تكن الأخرى علمت أنك وهم شرع سواء. فقال له أمير المؤمنين عليه السلام: سلني عما بدا لك، قال: أخبرني عن الرجل إذا نام أين تذهب روحه؟ وعن الرجل كيف يذكر وينسى؟ وعن الرجل كيف يشبه ولده الأعمام والأخوال؟ فالتفت أمير المؤمنين عليه السلام إلى الحسن فقال: يا أبا محمد أجبه، قال: فأجابه الحسن عليه السلام فقال الرجل: أشهد أن لا إله إلا الله ولم أزل أشهد بها وأشهد أن محمدا رسول الله ولم أزل أشهد بذلك وأشهد أنك وصي رسول الله صلى الله عليه وآله والقائم بحجته - وأشار إلى أمير المؤمنين - ولم أزل أشهد بها وأشهد أنك وصيه والقائم بحجته - وأشار إلى الحسن عليه السلام - وأشهد أن الحسين بن علي وصي أخيه والقائم بحجته بعده وأشهد على علي بن الحسين أنه القائم بأمر الحسين بعده وأشهد على محمد بن علي أنه القائم بأمر علي بن الحسين وأشهد على جعفر بن محمد بأنه القائم بأمر محمد وأشهد على موسى أنه القائم بأمر جعفر بن محمد وأشهد على علي بن موسى أنه القائم بأمر موسى بن جعفر وأشهد على محمد بن علي أنه القائم بأمر علي بن موسى وأشهد على علي بن محمد بأنه القائم بأمر محمد بن علي وأشهد على الحسن بن علي

بأنه القائم بأمر علي بن محمد وأشهد على رجل من ولد الحسن لا يكنى ولا يسمى حتى يظهر أمره فيملأها عدلا كما ملئت جورا والسلام عليك يا أمير المؤمنين ورحمة الله وبركاته، ثم قام فمضى، فقال أمير المؤمنين: يا أبا محمد اتبعه فانظر أين يقصد؟ فخرج الحسن بن علي عليهما السلام فقال: ما كان إلا أن وضع رجله خارجا من المسجد فما دريت أين أخذ من أرض الله؟ فرجعت إلى أمير المؤمنين عليه السلام فأعلمته، فقال: يا أبا محمد أتعرفه؟ قلت: الله ورسوله وأمير المؤمنين أعلم، قال: هو الخضر عليه السلام.

٢ - وحدثني محمد بن يحيى، عن محمد بن الحسن الصفار، عن أحمد بن أبي عبد الله، عن أبي هاشم مثله سواء.

قال محمد بن يحيى: فقلت لمحمد بن الحسن: يا أبا جعفر وددت أن هذا الخبر جاء من غير جهة أحمد بن أبي عبد الله قال: فقال: لقد حدثني قبل الحيرة بعشر سنين.

٣ - محمد بن يحيى ومحمد بن عبد الله، عن عبد الله بن جعفر، عن الحسن بن ظريف؛ وعلي بن محمد، عن صالح بن أبي حماد، عن بكر بن صالح، عن عبد الرحمن بن سالم، عن أبي بصير، عن أبي عبد الله عليه السلام قال: قال أبي لجابر بن عبد الله الأنصاري: إن لي إليك حاجة فمتى يخف عليك أن أخلو بك فأسألك عنها؟ فقال له جابر: أي الأوقات أحببته، فخلا به في بعض الأيام فقال له: يا جابر أخبرني عن اللوح الذي رأيته في يد أمي فاطمة عليها السلام بنت

رسول الله صلى الله عليه وآله وما أخبرتك به أمي أنه في ذلك اللوح مكتوب؟ فقال جابر: أشهد بالله أني دخلت على أمك فاطمة عليها السلام في حياة رسول الله صلى الله عليه وآله فهنيتها بولادة الحسين ورأيت في يديها لوحا أخضر، ظننت أنه من زمرد ورأيت فيه كتابا أبيض، شبه لون الشمس، فقلت لها: بأبي وأمي يا بنت رسول الله صلى الله عليه وآله ما هذا اللوح؟ فقالت: هذا لوح أهداه الله إلى رسوله صلى الله عليه وآله فيه اسم أبي واسم بعلي واسم ابني واسم الأوصياء من ولدي وأعطانيه أبي ليبشرني بذلك، قال جابر: فأعطتنيه أمك فاطمة عليها السلام فقرأته واستنسخته، فقال له أبي: فهل لك يا جابر أن تعرضه علي؟ قال: نعم، فمشى معه أبي إلى منزل جابر فأخرج صحيفة من رق، فقال: يا جابر انظر في كتابك لأقرأ [أنا] عليك، فنظر جابر في نسخته فقرأه أبي فما خالف حرف حرفا، فقال جابر: فأشهد بالله أني هكذا رأيته في اللوح مكتوبا.

⟶ بسم الله الرحمن الرحيم ⟵

هذا كتاب من الله العزيز الحكيم لمحمد نبيه ونوره وسفيره وحجابه ودليله نزل به الروح الأمين من عند رب العالمين ، عظم يا محمد أسمائي واشكر نعمائي ولا تجحد آلائي ، إنني أنا الله لا إله إلا أنا قاصم الجبارين ومديل المظلومين وديان الدين إني أنا الله لا إله إلا

أنا ، فمن رجا غير فضلي أو خاف غير عدلي ، عذبته عذاباً لا أعذب به أحداً من العالمين فإياي فاعبد وعلي فتوكل ، إني لم أبعث نبياً فأكملت أيامه وانقضت مدته إلا جعلت له وصياً وإني فضلتك على الأنبياء وفضلت وصيك على الأوصياء وأكرمتك بشبليك وسبطيك حسن وحسين ، فجعلت حسناً معدن علمي ، بعد انقضاء مدة أبيه وجعلت حسيناً خازن وحيي وأكرمته بالشهادة وختمت له بالسعادة ، فهو أفضل من استشهد وأرفع الشهداء درجة ، جعلت كلمتي التامة معه وحجتي البالغة عنده ، بعترته أثيب وأعاقب أولهم علي سيد العابدين وزين أوليائي الماضين وابنه شبه جده المحمود محمد الباقر علمي والمعدن لحكمتي سيهلك المرتابون في جعفر ، الراد عليه كالراد علي ، حق القول مني لأكرمن مثوى جعفر ولأسرنه في أشياعه وأنصاره وأوليائه ، أتيحت بعده موسى فتنة عمياء حندس لأن خيط فرضي لا ينقطع وحجتي لا تخفى وأن أوليائي يسقون بالكأس الأوفى ، من جحد واحداً منهم فقد جحد نعمتي ومن غير آية من كتابي فقد افترى علي ، وويل للمفترين الجاحدين عند انقضاء مدة موسى عبدي

وحبيبي وخيرتي في علي وليي وناصري ومن أضع عليه أعباء النبوة وأمتحنه بالاضطلاع بها ، يقتله عفريت مستكبر يدفن في المدينة التي بناها العبد الصالح إلى جنب شر خلقي ، حق القول مني لأسرنه بمحمد ابنه وخليفته من بعده ووارث علمه ، فهو معدن علمي وموضع سري وحجتي على خلقي لا يؤمن عبد به إلا جعلت الجنة مثواه وشفعته في سبعين من أهل بيته كلهم قد استوجبوا النار وأختم بالسعادة لابنه علي وليي وناصري والشاهد في خلقي وأميني على وحيي ، أخرج منه الداعي إلى سبيلي والخازن لعلمي الحسن وأكمل ذلك بابنه «م ح م د»

رحمة للعالمين ، عليه كمال موسى وبهاء عيسى وصبر أيوب فيذل أوليائي في زمانه وتتهادى رؤوسهم كما تتهادى رؤوس الترك والديلم فيقتلون ويحرقون ويكونون خائفين ، مرعوبين وجلين ، تصبغ الأرض بدمائهم ويفشو الويل والرنة في نسائهم أولئك أوليائي حقاً ، بهم أدفع كل فتنة عمياء حندس وبهم أكشف الزلازل وأدفع الآصار والأغلال أولئك عليهم صلوات من ربهم ورحمة وأولئك هم المهتدون .

قال عبد الرحمن بن سالم : قال أبو بصير : لو لم تسمع في دهرك ، إلا هذا الحديث لكفاك ، فصنه إلا عن أهله .

٤ ـ علي بن إبراهيم ، عن أبيه ، عن حماد بن عيسى ، عن إبراهيم بن عمر اليماني عن أبان بن أبي عياش ، عن سليم بن قيس ؛ ومحمد بن يحيى ، عن أحمد بن محمد ، عن ابن أبي عمير ، عن عمر بن اذينة ؛ وعلي بن محمد ، عن أحمد بن هلال ، عن ابن أبي عمير ، عن عمر بن اذينة عن [أبان] ابن أبي عياش ، عن سليم بن قيس قال : سمعت عبد الله بن جعفر الطيار يقول : كنا عند معاوية : أنا والحسن والحسين وعبد الله بن عباس وعمر بن ام سلمة وأسامة بن زيد ، فجرى بيني وبين معاوية كلام فقلت لمعاوية : سمعت رسول الله صلى الله عليه وآله يقول : أنا أولى بالمؤمنين من أنفسهم ، ثم أخي علي بن أبي طالب أولى بالمؤمنين من أنفسهم ، فإذا استشهد علي عليه السلام فالحسن ابن علي أولى بالمؤمنين من أنفسهم ثم ابني الحسين من بعده أولى بالمؤمنين من أنفسهم

فإذا استشهد عليه السلام فابنه علي بن الحسين أولى بالمؤمنين من أنفسهم وستدركه يا علي ، ثم ابنه محمد بن علي أولى بالمؤمنين من أنفسهم وستدركه يا حسين ثم يكمله اثني عشر إماماً تسعة من ولد الحسين ، قال عبد الله بن جعفر : واستشهدت الحسن والحسين وعبد الله بن عباس وعمر بن ام سلمة وأسامة بن زيد ، فشهدوا لي عند معاوية ، قال سليم : وقد سمعت ذلك من سلمان وأبي ذر والمقداد وذكروا أنهم سمعوا ذلك من رسول الله صلى الله عليه وآله .

٥ ـ عدة من أصحابنا ، عن أحمد بن محمد بن خالد ، عن أبيه ، عن عبد الله بن القاسم عن حنان بن السراج ، عن داود بن سليمان الكسائي ، عن أبي الطفيل قال : شهدت جنازة أبي بكر يوم مات وشهدت عمر حين بويع وعلي جالس ناحية فأقبل غلام يهودي جميل [الوجه]

بهيء، عليه ثياب حسان وهو من ولد هارون حتى قام على رأس عمر فقال: يا أمير المؤمنين أنت أعلم هذه الأمة بكتابهم وأمر نبيهم؟ قال: فطأطأ عمر رأسه، فقال: إياك أعني وأعاد عليه القول، فقال له عمر: لم ذاك؟ قال: إني جئتك مرتاداً لنفسي، شاكاً في ديني، فقال: دونك هذا الشاب، قال: ومن هذا الشاب؟ قال: هذا علي بن أبي طالب ابن عم رسول الله

صلى الله عليه وآله وهذا أبو الحسن والحسين ابني رسول الله صلى الله عليه وآله وهذا زوج فاطمة بنت رسول الله صلى الله عليه وآله فأقبل اليهودي على علي عليه السلام فقال: أكذاك أنت؟ قال: نعم، قال: إني اريد أن أسألك عن ثلاث وثلاث وواحدة، قال: فتبسم أمير المؤمنين عليه السلام من غير تبسم وقال: يا هاروني! ما منعك أن تقول سبعاً؟ قال: أسألك عن ثلاث فإن أجبتني سألت عما بعدهن وإن لم تعلمهن علمت أنه ليس فيكم عالم، قال علي عليه السلام: فإني أسألك بالإله الذي تعبده لئن أنا أجبتك في كل ما تريد لتدعن دينك ولتدخلن في ديني؟ قال: ما جئت إلا لذاك، قال: فسل، قال: أخبرني عن أول قطرة دم قطرت على وجه الأرض أي قطرة هي؟ وأول عين فاضت على وجه الأرض، أي عين هي؟ وأول شيء اهتز على وجه الأرض أي شيء هو؟ فأجابه أمير المؤمنين عليه السلام فقال له: أخبرني عن الثلاث الأخر، أخبرني عن محمد صلى الله عليه وآله كم له من إمام عدل وفي أي جنة يكون ومن ساكنه معه في جنته؟ فقال: يا هاروني! إن لمحمد اثني عشر

إماماً عدلاً، لا يضرهم خذلان من خذلهم ولا يستوحشون بخلاف من خالفهم وإنهم في الدين أرسب من الجبال الرواسي في الأرض، ومسكن محمد في جنته معه اولئك الاثنا عشر الإمام العدل، فقال: صدقت والله الذي لا إله إلا هو إني لأجدها في كتب أبي هارون، كتبه بيده وأملاه موسى عمي عليه السلام، قال: فأخبرني عن الواحدة، أخبرني عن وصي محمد كم يعيش من بعده؟ وهل يموت أو يقتل؟ قال: يا هاروني! يعيش بعده ثلاثين سنة، لا يزيد يوماً ولا ينقص يوماً، ثم يضرب ضربة ههنا ـ يعني على قرنه ـ فتخضب هذه من هذا قال: فصاح الهاروني وقطع كستيجه وهو يقول: أشهد أن لا إله إلا الله وحده لا شريك له وأشهد أن محمداً عبده ورسوله وأنك وصيه، ينبغي أن تفوق ولا تفاق وأن تعظم ولا تستضعف، قال: ثم مضى به علي عليه السلام إلى منزله فعلمه معالم الدين.

٦ ـ محمد بن يحيى، عن محمد بن أحمد، عن محمد بن الحسين، عن أبي سعيد العصفوري عن عمرو [و] بن ثابت، عن أبي حمزة قال: سمعت علي بن الحسين عليهما السلام يقول: إن الله خلق محمداً وعلياً وأحد عشر من ولده من نور عظمته، فأقامهم أشباحاً في ضياء نوره يعبدونه قبل

خلق الخلق، يسبحون الله ويقدسونه وهم الأئمة عليهم السلام من ولد رسول الله صلى الله عليه وآله.

٧ ـ محمد بن يحيى، عن عبدالله بن محمد الخشاب، عن ابن سماعة، عن علي بن الحسن بن رباط، عن ابن اذينة، عن زرارة قال: سمعت أبا جعفر عليه السلام يقول: الاثنا عشر الإمام من آل محمد عليهم السلام كلهم محدث من ولد رسول الله صلى الله عليه وآله ومن ولد علي، ورسول الله وعلي هما الوالدان عليهما السلام، فقال علي بن راشد ـ وكان أخا علي بن الحسين لامه ـ وأنكر ذلك فصرر أبو جعفر عليه السلام وقال: أما إن ابن امك كان أحدهم.

٨ ـ محمد بن يحيى، عن محمد بن الحسين، عن مسعدة بن زياد، عن أبي عبدالله؛ ومحمد بن الحسين، عن إبراهيم، عن ابن أبي يحيى المدائني، عن أبي هارون العبدي، عن أبي سعيد الخدري قال: كنت حاضراً لما هلك أبو بكر واستخلف عمر أقبل يهودي من عظماء يهود يثرب وتزعم يهود المدينة أنه أعلم أهل زمانه حتى رفع إلى عمر فقال له: يا عمر! إني جئتك اريد الإسلام، فإن أخبرتني عما أسألك عنه فأنت أعلم أصحاب محمد بالكتاب والسنة وجميع ما اريد أن أسأل عنه، قال: فقال له عمر: إني لست هناك لكني ارشدك إلى من هو أعلم امتنا بالكتاب والسنة وجميع ما قد تسأل عنه وهو ذاك ـ فأومأ إلى علي عليه السلام ـ فقال له اليهودي: يا عمر! إن

كان هذا كما تقول فما لك ولبيعة الناس! وإنما ذاك أعلمكم؟! فزبره عمر. ثم إن اليهودي قام إلى علي عليه السلام فقال له: أنت كما ذكر عمر؟ فقال: وما قال عمر؟ فأخبره، قال: فإن كنت كما قال سألتك عن أشياء اريد أن أعلم هل يعلمه أحد منكم فأعلم أنكم في دعواكم خير الامم وأعلمها صادقين ومع ذلك أدخل في دينكم الإسلام، فقال أمير المؤمنين عليه السلام: نعم أنا كما ذكر لك عمر، سل عما بدا لك اخبرك به إن شاء الله، قال: أخبرني عن ثلاث وثلاث وواحدة، فقال له علي عليه السلام: يا يهودي ولم لم تقل: أخبرني عن سبع؟ فقال له اليهودي: إنك إن أخبرتني بالثلاث، سألتك عن البقية وإلا كففت، فإن أنت أجبتني

جعل لله عليه أن لا يأكل طعاماً بنهار أبداً حتى يقوم قائم آل محمد؟ قال: فصم إذاً يا كرام، ولا تصم العيدين ولا ثلاثة التشريق ولا إذا كنت مسافراً ولا مريضاً فإن الحسين عليه السلام لما قتل عجت السماوات والأرض ومن عليهما والملائكة، فقالوا: يا ربنا ائذن لنا في هلاك الخلق حتى نجدهم عن جديد الأرض بما استحلوا حرمتك، وقتلوا صفوتك، فأوحى الله إليهم يا ملائكتي ويا سماواتي

ويا أرضي اسكنوا، ثم كشف حجاباً من الحجب فإذا خلفه محمد و اثنا عشر وصياً له عليهم السلام وأخذ بيد فلان القائم من بينهم، فقال: يا ملائكتي ويا سماواتي ويا أرضي بهذا أنتصر [لهذا] - قالها ثلاث مرات - .

۲۰ - محمد بن يحيى وأحمد بن محمد، عن محمد بن الحسين، عن أبي طالب، عن عثمان بن عيسى، عن سماعة بن مهران قال: كنت أنا و أبو بصير ومحمد بن عمران مولى أبي جعفر عليه السلام في منزله بمكة فقال محمد بن عمران: سمعت أبا عبد الله عليه السلام يقول: نحن اثنا عشر محدثاً فقال له أبو بصير: سمعت من أبي عبد الله عليه السلام؟ فحلفه مرة أو مرتين أنه سمعه فقال أبو بصير: لكني سمعته من أبي جعفر عليه السلام.

Kaynak olarak aldığımız, Humeyni'nin Velayet'ül fâkih, diğer adıyla Hukumet–i İslamiye adlı kitabının, Hüseyin Hatemi tarafından yapılan tercümesinin kapak yazısıdır.

İslam Fıkhında Devlet

في هذه السبع فأنت أعلم أهل الأرض و أفضلهم و أولى الناس بالناس، فقال له: سل عما بدا لك يا يهودي! قال: أخبرني عن أول حجر وضع على وجه الأرض؟ و أول شجرة غرست على وجه الأرض؟ وأول عين نبعت على وجه الأرض؟ فأخبره أمير المؤمنين عليه السلام.

... لنا من إمام هدى؟ وأخبرني عن نبيكم

محمد أين منزله في الجنة؟ وأخبرني من معه في الجنة؟ فقال له أمير المؤمنين عليه السلام: إن لهذه الأمة اثني عشر إماماً هدى من ذرية نبيها وهم مني وأما منزل نبينا في الجنة ففي أفضلها وأشرفها جنة عدن وأما من معه في منزله فيها فهؤلاء الاثنا عشر من ذريته وأمهم وجدتهم وأم أمهم و ذراريهم، لا يشركهم فيها أحد.

۹ - محمد بن يحيى، عن محمد بن الحسين، عن ابن محبوب، عن أبي الجارود، عن أبي جعفر عليه السلام عن جابر بن عبد الله الأنصاري قال: دخلت على فاطمة عليها السلام وبين يديها لوح فيه أسماء الأوصياء من ولدها، فعددت اثني عشر آخرهم القائم عليه السلام، ثلاثة منهم محمد و ثلاثة منهم علي.

۱۰ - علي بن إبراهيم، عن محمد بن عيسى بن عبيد، عن محمد بن الفضيل، عن أبي حمزة، عن أبي جعفر عليه السلام قال: إن الله أرسل محمداً صلى الله عليه وآله إلى الجن و الإنس وجعل من بعده اثني عشر وصياً، منهم من سبق و منهم من بقي و كل وصي جرت به سنة والأوصياء الذين

من بعد محمد صلى الله عليه وآله على سنة أوصياء عيسى و كانوا اثني عشر و كان أمير المؤمنين عليه السلام على سنة المسيح.

۱۱ - محمد بن يحيى، عن أحمد بن محمد بن عيسى ومحمد بن أبي عبد الله، ومحمد بن الحسين، عن سهل بن زياد جميعاً، عن الحسن بن العباس بن الحريش، عن أبي جعفر الثاني عليه السلام أن أمير المؤمنين عليه السلام قال لابن عباس: إن ليلة القدر في كل سنة و إنه ينزل في تلك الليلة أمر السنة ولذلك الأمر ولاة بعد رسول الله صلى الله عليه وآله، فقال ابن عباس: من هم؟ قال: أنا و أحد عشر من صلبي أئمة محدثون.

۱۲ - و بهذا الإسناد قال: قال رسول الله صلى الله عليه وآله لأصحابه: آمنوا بليلة القدر إنها تكون لعلي ابن أبي طالب ولولده الأحد عشر من بعدي.

١٣ ـ وبهذا الإسناد أن أمير المؤمنين عليه السلام قال لأبي بكر يوماً : لا تحسبن الذين قتلوا في سبيل الله أمواتاً بل أحياء عند ربهم يرزقون ، وأشهد أن [محمداً] رسول الله ﷺ مات شهيداً ، والله ليأتينك ، فأيقن إذا جاءك ، فإن الشيطان غير متخيل به فأخذ علي بيد أبي بكر فأراه النبي ﷺ فقال له : يا أبابكر آمن بعلي وبأحد عشر من ولده ، إنهم مثلي إلا النبوة وتب إلى الله مما في يدك ، فإنه لاحق لك فيه ، قال ثم ذهب فلم ير .

١٤ ـ أبوعلي الأشعري ، عن الحسن بن عبيدالله ، عن الحسن بن موسى الخشاب ، عن علي بن سماعة ، عن علي بن الحسن بن رباط ، عن ابن اُذينة ، عن زرارة قال : سمعت أباجعفر عليه السلام يقول : الاثنا عشر الإمام من آل محمد كلهم محدث من ولد رسول الله ﷺ وولد علي بن أبي طالب عليه السلام فرسول الله ﷺ وعلي عليه السلام هما الوالدان .

١٥ ـ علي بن إبراهيم ، عن ابن أبي عمير ، عن سعيد بن غزوان ، عن أبي بصير ، عن أبي جعفر عليه السلام قال : يكون تسعة أئمة بعد الحسين بن علي عليهما السلام ، تاسعهم قائمهم .

١٦ ـ الحسين بن محمد ، عن معلى بن محمد ، عن الوشاء ، عن أبان ، عن زرارة قال : سمعت أبا جعفر عليه السلام يقول : نحن اثنا عشر إماماً منهم حسن وحسين ثم الأئمة من ولد الحسين عليه السلام .

١٧ ـ محمد بن يحيى ، عن محمد بن أحمد ، عن محمد بن الحسين ، عن أبي سعيد العصفوري عن عمر[و] بن ثابت ، عن أبي الجارود ، عن أبي جعفر عليه السلام قال : قال رسول الله ﷺ إني و اثني عشر من ولدي وأنت يا علي زر الأرض ـ يعني أوتادها [و] جبالها ـ بنا أوتد الله الأرض أن تسيخ بأهلها ، فإذا ذهب الاثنا عشر من ولدي ساخت الأرض بأهلها ولم ينظروا .

١٨ ـ وبهذا الإسناد ، عن أبي سعيد رفعه ، عن أبي جعفر عليه السلام قال : قال رسول الله ﷺ من ولدي اثنا عشر نقيباً ، نجباء ، محدثون ، مفهمون ، آخرهم القائم بالحق يملأها عدلاً كما ملئت جوراً .

١٩ ـ علي بن محمد ، ومحمد بن الحسن ، عن سهل بن زياد ، عن محمد بن الحسن بن شمون ، عن عبدالله بن عبدالرحمن الأصم ، عن كرام قال : حلفت فيما بيني وبين نفسي أن لا آكل طعاماً بنهار أبداً حتى يقوم قائم آل محمد ، فدخلت على أبي عبدالله عليه السلام قال : فقلت له : رجل من شيعتكم

(باب أن القرآن يهدي للإمام)

١ ـ محمد بن يحيى ، عن أحمد بن محمد بن عيسى ، عن الحسن بن محبوب قال : سألت أبا الحسن الرضا عليه السلام عن قوله عز وجل : « ولكل جعلنا موالي مما ترك الوالدان والأقربون والذين عقدت أيمانكم » قال : إنما عنى بذلك الأئمة عليهم السلام بهم عقد الله عز وجل أيمانكم .

٢ ـ علي بن إبراهيم ، عن أبيه ، عن ابن أبي عمير ، عن إبراهيم بن عبدالحميد ، عن موسى بن أكيل النميري ، عن العلاء بن سيابة ، عن أبي عبدالله عليه السلام في قوله تعالى : « إن هذا القرآن يهدي للتي هي أقوم » قال : يهدي إلى الإمام .

(باب)

أن النعمة التي ذكرها الله عز وجل في كتابه الأئمة عليهم السلام

١ ـ الحسين بن محمد ، عن معلى بن محمد ، عن بسطام بن مرة ، عن إسحاق بن حسان ، عن الهيثم بن واقد ، عن علي بن الحسين العبدي ، عن سعد الإسكاف ، عن الأصبغ بن نباتة قال : قال أمير المؤمنين عليه السلام : ما بال أقوام غيروا سنة رسول الله ﷺ وعدلوا عن وصيه لا يتخوفون أن ينزل بهم العذاب ، ثم تلا هذه الآية : « ألم تر إلى الذين بدلوا نعمة الله كفراً وأحلوا قومهم دار البوار جهنم » ثم قال : نحن النعمة التي أنعم الله بها على عباده وبنا يفوز من فاز يوم القيامة .

٢ ـ الحسين بن محمد ، عن معلى بن محمد رفعه في قول الله عز وجل : « فبأي آلاء ربكما

(ج٢) كتاب الحجة (٣٧٩)

٢٢ ـ عدة من أصحابنا ، عن أحمد بن محمد ، عن علي بن الحكم ، عن مفضل بن صالح ، عن جابر ، عن أبي جعفر عليه السلام في قول الله عز وجل : «ولقد عهدنا إلى آدم من قبل فنسي ولم نجد له عزماً» ، قال : عهدنا إليه في محمد والأئمة من بعده ، فترك ولم يكن له عزم أنهم هكذا وإنما سمي أولو العزم أولي العزم لأنه عهد إليهم في محمد والأوصياء من بعده والمهدي وسيرته وأجمع عزمهم على أن ذلك كذلك والإقرار به .

٢٣ ـ الحسين بن محمد ، عن معلى بن محمد ، عن جعفر بن محمد بن عبيد الله ، عن محمد بن عيسى القمي ، عن محمد بن سليمان ، عن عبد الله بن سنان ، عن أبي عبد الله عليه السلام في قوله : «ولقد عهدنا إلى آدم من قبل (كلمات في محمد وعلي وفاطمة والحسن والحسين والأئمة عليهم السلام من ذريتهم) فنسي» ، هكذا والله نزلت على محمد صلى الله عليه وآله وسلم .

٢٤ ـ محمد بن يحيى ، عن محمد بن الحسين ، عن النضر بن شعيب ، عن خالد بن ماد ، عن محمد بن الفضيل ، عن الثمالي ، عن أبي جعفر عليه السلام قال : أوحى الله إلى نبيه صلى الله عليه وآله وسلم «فاستمسك بالذي أوحي إليك إنك على صراط مستقيم» قال : إنك على ولاية علي وعلي هو الصراط المستقيم .

(٣٨٠) كتاب الحجة (ج٢)

٢٥ ـ علي بن إبراهيم ، عن أحمد بن محمد البرقي ، عن أبيه ، عن محمد بن سنان ، عن عمار بن مروان ، عن منخل ، عن جابر ، عن أبي جعفر عليه السلام قال : نزل جبرئيل عليه السلام بهذه الآية على محمد صلى الله عليه وآله وسلم هكذا : «بئسما اشتروا به أنفسهم أن يكفروا بما أنزل الله (في علي) بغياً» .

(ج٢) كتاب الحجة (٣٨١)

٢٦ ـ وبهذا الإسناد ، عن محمد بن سنان ، عن عمار بن مروان ، عن منخل ، عن جابر ، قال : نزل جبرئيل عليه السلام بهذه الآية على محمد هكذا : «وإن كنتم في ريب مما نزلنا على عبدنا (في علي) فأتوا بسورة من مثله» .

٢٧ ـ وبهذا الإسناد ، عن محمد بن سنان ، عن عمار بن مروان ، عن منخل ، عن أبي عبد الله عليه السلام قال : نزل جبرئيل عليه السلام على محمد صلى الله عليه وآله وسلم بهذه الآية هكذا : «يا أيها الذين أوتوا الكتاب آمنوا بما نزلنا (في علي) نوراً مبيناً» .

٢٨ ـ علي بن محمد ، عن أحمد بن محمد بن خالد ، عن أبيه ، عن أبي طالب ، عن يونس بن بكار ، عن أبيه ، عن جابر ، عن أبي جعفر عليه السلام : «ولو أنهم فعلوا ما يوعظون به (في علي) لكان خيراً لهم» .

(ج٢) كتاب الحجة (٣٨٢)

٢٩ ـ الحسين بن محمد ، عن معلى بن محمد ، عن الحسن بن علي الوشاء ، عن مثنى الحناط ، عن عبد الله بن عجلان ، عن أبي جعفر عليه السلام في قول الله عز وجل «يا أيها الذين آمنوا ادخلوا في السلم كافة ولا تتبعوا خطوات الشيطان إنه لكم عدو مبين» قال : في ولايتنا .

٣٠ ـ الحسين بن محمد ، عن معلى بن محمد ، عن عبد الله بن إدريس ، عن محمد بن سنان عن المفضل بن عمر قال : قلت لأبي عبد الله عليه السلام قوله جل وعز «بل تؤثرون الحياة الدنيا» قال : ولايتهم «والآخرة خير وأبقى» قال : ولاية أمير المؤمنين عليه السلام «إن هذا لفي الصحف الأولى ۞ صحف إبراهيم وموسى» .

(ج٢) كتاب الحجة (٣٨٣)

٣١ ـ أحمد بن إدريس ، عن محمد بن حسان ، عن محمد بن علي ، عن عمار بن مروان ، عن منخل ، عن جابر ، عن أبي جعفر عليه السلام قال : «أفكلما جاءكم (محمد) بما لا تهوى أنفسكم (بموالاة علي) فاستكبرتم ففريقاً (من آل محمد) كذبتم وفريقاً تقتلون» .

٣٢ ـ الحسين بن محمد ، عن معلى بن محمد ، عن عبد الله بن إدريس ، عن محمد بن سنان ، عن الرضا عليه السلام في قول الله عز وجل : «كبر على المشركين (بولاية علي) ما تدعوهم إليه» يا محمد من ولاية علي ، هكذا في الكتاب مخطوطة .

٣٣ ـ الحسين بن محمد ، عن معلى بن محمد ، عن أحمد بن محمد ، عن ابن هلال ، عن أبيه ، عن أبي السفاتج ، عن أبي بصير ، عن أبي عبد الله عليه السلام في قول الله جل وعز : «الحمد لله الذي هدانا لهذا وما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله» فقال : إذا كان يوم القيامة دعي بالنبي صلى الله عليه وآله وسلم وبأمير المؤمنين وبالأئمة من ولده عليهم السلام فينصبون للناس فإذا رأتهم شيعتهم قالوا : «الحمد لله

٣٦ ـ عِدَّةٌ مِنْ أَصْحَابِنَا ، عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ الْهَمَدَانِيِّ يَرْفَعُهُ إِلَى أَبِي عَبْدِاللهِ عليه السلام فِي قَوْلِهِ تَعَالَى : «وَ نَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ» قَالَ : الْأَنْبِيَاءُ وَالْأَوْصِيَاءُ عليهم السلام.

٣٧ ـ عَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدٍ ، عَنْ سَهْلِ بْنِ زِيَادٍ ، عَنْ أَحْمَدَ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عُمَرَ بْنِ يَزِيدَ ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ جُمْهُورٍ ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ ، عَنِ الْمُفَضَّلِ بْنِ عُمَرَ قَالَ: سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِاللهِ عليه السلام عَنْ قَوْلِ اللهِ تَعَالَى : «ائْتِ بِقُرْآنٍ غَيْرِ هٰذَا أَوْ بَدِّلْهُ» قَالَ : قَالُوا : أَوْ بَدِّلْ عَلِيّاً عليه السلام.

٣٨ ـ عَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدٍ ، عَنْ سَهْلِ بْنِ زِيَادٍ ، عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ مِهْرَانَ ، عَنِ الْحَسَنِ الْقُمِّيِّ عَنْ إِدْرِيسَ بْنِ عَبْدِاللهِ ، عَنْ أَبِي عَبْدِاللهِ عليه السلام قَالَ سَأَلْتُهُ عَنْ تَفْسِيرِ هٰذِهِ الْآيَةِ : «مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرَ قَالُوا : لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّينَ» قَالَ : عَنَى بِهَا لَمْ نَكُ مِنْ أَتْبَاعِ الْأَ... الَّذِينَ قَالَ اللهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى فِيهِمْ: «وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ أُولٰئِكَ الْمُقَرَّبُونَ» أَمَا تَرَى النَّاسَ يُسَمُّونَ الَّذِي يَلِي السَّابِقَ

الَّذِي هَدَانَا لِهٰذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللهُ» يَعْنِي هَدَانَا اللهُ فِي وَلَايَةِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَالْأَئِمَّةِ مِنْ وُلْدِهِ عليهم السلام.

٣٤ ـ اَلْحُسَيْنُ بْنُ مُحَمَّدٍ ، عَنْ مُعَلَّى بْنِ مُحَمَّدٍ ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أُورَمَةَ وَمُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِاللهِ ، عَنْ عَلِيِّ بْنِ حَسَّانٍ ، عَنْ عَبْدِاللهِ بْنِ كَثِيرٍ ، عَنْ أَبِي عَبْدِاللهِ عليه السلام فِي قَوْلِهِ تَعَالَى : «عَمَّ يَتَسَاءَلُونَ ۞ عَنِ النَّبَإِ الْعَظِيمِ» قَالَ : اَلنَّبَأُ الْعَظِيمُ الْوَلَايَةُ ، وَ سَأَلْتُهُ عَنْ قَوْلِهِ: «هُنَالِكَ الْوَلَايَةُ لِلّٰهِ الْحَقِّ» قَالَ : وَلَايَةُ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عليه السلام.

٣٥ ـ عَلِيُّ بْنُ إِبْرَاهِيمَ ، عَنْ صَالِحِ بْنِ السِّنْدِيِّ ، عَنْ جَعْفَرِ بْنِ بَشِيرٍ ، عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي حَمْزَةَ ، عَنْ أَبِي بَصِيرٍ ، عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ عليه السلام فِي قَوْلِهِ تَعَالَى : «فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفاً» قَالَ : هِيَ الْوَلَايَةُ.

١٥ ـ اَلْحُسَيْنُ بْنُ مُحَمَّدٍ ، عَنْ مُعَلَّى بْنِ مُحَمَّدٍ ، عَنِ الْوَشَّاءِ ، عَنِ الْمُثَنَّى ، عَنْ عَبْدِاللهِ بْنِ عَجْلَانَ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ عليه السلام فِي قَوْلِهِ تَعَالَى : «أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُتْرَكُوا وَلَمَّا يَعْلَمِ اللهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَلَمْ يَتَّخِذُوا مِنْ دُونِ اللهِ وَلَا رَسُولِهِ وَلَا الْمُؤْمِنِينَ وَلِيجَةً» يَعْنِي بِالْمُؤْمِنِينَ الْأَئِمَّةَ عليهم السلام: لَمْ يَتَّخِذُوا الْوَلَائِجَ مِنْ دُونِهِمْ.

١٦ ـ اَلْحُسَيْنُ بْنُ مُحَمَّدٍ ، عَنْ مُعَلَّى بْنِ مُحَمَّدٍ ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ جُمْهُورٍ ، عَنْ صَفْوَانَ ، عَنِ ابْنِ مُسْكَانَ ، عَنِ الْحَلَبِيِّ ، عَنْ أَبِي عَبْدِاللهِ عليه السلام فِي قَوْلِهِ تَعَالَى : «وَإِنْ جَنَحُوا لِلسَّلْمِ فَاجْنَحْ لَهَا» [قَالَ] قُلْتُ: مَا السَّلْمُ؟ قَالَ : الدُّخُولُ فِي أَمْرِنَا

١٧ ـ مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى ، عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ ، عَنِ ابْنِ مَحْبُوبٍ ، عَنْ جَمِيلِ بْنِ صَالِحٍ ، عَنْ زُرَارَةَ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ عليه السلام فِي قَوْلِهِ تَعَالَى: «لَتَرْكَبُنَّ طَبَقاً عَنْ طَبَقٍ» قَالَ يَا زُرَارَةُ أَوَلَمْ تَرْكَبْ هٰذِهِ الْأُمَّةُ بَعْدَ نَبِيِّهَا طَبَقاً عَنْ طَبَقٍ فِي أَمْرِ فُلَانٍ وَفُلَانٍ وَ فُلَانٍ.

١٨ ـ اَلْحُسَيْنُ بْنُ مُحَمَّدٍ ، عَنْ مُعَلَّى بْنِ مُحَمَّدٍ ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ جُمْهُورٍ ، عَنْ حَمَّادِ بْنِ عِيسَى ، عَنْ عَبْدِاللهِ بْنِ جُنْدَبٍ قَالَ : سَأَلْتُ أَبَا الْحَسَنِ عليه السلام عَنْ قَوْلِ اللهِ عَزَّ وَجَلَّ : «وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ» قَالَ : إِمَامٌ إِلَى إِمَامٍ

١٩ ـ مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى ، عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ ، عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ النُّعْمَانِ ، عَنْ سَلَامٍ ، عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ عليه السلام فِي قَوْلِهِ تَعَالَى : «قُولُوا آمَنَّا بِاللهِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْنَا» قَالَ : إِنَّمَا عَنَى بِذٰلِكَ عَلِيّاً عليه السلام وَفَاطِمَةَ وَ الْحَسَنَ وَالْحُسَيْنَ وَ جَرَتْ بَعْدَهُمْ فِي الْأَئِمَّةِ عليهم السلام ، ثُمَّ يَرْجِعُ الْقَوْلُ مِنَ اللهِ فِي النَّاسِ فَقَالَ : «فَإِنْ آمَنُوا (يَعْنِي النَّاسَ) بِمِثْلِ مَا آمَنْتُمْ بِهِ (يَعْنِي عَلِيّاً وَ فَاطِمَةَ وَ الْحَسَنَ وَ الْحُسَيْنَ وَ الْأَئِمَّةَ عليهم السلام) فَقَدِ اهْتَدَوْا وَ إِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا هُمْ فِي شِقَاقٍ».

٢٠ ـ اَلْحُسَيْنُ بْنُ مُحَمَّدٍ ، عَنْ مُعَلَّى بْنِ مُحَمَّدٍ ، عَنِ الْوَشَّاءِ ، عَنْ مُثَنًّى ، عَنْ عَبْدِاللهِ بْنِ الْعَجْلَانِ ، عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ عليه السلام فِي قَوْلِهِ تَعَالَى : «إِنَّ أَوْلَى النَّاسِ بِإِبْرَاهِيمَ لَلَّذِينَ اتَّبَعُوهُ وَ هٰذَا النَّبِيُّ وَالَّذِينَ آمَنُوا» قَالَ : هُمُ الْأَئِمَّةُ عليهم السلام وَمَنِ اتَّبَعَهُمْ.

٢١ ـ اَلْحُسَيْنُ بْنُ مُحَمَّدٍ ، عَنْ مُعَلَّى بْنِ مُحَمَّدٍ ، عَنِ الْوَشَّاءِ ، عَنْ أَحْمَدَ بْنِ عَائِذٍ ، عَنِ ابْنِ أُذَيْنَةَ ، عَنْ مَالِكٍ الْجُهَنِيِّ قَالَ : قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِاللهِ عليه السلام : قَوْلُهُ عَزَّ وَ جَلَّ : «وَ أُوحِيَ إِلَيَّ هٰذَا الْقُرْآنُ لِأُنْذِرَكُمْ بِهِ وَ مَنْ بَلَغَ» قَالَ : مَنْ بَلَغَ أَنْ يَكُونَ إِمَاماً مِنْ آلِ مُحَمَّدٍ فَهُوَ يُنْذِرُ بِالْقُرْآنِ كَمَا أَنْذَرَ بِهِ رَسُولُ اللهِ صلى الله عليه وآله وسلم.

٢ـ الحسين بن محمد، عن معلّى بن محمد، عن الوشّاء، عن أسباط بن سالم قال: سأل الهيثم أبا عبدالله عليه السلام وأنا عنده عن قول الله عزّ وجلّ: «وعلامات وبالنجم هم يهتدون» فقال: رسول الله صلى الله عليه وآله النجم والعلامات [هم] الأئمة عليهم السلام.

٣ـ الحسين بن محمد، عن معلّى بن محمد، عن الوشّاء قال: سألت الرضا عليه السلام عن قول الله تعالى: «وعلامات وبالنجم هم يهتدون» قال: نحن العلامات والنجم رسول الله صلى الله عليه وآله

(باب)

أنّ الآيات التي ذكرها الله عزّ وجلّ في كتابه هم الأئمة (ع)

١ـ الحسين بن محمد، عن معلّى بن محمد، عن أحمد بن محمد بن عبدالله، عن أحمد بن هلال، عن أميّة بن عليّ، عن داود الرقّي قال: سألت أبا عبدالله عليه السلام عن قول الله تبارك وتعالى: «وما تغني الآيات والنذر عن قوم لا يؤمنون» قال: الآيات هم الأئمة والنذر هم الأنبياء عليهم السلام.

٢ـ أحمد بن مهران، عن عبد العظيم بن عبدالله الحسني، عن موسى بن محمد العجلي، عن يونس بن يعقوب رفعه، عن أبي جعفر عليه السلام في قول الله عزّ وجلّ: «كذّبوا بآياتنا كلّها» يعني الأوصياء كلّهم.

٣ـ محمد بن يحيى، عن أحمد بن محمد، عن محمد بن أبي عمير أو غيره، عن محمد بن الفضيل، عن أبي حمزة، عن أبي جعفر عليه السلام قال: قلت له: جعلت فداك إنّ الشيعة يسألونك عن تفسير هذه الآية «عمّ يتساءلون عن النبأ العظيم» قال: ذلك إليّ إن شئت أخبرتهم وإن شئت لم أخبرهم ثمّ قال: لكنّي أخبرك بتفسيرها، قلت: «عمّ يتساءلون»؟ قال: فقال هي في أمير المؤمنين صلوات الله عليه، كان أمير المؤمنين صلوات الله عليه يقول: ما لله عزّ وجلّ آية هي أكبر منّي ولا لله من نبأ أعظم منّي.

(باب)

ما فرض الله عزّ وجلّ ورسوله صلّى الله عليه وآله من الكون مع الأئمة عليهم السلام

١ـ الحسين بن محمد، عن معلّى بن محمد، عن الوشّاء، عن أحمد بن عائذ، عن ابن أذينة، عن بريد بن معاوية العجلي قال: سألت أبا جعفر عليه السلام عن قول الله عزّ وجلّ: «اتّقوا الله وكونوا مع الصادقين» قال: إيّانا عنى.

٢ـ محمد بن يحيى، عن أحمد بن محمد، عن ابن أبي نصر، عن أبي الحسن الرضا عليه السلام قال: سألته عن قول الله عزّ وجلّ: «يا أيّها الذين آمنوا اتّقوا الله وكونوا مع الصادقين» قال: الصادقون هم الأئمة والصدّيقون بطاعتهم

٣ـ أحمد بن محمد، ومحمد بن يحيى، عن محمد بن الحسين، عن محمد بن عبد الحميد، عن منصور بن يونس، عن سعد بن طريف، عن أبي جعفر عليه السلام قال: قال رسول الله صلى الله عليه وآله: من أحبّ أن يحيى حياة تشبه حياة الأنبياء ويموت ميتة تشبه ميتة الشهداء ويسكن الجنان التي غرسها الرحمن فليتولّ عليّاً وليوال وليّه وليقتد بالأئمة من بعده فإنّهم عترتي خلقوا من طينتي، اللّهمّ ارزقهم فهمي وعلمي وويل للمخالفين لهم من أمّتي، اللّهمّ لا تنلهم شفاعتي.

٤ـ محمد بن يحيى، عن محمد بن الحسين، عن النضر بن شعيب، عن محمد بن الفضيل، عن أبي حمزة الثمالي قال: سمعت أبا جعفر عليه السلام يقول: قال رسول الله صلى الله عليه وآله: إنّ الله تبارك وتعالى يقول: استكمال حجّتي على الأشقياء من أمّتك من ترك ولاية عليّ ووالى أعداءه وأنكر فضله وفضل الأوصياء من بعده، فإنّ فضلك فضلهم وطاعتك طاعتهم وحقّك حقّهم ومعصيتك معصيتهم وهم الأئمة الهداة من بعدك جرى فيهم روحك وروحك [ما] جرى فيك من ربّك وهم عترتك من طينتك ولحمك ودمك وقد أجرى الله عزّ وجلّ فيهم سنّتك وسنّة الأنبياء قبلك وهم خزّاني على علمي من بعدك حقّ عليّ لقد اصطفيتهم وانتجبتهم وأخلصتهم وارتضيتهم ونجى من أحبّهم ووالاهم وسلّم لفضلهم، ولقد أتاني جبرئيل عليه السلام بأسمائهم وأسماء آبائهم وأحبّائهم والمسلّمين لفضلهم.

٧ ـ الحسين بن محمد الأشعري، عن معلّى بن محمد، عن الوشّاء، عن المثنّى، عن زرارة، عن

عبدالله بن عجلان، عن أبي جعفر عليه السلام في قوله تعالى: «قل لاأسألكم عليه أجراً إلا المودة في القربى» قال: هم الأئمة عليهم السلام.

٨ ـ الحسين بن محمد، عن معلى بن محمد، عن علي بن أسباط، عن علي بن أبي حمزة، عن أبي بصير، عن أبي عبدالله عليه السلام في قول الله عز وجل: «ومن يطع الله ورسوله (في ولاية علي وولاية الأئمة من بعده) فقد فاز فوزاً عظيماً» هكذا نزلت.

٩ ـ الحسين بن محمد، عن معلى بن محمد، عن أحمد بن النضر، عن محمد بن مروان رفعه إليهم في قول الله عز وجل: «وما كان لكم أن تؤذوا رسول الله» في علي والأئمة «كالذين آذوا موسى فبرأه الله مما قالوا».

١٠ ـ الحسين بن محمد، عن معلى بن محمد، عن السياري، عن علي بن عبدالله قال: سأله رجل عن قوله تعالى: «فمن اتبع هداي فلا يضل ولا يشقى» قال: من قال بالأئمة واتبع أمرهم ولم يجز طاعتهم.

١١ ـ الحسين بن محمد، عن علي بن محمد، عن أحمد بن محمد بن عبدالله رفعه في قوله تعالى: «لا اُقسم بهذا البلد ۞ وأنت حل بهذا البلد ۞ ووالد وما ولد» قال: أمير المؤمنين وما ولد من الأئمة عليهم السلام.

١٢ ـ الحسين بن محمد، عن معلى بن محمد، عن محمد بن اُورمة ومحمد بن عبدالله، عن علي بن حسان، عن عبدالرحمن بن كثير، عن أبي عبدالله عليه السلام في قول الله تعالى: «واعلموا أنما غنمتم من شيء فأن لله خمسه وللرسول ولذي القربى» قال: أمير المؤمنين والأئمة عليهم السلام.

١٣ ـ الحسين بن محمد، عن معلى بن محمد، عن الوشاء، عن عبدالله بن سنان قال: سألت أبا عبدالله عليه السلام عن قول الله عز وجل: «وممن خلقنا اُمة يهدون بالحق وبه يعدلون» قال: هم الأئمة.

١٤ ـ الحسين بن محمد، عن معلى بن محمد، عن محمد بن اُورمة، عن علي بن حسان، عن عبدالرحمن بن كثير، عن أبي عبدالله عليه السلام في قوله تعالى: «هو الذي أنزل عليك الكتاب منه آيات محكمات هن اُم الكتاب» قال: أمير المؤمنين عليه السلام والأئمة «واُخر متشابهات» قال: فلان وفلان «فأما الذين في قلوبهم زيغ» أصحابهم وأهل ولايتهم «فيتبعون ما تشابه منه ابتغاء الفتنة وابتغاء تأويله وما يعلم تأويله إلا الله والراسخون في العلم» أمير المؤمنين والأئمة عليهم السلام

(باب)

في أن الأئمة صلوات الله عليهم في العلم والشجاعة والطاعة سواء

١ ـ محمد بن يحيى، عن أحمد بن أبي زاهر، عن الخشاب، عن علي بن حسان، عن عبدالرحمن بن كثير، عن أبي عبدالله عليه السلام قال: قال [الله تعالى] «الذين آمنوا واتبعتهم ذريتهم بإيمان ألحقنا بهم ذريتهم وما ألتناهم من عملهم من شيء» قال: الذين آمنوا: النبي صلى الله عليه وآله وسلم وأمير المؤمنين عليه السلام وذريته الأئمة والأوصياء صلوات الله عليهم، ألحقنا بهم ولم ننقص ذريتهم الحجة التي جاء بها محمد صلى الله عليه وآله وسلم في علي عليه السلام وحجتهم واحدة وطاعتهم واحدة.

٢ ـ علي بن محمد بن عبدالله، عن أبيه، عن محمد بن عيسى، عن داود النهدي، عن علي بن جعفر عن أبي الحسن عليه السلام قال: قال لي: نحن في العلم والشجاعة سواء وفي العطايا على قدر ما نؤمر.

٣ ـ أحمد بن محمد، عن محمد بن الحسن، عن علي بن إسماعيل، عن صفوان بن يحيى، عن ابن مسكان، عن الحارث بن المغيرة، عن أبي عبدالله عليه السلام قال: سمعته يقول: قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم: نحن في الأمر والفهم والحلال والحرام نجري مجرى واحداً، فأما رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم وعلي فلهما فضلهما.

(باب)

أن الإمام عليه السلام يعرف الإمام الذي يكون من بعده وأن قول الله تعالى «إن الله يأمركم أن تؤدوا الأمانات إلى أهلها» فيهم عليهم السلام نزلت

١ ـ الحسين بن محمد، عن المعلى بن محمد، عن الحسن بن علي الوشاء، عن أحمد بن عائذ عن ابن اُذينة، عن بريد العجلي قال: سألت أبا جعفر عليه السلام عن قول الله عز وجل: «إن الله يأمركم أن تؤدوا الأمانات إلى أهلها وإذا حكمتم بين الناس أن تحكموا بالعدل» قال: إيانا عنى، أن يؤدي الأول إلى الإمام الذي بعده الكتب والعلم والسلاح «وإذا حكمتم بين الناس أن تحكموا بالعدل» الذي في أيديكم، ثم قال للناس: «يا أيها الذين آمنوا أطيعوا الله وأطيعوا الرسول واُولي الأمر منكم» إيانا عنى خاصة، أمر جميع المؤمنين إلى يوم القيامة بطاعتنا، فإن خفتم تنازعاً في أمر فردوه إلى الله وإلى الرسول وإلى اُولي الأمر منكم، كذا نزلت

وكيف يأمرهم الله عز وجل بطاعة ولاة الأمر ويرخص في منازعتهم؟! إنما قيل ذلك للمأمورين الذين قيل لهم: «أطيعوا الله وأطيعوا الرسول وأولي الأمر منكم».

٢ـ الحسين بن محمد، عن معلى بن محمد، عن الحسن بن علي الوشاء، عن أحمد بن عمر قال: سألت الرضا (عليه السلام) عن قول الله عز وجل: «إن الله يأمركم أن تؤدوا الأمانات إلى أهلها»، قال: هم الأئمة من آل محمد (صلى الله عليه وآله) أن يؤدي الإمام الأمانة إلى من بعده ولا يخص بها غيره ولا يزويها عنه.

٣ـ محمد بن يحيى، عن أحمد بن محمد، عن الحسين بن سعيد، عن محمد بن فضيل، عن أبي الحسن الرضا (عليه السلام) في قوله عز وجل: «إن الله يأمركم أن تؤدوا الأمانات إلى أهلها»، قال:

هم الأئمة يؤدي الإمام إلى الإمام من بعده ولا يخص بها غيره ولا يزويها عنه.

٤ـ محمد بن يحيى، عن أحمد بن محمد، عن محمد بن سنان، عن إسحاق بن عمار، عن ابن أبي يعفور، عن المعلى بن خنيس قال: سألت أبا عبد الله (عليه السلام) عن قول الله عز وجل: «إن الله يأمركم أن تؤدوا الأمانات إلى أهلها»، قال: أمر الله الإمام الأول أن يدفع إلى الإمام الذي بعده كل شيء عنده.

٥ـ محمد بن يحيى، عن محمد بن الحسين، عن ابن محبوب، عن العلاء بن رزين، عن عبد الله بن أبي يعفور، عن أبي عبد الله (عليه السلام) قال: لا يموت الإمام حتى يعلم من يكون من بعده فيوصي [إليه].

٦ـ أحمد بن إدريس، عن محمد بن عبد الجبار، عن صفوان بن يحيى، عن [ابن] أبي عثمان، عن المعلى بن خنيس، عن أبي عبد الله (عليه السلام) قال: إن الإمام يعرف الإمام الذي من بعده فيوصي إليه.

٧ـ أحمد، عن محمد بن عبد الجبار، عن أبي عبد الله البرقي، عن فضالة بن أيوب، عن سليمان بن خالد، عن أبي عبد الله (عليه السلام) قال: ما مات عالم حتى يعلمه الله عز وجل إلى من يوصي؟.

(باب)

أن الأئمة عليهم السلام لم يفعلوا شيئاً ولا يفعلون إلا بعهد من الله عز وجل وأمر منه لا يتجاوزونه

١ـ محمد بن يحيى والحسين بن محمد، عن جعفر بن محمد، عن علي بن الحسين بن علي، عن إسماعيل بن مهران، عن أبي جميلة، عن معاذ بن كثير، عن أبي عبد الله (عليه السلام) قال: إن الوصية نزلت من السماء على محمد كتاباً، لم ينزل على محمد (صلى الله عليه وآله) كتاب مختوم إلا الوصية فقال جبرئيل (عليه السلام): يا محمد! هذه وصيتك في أمتك عند أهل بيتك، فقال رسول الله (صلى الله عليه وآله): أي أهل بيتي يا جبرئيل؟ قال: نجيب الله منهم وذريته ليرثك علم النبوة كما ورثه إبراهيم (عليه السلام) وميراثه لعلي (عليه السلام) وذريتك من صلبه، قال: وكان عليها خواتيم، قال: ففتح علي (عليه السلام) الخاتم الأول ومضى لما فيها ثم فتح الحسن (عليه السلام) الخاتم الثاني ومضى لما أمر به فيها فلما توفي الحسن ومضى، فتح الحسين (عليه السلام) الخاتم الثالث فوجد فيها أن قاتل فاقتل وتقتل واخرج بأقوام للشهادة لا شهادة لهم إلا معك، قال: ففعل (عليه السلام)، فلما مضى دفعها إلى علي بن الحسين (عليه السلام) قبل ذلك، ففتح الخاتم الرابع فوجد فيها أن اصمت وأطرق لما حجب العلم، فلما توفي و

مضى دفعها إلى محمد بن علي ففتح الخاتم الخامس فوجد فيها أن فسر كتاب الله تعالى وصدق أباك وورث ابنك واصطنع الأمة وقم بحق الله عز وجل وقل الحق في الخوف والأمن ولا تخش إلا الله، ففعل، ثم دفعها إلى الذي يليه، قال: قلت له: جعلت فداك فأنت هو؟ قال: فقال: ما بي إلا أن تذهب يا معاذ فتروي علي قال: فقلت: أسأل الله الذي رزقك من آبائك هذه المنزلة أن يرزقك من عقبك مثلها قبل الممات، قال: قد فعل الله ذلك يا معاذ، قال: فقلت: فمن هو جعلت فداك؟ قال: هذا الراقد ـ وأشار بيده إلى العبد الصالح ـ وهو راقد.

٢ـ أحمد بن محمد؛ ومحمد بن يحيى، عن محمد بن الحسين، عن أحمد بن محمد، عن أبي الحسن الكناني، عن جعفر بن نجيح الكندي، عن محمد بن أحمد بن عبيد الله العمري، عن أبيه، عن جده، عن أبي عبد الله (عليه السلام) قال: إن الله عز وجل أنزل على نبيه (صلى الله عليه وآله) كتاباً قبل وفاته، فقال: يا محمد! هذه وصيتك إلى النجبة من أهلك، قال: وما النجبة يا جبرئيل؟ فقال: علي بن أبي طالب وولده

عليهم السلام، وكان على الكتاب خواتيم من ذهب فدفعه النبي صلى الله عليه وآله إلى أمير المؤمنين عليه السلام وأمره أن يفك خاتماً منه ويعمل بما فيه، ففك أمير المؤمنين عليه السلام خاتماً وعمل بما فيه، ثم دفعه إلى ابنه الحسن عليه السلام، ففك خاتماً وعمل بما فيه، ثم دفعه إلى الحسين عليه السلام، ففك خاتماً فوجد فيه أن اخرج بقوم إلى الشهادة، فلا شهادة لهم إلا معك واشر نفسك لله عز وجل، ففعل، ثم دفعه إلى

علي بن الحسين عليه السلام ففك خاتماً فوجد فيه أن أطرق واصمت والزم منزلك واعبد ربك حتى يأتيك اليقين، ففعل، ثم دفعه إلى ابنه محمد بن علي عليه السلام، ففك خاتماً فوجد فيه حدث الناس وأفتهم ولا تخافن إلا الله عز وجل فإنه لا سبيل لأحد عليك [ففعل] ثم دفعه إلى ابنه جعفر عليه السلام ففك خاتماً فوجد فيه حدث الناس وأفتهم وانشر علوم أهل بيتك وصدق آباءك الصالحين ولا تخافن إلا الله عز وجل وأنت في حرز وأمان، ففعل، ثم دفعه إلى ابنه موسى عليه السلام وكذلك يدفعه موسى إلى الذي بعده ثم كذلك إلى قيام المهدي صلى الله عليه.

٣ـ محمد بن يحيى، عن أحمد بن محمد، عن ابن محبوب، عن ابن رئاب، عن ضريس الكناسي، عن أبي جعفر عليه السلام قال: قال له حمران: جعلت فداك أرأيت ما كان من أمر علي والحسن والحسين عليهم السلام وخروجهم وقيامهم بدين الله عز وجل وما أصيبوا من قتل الطواغيت إياهم والظفر بهم حتى قتلوا وغلبوا؟ فقال أبو جعفر عليه السلام: يا حمران! إن الله تبارك وتعالى [قد] كان قدر ذلك عليهم وقضاه وأمضاه وحتمه، ثم أجراه، فبتقدم علم ذلك إليهم من رسول الله صلى الله عليه وآله قام علي والحسن والحسين وبعلم صمت من صمت منا.

ـ الحسين بن محمد الأشعري، عن معلى بن محمد، عن أحمد بن محمد، عن الحارث بن جعفر، عن علي بن إسماعيل بن يقطين، عن عيسى بن المستفاد أبي موسى الضرير قال: حدثني موسى

ابن جعفر عليه السلام قال: قلت لأبي عبدالله عليه السلام: أليس كان أمير المؤمنين عليه السلام كاتب الوصية ورسول الله صلى الله عليه وآله المملي عليه وجبرئيل والملائكة المقربون عليهم السلام شهود؟ قال: فأطرق طويلا ثم قال: يا أبا الحسن: قد كان ما قلت ولكن حين نزل برسول الله صلى الله عليه وآله الأمر، نزلت الوصية من

عند الله كتاباً مسجلاً، نزل به جبرئيل مع أمناء الله تبارك وتعالى من الملائكة، فقال جبرئيل: يا محمد! مر بإخراج من عندك إلا وصيك، ليقبضها منا وتشهدنا بدفعك إياها إليه ضامناً لها - يعني علياً عليه السلام -: فأمر النبي صلى الله عليه وآله بإخراج من كان في البيت ما خلا علياً عليه السلام؛ وفاطمة فيما بين الستر والباب، فقال جبرئيل: يا محمد! ربك يقرئك السلام ويقول: هذا كتاب ما كنت عهدت إليك وشرطت عليك وشهدت به عليك وأشهدت به عليك ملائكتي وكفى بي يا محمد شهيداً، قال: فارتعدت مفاصل النبي صلى الله عليه وآله فقال: يا جبرئيل! ربي هو السلام ومنه السلام وإليه يعود السلام صدق -عز وجل- وبر، هات الكتاب، فدفعه إليه وأمره بدفعه إلى أمير المؤمنين عليه السلام فقال له: اقرأه، فقرأه حرفاً حرفاً، فقال: يا علي! هذا عهد ربي تبارك وتعالى إلي وشرطه علي وأمانته، وقد بلغت ونصحت وأديت فقال علي عليه السلام: وأنا أشهد لك [بأبي أنت وأمي] بالبلاغ

والنصيحة والتصديق على ما قلت ويشهد لك به سمعي وبصري ولحمي ودمي، فقال جبرئيل عليه السلام: وأنا لكما على ذلك من الشاهدين، فقال رسول الله صلى الله عليه وآله: يا علي أخذت وصيتي وعرفتها وضمنت لله ولي الوفاء بما فيها؟ فقال علي عليه السلام: نعم بأبي أنت وأمي علي ضمانها وعلى الله عوني وتوفيقي على أدائها، فقال رسول الله صلى الله عليه وآله: يا علي إني أريد أن أشهد عليك بموافاتي بها يوم القيامة، فقال علي عليه السلام: نعم أشهد، فقال النبي صلى الله عليه وآله: إن جبرئيل وميكائيل فيما بيني وبينك الآن وهما حاضران معهما الملائكة المقربون لأشهدهم عليك، فقال: نعم ليشهدوا وأنا -بأبي أنت وأمي- أشهدهم، فأشهدهم رسول الله صلى الله عليه وآله وكان فيما اشترط عليه النبي بأمر جبرئيل عليه السلام فيما أمر الله عز وجل أن قال له: يا علي! تفي بما فيها من موالاة من والى الله ورسوله والبراءة والعداوة لمن عادى الله ورسوله والبراءة منهم على الصبر منك [و] على كظم الغيظ وعلى ذهاب حقك وغصب خمسك وانتهاك حرمتك؟ فقال: نعم يا رسول الله؛ فقال أمير المؤمنين عليه السلام: والذي فلق الحبة وبرأ النسمة لقد سمعت جبرئيل عليه السلام يقول للنبي: يا محمد! عرفه أنه ينتهك الحرمة وهي حرمة الله وحرمة رسول الله صلى الله عليه وآله وعلى أن تخضب لحيته من رأسه بدم عبيط قال أمير المؤمنين عليه السلام: فصعقت حين فهمت الكلمة من الأمين جبرئيل حتى سقطت على وجهي وقلت:

(باب)

ما أعطي الأئمة عليهم السلام من اسم الله الأعظم

١ ـ محمد بن يحيى وغيره، عن أحمد بن محمد، عن علي بن الحكم، عن محمد بن فضيل قال أخبرني شريس الوابشي، عن جابر، عن أبي جعفر عليه السلام قال: إن اسم الله الأعظم على ثلاثة وسبعين حرفاً وإنما كان عند آصف منها حرف واحد فتكلم به فخسف بالأرض ما بينه و بين سرير بلقيس حتى تناول السرير بيده ثم عادت الأرض كما كانت أسرع من طرفة العين و نحن عندنا من الاسم الأعظم اثنان و سبعون حرفاً و حرف واحد عند الله تعالى استأثر به في علم الغيب عنده ولا حول ولا قوة إلا بالله العلي العظيم.

٢ـ محمد بن يحيى، عن أحمد بن محمد، عن الحسين بن سعيد ومحمد بن خالد، عن زكريا ابن عمران القمي، عن هارون بن الجهم، عن رجل من أصحاب أبي عبدالله عليه السلام لم أحفظ اسمه قال: سمعت أباعبدالله عليه السلام يقول: إن عيسى بن مريم عليه السلام اعطي حرفين كان يعمل بهما و اعطي موسى أربعة أحرف و اعطي إبراهيم ثمانية أحرف و اعطي نوح خمسة عشر حرفاً و اعطي آدم خمسة وعشرين حرفاً وإن الله تعالى جمع ذلك كله لمحمد صلى الله عليه وآله وسلم وإن اسم الله الأعظم ثلاثة و سبعون حرفاً، اعطي محمد صلى الله عليه وآله وسلم اثنين وسبعين حرفاً وحجب عنه حرف واحد.

٣ـ الحسين بن محمد الأشعري، عن معلى بن محمد، عن أحمد بن محمد بن عبدالله، عن علي بن محمد النوفلي، عن أبي الحسن صاحب العسكر عليه السلام قال: سمعته يقول: اسم الله الأعظم ثلاثة و سبعون حرفاً، كان عند آصف حرف فتكلم به فانخرقت له الأرض فيما بينه وبين سبا فتناول عرش بلقيس حتى صيره إلى سليمان، ثم انبسطت الأرض في أقل من طرفة عين و عندنا منه

Müslüman'a kâfir diyen kâfir olur.

Hadis-i Şerif

BÖLÜM: XI

SAHABELERDEN SONRA GELEN SÜNNİ MÜSLÜMANLARI DA KAFİRLİKLE SUÇLUYORLAR

Daha önce de açıkladığımız üzere, İranlı Şiilere ve dolayısiyle Humeyni ve mollalara göre, Sahabelerden sonra gelen bütün Sünni müslümanlar da kafidirler. Vücutları domuz gibi necisdir. Kanları helal, malları ganimettir.

Dolayısiyle Humeyni ve mollalara göre, biz Ehli Sünnet mensubu müslümanlar da kâfir sayılıyoruz, bedenlerimiz domuz gibi necis kabul ediliyor.

Onlara göre, Sünni müslümanların kafir oluşlarının gerekçesi şöyle özetlenebilir:

a - İslamın iman esaslarında olan İmamet'e inanmıyorlar.

b - Kur'an-ı Kerim'deki Hz.Ali hakkındaki ayetleri değiştiren Ebubekir, Ömer, Osman ve onlara tabi olanları haklı görüp, onların küfürlerine aynen katılıyorlar.

c - Bu küfürlerine ısrarla devam ediyorlar.

Dolayısiyle Ehli Sünnet mensubu biz müslümanlar da Humeyni ve mollalara göre kafir sayılmaktayız, bedenlerimiz domuz gibi necis, pis, öldürülmeleri helâl ve vacip, kadınlarımız kızlarımız onlar için cariye, mallarımız ganimet kabul edilmektedir.

Şimdi Sahabe ve Ehli Sünnet hakkındaki bu kanaatlarına delil olan kendi belgelerini, kendi kaynaklarından sunalım:

HUMEYNİ BİZ EHLİ SÜNNET MÜSLÜMANLARA LANET OKUYOR, ONLARIN VÜCUDU NECİSDİR DİYOR

Humeyni TAHRİR-ÜL VESİLE adlı eserinde, NASIBLARIN yani Hz.Ali'nin yerine ve diğer Şii imamlarının yerine başka İmam dikenlerin, tanıyan ve kabul edenlerin peygamberliği inkâr etmiş olduklarını ve bunların vücutlarının necis olduğunu söylüyor.

واما النواصب والخوارج لعنهم الله تعالى فهما نجسان من غير توقف ذلك الى جحودهما الراجع الى انكار الرسالة

الخميني : تحرير الوسيلة، ج ١، ص ١١٨

Humeyni aynen şöyle diyor:

"Nasıblar -yani Şii imamlardan başka imam kabul edip tanıyanlar- ve Hariciler ki Allah onlara lanet eylesin. Şüphesiz bunların her ikisi de necisdirler. Çünkü onların imameti inkarı, Hz.Muhammed'in risaletini, peygamberliğini inkara varmaktadır."

Humeyni, Tahrir-ül Vesile C.1, S.118

İmam Humeyni'nin ifadesinde geçen Nasıblardan kasıt Ehli Sünnet mensuplarıdır. Kelime olarak Nasıp nasbeden, diken, tayin eden demektir. Burada Hz.Ali ve evladlarından başka imam tayin edenler demektir. Yani Sünniler.. Hariciler ise, Hz.Ali'ye itiraz edip ordusundan ayrılanlar manasını taşımaktadır.

Böylece Humeyni bir tarafdan Ehli Sünnet mensuplarını kafir ilan ediyor, bir tarafdan da vücutlarının domuz gibi necis olduklarını söylüyor. Bu arada onlara yani biz Ehli Sünnet yolcularına lanet okumayı da ihmal etmiyor..

Humeyni bununla da kalmayarak, Nasıpların yani biz Sünnilerin öldüğü zaman üzerlerine namaz kılınamayacağını söylemektedir. Temelde kair kabul edince elbette kafirler üzerine namaz kılınamaz.

HUMEYNİ BİZ EHLİ SÜNNET MÜSLÜMANLARIN SAVAŞILMASI GEREKEN DÜŞMAN OLDUĞUNU SÖYLÜYOR.

Humeyni Nasıbların yani Hz.Ali ve evladlarından başkasını imam tayin eden ve kabul edenleri, yani Ehli Sünnet mensubu biz müslümanları kendileri ile savaşılması gereken düşmanlar olduğunu, bunların kanlarının helal, mallarının ganimet olduğunu söylüyor.

ولا تجوز - الصلاة - على الكافر بأقسامه حتى المرتد ومن حكم بكفره ممن انتحل الاسلام كالخوارج والنواصب

المصدر السابق، ج ١، ص ٧٩

Humeyni aynen şöyle diyor

"Bütün çeşitleri ile kafirler üzerine, mürted -dinden dönen- üzerine ve kafirliğine hükmedilen Hariciler ve Nasıplar üzerine, İslamı sahte olarak benimseyen üzerine de namaz kılınması caiz olmaz."

Humeyni, Tahrir-ül Vesile C.1, S.79

ويعتبر مال الناصي حلال يؤخذ أينما وجد يقول:« والاقوى الحاق الناصب بأهل الحرب في اباحة ما أغتنم منهم وتعلق الخمس به بل الظاهر جواز أخذ ماله أينما وجد وبأي نحو كان ووجوب اخراج خمسه ».

المصدر السابق نفسه ج ١، ص ٣٥٢

Humeyni aynen şöyle diyor:

"Mallarının harb ganimeti olarak mubah -helal- olması noktasında ve beşte birinin hazineye geçmesi bakımından NASIBLAR -Sünniler- en kuvvetli hükme göre, ehli harbe -savaşılan düşmana- dahil edilirler. Hatta Nasıbların -Sünnilerin- malları nerede bulunursa ve nasıl durumda bulunursa bulunsun alınacağının caiz olduğu ve ondan beşte birin alınmasının vacip olduğu açık bir hükümdür."

Humeyni, Tahrir-ül Vesile C.1, S.353

Buna göre Sünnilerin birer düşman olarak öldürülmeleri, mallarının ganimet olarak Humeyni'nin tarafdarlarınca yağma edilmesi caizdir. Hatta Sünnilerin malları her hangi bir durumda, yani savaş dışında da zorla veya hile ile karşılıksız olarak ellerinden alınabilir. Bunun beşte biri Humeyni'nin hazinesine gelir olarak verilir. Sünnilerin malını çalmak, gasbetmek, tahrip etmek, kendilerini öldürmek caizdir.

Humeyni'nin yukarıdaki görüşlerini şöyle özetlemek mümkündür:

1 - Nasıblar yani Hz.Ali ve evladlarından başka İmam tayin eden, imam kabul edenler, yani Sünniler bütünüyle kafirdirler, müslüman değildirler.

2 - İlk üç Halifeyi İmam tanıyanlar müslüman olmadıklarına göre, bu üç Halife de öncelikle kafirdirler. Buna göre, Ebubekir, Ömer, Osman ve diğer halifeler kafirdirler, müslüman değildirler.

3 - Nasıblar, yani Sünniler kendileriyle savaşılması gereken düşmana dahildirler. Bunları öldürmek helaldir.

4 - Nasıbların, yani Sünnilerin malları Humeyni yandaşları için ganimettir.
5 - Nasıbların, yani biz Sünnilerin vücutları domuz gibi necisdir.

Biz Humeyni'nin iddialarını tenkit etmeye bile gerek görmüyoruz, sadece, akıl, mantık, izan ve insaf dışı, İslam ve iman dışı boş iddialar olarak kabul ediyoruz. Ancak Humeyni hayranlarını belgeleri iyice incelemeye ve Humeyni'yi iyi tanımaya davet ediyoruz.

HUMEYNİ ŞİÎ İMAMLARINA İNANMAYANLARIN VÜCUDLARININ NECİS OLDUĞUNU SÖYLÜYOR

Humeyni'nin Ehli Sünnet mensuplarını üstü kapalı olarak küfür ve şirkle suçlamasının bir belgesi de Şia imamlarına kötü söyleyenlerin vücutlarının bizzat necis olduğunu iddia etmesidir.

Tevbe suresinin 28. ayet-i kerimesinde: **"Müşrikler ancak necisdirler"** buyrulmuştur. Necis pis demektir. Bizzat insan pisliği gibi necaset manasına da gelir, genel olarak kötü ve pis anlamına da gelebilir. Bu ayette müşrikler kötüdür, pistir demek istenmiştir. Hatta buna necaset-i maneviye de denilir. Yoksa müşriklerin bedenleri bizzat necisdir, domuz gibi pisdir demek değildir.

İşte Humeyni bu ayet-i kerimedeki necaseti bizzat maddi necaset manasına almış olacakki, Tevzih-ül Mesail adlı eserinde necis olan şeyleri sayarken 18. sayfada Kafirin de vücudunun, terinin bizzat -insan pisliği gibi- necis olduğunu söylemektedir. Bundan sonra sayfanın en alt kısmında da 12 İmama kötü söyleyen veya onlardan birine düşman olan kimselerin de vücutlarının necis olduğunu idda etmektedir.

Tabii burada kasdedilen yine Ehli Sünnettir. Çünkü Ehli Sünnet mensupları 12 İmam'a Şiilerin inandığı gibi inanmamaktadır. Mesela Şiiler 12 İmamın masum olduğunu, günah işlemez, yanılmaz, gaflete düşmez, ilahî himaye altında olduklarını kabul etmişlerdir. Ayrıca dünyanın idaresinin de ancak onlara, yani Hz.Ali evladlarına ait özel bir hak olarak kabul etmişlerdir.

Ehli Sünnet mensupları ise, peygamberlerden başka kimsenin masum olduğunu kabul etmez, herkesin yanılabileceğini, günah işleyebileceğini, insan olarak gaflete düşebileceğini kabul eder ve dünyanın idaresinin de yalnız Hz.Ali evladlarına ait özel bir hak olduğunu kabul etmez.. Dahası var, bugün 12 İmama ait olarak kitaplarda yer alan yüzlerce abuk sapık şeylere de hem inanmaz hem de O şeylerin asılsız ve yalan olduğunu söyler.

Böylece Sünniler 12 İmama kötü söylemiş olmakta, onlara inanmamış hatta düşman olmuş bulunmaktadır. Dolayısiyle de müslümanlıktan çıkmış olmakta kafir ve müşrik durumuna düşmektedirler. Kafir ve müşrüklerin de vücutları bizzat insan pisliği ve domuz gibi necis olduğuna göre, Sünnilerin de bedenleri aynenen domuz ve insan pisliği gibi bizzat necis ve pis olmuş demektir.

۶و۷. سگ وخوك

مسئله۱۰۵ـ سگ وخوکی که درخشکی زندگی میکنند حتی مو و استخوان وپنجه وناخن ورطوبتهای آنها نجس است ولی سگ وخوك دریائی پاك است .

۸ـ کافر

مسئله۱۰۶ـ کافریعنی کسیکه منکر خدا است ، یا برای خدا شریك قرار میدهد ، یاپیغمبری حضرت خاتم الانبیاء محمد بن عبدالله ﷺ راقبول ندارد ، نجس است وهمچنین است اگر در یکی از اینها شك داشته باشدو نیز کسیکه ضروری دین یعنی چیزیرا که مثل نماز و روزه مسلمانان جزء دین اسلام میدانند منکر شود ، چنانچه بداند آنچیز ضروری دین است وانکار آنچیز بر گردد بانکارخدایاتوحید یانبوت نجس میباشد ، واگر نداند احتیاطاً بایدازاواجتناب کرد گر چه لازم نیست :

مسئله۱۰۷ـ تمام بدن کافر حتی موو ناخن ورطوبتهای او نجس است .

مسئله۱۰۸ـ اگر پدر ومادر وجدوجدهٔ بچهٔ نابالغ کافر باشند آن بچه هم نجس است ، واگریکی ازاینها مسلمان باشد بچه پاك است .

مسئله۱۰۹ـ کسیکه معلوم نیست مسلمان است یانه پاك میباشد · ولی احکام دیگر مسلمانان را ندارد ، مثلا نمیتواند زن مسلمان بگیرد ونباید در قبرستان مسلمانان دفن شود .

مسئله۱۱۰ـ اگرمسلمانی بیکی از دوازده امام دشنام دهد، یا با آنان دشمنی داشته باشد نجس است .

۹ـ شراب

مسئله۱۱۱ـ شراب وهرچیزیکه انسانرامست میکند ، چنانچه بخودی خود روان باشد نجس است . واگرمثل بنگ وحشیش روان نباشد اگرچه چیزی در آن بریزند که روان شود پاك است .

İşte Humeyni 12 İmam'a kötü söyleyenlerin veya onlardan her hangi birine düşman olanların vücutları bizzat necisdir derken bu manayı kasdetmektedir. Hatta, 12 İmam'dan birine düşman olan ifadesiyle de Ashab-ı kiram kasdedilmektedir.. Güya sahabeler Hz.Ali'ye düşman olmuşlardır. Dolayısiyle kafir ve müşrik olmuşlar ve vücutları, bedenleri bizzat necis olmuştur! (Haşa!...)

Humeyni ve mollaların bu türlü değerlendirmelerinin yanlışlığı, sakatlığı hiçbir izaha gerek kalmayacak kadar açık ve nettir. Dolayısiyle biz Humeyni'nin Ehli Sünnet mensuplarının vücutlarının et ve kemiklerinin domuz gibi bizzat pis olduğuna dair beyanlarını sadece gülerek karşılık veririz: Yazık size deriz.

Şİİ İMAMLARINA İNANMAYAN VE ONLARA TABİ OLMAYANLARIN İBADETLERİ ŞEYTANADIR

Burada kasdedilen imamlar Şia'nın imamlarıdır. Onları tanımayan, onlara tabi olmayan müslüman değildir, yani Ehli Sünnet kafirdir denilmek isteniyor.

(بَابُ)

☆(أدنى ما يكون به العبد مؤمناً أو كافراً أو ضالاً)☆

١ ـ عَلِيُّ بْنُ إِبْرَاهِيمَ ، عَنْ أَبِيهِ ، عَنْ حَمَّادِ بْنِ عِيسَى ، عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ عُمَرَ الْيَمَانِيِّ ، عَنْ ابْنِ أُذَيْنَةَ ، عَنْ أَبَانِ بْنِ أَبِي عَيَّاشٍ ، عَنْ سُلَيْمِ بْنِ قَيْسٍ قَالَ: سَمِعْتُ عَلِيّاً صَلَوَاتُ اللهِ عَلَيْهِ يَقُولُ ـ وَأَتَاهُ رَجُلٌ فَقَالَ لَهُ : مَا أَدْنَى مَا يَكُونُ بِهِ الْعَبْدُ مُؤْمِناً وَأَدْنَى مَا يَكُونُ بِهِ الْعَبْدُ كَافِراً وَأَدْنَى مَا يَكُونُ بِهِ الْعَبْدُ ضَالاً ؟ فَقَالَ لَهُ : قَدْ سَأَلْتَ فَافْهَمِ الْجَوَابَ ـ : أَمَّا أَدْنَى مَا يَكُونُ بِهِ الْعَبْدُ مُؤْمِناً أَنْ يُعَرِّفَهُ اللهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى نَفْسَهُ فَيُقِرَّ لَهُ بِالطَّاعَةِ وَيُعَرِّفَهُ نَبِيَّهُ فَيُقِرَّ لَهُ بِالطَّاعَةِ ، وَيُعَرِّفَهُ إِمَامَهُ وَحُجَّتَهُ فِي أَرْضِهِ وَشَاهِدَهُ عَلَى خَلْقِهِ فَيُقِرَّ لَهُ بِالطَّاعَةِ ، قُلْتُ لَهُ : يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ وَإِنْ جَهِلَ جَمِيعَ الْأَشْيَاءِ إِلَّا مَا وَصَفْتَ ؟ قَالَ : نَعَمْ إِذَا أُمِرَ أَطَاعَ وَإِذَا نُهِيَ انْتَهَى .

وَأَدْنَى مَا يَكُونُ بِهِ الْعَبْدُ كَافِراً مَنْ زَعَمَ أَنَّ شَيْئاً نَهَى اللهُ عَنْهُ أَنَّ اللهَ أَمَرَ بِهِ وَنَصَبَهُ دِيناً يَتَوَلَّى عَلَيْهِ وَيَزْعَمُ أَنَّهُ يَعْبُدُ الَّذِي أَمَرَهُ بِهِ وَإِنَّمَا يَعْبُدُ الشَّيْطَانَ .

Bir adam geldi ve Hz.Ali aleyhisselam'a sordu:

"Kişi en az hangi şeyle mümin olur? En az hangi şeyle kafir olur? ve kişi en az hangi şeyle sapık olur?"

Ali aleyhisselam buyurdu: **"Sordun öyleyse cevabı anla! Kişiyi mümin yapan en az şey Allahın ona kendisini tanıtması, dolayısiyle ona itaatı ikrar eylemesi, O kimseye peygamberi tanıtması ve ona itaatı ikrar eylemesi ve ona dünyadaki imamını ve hüccetini ve halk üzerine şahidini tanıtması ve Ona -imama- itaatı ikrar eylemesidir."**

Sordum: Ey müminlerin emiri isterse senin saydığından başka hiçbir şeyi bilmese de mi mümin olmuş olur?"

Buyurdu: "Evet emrolunduğu zaman itaat eder, yasaklandığı zaman sakınırsa..."

Kişiyi kafir yapan en aşağı şey, bir kimse Allahın bir şeyi yasak ettiğini, bir şeyi emir eylediğini zanneder ve Allahın kendisine bir din nasbettiğini sanar ve Onu üzerine veliemir -HALİFE- edinir ve O kimse kendisine emreden Allaha ibadet ettiğini zanneder, halbuki O ancak Şeytana kulluk eder."

El Kâfi C.4, S.153

Kısacası Ehli Sünnet mensupları kafirdir, şeytana kulluk ediyorlar...

☆(بَابٌ)☆

فِيهِ نُتَفٌ وَجَوَامِعُ مِنَ الرِّوَايَةِ فِي الْوَلَايَةِ

١ ـ مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ الْكُلَيْنِيِّ ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ ، وَعَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدٍ ، عَنْ سَهْلِ بْنِ زِيَادٍ ، عَنِ ابْنِ مَحْبُوبٍ ، عَنِ ابْنِ رِئَابٍ ، عَنْ بُكَيْرِ بْنِ أَعْيَنَ قَالَ : كَانَ أَبُو جَعْفَرٍ يَقُولُ : إِنَّ اللهَ أَخَذَ مِيثَاقَ شِيعَتِنَا بِالْوَلَايَةِ وَهُمْ ذَرٌّ ، يَوْمَ أَخَذَ الْمِيثَاقَ عَلَى الذَّرِّ وَالْإِقْرَارَ لَهُ بِالرُّبُوبِيَّةِ وَلِمُحَمَّدٍ بِالنُّبُوَّةِ .

Ebu Cafer aleyhisselam buyurdu:

"Şüphesiz Allah Ruhlar aleminde insanlardan, kendisinin Rab olduğuna, Hz. Muhammed'in peygamber olduğuna dair misak -and, söz- aldığı gün, bizim Şia'mızın da velayetine -imamet ve hilafetine- misak aldı."

El Kâfi C.2, S.426 - 427

Ruhlar aleminde Şia velayetine imamet ve hilafetine misak aldı...

İMAMI-AZAM EBU HANİFEYE LANET OKUYORLAR

(٩٧) كتاب فضل العلم (ج١)

٩ـ علي بن إبراهيم، عن أبيه، عن ابن أبي عمير، عن محمد بن حكيم قال: قلت لأبي الحسن موسى عليه السلام: جعلت فداك فقهنا في الدين وأغنانا الله بكم عن الناس حتى أن الجماعة منا لتكون في المجلس، ما يسأل رجل صاحبه، تحضره المسألة ويحضره جوابها فيما من الله علينا بكم فربما ورد علينا الشيء لم يأتنا فيه عنك ولا عن آبائك شيء فنظرنا إلى أحسن ما يحضرنا وأوفق الأشياء لما جاءنا عنكم فنأخذ به؟ فقال هيهات هيهات، في ذلك والله هلك من هلك يا ابن حكيم، قال: ثم قال: لعن الله أبا حنيفة كان يقول: قال: علي وقلت.
قال محمد بن حكيم لهشام بن الحكم والله ما أردت إلا أن يرخص لي في القياس.

Muhammed b.Hukey adındaki zat, 12 İmam'dan Ebül Hasan Musa aleyhis-selam'a bazı sorular soruyor:
Musa aleyhisselam cevaben şöyle buyurdu:
"Allah Ebu Hanife'ye lanet eylesin ki, O, şöyle diyordu: Ali dedi, ben de dedim."

El Kâfi C.1, S.97

Bilindiği gibi Hanefi mezhebinin İmamı, yani bizim mezhebimizin lideri İmam-ı Azam, bütün Sünni mezheplerin imamları gibi, yalnız peygamberleri masum, yanılmaz ve günah işlemez kabul ediyor, onun dışında diğer bütün insanları yanılabilen , suç ve günah işleyebilen kimseler olarak kabul ediyor. Bu noktadan hareketle İmam-ı Azam Hz.Peygamberin ashabı için şöyle diyordu. **Hüm Rical ve Nahnü rical, yani onlar da insandır, biz de insanız, onlar bir konu üzerinde şöyle demiş ise biz de bir başka türlü söyleyebiliriz. Çünkü onlar da bizim gibi insandır. Peygamber değildirler. Dolayısiyle onlar şöyle dedi diye bizi kimse** düşündüğümüzü söylemekten alıkoyamaz, **onlar şöyle dedi ise biz de bir başka hüküm verebiliriz. Hz.Ali de Peygamber**

olmadığına göre, bir konu da her hangi bir şey söylemiş ise o bizi bağlamaz, o öyle dedi ise biz de şöyle dedik" Şia'ya göre ise Hz.Ali Masum olduğu için, yani peygamber gibi yanılmaz ve günah işlemez olarak kabul edildiği için, bunu kabul etmeyen İmam-ı Azam'a lanet okumaktadırlar. Tabii bütün Sünniler de Hz.Ali ve diğer imamlarını masum kabul etmedikleri için Şiaya göre lanete layıktırlar, melun durumdadırlar.

İmam-ı Azam hakkında ikinci bir Rivayet de şöyle:

(ج١) كتاب فضل العلم (٩٨)

١١ ـ محمد بن يحيى، عن أحمد بن محمد، عن الوشاء، عن مثنى الحناط، عن أبي بصير قال: قلت لأبي عبدالله عليه السلام: ترد علينا أشياء ليس نعرفها في كتاب الله ولا سنة فننظر فيها؟ قال: لا: أما إنك إن أصبت لم تؤجر، وإن أخطأت كذبت على الله عز وجل.

١٢ـ عدة من أصحابنا، عن أحمد بن محمد بن عيسى، عن علي بن الحكم، عن عمر بن أبان الكلبي، عن عبدالرحيم القصير عن أبي عبدالله عليه السلام قال: قال رسول الله صلى الله عليه وآله: كل بدعة ضلالة وكل ضلالة في النار.

١٣ـ علي بن إبراهيم، عن محمد بن عيسى بن عبيد، عن يونس بن عبدالرحمن، عن سماعة بن مهران، عن أبي الحسن موسى عليه السلام قال: قلت: أصلحك الله إنا نجتمع فنتذاكر ما عندنا فلا يرد علينا شيء إلا وعندنا فيه شيء مسطر وذلك مما أنعم الله به علينا بكم، ثم يرد علينا الشيء الصغير ليس عندنا فيه شيء فينظر بعضنا إلى بعض وعندنا ما يشبهه فنقيس على أحسنه؟ فقال: وما لكم وللقياس إنما هلك من هلك من قبلكم بالقياس ثم قال: إذا جاءكم ما تعلمون فقولوا به وإن جاءكم ما لا تعلمون فها. وأهوى بيده إلى فيه. ثم قال: لعن الله أبا حنيفة كان يقول: قال علي وقلت أنا وقالت الصحابة وقلت، ثم قال، أكنت تجلس إليه؟ فقلت: لا ولكن هذا كلامه، فقلت: أصلحك الله أتى رسول الله صلى الله عليه وآله الناس بما يكتفون به في عهده؟ قال: نعم و

Semâ b.Mihran, Ebül Hasan Musa aleyhisselamdan:
Dedim: **"Allah sana iyilik versin, biz toplanıp bildiklerimizi müzakere ediyoruz. Bilmediğimiz hiç bir konu olmuyor ki ona ait bizde yazılı bir bilgi bulunmasın. Bu Allah'ın sizin vasıtanızla bize verdiği nimetlerdendir. Sonra bize yanımızda yazılı bulunmayan küçük birşey -konu- geliyor. Birbirimizin yüzüne bakıyoruz** ve **bizde O konuya benzeyen bilgi var, böylece o bilmediğimiz konuyu bildiğimizin en iyisene benzeyenine kıyas ediyoruz."**
Bunun üzerine 12 İmam'dan Musa Aleyhisselam buyurdu:

"Size ne oluyor da kıyasa yöneliyorsunuz. Sizden önce helak olan ancak kıyas ile helak olmuştur."

Musâ aleyhisselam sonra buyurdu:

"Size bildiğiniz bir konu gelirse söyleyiniz. Eğer bilmediğiniz bir şey gelirse... -Elini ağzına götürdü, nefeslendi, esnedi- sonra buyurdu:

"Allah Ebu Hanifeye lanet eylesin ki, o diyordu, Ali dedi, ben de dedim. Sahabe dedi, ben de dedim."

Musa aleyhisselam sonra buyurdu:

"Sen onun -Ebu Hanifenin- meclisinde bulundun mu?"

"Hayır, lakin sözü işte dedim..."

Sonra dedim: Allah sana iyilik versin, Hz.Peygamber kendi zamanında insanlara yeterli olan şeyi -bilgiyi- getirmiş miydi?"

Buyurdu: "Evet, onların -insanların- kıyamete kadar muhtaç oldukları bilgileri getirdi."

Dedim: Bundan bir şey zayi oldu mu?

Buyurdu: "Hayır, O ehlinin yanındadır."

El Kâfi C.1, S.98

Bilindiği gibi bizim mezhebimize göre, dini deliller dört tanedir. Kur'an, Sünnet, İcma-ı Ümmet -Alimlerin sözbirliği- ve Kıyas. İlk üçde bulunmayan bir mesele hakkında hüküm verebilmek için kıyas yoluna gidilir. İşte İmam-ı Azam'a kıyas yolunu açtığı için lanet okuyorlar. Ama **Ebu Hanifeye kıyas yüzünden Allah lanet eylesin diyen Musa aleyhisselam! Bilmediğiniz bir konu size gelirse nasıl hüküm vereceksiniz konusunu anlatırken esniyor, sözü kesip değiştiriyor, konuya cevap veremiyor!...**

Tercümesiz sunduğumuz aşağıdaki rivayetlerde, Hz.Peygamberin imlası, Hz.Ali'nin eli ile yazılan Camia'da -Kur'anın bütününde- kimseye bir söz bırakılmadığı, kıyas yapanların hakdan uzaklaşacakları açıklanmaktadır.

ما يحتاجون إليه إلى يوم القيامة، فقلت: فضاع من ذلك شيء؟ فقال: لا هو عند أهله.

١٤ـ عنه، عن محمد، عن يونس، عن أبان، عن أبي شيبة قال: سمعت أبا عبدالله عليه السلام يقول: ضل علم ابن شبرمة عند الجامعة إملاء رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم وخط علي عليه السلام بيده إن الجامعة لم تدع لأحد كلاماً، فيها علم الحلال والحرام، إن أصحاب القياس طلبوا العلم بالقياس فلم يزدادوا من الحق إلا بعداً، إن دين الله لا يصاب بالقياس.

١٥ـ محمد بن إسماعيل، عن الفضل بن شاذان، عن صفوان بن يحيى، عن عبدالرحمن بن الحجاج، عن أبان بن تغلب، عن أبي عبدالله عليه السلام قال: إن السنة لا تقاس ألا ترى أن المرأة تقضي صومها ولا تقضي صلاتها؟ يا أبان! إن السنة إذا قيست محق الدين.

١٦ ـ عدة من أصحابنا، عن أحمد بن محمد، عن عثمان بن عيسى قال، سألت أبا الحسن موسى عليه السلام عن القياس فقال: مالكم والقياس، إن الله لا يسأل كيف أحل وكيف حرم.

١٧ ـ علي بن إبراهيم، عن هارون بن مسلم، عن مسعدة بن صدقة قال: حدثني جعفر، عن أبيه عليهما السلام أن علياً صلوات الله عليه قال: من نصب نفسه للقياس لم يزل دهره في التباس ومن دان الله بالرأي لم يزل دهره في ارتماس. قال: و قال أبو جعفر عليه السلام: من أفتى الناس برأيه فقد دان الله بما لا يعلم ومن دان الله بما لا يعلم فقد ضاد الله حيث أحل وحرم فيما لا يعلم.

NAMAZ KILSALAR DA, ORUÇ TUTSALAR DA MÜŞRİKDİRLER

٥ - يونس، عن داود بن فرقد، عن حسان الجمال، عن عميرة، عن أبي عبدالله عليه السلام قال: سمعته يقول: أمر الناس بمعرفتنا والرد إلينا والتسليم لنا؛ ثم قال: وإن صاموا وصلوا وشهدوا أن لا إله إلا الله وجعلوا في أنفسهم أن لا يردوا إلينا كانوا بذلك مشركين.

٦ - علي بن إبراهيم، عن أبيه، عن أحمد بن محمد بن أبي نصر، عن عبدالله بن يحيى الكاهلي قال: قال أبو عبدالله عليه السلام: لو أن قوماً عبدوا الله وحده لا شريك له وأقاموا الصلاة وآتوا الزكاة وحجوا البيت وصاموا شهر رمضان ثم قالوا لشيء صنعه الله أو صنعه النبي صلى الله عليه وآله وسلم: ألا صنع خلاف الذي صنع؟ أو وجدوا ذلك في قلوبهم لكانوا بذلك مشركين، ثم تلا هذه الآية «فلا وربك لا يؤمنون حتى يحكموك فيما شجر بينهم ثم لا يجدوا في أنفسهم حرجاً مما قضيت ويسلموا تسليماً» ثم قال أبو عبدالله عليه السلام: فعليكم بالتسليم.

Ebu Abdillah -Cafer Sadık- aleyhisselam buyurdu:

"İnsanlar bizi -Ali evladından imamları- tanımak, bize yönelmek ve bize teslim olmakla emrolundular - yani Allah böyle emretti."

Sonra buyurdu: "İsterse oruç tutsunlar, namaz kılsınlar da, Allahdan başka ilah olamadığına şehadet etseler de ve nefislerinde bize dönmemek -tabi olmamak, emrimize girmemek- var ise, bu durumda onlar yine müşrikdirler."

12 İmam'dan Ebu Cafer aleyhisselam buyurdu:

"Eğer bir kavim -topluluk- bir ve şeriki olmayan Allah'a ibadet etseler, namaz kılsalar, zekat verseler, Beytullahı hacetetseler ve Ramazan orucunu tutsalar, sonra da, Allahın yaptığı veya Peygamberin yaptığı bir şeyi hayır öyle yapmadı deseler, yani Allah ve peygamber Ali'yi halife tayin etmedi deseler onun yaptığının aksini iddia etseler veya kalblerinde öyle hissetseler, onlar bu halleri ile müşrikdirler."

El Kâfi C.4, S.124

Yani Allah ve Resulü hilafeti Aliye ve evladlarına ait özel hak olarak tayin ettiği halde, bunu kabul etmeyen, Ali'nin evladlarından başkasını Halife ve imam tanıyan kimseler, namaz da kılsalar, oruç da tutsalar, hac da yapsalar yine de müşrikdirler, Allaha ortak koşmuşdurlar. Müslüman değildirler. Dolayısiyle Ehli Sünnet yolcuları müşrikdirler. Çünkü onlar Hilafet ve imametin Ali ve evladlarına ait özel bir hak olduğunu kabul etmemektedirler. Zaten yukarıda namaz kılsalar da, oruç tutsalar da diye kasdedilenler hep Ehli Sünnet mensuplarıdır, yani biz Sünni müslümanlardır.

Kısacası, bugün İran'ın Anayasası ile resmi dini haline getirilen Caferi 12 İmam mezhebine göre, biz Sünniler kafir ve müşrikdirler. Yani Humeyni ve mollalara göre Sünniler müslüman değil, kafir ve müşrikdirler. İran ve Irak savaşının özünde de işte bu inanç vardır. İran yöneticileri Irak'a kafir ve müşrik gözüyle bakmaktadırlar, onun için barış kabul etmemektedirler. Iraklı yöneticileri iktidardan uzaklaştırıncaya kadar savaşa devam edeceklerini söylemektedirler. Çünkü onlara göre, Irak'da yönetim kafir ve müşrik olan Sünnilerin elindedir. Iraklı müslüman Şiiler kafir sünnilerin esareti altında bulunmaktadırlar. İran savaşarak, Irak'daki Sünni kafir ve müşrikleri iktidardan düşürecek, yerine müslüman Şiileri iktidara getirecektir. İranlı yöneticiler hemen bütün Sünni müslümanların iktidarda bulunduğu müslüman ülkelerle de sözlü olarak çatışma ve ihtilaf halindedir. Başı Irak'dan kurtulsa onlar ile savaşa gireceklerdir. Çünkü oralarda da kafir ve müşrik Sünniler iktidardadırlar. Suriye ile İran son derece iyi ilişkiler içindedir. Çünkü Suriye'de iktidarda Şii Nuseyriler bulunmaktadır. İran Lübnan'daki Şii Dürzilere bile yardım etmektedirler. Dürziler İslamdan son derece uzak bir sapık gurup olmasına rağmen temelde Şii

oldukları için İran onları bağrına basmaktadır. Mesela İran, yani Humeyni ve mollalar Lübnan'da Hristiyanlara karşı Sünni müslümanlara yardım etmemektedirler. Hatta Ruslara karşı Afganistan'daki Sünni müslümanlara yardıma yanaşmamaktadırlar. Çünkü Humeyni ve mollalara göre, Afganistanlı Sünniler de Ruslar gibi, kafir ve müşrikdirler.

ZAMANININ İMAMINI TANIMAYAN MÜSLÜMAN DEĞİLDİR.

٢- الحسين، عن معلى، عن الحسن بن علي، عن أحمد بن عائذ، عن أبيه، عن ابن أذينة قال: حدثنا غير واحد، عن أحدهما عليهما السلام أنه قال: لا يكون العبد مؤمناً حتى يعرف الله و رسوله والأئمة كلهم وإمام زمانه ويرد إليه ويسلم له، ثم قال: كيف يعرف الآخر وهو يجهل الأول.

"Hasan b.Ali, kisiniden biri buyurdu:

"Kişi Allahı tanımadıkça Ona inanmış olmaz. Kişi Allah'ı, Rasulünü, bütün imamları ve zamanının imamını tanımadıkça, Ona yönelip teslim olmadıkça, İman etmiş sayılmaz."

Sonra buyurdu: "İlk imamı bilmeyen son imamı nasıl bilir?"

El Kâfi C.1, S.337

٣- محمد بن يحيى، عن أحمد بن محمد، عن الحسن بن محبوب، عن هشام بن سالم، عن زرارة قال: قلت لأبي جعفر عليه السلام: أخبرني عن معرفة الإمام منكم واجبة على جميع الخلق؟ فقال: إن الله عز وجل بعث محمداً صلى الله عليه وآله إلى الناس أجمعين رسولاً وحجة لله على جميع خلقه في أرضه، فمن آمن بالله وبمحمد رسول الله صلى الله عليه وآله واتبعه وصدقه فإن معرفة الإمام منا واجبة عليه ومن لم يؤمن بالله وبرسوله ولم يتبعه ولم يصدقه ويعرف حقهما فكيف يجب عليه معرفة الإمام وهو لا يؤمن بالله ورسوله ويعرف حقهما؟! قال: قلت: فما تقول فيمن يؤمن بالله ورسوله ويصدق رسوله في جميع ما أنزل الله، يجب على أولئك حق معرفتكم؟ قال: نعم أليس هؤلاء يعرفون فلاناً وفلاناً؟ قلت: بلى، قال: أترى أن الله هو الذي أوقع في قلوبهم معرفة هؤلاء؟ والله ما أوقع ذلك في قلوبهم إلا الشيطان، لا والله ما ألهم المؤمنين حقنا إلا الله عز وجل.

İmam Ebu Cafer Aleyhisselam'a sizden -Şiilerden- olan imamlara tabi olmak bütün insanlara farz mı? diye soruldu. Cevaben buyurdu:

"Şüphesiz Allah Muhammed aleyhisselamı bütün insanlara peygamber olarak ve dünyaya, bütün halkına hüccet olarak gönderdi. Her kim Allah'a, Peygamberi Hz.Muhammed'e inanırsa, Ona tabii olur tasdik ederse, O zaman bizden olan imamı tanıması da farz olur." Her kim de Allah'a ve Rasulüne iman etmez ise, Ona tabi olmaz, Onu tasdik etmez ise ve onların hakkını tanımaz ise, Allah'ı ve Rasulünü tanımadığı ve onların haklarını tanımadığı halde, O kimse İmamı tanıması nasıl farz olur?"

"Râvi: "Allah'a ve Rasulüne inanan ve Allahın indirdiklerine indirdiklerinin hepsinde Rasulünü tasdik eden kimse (Sünniler kasdeliliyor) hakkında nedersin? Onların da sizi tanıması farz mıdır?" dedim.

Buyurdu: "Evet, bunlar filanı, filanı tanımıyorlar mı??"

"Evet" dedim.

Buyurdu: Onları -filanları, yani Ebubekir, Ömer ve Osman'ı- tanımayı kalplerine Allah'ın mı ilham ettiğini söylemek istiyorsun? Allah'a yemin ederim ki bunu onların kalbine ancak Şeytan ilham etmiştir. Hayır, bizim hakkımızı mü-minlere ilham eden ise Allah'dır."

El Kâfi C.1, S.337

١٢ - علي ، عن محمد بن عيسى ، عن يونس ، عن محمد بن الفضيل قال : سألته عن أفضل ما يتقرب به العباد إلى الله عز وجل ، قال : أفضل ما يتقرب به العباد إلى الله عز وجل طاعة الله وطاعة رسوله وطاعة أولي الأمر ، قال أبوجعفر عليه السلام : حبنا إيمان وبغضنا كفر .

İmam Ebu Cafer aleyhisselam bir soru üzerine buyurdu:

"Kulları Allah'a yaklaştırıcı en güzel şey, Allah'a itaat, Rasulüne itaat ve Ulül emre itaattır. Ve Ebu Cafer aleyhisselam buyurdu: Bize sevgi imandır, bize boğuz küfürdür."

El Kâfi C.1, S.355

١٣ - محمد بن الحسن ، عن سهل بن زياد ، عن محمد بن عيسى ، عن فضالة بن أيوب ، عن أبان ، عن عبد الله بن سنان ، عن إسماعيل بن جابر ، قال : قلت لأبي جعفر عليه السلام : أعرض عليك ديني الذي أدين الله عز وجل به ؟ قال : فقال : هات قال: فقلت: أشهد أن لا إله إلا الله وحده لا شريك له وأن محمدا عبده ورسوله والإقرار بما جاء به من عند الله وأن عليا كان إماما فرض الله طاعته ، ثم كان بعده الحسن إماما فرض الله طاعته ، ثم كان بعده الحسين إماما فرض الله طاعته ، ثم كان بعده علي بن الحسين إماما فرض الله طاعته - حتى انتهى الأمر إليه - ثم قلت : أنت يرحمك الله ، قال : فقال : هذا دين الله ودين ملائكته .

Yani Ulülemir kendileridir. Onlara inanmayan boğuz etmiş olur, kafir olur.

İsmail b.Cafer Ebu Cafer aleyhisselam'a söyle der:

"Onunla Allah'a kulluk eylediğim dinimi sana arz edeyim."

"Evet anlat" dedi. İsmail b.Cabir şöyle dedi:

"Allah'ın varlığına, birliğine, şeriki olmadığına şahidlik ederim. Muhammed'in Allahın rasulü olduğuna şehadet ederim. Ali'nin Allahın ona itaatı farz eylediği İmam olduğuna, ondan sonra Hasan'ın imam olduğuna, Allahın itaatı arz eylediği, ondan sonra Hüseyin'in imam olduğuna, Allah'ın itaatı O'na farz eylediğine, ondan sonra Ali b.Hüseyin'in imam olduğuna ve Allah'ın O'na itaatı farz eylediğine şehadet ederim. Söz Ebu Cafer'e gelinceye kadar..."

Şİİ İMAMLARI TANIMAYAN ALLAH'I TANIMAMIŞ OLUR DİYORLAR.

١ـ الحسين بن محمد، عن معلى بن محمد ، عن الحسن بن علي الوشاء قال : حدثنا محمد بن الفضيل، عن أبي حمزة قال: قال لي أبوجعفر عليه السلام : إنما يعبد الله من يعرف الله، فأما من لا يعرف الله فإنما يعبده هكذا ضلالا قلت: جعلت فداك فما معرفة الله؟ قال: تصديق الله عز وجل وتصديق رسوله صلى الله عليه وآله وموالاة علي عليه السلام والإئتمام به وبأئمة الهدى عليهم السلام والبراءة إلى الله عز وجل من عدوهم، هكذا يعرف الله عز وجل .

İmam Ebu Cafer Aleyhisselam buyurdu:

"Allah'a ancak Allah'ı tanıyan ibadet eder. Allah'ı tanımayan ise, ancak şöyle delalet -sapık- olarak ibadet eder."

Râvi: "Sana canım feda olsun, peki Allah'ı tanımak nasıl olur?" diye sordum.

Cevaben buyurdu: "Allah'u tealayı tasdik eylemek, Rasulullah'ı tasdik eylemek, Ali aleyhisselamın velayetini -imametini- tasdik eylemek ve onu imam edinmek ve hidayet imamlarını -Şii imamlarını- tasdik eylemek ve onlara düşmanlıktan Allah'a sığınmaktır. İşte Allah'ı tanımak böyledir."

El Kâfi C.2, S.371

Buna göre, Şii imamlarını tanımaan bütün Ehli Sünnet mensupları allah'ı tanımamış, kafir durumuna düşmektedirler. Zaten imamları tanımayanlardan maksat da Sünnilerdir.

Aynı sayfada dünyada iki kişi kalsa bile bunlardan bir tanesi imam olur, diğeri üzerine hüccet olur manasında, Cafer Sadık'a atfen üç rivayet zikredilmiştir.

BİZİM VELAYETİMİZE -HAKİMİYETİMİZE- İNANMAYAN KAFİRDİR

٤ ـ محمد بن يحيى ، عن أحمد بن محمد عن ابن محبوب ، عن الحسين بن نعيم الصحاف
قال : سألت أبا عبدالله عليه السلام عن قول الله عز وجل : «فمنكم مؤمن ومنكم كافر» فقال : عرف الله
إيمانهم بولايتنا وكفرهم بها ، يوم أخذ عليهم الميثاق في صلب آدم عليه السلام وهم ذر .

"Sizden mümin olan var ve sizden kafir olan var" Tağabün 2 ayet-i kerimesinin anlamı hakkında Cafer Sadık aleyhisselam buyurdu:

"Allah bizim velayetimize -hakimiyetimize- iman edenleri mümin, ona inanmayanları kafir bilir. Bu tâ Âdem peygamberin sulbünden alınıp da onlardan üzerlerine misak -ahid- aldıkları günden beri demektir."

El Kâfi C.2, S.371

Buna göre, Şii imamlarının hakimiyetini kabul etmeyen ilk üç halife, Hz.Ebubekir, Hz.Ömer, Hz.Osman başta olmak üzere bütün Ehli Sünnet mensupları kafirdir. Allah Şii imamlarının hakimiyetini kabul ettiklerine dair ruhlar aleminde iken bütün insanlardan misak, ahid almış, bugün bu ahdinde durmayanlar bu yüzden kafir olmuşlarmış.

٥ ـ أحمد بن إدريس ، عن محمد بن أحمد ، عن يعقوب بن يزيد ، عن ابن محبوب ، عن
محمد بن الفضيل ، عن أبي الحسن عليه السلام في قول الله عز وجل : «يوفون بالنذر» قال : يوفون
بالنذر الذي أخذ عليهم من ولايتنا .

"Onlar ki nezirlerini ifa ederler.." El İnsan: 6. ayet-i kerimesinin manası hakkında 12 İmam'dan Ebul Hasan aleyhisselam buyurdu:

"Yani bizim velayetimiz -Hakimiyetimiz- üzerine onlardan alınhan nezirlerini ifâ ederler demektir."

El Kâfi C.2, S.371

٦ ـ محمد بن إسماعيل ، عن الفضل بن شاذان ، عن حماد بن عيسى ، عن ربعي بن عبدالله ،
عن أبي جعفر عليه السلام في قول الله عز وجل : «ولو أنهم أقاموا التوراة والإنجيل وما أنزل إليهم
من ربهم» قال : الولاية .

"Eğer onlar Tevratı, İncili ve Rablerinden onlara indirilen şeyi uygulasalardı..." Maide: 66. ayet-i kerimesinin anlamı hakkında Ebu Cafer aleyhisselam buyurdu:

"Rablarından indirilen şeyden maksat velayettir."

El Kâfi C.2, S.371

١٥ ـ عدة من أصحابنا ، عن أحمد بن محمد ، عن ابن فضال ، عن أبي جميلة ، عن محمد الحلبي ،
عن أبي عبدالله عليه السلام قال : إن رسول الله صلى الله عليه وآله قال : إن الله مثل لي أمتي في الطين وعلمني
أسماءهم كما علم آدم الأسماء كلها ، فمر بي أصحاب الرايات فاستغفرت لعلي وشيعته ،
إن ربي وعدني في شيعة علي خصلة ، قيل : يا رسول الله ! وما هي ؟ قال : المغفرة لمن آمن منهم

Ebu Abdillah -Cafer Sadık- aleyhisselam buyurdu:

"Allahın peygamberi şöyle söylemiştir: Allah Ümmetimi henüz çamurda iken -yaratılmadan önce- bana temsili olarak gösterdi. Ve Adem'e bütün isimleri öğrettiği gibi, bana da ümmetimin isimlerini öğretti. Rayet ashabı önümden geçti. Ali ve Şiasına -tarafdarlarına- af diledim. Rabbım bana Ali'nin Şiası hakkında bir vaad eyledi."

O vaad nedir yarasurallah diye soruldu.

Cevaben buyurdu:

"Onlardan -Şiilerden- iman edenlerin af edilmesi.."

El Kâfi C.2, S.445

ŞİI İMAMLARINA TÂBİ OLMAYANLAR ÂMA HAŞROLUNACAKLARDIR DİYORLAR

Cafer Sadık aleyhisselam TAHA suresinin üç ayet-i kerimesini tefsir ederek, Şia imamlarına tabii olmayanların yani Ehli Sünnet yolcularının kıyamette kör olarak haşrolacaklarını buyurmuştur. Önce sözkonusu üç ayeti kerimenin anlamını sunalım sonra da Cafer Sadık'ın tefsirini ârzedelim:

٩٢ ـ محمد بن يحيى ، عن سلمة بن الخطاب ، عن الحسين بن عبدالرحمن ، عن علي
بن أبي حمزة ، عن أبي بصير ، عن أبي عبدالله عليه السلام في قول الله عز وجل : «ومن أعرض عن
ذكري فإن له معيشة ضنكا» قال : يعني بولاية أمير المؤمنين عليه السلام ، قلت : «ونحشره يوم
القيامة أعمى» ؟ قال : يعني أعمى البصر في الآخرة أعمى القلب في الدنيا عن ولاية أمير
المؤمنين عليه السلام ، قال : وهو متحير في القيامة يقول : «لم حشرتني أعمى وقد كنت بصيرا قال :
كذلك أتتك آياتنا فنسيتها» قال : الآيات الأئمة عليهم السلام «فنسيتها وكذلك اليوم تنسى» يعني
تركتها وكذلك اليوم تترك في النار كما تركت الأئمة عليهم السلام : فلم تطع أمرهم ولم تسمع
قولهم ، قلت : «وكذلك نجزي من أسرف ولم يؤمن بآيات ربه ولعذاب الآخرة أشد وأبقى» ؟
قال : يعني من أشرك بولاية أمير المؤمنين عليه السلام غيره ولم يؤمن بآيات ربه وترك الأئمة

Ayetler: "Her kim de benim zikrimden -kur'an'dan- yüz çevirirse, ona dar bir geçim verir. Ve onu kıyamet günü kör olarak haşrederiz.

Şöyle der o kimse: Rabbım beni neden kör olarak haşrettin, halbuki ben dünyada iken görüyordum.

- Allah buyurur ki: "- İşte Cezan böyle, sana ayetlerimiz geldi de onları unuttun. İşte bugün de sen öylece unutuldun -kör olarak haşredildin."

Taha Suresi ayet: 124 - 126

Cafer Sadık Aleyhisselam bu ayetlerin manasını şöyle açıkladı:

"Allahın zikrinden yüz çevirmeden kasıt Hz.Ali'nin hilafetinden yüz çevirmedir."

Ravi dedim: "Onları kıyamette kör olarak haşrederiz." ne demektir?

Buyurdu: "Hz.Ali'nin hilafetine karşı dünyada kalp körlüğü, ahirette göz körlüğüdür."

Ve buyurdu: "O kimse kıyamette şaşırır derki, "Beni neden kör haşreyledin, ben dünyada iken görüyordum" Allah der: "Ayetlerimiz sana geldi sen onları onları unuttun." Cafer Sadık buyurdu: **Ayetler İmamlardır. Sen onları unuttun, bugün de sen unutuldun" yani sen imamları terk eyledin, böylece sen de bugün cehennemde terk edildin. Senin İmamları terk eylediğin gibi. Emirlerine itaat eylemedin! Söylediklerini dinlemedin!"**

Ravi dedim: "İşte israf eden ve Rabbını ayetlerine inanmayan kimseleri biz böyle cezalandırırız ve âhiret azabı daha şiddetli ve daha kalıcıdır" ayet-i kerimesi hakkında ne buyurursunuz?"

Cafer Sadık aleyhisselam buyurdu:

"Yani Hz.Ali'nin hilafetine başkasını -Ebu Bekir, Ömer, Osman'ı ortak koşan ve Allahın ayetlerine inanmayan ve inatla imamları terk eden -yani Ehli Sünnet mensupları- imamlarının eserlerine izlerine tabi olmayan, onları kendilerine veli-i emir edinmeyen-üzerlerine vâli ve reis edinmeyenlerdir." Yani Ehli Sünnet mensuplarıdır. Yani cehennemde kalıcı olanlar, şiddetli azaba uğrayacak olanlar bunlardır, Sünnilerdir-)

Ravi dedim: **"Allah kullarına lütuf edicidir, dilediğini rızıklandırıcıdır..."** ayet-i kerimesi hakkında ne buyurursunuz?"

Cafer Sadık aleyhisselam cevaben buyurdu:

"Hz.Ali'nin velayeti -hilafeti- ile lütuf eder, rızıklandırır demektir."

Râvi dedim: **"Her kim ahiret nimetini istedi ise..."** ayetinin anlamı nedir?"

Cafer Sadık alehisselam buyurdu:

"Her kim Hz.Ali ve İmamları istedi ise" demektir. "Onun nimetini ziyade kılarız"'dan kasıt: **"İmamların devletinden nasibini alır demektir."** diye buyurdu.

"Her kim de sadece dünya nimetini istedi ise, ona O dünya nimetinden veririz ve onun için ahirette bir nasip yoktur" ayeti ile ilgili olarak da şöyle buyurdu: **"Yani o kimse için hak devletinde kâim ile birlikte bir hak yoktur"** demektir.

SÜNNİ MÜSLÜMANLARI KÂFİRLİKLE SUÇLAMAK BUDALALIKTIR.

Humeyni ve mollaların ve onların dayandığı sahte kaynakların Sünni müslümanları mezhep taassubu ile kafirlik ile suçlamaları, en hafif tabiri ile budalalıktır. Sahabelere yapılan iftira ve küfürler gibi Ehli Sünnet mensubu müslümanlara yöneltilen kafirlik suçlaması da apaçık bir saçmadır. Akıl ve mantık ile bağdaşır yanı yoktur. Dolayısiyle uzun boylu cevap vermeyi gereksiz görüyoruz. Sadece birkaç cümle ile etiniyoruz:

Öncelikle ifade edelim ki, naklettikleri rivayetler yalan ve asılsızdır. Gösterdikleri gerekçeler mantıksız ve İslam dışıdır. Bunların münakaşasına girmek bile yersiz ve gereksizdir. Bu kadar akıl ve mantık dışı, hak ve hakikat dışı, Kur'an ve Sünnet dışı düzme rivayet ve gerekçelerle asırlar içinde milyarlarca müslümanı kafir saymak en hafif tabiri ile budalalık ve aptallıktır. Dolayısiyle tenkide bile değmez...

Bütün müslümanların birlik ve bütünlük içinde bulunmaları bugün her zamankinden çok daha gerekli ve zaruridir. Bu durumda müslümanların birbirlerine kardeş gözüyle bakmaları, din kardeşi davranışı ile hareket etmeleri gerekir. Birlik ve kardeşliği zedeleyici davranışlardan kaçınmaları zorunludur. İslamın ve aklın gereği budur. Çünkü müslüman milletlerin dünyada yeteri kadar zaten düşmanı vardır. Bir de birbirlerine kafir ve düşman gözüyle bakmaları sadece gerçek düşmanlara hizmet etmek anlamına gelir.

Biz Humeyni ve mollaların doğru yola geleceklerinden fazla bir ümide sahip değiliz. Ama İranlı aydın müslümanlar, özellikle de İranlı Türklerden çok hayırlı gelişmeler bekliyoruz. Nitekim bu gelişmeler gözle görülürcesine ortadadır. İranlı aydın müslümanlar mezhep taassubundan, hurafe inançlardan uzak biçimde, İslamın özüne bağlı, müslümanlar arasında birlik ve kardeşlik esasına inanmış müstakim bir yolda ilerlemektedirler...

HİCRET

Humeyni'ye göre: Toplum nedir?

Sosyal hayat ile dini ilkeler arasındaki uyumun çok iyi ayarlanması gerekir. Sosyal hayatı çok yanlış anlayan bedbahtlar var. Sosyal hayatı sinemaya, tiyatroya gitmek, müzik dinleyip tepinmek sanıyorlar. Oysa, sinemalar, tiyatrolar, dans salonları, şarkıcılar ve hanendelerin çığrıştıkları yerler birer ahlaksızlık yuvasından başka bir şey değil. Sokaklarda, erkeklerin aç bakışları önünde kolları, göğüsleri, kalçaları açık saçık dolaşmak uygarlık mı? Avrupalının koca kenarlı şapkasını giymek ve onları taklit edip şarap içmek mi uygarlık? Şuna inanıyoruz ki, ellerinize radyolar, teypler, televizyonlar vererek, kafanıza koca kenarlı şapkalar giydirerek sizlerin bilincini, iyiyi kötüden ayırma yeteneğinizi yok ettiler. Dikkatlerinizi sokaklarda açık saçık dolaşıp, plajlarda, yüzme havuzlarında çıplak gezinen, uzanan kadınlar üzerine çekerek sizleri uyuttular. Bu utanç verici toplum ve sosyal hayat artık son bulsun ve yepyeni bir yaşamın tan yerleri ağarsın.

Humeyni'ye göre: ADALET

Layık bir mahkemenin önüne bir dava geldiği zaman bu davanın sonuçlanması uzun yılları alıyor. Böylece gereksiz zaman gereksiz para harcanıyor, hakkın yerine getirilmesi de gecikiyor. Oysa İslam'ın adaleti daha çabuk işler. Bir davanın sonuçlanması için İslam Mahkemesi'nde en çok iki, üç gün geçer. Bazı dili uzunlar İslam'ın ceza kurallarının, şeriat hukukunun acımasız olduğunu ileri sürüyorlar. Gerekçe olarak da Araplar katı bir halktır, esneklikten yoksundur, bu nedenle kuralları da katıdır diyorlar. Eğer İslam hukuku, şeriat hukuku sadece bir yıl uygulansa bütün adaletsizliklerin, kötülüklerin kökü kazınır. Suçları kısas hukuku ile cezalandırmalıyız: Dişe diş, göze göz. Hırsızlık edenin eli kesilmeli, katilleri hapishaneye atıp uzun zaman besleyeceğimize öldürmeli, zina eden kadın ya da erkeği kırbaçlamalıyız.

İslam hukuku sadelik ve kolaylık üzerine kurulmuştur. Gerek ceza hukuku gerek medeni hukuk ile ilgili bütün anlaşmazlıkları en adil, en kolay ve en çabuk biçimde çözüme ulaştırır. Bir şehrin bütün adli sorunları için tek bir kadı, iki ya da üç kişilik ceza timi, bir hokka, bir divit yeter. Kadı, artık hangi konuda olursa olsun davayı sonuçlandırır, suçluyu cezalandırır, haklıya hakkını verir ve her şey anında hallolur. Batı toplumlarının halini görüyorsunuz. En basit bir dava için boşu boşuna hem zaman hem para harcıyorlar. Böyle bir yargı biçimi İslam'a aykırıdır.

Diğer yandan, gereksiz derecede büyüyen yönetim
örgütü ve İslâm'a yabancı olan bürokratik yönetim,
«harâm» olan önceki harcamalardan daha küçük çap-
ta olmayan harcamaları memleket bütçesine yükle-
mektedir. Bu yönetim biçimi İslâm'dan uzaktır. Bu
gereksiz merâsimler ve işlemler ki halk için masraf,
zahmet ve işinden gücünden kalma dışında bir şey
sağlamamaktadır, İslâm'dan değildir. Meselâ İslâm,
hakların elde edilmesi, davaların çözüme bağlanması,
cezaların infaz edilmesi için gayet sade, ameli (pra-
tik) ve sür'atli bir usûl kabul etmiştir. İslâmi Yargı-
lama Usûlü'nün uygulandığı, sıralarda bir şehirde
kaazi-i şer' (kadı) iki üç icra memuru, bir kalem ve bir
hokka ile ihtilâfları çözüyor ve halkı işinin gücünün
başına yolluyordu. (7) Bugün ise, Adliye'nin idari teş-
kilâtı ile tâbi olduğu usûl ve merasiminin ne ölçüye
vardığını Allah bilir; üstelik hiçbir işin de çabuk bit-
mesine sebep omaz. Ükemizi muhtaç duruma getiren-
ler de bu gibi şeylerdir ve zahmet ile, işinden gücün-
den olma dışında bir sonuçları da yoktur. (8)

!

Bu yazılar Humeynici Hicret dergisinden ve Humeyni'nin İslam Fıkhında Devlet kitabından alınmıştır.

Üçer dakikalık sözde mahkemelerle binlerce insanı kurşuna dizen Humeyni'nin İslam adaletinden ne anladığını göstermektedir Humeyni cinayet ve zulmün adına İslam adaleti diyor!..

Humeynici Hicret dergisi

Resûl-i Ekrem (S.A.) ve İmam için hükûmet teşkili, İcrâ ve idare konusunda var olan velâyet, fakih için de mevcuttur. Lâkin fakihler zamanlarının bütün fakihlerine velâyetleri olan «veliyy-i mutlak» değildirler ve dolayısı ile başka bir fakihi azl veya nasb edemezler. Yine bu anlamda, birinin diğerinin astı veya üstü olmasını gerektiren mertebe ve derece yoktur.

Bu husus sâbit olduktan sonra, fukahânın (fıkıh bilgisine sahip olanların) topluca veya tek başına haddlerin icrâsı, ülke sınırlarının ve Nizam'ın korunması için Şer'i hükûmet teşkil etmeleri gerekir. (2)

SAKATLIĞINI PAHALIYA ANLADI

Yukarıdaki yazı Humeyni'nin İslam fıkhında devlet adlı kitabının 64. sayfasından alınmıştır. Humeyni fakihlerin yani mollaların devleti yönetmeleri tabii hakları olduğunu, bir mollanın diğerini azl ve nasb edemeyeceğini, her mollanın bulunduğu yerde tek başına her türlü icraatı yapmaya yetkisinin olduğunu söylüyor.

İnkilabın ilk yılında böyle de tatbik edildi. Bir molla tek başına bulunduğu köyde birçok kişiyi kurşuna dizdirdi. Binlerce müstakil yönetici diktatör molla türedi bir anda!... Tam bir anarşi doğmuştu..

Görüşünün sakatlığını nice sonra anlayan Humeyni bir kısım mollalara siyaset ve icraatı yasakladı. Böylece bir molla diğerini azletmiş oldu. Tabi Humeyninin de hükmü iflas etmiş bulundu!

Humeyni, din adamlarını uyardı

- İran'ın dinî lideri, siyaset ile din işlerinin birbirine karıştırılmaması gerektiğini söyleyerek, din adamlarının yerlerinin cami olduğunu bildirdi

İran'da mollalara siyaset yok

- **Humeyni, son zamanlarda dinin siyasete âlet edildiği konusunda şikâyetler geldiğini belirterek, din adamlarından böyle şikâyetlere yol açmamalarını söyledi**

عصمة الامام وصفاته

BÖLÜM: XII

CAFERİ İMAMLARIN İNSANÜSTÜ İLAHÎ SIFATLARI

Humeyni Anayasasının 12. maddesiyle devletin resmi dini haline getirilen Caferi 12 İmam mezhebine göre, bir tarafdan İmamet -Hilafet- konusu dinin temel esaslarından sayılmış, bir tarafdan da, İmamlarda insan üstü ilahî sıfatlar bulunduğu kabul edilmiştir. Buna göre, imametin Hz.Ali ve evladlarına ait özel bir hak olduğu, bunun bizzat Allah ve Rasulü tarafından açık ve kesin olarak emredildiği, dolayısiyle bunu kabul etmeyenlerin müslüman olmadıkları iddia edilmiştir. Yani biz Ehli Sünnet mensuplarının müslüman olmadıkları söylenmişdir. Bir tarafdan da İmamların insan üstü ilahî sıfatlara sahip oldukları iddia edilmiştir. Bu cümleden olarak İmamların masum olduğuna, yani günah işlemez ve yanılmaz olduklarına hükmedilmiştir.

Ehli Sünnet meshepleri ise, İmamet -hilafet- konusunu dinin esasından saymamış, kimin halife olacağının müslümanların seçimine bırakılmış olduğunu kabul etmişlerdir. Ayrıca Ehli Sünnet mezhepleri peygamberlerden başka ne bir imamda, ne de bir başka kimsede masumluk sıfatının bulunduğunu kabul etmemiştir. Ehli Sünnet mezhepleri ile Şia mezhepleri arasında en önemli ayrılık ve ihtilaf konusu da genel olarak **imametin dinin esasından olup olmadığı ve İmamların masum -günah işlemez ve yanılmaz- olup olmadıkları meselelerinde özetlenmektedir.** Diğer bütün meseleler sözkonusu bu iki noktadan doğmaktadır.

Caferi imamlarının insan üstü ilahi sıfatlarına dair aşağıda sunacağımız belgeler, Caferilerin temel kitabı olan EL KAFİ'den aktarılmıştır. Arabca bilen kardeşlerimizin konuyu daha iyi inceleyebilmeleri için tercüme ile birlikte tam sayfalar halinde arabca metinleri de sunmuş bulunuyoruz. İbretle ve hayretle inceleyelim:

ALLAH İMAMLARI ÖZEL OLARAK YARATIRMIŞ

٢ ـ مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ، عَنْ مُوسَى بْنِ سَعْدَانَ، عَنْ عَبْدِ اللهِ بْنِ الْقَاسِمِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ رَاشِدٍ قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِاللهِ عليه السلام يَقُولُ: إِنَّ اللهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى إِذَا أَحَبَّ أَنْ يَخْلُقَ الْإِمَامَ أَمَرَ مَلَكاً فَأَخَذَ شَرْبَةً مِنْ مَاءٍ تَحْتَ الْعَرْشِ، فَيَسْقِيهَا أَبَاهُ، فَمِنْ ذٰلِكَ يَخْلُقُ الْإِمَامَ، فَيَمْكُثُ أَرْبَعِينَ يَوْماً وَلَيْلَةً فِي بَطْنِ أُمِّهِ لَا يَسْمَعُ الصَّوْتَ، ثُمَّ يَسْمَعُ بَعْدَ ذٰلِكَ الْكَلَامَ، فَإِذَا وُلِدَ بَعَثَ ذٰلِكَ الْمَلَكَ فَيَكْتُبُ بَيْنَ عَيْنَيْهِ: «وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ صِدْقاً وَعَدْلاً لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ» فَإِذَا مَضَى الْإِمَامُ الَّذِي كَانَ قَبْلَهُ رُفِعَ لِهٰذَا مَنَارٌ مِنْ نُورٍ يَنْظُرُ بِهِ إِلَى أَعْمَالِ الْخَلَائِقِ، فَبِهٰذَا يَحْتَجُّ اللهُ عَلَى خَلْقِهِ.

İmam Ebu Abdillah -Cafer Sadık- aleyhisselam buyurdu:

"Allah İmamı yaratmak istediği zaman, bir melek emreder. Melek Arşın altından bir şerbet alır, onu babasına içirir. İşte İmam bundan yaratılır. Ses işitmez olarak anasının karnında kırk gün ve gece durur. Bundan -40 günden- sonra sözü işitir. İmam doğduğu zaman Allah o meleği gönderir ve İmamın iki gözü arasına şöyle bir kelime yazar: "Doğruluk ve adalet olarak Rabbının sözü tamamlandı. Allah'ın sözleri için hiçbir değiştirici yoktur. Allah her şeyi bilir işitir ve bilir."

Kendinden önceki İmam mazi olunca -ölünce- bu İmam için nurdan bir kandil yükseltilir. Mahlukatın -insanların- işlerine O ışıkla bakar ve bu İmam ile de Allah kulları üzerine hüccet getirir."

El Kâfi C.2, S.291

İMAMLAR ALLAHIN LİSANI VE KAPISIDIR

٧ ـ عِدَّةٌ مِنْ أَصْحَابِنَا، عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ، عَنِ ابْنِ أَبِي نَصْرٍ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ حُمْرَانَ، عَنْ أَسْوَدَ بْنِ سَعِيدٍ قَالَ: كُنْتُ عِنْدَ أَبِي جَعْفَرٍ عليه السلام فَأَنْشَأَ يَقُولُ ابْتِدَاءً مِنْهُ مِنْ غَيْرِ أَنْ أَسْأَلَهُ: نَحْنُ حُجَّةُ اللهِ وَنَحْنُ بَابُ اللهِ وَنَحْنُ لِسَانُ اللهِ وَنَحْنُ وَجْهُ اللهِ وَنَحْنُ عَيْنُ اللهِ فِي خَلْقِهِ وَنَحْنُ وُلَاةُ أَمْرِ اللهِ فِي عِبَادِهِ.

Ebu Cafer aleyhisselam buyurdu:

"Biz Allah'ın hüccetiyiz -deliliyiz- Biz Allahın kapısıyız, biz Allah'ın lisanıyız, biz Allah'ın yüzüyüz, biz Allah'ın halk içinde gözüyüz ve biz Allah'ın emrinin kulları içinde velisiyiz -amiriyiz, sahibiyiz-"

El Kâfi C.1, S. 260

İMAMLAR GÜNAH İŞLEMEZLER, YANILMAZLAR MASUMDURLAR

İranlı Caferilerin imamlarına yakıştırmış oldukları insanüstü, ilahî sıfatların başında MASUMLUK niteliği gelmektedir. Masumluk, bir diğer ifadeyle İSMET günah işlemekten, Allah tarafından korunmuş olmak demektir. Ehli Sünnet mensuplarına göre bu sıfat yalnız peygamberler için sözkonusudur. Peygamberler bilerek günah işlemezler. Hata yapabilirler, ancak vahyi ile hataları düzeltilir. Buna zelle -ayak kayması- da denilir. Hz.Adem'in zellesi gibi. Ancak tekrar edelimki, Peygamberlerin zellesi -yanılgısı- geçicidir, ümmetine intikal etmez, ilah vahyi ile düzeltilir, doğrultulurlar. Zelle onlar için sadece beşeriyetin, insan olmanın bir nişanesidir.

İranlı Caferiler sözkonusu masumluk sıfatını peygamberden başka kendi imamları için de var saymışlardır. Ayrıca onlara göre masumluk sıfatı çok daha genişdir. Onlarca, imamlar yanılmaz, günah işlemez, hata yapmaz, gaflet ve dalgınlık gibi durumlara bile düşmezler. Böylece İmamların sürekli olarak Allah ile temas halinde olduklarından başka İmamlar, birçeşit beşeriyetten çıkarılmış ilahlaştırılmış bir varlık haline sokulmuştur.

Ehli Sünnetin -Sünnilerin- asla kabul etmedikleri İmamların masumluğu konusunda bazı belgeler sunalım:

وقال الخميني في كتابه الحكومة الاسلامية :

(نحن نعتقد أن المنصب الذي منحه الأئمة (ع) للفقهاء لا يزال محفوظاً ، لأن الأئمة الذين لا نتصور فيهم السهو أو الغفلة ، ونعتقد فيهم الاحاطة بكل ما فيه مصلحة للمسلمين) • الحكومة الاسلامية ص ٩١ •

"Biz inanırız ki, İmamların sahip oldukları bütün yetki ve makamlar fâkihler için de aynen geçerlidir. O imamlar ki, biz onların sehiv edeceklerini ve gaflet göstereceklerini tasavvur bile etmeyiz..."

HUMEYNİ El Hükûmet-Ül İslamiye: S.52

Sehiv unutup yanılmak, gaflet dalgınlığı düşmektir. Buna göre Humeyni İmamların unutup yanılgıya düşmeyeceklerini, her hangi bir dalgınlıkla hata yapmayacaklarını söylemek istemektedir.

Bu türlü bir inanç Peygamberlerin masum oluşlarından da öte bir nitelik göstermektedir. Sehiv yapmaz, yanılgıya düşmez, unutmaz, gaflet göstermez gibi sıfatlar genel olarak Allah'ın sıfatlarıdır.

HUMEYNİ "İMAMLAR PEYGAMBER VE MELEKLERDEN DE ÜSTÜNDÜR" DİYOR

İranlı mollalar günah işlemez, yanılmaz, hata yapmaz, dalgınlığa düşmez olarak gördükleri imamlarını meleklerden ve peygamberlerden de üstün görmektedirler:

İmam Humeyni aynen şöyle diyor:

ومن ضروريات مذهبنا أن لأئمتنا مقاما لا يبلغه ملك مقرب ولا نبي مرسل

"Mezhebimizin zaruri inançlarındandır ki, İmamlarımız için öyle bir makam vardır ki, oraya melek-i Mukarreb ve Nebiyi-i mürsel dahi erişemez."

Humeyni El Hukemit-ül İslamiye: S.52

Melek-i Mukarreb, Allah'a yakın olan melek demektir. Kasdedilen mana Cebrail, Mikâil gibi büyük meleklerdir. Nebiyyi Mürsel, Allah tarafından gönderilen peygamber demektir.

Humeyni açık olarak şöyle demektedir: İmamlarımızın öyle yüksek mevki ve makamları vardır ki, o makamlara Cebrail gibi melekler ve gönderilen peygamberler bile erişemez. Yani İmamlar meleklerden ve peygamberlerden bile üstündür.

Humeyni'nin aynı kitabının Hüseyin Hatemi tarafından yapılan tercümesinde de, aynen İmamların meleklerden ve peygamberlerden üstün olduğu ifade edilmiştir. Ancak yapılan tenkitler üzerine Almanya'da yapılan kitabın ikinci baskısında bu bölüm kitapdan çıkarılmıştır.

Humeyni'nin imamları Peygamberden ve meleklerden daha üstün gören sözlerinin arabca metnini ve H.Hatemi tarafından yapılan tercümesini (Velayet-ül Fakih - İslami Hukumet kitabından) aşağıya alıyoruz.

(فان للامام مقاما محمودا ، ودرجة سامية ،وخلافة
تكوينية تخضع لولايتها وسيطرتها جميع ذرات هـذا
الكون ، وان من ضروريات مذهبنـا أن لائمتنا مقـاما
لا يبلغه ملك مقرب ولا نبي مرسل ، وبموجب ما لدينا
من الروايـات والأحاديث فـان الرسول الأعظم (ص)
والأئمة (ع) كانوا قبل هذا العـالم أنوارا فجعلهم الله
بعرشه محدقين ، وجعل لهم من المنزلة والزلفى ما لا
يعلمه الا الله • وقد قال جبرئيل ـ كما ورد في روايات
المعراج ـ : لو دنوت انملة لاحترقت •وقد ورد عنهم(ع)
ان لنا مع الله حالات لا يسعها ملك مقرب ولا نبـي
مرسـل ، ومثل هذه المنزلة موجودة لفاطمة الزهراء عليها
السلام) الخميني ، الحكومة الاسلامية ص ٥٢ .

§ 6. Tekvînî velâyet

İmam olan zat (A.S.) (1) için velâyet ve hükûmet yetkisini isbat etmek (İmam'da egemenliği kullanma gücü olduğunu belirtmek), İmam'ın manevî makamı bulunmadığını, sadece egemenliği kullanma yetkisi bulunduğunu ileri sürmek demek değildir. İmam'da egemenlik yetkisi ile birlikte bulunan görevden ayrı olarak manevî makamlar da vardır. Bu manevî makamlar, «İlâhî küllî hilâfet» makamını ifade eder ve İmamların (A.S.) beyanlarında bazen bu makamın zikredildiği görülür. Bu tekvinî (evrensel) bir hilâfet olup bu hilâfet gereğince bütün zerreler veliyyi emr'e boyun eğerler. Mezhebimiz gereğince, bu manevî makamlara «melek-i mukarreb» ve «nebiyy-i mürsel» de erişemez. Rivayetlere göre, Resûl-i Ekrem (S.A.) ve İmamlar (A.S.) bu âlemden önce, Arş'ın gölgesinde

İMAMLARIN TALİMİ KUR'AN'IN TALİMİ GİBİDİR

İmamları yanılmaz, suç işlemez, dalgınlığa düşmez, meleklerden ve peygamberlerden daha üstün olarak kabul eden Humeyni daha da ileri giderek İmamların talimi Kur'an'ın talimi gibi olduğunu iddia ediyor.

Humeyni aynen şöyle diyor:

ان تعاليم الأئمة كتعاليم القرآن يجب تنفيذها واتباعها

الحكومة الاسلامية ص ١٣

"Şüphesiz imamların talimleri Kur'an'ın talimleri gibidir. Yerine getirilmesi ve o talimlere uyulması farzdır."

Humeyni El Hükûmet-ül İslamiye S.13

Yani İmamların sözleri ayet hükmündedir. İmamların sözleri ayet hükmünde kabul edildiği içindir ki, bizzat imamlara da Ayetullah -Allahın ayeti- denilmektedir.

İmamları yanılmaz, günah işlemez, unutup hata yapmaz, dalgıngıya düşmez, meleklerden ve peygamberlerden üstün, sözleri aynen Kur'an gibidir....

Bu ifadeler kapalı olarak imamları ilahlaştırmaktadır. Çünkü bu sıfatlar hep Allahın sıfatlarıdır. Ayet-ül Kürsi'de zikredilen ilahî sıfatlardır...

BEN ALLAHIN ELİ VE GÖZÜYÜM...

(٢٦١) كتاب التوحيد (ج١)

٨ـ محمد بن يحيى، عن محمد بن الحسين، عن أحمد بن محمد بن أبي نصر، عن حسان الجمال قال: حدثني هاشم بن أبي عمارة الجنبي قال: سمعت أمير المؤمنين عليه السلام يقول: أنا عين الله وأنا يد الله وأنا جنب الله وأنا باب الله.

٩ـ محمد بن يحيى، عن محمد بن الحسين، عن محمد بن إسماعيل بن بزيع، عن عمه حمزة بن بزيع، عن علي بن سويد، عن أبي الحسن موسى بن جعفر عليهما السلام في قول الله عز وجل: «يا حسرتى على ما فرطت في جنب الله» قال: جنب الله: أمير المؤمنين عليه السلام وكذلك ما كان بعده من الأوصياء بالمكان الرفيع إلى أن ينتهي الأمر إلى آخرهم.

١٠ـ الحسين بن محمد، عن معلى بن محمد، عن محمد بن جمهور، عن علي بن الصلت، عن الحكم وإسماعيل ابني حبيب، عن بريد العجلي قال: سمعت أبا جعفر عليه السلام يقول: بنا عبد الله وبنا عرف الله وبنا وحد الله تبارك وتعالى ومحمد حجاب الله تبارك وتعالى.

Emirülmüminin Ali aleyhisselam buyurdu:

"Ben Allahın gözüyüm, ben Allah'ın eliyim, ben Allah'ın cenbiyim -sağ ve sol yanıyım- ve ben Allah'ın kapısıyım."

Ebu Cafer aleyhisselam buyurdu:

"Allah bizimle -bizim vasıtamızla- ibadet edildi. Allah bizimle tanındı, Allah bizimle tevhid edildi ve Muhammed Allahın perdesidir."

El Kâfî C.1, S.261

ALLAH PEYGAMBERİNE ÖĞRETTİĞİ BÜTÜN BİLGİLERİ HZ.ALİ'YE ÖĞRETMESİNİ EMRETTİ...

(ج٢) كتاب الحجة (١٤)

(باب)

ان الله عز وجل لم يعلم نبيه علماً إلا أمره أن يعلمه أمير المؤمنين عليه السلام وأنه كان شريكه في العلم

١ ـ علي بن إبراهيم، عن أبيه، عن ابن أبي عمير، عن ابن أذينة، عن عبد الله بن سليمان، عن حمران بن أعين، عن أبي عبد الله عليه السلام قال: إن جبرئيل عليه السلام أتى رسول الله صلى الله عليه وآله برمانتين فأكل رسول الله صلى الله عليه وآله إحداهما وكسر الأخرى بنصفين فأكل نصفاً وأطعم علياً عليه السلام نصفاً ثم قال له رسول الله صلى الله عليه وآله: يا أخي هل تدري ما هاتان الرمانتان؟ قال: لا، قال: أما الأولى فالنبوة، ليس لك فيها نصيب وأما الأخرى فالعلم أنت شريكي فيه، فقلت: أصلحك الله كيف كان، يكون شريكه فيه؟ قال: لم يعلم الله محمداً صلى الله عليه وآله علماً إلا وأمره أن يعلمه علياً عليه السلام.

İmam Ebu Abdillah -Cafer Sadık- aleyhisselam buyurdu:

"Cebrail peygamber aleyhisselama iki tane NAR getirdi. Hz.Peygamber (S) onlardan birini kendi yedi. Diğerini iki parçaya böldü. Bir parçasını kendi yedi, diğer parçasını da Ali aleyhisselama yedirdi. Sonra Hz.Peygamber buyurdu:

"Bu iki nar nedir bilir misin kardeşim?"

Hz.Ali aleyhisselam cevaben: "Hayır" dedi.

Hz.Peygamber (S) buyurdu: "Birinci Nar peygamberliktir. Ondan sana nasip yoktur. Diğer Nar ise ilimdir. İşte onda bana ortaksın."

Râvî: "Allah seni ıslah eylesin, nasıl olur da ilimde ona ortak olur?" dedim.

Cafer Sadık aleyhisselam: "Allah Muhammed (S)'e neyi bildirdi ise, onu Ali'ye bildirmesini emreyledi."

El Kâfî C.2, S.14

Aynı manayı ifade eden iki rivayet daha nakledilmiştir.

(١٥) كتاب الحجة (ج٢)

٣ ـ محمد بن يحيى ، عن محمد بن الحسن ، عن محمد بن عبد الحميد ، عن منصور بن يونس ، عن ابن اذينة ، عن محمد بن مسلم قال : سمعت أبا جعفر عليه السلام يقول : نزل جبرئيل على محمد صلى الله عليه وآله برمانتين من الجنة ، فلقيه علي عليه السلام فقال : ما هاتان الرمانتان اللتان في يدك ؟ فقال: أما هذه فالنبوة ، ليس لك فيها نصيب، وأما هذه فالعلم ، ثم فلقها رسول الله صلى الله عليه وآله بنصفين فأعطاه نصفها وأخذ رسول الله صلى الله عليه وآله نصفها ثم قال : أنت شريكي فيه وأنا شريكك فيه ، قال: فلم يعلم والله رسول الله صلى الله عليه وآله حرفا مما علمه الله عز وجل إلا وقد علمه عليا عليه السلام ثم انتهى العلم إلينا ، ثم وضع يده على صدره.

İMAMLAR OLMUŞUN VE OLACAĞIN İLMİNİ BİLİRLER. ONLARA HİÇBİR ŞEY GİZLİ KALMAZ.

(ج٢) كتاب الحجة (١٠)

(باب)

أن الأئمة يعلمون علم ما كان وما يكون وأنه لا يخفى عليهم الشيء صلوات الله عليهم

١ ـ أحمد بن محمد ومحمد بن يحيى ، عن محمد بن الحسين ، عن إبراهيم بن إسحاق الأحمر ، عن عبد الله بن حماد ، عن سيف التمار قال : كنا مع أبي عبد الله عليه السلام جماعة من الشيعة في الحجر فقال : علينا عين ، فالتفتنا يمنة ويسرة فلم نر أحدا فقلنا : ليس علينا عين فقال : ورب الكعبة ورب البنية ـ ثلاث مرات ـ لو كنت بين موسى والخضر لأخبرتهما أني أعلم منهما ولأنبأتهما بما ليس في أيديهما ، لأن موسى والخضر عليهما السلام أعطيا علم ما كان ولم يعطيا علم ما يكون وما هو كائن حتى تقوم الساعة وقد ورثناه من رسول الله صلى الله عليه وآله وراثة.

٢ ـ عدة من أصحابنا ، عن أحمد بن محمد ، عن محمد بن سنان ، عن يونس بن يعقوب ، عن الحارث بن المغيرة ؛ وعدة من أصحابنا منهم عبد الأعلى وأبو عبيدة وعبد الله بن بشر الخثعمي سمعوا أبا عبد الله عليه السلام يقول : إني لأعلم ما في السماوات وما في الأرض وأعلم ما في الجنة وأعلم ما في النار وأعلم ما كان وما يكون ، قال : ثم مكث هنيئة فرأى أن ذلك كبر على من سمعه منه فقال: علمت ذلك من كتاب الله عز وجل ، إن الله عز وجل يقول: فيه تبيان كل شيء.

Seyfettemar diyorki: "Cafer Sâdık aleyhisselamın yanında Şiâdan bir cemaat ile hücrede oturuyorduk. Cafer Sadık aleyhisselam şöyle buyurdu:

"Üzerimizde bir göz var!"

Sağa sola baktık, kimseyi göremedik ve : "Üzerimizde bir gözleyen yok" dedik. Cafer Sadık Aleyhisselam buyurdu;

"Kabe'nin Rabbına, beyyine Rabbına yemin ederim- üç defa yemin etti- eğer ben Musa Peygamber ile Hızır'ın yanında olsaydım, onlara kendilerinden daha bilgili olduğumu haber verirdim. Ve Onlara ellerinde olmayan şeyi haber verirdim. Çünkü Musa ve Hızır aleyhisselam'a olmuş şeylerin bilgisi verildi. Olacak şeylerin bilgisi verilmedi. Şu anda olmakta olan ve kıyamete kadar olacak olan şeylerin bilgisi de verilmedi. Ama O bilgi bize Rasulullah'dan miras olarak kaldı."

Ebu Abdillah -Cafer Sadık- aleyhisselam buyurdu:

"Şüphesiz ben göklerdekileri ve dünyadakileri elbette bilirim ve ben Cennettekileri bilirim, Cehennemdekileri bilirim. Ve ben olan şeyleri ve olacak şeyleri bilirim."

Rivayet eden diyor, sonra ansızın durdu, bu sözlerin dinleyenhlere ağır geldiğini görmüş olacak ki, buyurdu:

"Bunları Allahın kitabından öğrendim, Allah kitabında herşeyi açıklamıştır"

El Kâfî C.2, S.10

Yani İmamlar olmuş olan şeyleri ve Kıyamete kadar olacak şeyleri bilirler demek istemektedir. "Gayıbı Allah'dan başka kimse bilmez" ayet-i kerimesinden haberi olmadığı anlaşılmaktadır.

(باب)

جهات علوم الأئمة عليهم السلام

١ - محمد بن يحيى، عن أحمد بن محمد، عن محمد بن إسماعيل، عن عمه حمزة بن بزيع، عن علي السائي، عن أبي الحسن الأول موسى عليه السلام قال: قال: مبلغ علمنا على ثلاثة وجوه: ماض وغابر وحادث، فأما الماضي فمفسر، وأما الغابر فمزبور، وأما الحادث فقذف في القلوب ونقر في الأسماع وهو أفضل علمنا ولا نبي بعد نبينا.

12 İmam'dan Musa aleyhisselam buyurdu:

"Bizim ilmimizin ulaştığı yer üç çeşittir. Geçmiş zaman, gelecek zaman ve şimdiki zamandır. Geçmiş tefsir edilmiştir. Gelecek yazılmıştır. Şimdiki zaman kalplerde mevcuttur, kulaklarda duyulmaktadır. O bizim en faziletlimizdir. Peygamberimizden başka peygamber yoktur."

El Kâfi C.2, S.10

٤ - علي بن إبراهيم، عن محمد بن عيسى، عن يونس بن عبد الرحمن، عن بعض أصحابه، عن أبي عبد الله عليه السلام قال: ليس يخرج شيء من عند الله عز وجل حتى يبدأ برسول الله صلى الله عليه وآله ثم بأمير المؤمنين عليه السلام ثم بواحد بعد واحد لكيلا يكون آخرنا أعلم من أولنا.

Cafer Sadık aleyhisselam buyurdu:

"Allah katından sadır olan bir bilgi, Rasulullah'a zahir olur, sonra Emirül-müminin Hz.Ali'ye sonra da birbiri peşinden imamlara bildirilir. Taki son gelenimiz, ilk gelenimizden daha bilgili olmaya."

El Kâfi C.1, S.492

أن الأئمة عليهم السلام يعلمون جميع العلوم التي خرجت إلى الملائكة والأنبياء والرسل عليهم السلام

١ - علي بن محمد ومحمد بن الحسن، عن سهل بن زياد، عن محمد بن الحسن بن شمون، عن عبد الله بن عبد الرحمن، عن عبد الله بن القاسم، عن سماعة، عن أبي عبد الله عليه السلام قال: إن لله تبارك وتعالى علمين: علماً أظهر عليه ملائكته وأنبياءه ورسله، فما أظهر عليه ملائكته ورسله وأنبياءه فقد علمناه، وعلماً استأثر به فإذا بدا لله في شيء منه أعلمنا ذلك وعرض على الأئمة الذين كانوا من قبلنا.

İmam Cafer Sadık -Ebu Abdillah- aleyhisselam buyurdu:

"Allah'ın iki türlü bilgisi vardır. Bunlardan biri, meleklerine ve peygamberlerine ve Rasullerine açıkladığı bilgi. Şüphesiz bu bilgiyi biz de biliriz. Diğer bir tercih ettiği bilgi, Allah için yeni bir şey -bilgi- zahir olunca O bize de bildirilir. Ve bizden önceki imamlara da arz edilir."

El Kâfi C.1, S.492

Aynı manayı ifade eden iki rivaet daha nakledilmiştir.

Demek Allah herşeyi önceden bilmez. Bazı şeyler kendisine sonradan peyderpey zahir olur. Şia bu inanca BEDA adını vermektedir.

Yukarıda sözlerden çıkan özet mana, Allah ile imamların bilgisinin eşit olduğu iddiasıdır. Bir diğer ifadeyle imamlar da Allah kadar bilgi sahibidir. Ve bu sözler de ayet hükmündedir. Tabi onlara göre..

Caferilerin bu ifadelerinde de yine imamları ilahlaştırma sözkonusudur. Ehli Sünnet böylesi inançları büyük sapıklık sayar, asla kabul etmez.

İMAMLAR NE ZAMAN ÖLECEKLERİNİ BİLİRLER VE ANCAK KENDİ İSTEKLERİ İLE ÖLÜRLER

(باب)

أن الأئمة عليهم السلام يعلمون متى يموتون وأنهم لا يموتون إلا باختيار منهم

١ - محمد بن يحيى، عن سلمة بن الخطاب، عن سليمان بن سماعة وعبد الله بن محمد، عن عبد الله بن القاسم البطل، عن أبي بصير قال: قال أبو عبد الله عليه السلام: أي إمام لا يعلم ما يصيبه وإلى ما يصير، فليس ذلك بحجة لله على خلقه.

El Kâfi'nin 2. Cildinin birinci bölümünün başlığı budur: "**İmamlar ne zaman öleceklerini bilirler ve ancak kendi istekleri ile ölürler.**" şeklindedir. Biz bu bölümün sadece birinci rivayetinin tercümesini yapıyoruz:

Ebu Abdillah -Cafer Sadık- aleyhisselam buyurdu:

"Herhangi bir imam kendisine ne bela geleceğini ve nelerle karşılaşacağını bilmez ise, O imam Allah'ın kulları üzerine hüccet olmaz."

El Kâfi C.2, S.3

İmamlar Allahın hücceti olduklarına göre, başlarına gelecek her türlü belayı bilirler, geleceğe ait olayları bilirler, yani gaybı bilirler...

İmamlar ancak kendi istekleri ile, ihtiyarları yani iradeleri ile ölürler deniliyor. Demek imamlar istemedikleri takdirde Allah onları öldüremez veya öldürmez... Böyle bir inanç Allah'a acz isnat etmek olur...

Neresinden tutup da tenkit edeceksiniz, baştan sona saçma sapan iddialar.

İMAMLAR HER ŞEYİ BİLİRLER

((باب))

أنَّ الأئِمَّةَ عَلَيْهِمُ السَّلامُ إذا شاؤوا أنْ يَعْلَمُوا عُلِّمُوا

١ - عَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدٍ وَغَيْرُهُ، عَنْ سَهْلِ بْنِ زِيادٍ، عَنْ أيُّوبَ بْنِ نُوحٍ، عَنْ صَفْوانَ بْنِ يَحْيَى، عَنِ ابْنِ مُسْكانَ، عَنْ بَدْرِ بْنِ الْوَلِيدِ، عَنْ أبِي الرَّبِيعِ الشّامِيِّ، عَنْ أبِي عَبْدِاللهِ عليه السلام قالَ: إنَّ الْإمامَ إذا شاءَ أنْ يَعْلَمَ عُلِّمَ.

٢ - أبُو عَلِيٍّ الْأشْعَرِيُّ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِالْجَبّارِ، عَنْ صَفْوانَ، عَنِ ابْنِ مُسْكانَ، عَنْ بَدْرِ بْنِ الْوَلِيدِ، عَنْ أبِي الرَّبِيعِ، عَنْ أبِي عَبْدِاللهِ عليه السلام قالَ: إنَّ الْإمامَ إذا شاءَ أنْ يَعْلَمَ أُعْلِمَ.

٣ - مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى، عَنْ عِمْرانَ بْنِ مُوسَى، عَنْ مُوسَى بْنِ جَعْفَرٍ، عَنْ عَمْرِو بْنِ سَعِيدٍ الْمَدائِنِيِّ، عَنْ أبِي عُبَيْدَةَ الْمَدائِنِيِّ، عَنْ أبِي عَبْدِاللهِ عليه السلام قالَ: إذا أرادَ الْإمامُ أنْ يَعْلَمَ شَيْئاً أعْلَمَهُ اللهُ ذلِكَ.

Ebu Abdillah -Cafer Sadık- aleyhisselam buyurdu:
"İmam bir şeyi bilmlek istediği zaman Allah ona bildirir."
Aynı manayı ifade eden üç rivayet.

El Kâfi C.2, S.8

İMAMLAR PEYGAMBER MERTEBESİNDEDİRLER.

٧ - عِدَّةٌ مِنْ أصْحابِنا، عَنْ أحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ، عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ، عَنْ عَبْدِاللهِ بْنِ بَحْرٍ، عَنِ ابْنِ مُسْكانَ، عَنْ عَبْدِالرَّحْمنِ بْنِ أبِي عَبْدِاللهِ، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مُسْلِمٍ قالَ: سَمِعْتُ أبا عَبْدِاللهِ عليه السلام يَقُولُ: الْأئِمَّةُ بِمَنْزِلَةِ رَسُولِ اللهِ صلى الله عليه وآله إلّا أنَّهُمْ لَيْسُوا بِأنْبِياءَ وَلا يَحِلُّ لَهُمْ مِنَ النِّساءِ ما يَحِلُّ لِلنَّبِيِّ صلى الله عليه وآله فَأمّا ما خَلا ذلِكَ فَهُمْ فِيهِ بِمَنْزِلَةِ رَسُولِ اللهِ صلى الله عليه وآله.

Cafer Sadık aleyhisselam buyurdu:

"İmamlar Allahın rasulünün menzilesinde -mertebesinde- yerindedirler. Ancak onlar peygamber değildirler. Hz.Peygamber için helal olan kadar kadın İmamlar için helal olmaz. Bunun dışında İmamlar peygamberin menzilesindirler."

El Kâfi C.2, S.37

Humeyni velayet-ül Fakih adlı kitabında imamların peygamberden ve Allaha yakın meleklerden de üstün derecelere sahip olduğunu söylemektedir.

CEBRAİLDEN BÜYÜK RUH İMAMLARLA BERABERDİR

(باب)

الرُّوحِ الَّتِي يُسَدِّدُ اللهُ بِها الْأئِمَّةَ عَلَيْهِمُ السَّلامُ

١ - عِدَّةٌ مِنْ أصْحابِنا، عَنْ أحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ، عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ، عَنِ النَّضْرِ بْنِ سُوَيْدٍ، عَنْ يَحْيَى الْحَلَبِيِّ، عَنْ أبِي الصَّبّاحِ الْكِنانِيِّ، عَنْ أبِي بَصِيرٍ قالَ: سَألْتُ أبا عَبْدِاللهِ عليه السلام عَنْ قَوْلِ اللهِ تَبارَكَ وَتَعالَى: «وَكَذلِكَ أوْحَيْنا إلَيْكَ رُوحاً مِنْ أمْرِنا ما كُنْتَ تَدْرِي مَا الْكِتابُ وَلَا الْإيمانُ» قالَ: خَلْقٌ مِنْ خَلْقِ اللهِ عَزَّ وَجَلَّ أعْظَمُ مِنْ جَبْرَئِيلَ وَمِيكائِيلَ، كانَ مَعَ رَسُولِ اللهِ صلى الله عليه وآله يُخْبِرُهُ وَيُسَدِّدُهُ وَهُوَ مَعَ الْأئِمَّةِ مِنْ بَعْدِهِ.

Şura Suresinin 52. ayet: **"İşte sana emrimizden böyle bir Ruh vahyeyledik."** hakkında Cafer Sadık aleyhisselam şöyle buyurdu:

"Ayetteki Ruh Allahın yaratıklarından bir yaratıktır. Cebrail ve Mikailden daha büyüktür. Hz.Peygamber ile beraberdir. Ona haber verir ve Onu doğruya yöneltirdi. O ruh Hz.Peygamberden sonra imamlar ile beraberdir."

El Kâfi C.2, S.45

"Allah İmam Hüseyne Kekbelada zafer meleğini gönderdi, fakat Hüseyin Allahın yanına gitmek istemişti." yani imamlar melekle temas halindedirler.
İslam Ansiklopedisi Şiâ Maddesi.

İMAMLAR OLMASAYDI ALLAH BİLİNMEZDİ

(باب أنّ الأئمّة عليهم السّلام خلفاء الله عزّ وجلّ في أرضه) وأبوابه الّتي منها يؤتى

١ - الحسين بن محمّد الأشعري، عن معلّى بن محمّد، عن أحمد بن محمّد، عن أبي مسعود، عن الجعفري قال: سمعت أبا الحسن الرّضا عليه السلام يقول: الأئمّة خلفاء الله عزّ وجلّ في أرضه.

٢ - عنه، عن معلّى، عن محمّد بن جمهور، عن سليمان بن سماعة، عن عبدالله بن القاسم، عن أبي بصير قال: قال أبو عبدالله عليه السلام: الأوصياء هم أبواب الله عزّ وجلّ الّتي يؤتى منها ولولاهم ما عُرف الله عزّ وجلّ وبهم احتجّ الله تبارك وتعالى على خلقه.

٣ - الحسين بن محمّد، عن معلّى بن محمّد، عن الوشّاء، عن عبدالله بن سنان قال: سألت أبا عبدالله عليه السلام عن قول الله جلّ جلاله: «وعد الله الّذين آمنوا منكم وعملوا الصّالحات ليستخلفنّهم في الأرض كما استخلف الّذين من قبلهم» قال: هم الأئمّة.

Ebu Hasan Rıza aleyhisselam buyurdu:

"İmamlar Allahın dünyadak halifeleridir -vekilleridir-"

Ebu Abdillah -Cafer Sadık- Aleyhisselam buyurdu:

"Vasiler -İmamlar ve ileride imam olacaklar- Allahın ondan girilen kapılarıdır. Eğer onlar olmamış olsaydı, Allah tanınmazdı. Ve Allah onlar ile kullarına delil getirir."

El Kâfi C.1, S.369

İMAMLAR HİDAYET EDİCİLERDİR

(باب أنّ الأئمّة عليهم السلام هم الهداة)

١ - عدّة من أصحابنا، عن أحمد بن محمّد، عن الحسين بن سعيد، عن النضر بن سويد وفضالة بن أيّوب، عن موسى بن بكر، عن الفضيل قال: سألت أبا عبدالله عليه السلام عن قول الله عزّ وجلّ «ولكلّ قوم هاد» فقال: كلّ إمام هاد للقرن الّذي هو فيهم

٢ - عليّ بن إبراهيم، عن أبيه، عن محمّد بن أبي عمير، عن ابن أذينة، عن بريد العجلي، عن أبي جعفر عليه السلام في قول الله عزّ وجلّ: «إنّما أنت منذر ولكلّ قوم هاد» فقال: رسول الله صلّى الله عليه وآله المنذر ولكلّ زمان منّا هاد يهديهم إلى ما جاء به نبيّ الله صلّى الله عليه وآله، ثمّ الهداة من بعده عليّ ثمّ الأوصياء واحداً بعد واحد.

Elfudayl Ebu Abdillah -Cafer Sadık- aleyhisselam'a:

"Her kavim için bir hidayet edici -yol gösterici- vardır" (Râd. 7) ayet-i kerimesini sordum. Cafer Sadık aleyhisselam buyurdu:

"Bütün İmamlar içinde bulundukları asrın hidayet edicileridir."
Ebu Cafer aleyhisselam'a:

"Sen ancak sakındırıcısın, her kavim için bir hidayet edici -yol gösterici- vardır." (Râd: 7) ayet-i kerimesi soruldu. Ebu Cafer aleyhisselam buyurdu;

"Rasulullah sakındırıcıdır. Her zaman için bizden -Ali evladlarından- Rasulullahın getirdiklerine hidayet eden bir yol gösteren vardır. Hz.Peygamberden sonra hidayet edici Hz.Ali, ondan sonra birbiri peşinden olmak üzere vâsilerdir -imamlardır-"

El Kâfi C.1, S.365

İMAMLARA İNSANÜSTÜ İLAHÎ SIFATLAR TANIMAK CEHALET VE SAPIKLIKTIR.

İmamlar, özel olarak yaratılmışlardır.
- Yanılmazlar, suç işlemezler.
- Dalgınlık ve unutmaya kapılmazlar.
- Herşeyi bilirler, geleceği de bilirler.
- Ölecekleri yeri ve zamanı bilirler.
- Ancak kendi istekleri ile ölürler.
- Allahın gözü ve lisanıdırlar...

Başta Humeyni olmak üzere, İranlı Caferiler tarafından, İmamlara yakıştırılan bu ve benzeri sıfatlar içinde Allah'a ait olan nitelikler de vardır. Dolayısıyle İranlı Şiiler İmamları bir çeşit ilahlaştırmışlardır. Çünkü gaibi bilmek, herşeyi bilmek, dalgınlık ve unutmaya kapılmamak, yanılmamak gibi sıfatlar genel olarak Allah hakkında varit olmuştur. Bu türlü sıfatlar insanlar için verilemez.

Böylesi inançlar, İslam açısından en hafif tabiri ile cehalet ve sapıklık anlamı taşır.

Bu türlü sıfatlar peygamberler için bile verilemez. Mesela, peygamberimizin gaibi bilmediği ancak Cenab-ı hakkın bildirmesi ile bildiği bizzat Kur'an-ı Kerim tarafından açıklanmıştır.

Biz Ehli Sünnet mensupları müslümanlar için insanların bir çeşit ilahlaştırılması anlamına gelen bu türlü inançlar asla kabul edilemez. Biz müslümanlar böylesi aşırılıktan nefret ederiz. Gerçekle alakası olmayan, delilsiz ve dayanaksız abuk sapık böylesi inançları uzunu boylu tenkide, yanlışığını isbata bile gerek görmeyiz. Çünkü asılsızlığı, temelsizliği ve İslamî esaslara aykırılığı gün gibi açıktır. Her müslümanın bunu kolayca anlaması tabiidir. Dolayısıyle biz böylesi görüşleri geniş olarak tenkide gerek görmeyerek, sadece bu kadarı ile yetiniyoruz, gerisini sayın okuyucularımızın yüksek irfan ve izanlarına terk ediyoruz.

ON BEŞ HURDAD

İMAM HUMEYNİ'NİN HAYATI

Tarih boyunca her inanç ve ideoloji takipçilerinin birer lideri olagelmiştir. Müslümanlar ise Hz. Muhammed (S.A.V.) ve Yüce imamlardan sonra 14 asırlık tarihleri boyunca, tüm kişiliği ile İslâmı yansıtan bir çok dini liderlere sahip olmuşlardır.

Bu itibarla; asrımızın en büyük dini rehberi, İslâm ümmetinin imamı, İslâm devriminin ulu önderi, büyük ahlak üstadı, İslâm muallimlerinin kaynağı, hakikat arayanların öncüsü Ayetullah İmam Humeyni'nin hayatının ruhi, irfani ve ahlaki boyutlarından kısa bölümler sunmaya çalışacağız. Bu yazıların, hakikat arayanların gönlünde ümit nurunu ışıklandıracağını ve ruhlarındaki mevcut susuzluğu gidereceğini ümit ederiz.

O, sadece İslâm Cumhuriyeti'nin kurucusu, asrın İmam'ının Naibi, putları kıran kahraman, büyük İslâm mücahidi, cihad edenlerin olgusu, Hakkın keskin kılıcı, ölüm ve şehadet meydanlarının öncüsü ve ümmet birliğinin sembolü değildir. O, sadece fetva makamında oturan, İslâm kanunlarına gerçeklik bahşeden, İslâm usul ilminin temellerini kuran değildir. Belki, marifet meydanının dâhi insanı, gayb ve melekuti kanunların kahramanı ve mukaddes vahdet semasının yüksekliklerinde uçan bir kuştur.

Genellikle her fert fikri ve ruhi açıdan belli bir özelliğe sahip olmaktadır. Bütün özelliklere sahip olan dahiler parmakla sayılacak kadar azdır. Bu ise bazı kişilere ihsan olunan İlahi bir vergidir.

Hicri 1320 yılının C. El-Sani ayının 20 nci günü,

13

HUMEYNİ'NİN İNSANÜSTÜ İLÂHİ SIFATLARI

Humeyni'nin insanüstü ilâhi sıfatlarını birinci kitapda geniş olarak açıkladık. Mehdi'nin vekili sayılan ve masum imamların hak ve yetkilerine aynen sahip olduğu kabul edilen Humeyni bir de aşağıdaki sayfadan okuyalım. İran Konsolosluğu tarafından dağıtılan ONBEŞ adlı kitapcağın 13. sayfasında, Humeyni için şunlar söyleniyor;

onbeş adlı kitap konsolosluğun dağıttığı

— Ayetullah - Allahın ayeti.
— Büyük İslam Mücahidi.
— Hakkın keskin kılıcı.
— Ölüm ve şehadet meydanının öncüsü.
— Fetva ve makamında oturan.
— İslam kanunlarına gerçeklik bahşeden
— İslam usul ilminin temellerini kuran.
— Marifet meydanının dahi insanı.
— Gayb ve Melekatî kanunların kahramanı.
— Mukaddes vahdet semasının yükseklerinde uçan bir kuşu...

Ve Humeyni'nin adı Allahın adı ile içiçe yazılmıştır: Allahü ekber, Humeyni rehber.
Lâilâhe illallah, Muhammedenresulallah der gibi bir şey!

فرائض الصلاة سبعة الوقت والطهور

والتوجه والقبلة والركوع والسجود والدعاء .

BÖLÜM: XIII

HUMEYNİ'NİN İBADET ANLAYIŞINDAKİ BAŞKALIKLAR

Humeyni ve mollaların, dolayısiyle Caferi 12 İmam mezhebinin ibadet konusunda farklı anlayışlarına kısa da olsa bir göz atmakta fayda vardır.

Ehli Sünnet ile Caferiler arasında, ibadetler konusunda genel olarak temelde birlik bulunmaktadır. Her iki mezhepde de beş vakit Namaz, Ramazanda bir ay oruç, Hac ve zekat aynen mevcuttur. Ancak temelde birlik bulunmasına rağmen teferruatta birtakım ayrılıklar da vardır.

Caferilerin İbadet konusunda biz Sünnîlerden farklı olan inanç ve davranışlarından bazılarını şöyle sıralayabiliriz:

1 - Caferiler Namazın farzlarını 7 tane olarak kabul etmektedirler: Şöyle: Vakit, Taharet, Teveccüh, Kıble, Rukû, Secde ve Dua.

Ehli Sünnet ise Namazın farzının 12 olduğunu ifade etmektedir. Şöyle: Hadesden taharet, Necasetten taharet, Sitriavret, Vakit, Niyet, Kıble, İlk tekbir, Kıyam, Kıraet, Rukû, Secde ve Selamdan önce oturma.

2 - 1500 yılında Şah İsmail Tarafından Ezan'a "Şahadet ederimki Ali Allahın velisidir" cümlesi ilave edilmiştir. Bugünde İran'da Ezan bu türlü ilaveli olarak okunmaktadır.

3 - Caferiler namazda secdeyi Hz.Hüseyin'in mezarından alınmış olan topraktan yapılan kiremit üzerine yapmaktadırlar. Mecbur olmadıkca başka bir yere secde etmekten sakınan Caferiler ceplerinde, kerbela taşları taşımakta ve namaz kılacağı zaman onun üstüne secde etmektedirler.

Sünniler ise temiz olan her şeyin üzerine secde etmektedirler. Çünkü secde ne taş için, ne de bir başka şey içindir, secde Allah içindir. Mutlaka Hz.Hüseyin'in mezarından alınmış olan taşlara secde etmek, insanın aklına haklı olarak secde ile Hz.Hüseyin arasında bir münasebet getiriyor. Halbuki böylesi bir münasebet insanı şirke ve insanperestliğe götürür. Caferilerin de Hz.Hüseyin'e secde etmedikleri kesindir. Ama illâ da onun mezar taşlarına secde etmek arzusu bizim aklımızın alamayacağı ve kabul edemeyeceği bir şeydir. İslam böylesi aşırılıklardan uzaktır.

4 - Caferiler Ramazan ve Kurban bayramları namazlarının asrın imamı ile kılmanın vacip olduğunu, diğer yerlerde ise müstahap olduğuna inanmışlardır.

5 - İran'da bazan camilerde akıl ve baliğ olmamış çocuklar cemaata karşı dönüp onlara komutla namaz kıldırmaktadır. Akıl ve baliğ olmayan çocuk masum olduğu, günahsız olduğu için, kendilerine masum imam namaz kaldırmış oluyormuş!... Bir acaip bid'at, izahı zor bir yanlış!...

İBADETTE BAŞKALIKLARI

İmam HUMEYNİ'nin Tahrir-ül Vesile adlı eserinde yer alan İbadetle ilgili sakat görüşlerinden bazıları şöyledir:

قال الخميني:

طهارة ما فضل من ماء الاستنجاء «ماء الاستنجاء سواء كان من البول أو الغائط طاهر» . تحرير الوسيلة ج ١ ص ١٦

«مبطلات الصلاة وهي أمور احدها: الحدث ثانيها: التكفير وهو وضع احدى اليدين على الأخرى نحو ما يصنعه غيرنا، ولا بأس به في حال التقية» تحرير الوسيلة ج ١ ص ٢٨٠

«وتعمد قول آمين بعد اتمام الفاتحة الا مع التقية فلا بأس به» . تحرير الوسيلة ج ١ ص ١٩٠

Taharet suyu temizdir:

Humeyni aynen şöyle diyor:

1 - "İstinca -taharet- suyu, ister bevlden -sidikten- ister gaitten -büyük pislikten- olsun temizdir."

Bevil sidik, gait büyük pislik demektir.

2 - Namazı bozan şeylerden söz ederken Humeyni aynen şöyle diyor:

"Namazı bozucu şeyler çeşitlidir. Birincisi abdest bozulması, ikincisi tekfirdir -örtmedir- Bu bir eli diğerinin üzerine koşmaktır. Bizden başkalarının yaptığı gibi... Ancak Takıyye halinde öyle yapmanın zararı yoktur. -Yani Sünnilerin arasında onlardan gözükmek için, göstermelik yapmakta zarar yoktur.

3 - Fatiha bittikten sonra bilerek Amin demek de namazı bozar. Ancak Takıyye halinde zararı yoktur.

«يشترط في صحة الصلاة طهارة موضع الجبهة في السجود دون المواضع الاخرى فلا بأس بنجاستها».

تحرير الوسيلة ج ١ ص ١١٩، ١٢٥

"Namazın sıhhatının şartlarından biri de secdede alın gelecek yerin temiz olmasıdır. Diğer yerlerin temiz olması şart değildir, oraların necis olmasında bir sakınca yoktur."

Humeyni, Tahrir'ül Vesile C.1. S. 119 120

Humeyni'nin bu görüşlerine göre, Ehli Sünnet mensuplarının namazları sahih değildir. Çünkü onlar namaz kılarken ayakta durdukları zaman sağ eli sol elin üzerine koymakta ve Fatiha okunduktan sonra da Amin demektedirler.

Bu arada Humeyni namaz kılınırken yalnız secde edilen yerin temiz olması gerektiğini, diğer yerlerin necis olmasının zararı bulunmadığını söylemektedir.

KERBELÂ TAŞLARINA SECDE EDİYORLAR

İranlı Şiiler namazda Kerbela taşarı üzerine secde ediyorlar. Kerbeladan Hz. Hüseyin'in mezarından alınan topraktan yapılan kiremitleri kutsal sayıyorlar. Kerbela taşları adı verilen bu kiremitleri ceplerinde taşıyan İranlı Caferiler namaz kılacakları zaman secde yerine koyup üzerine secde ediyorlar.

Humeyni aynen şöyle diyor:

يقول الخميني عن منزلة «التربة الحسينية» عندهم:

والأفضل التربة الحسينية - يعني لمواضع السجود - التي تخرق الحجب السبع وترتفع على الأرضين السبعة على ما في الحديث

تحرير الوسيلة ج ١ ص ١٤٩

وطين التربة الحسينية فيه مزية لا يلتحق بها غيره ولا حتى تربة قبر الرسول ﷺ يقول الخميني «ولا يلحق به طين غير قبره حتى قبر النبي ﷺ والأئمة عليهم السلام».

المصدر السابق نفسه ج ١ ص ١٦٤

"Secde yeri olarak efdal olan Hüseyni Türbesidir. O türbeki yedi kat gök perdesini yırtar, yedi kat yer üzerinde yükselir..."
Humeni Tahrir-ül Vesile C.1, S.149

Hz.Hüseyin'in türbesini Hz.Peygamber (S)in türbesinden daha kutsal sayan Humeyni bu konuda aynen söyle diyor:
"Meziyet ve fazilet bakımından Hüseyin'in kabrinin çamuruna hiçbir çamur erişemez. Hatta Hz.Muhammed'in (S) ve İmamların kabirleri bile..."
Humeyni, Tahrir-ül Vesile C.1, S.164

Secdeyi Kerbela taşlarının üzerine yapmak ve yukarıdaki biçimde ifade ve inançlara hoşgörü ile bakmak oldukça zordur. Bizim namazımız ile, Secdemiz ile Hz.Hüseyin'in ne ilgisi olabilir? Biz namazı Allah için kılarız, Secdeyi Allah'a yaparız, bu durumda Hz.Hüseyin'i ve Onun türbesini ne diye araya sokalım? Bu türlü davranışlar doğru yoldan sapma ve ibadetin içine şüphe sokmadan başka birşeye yaramaz. İslamın saf ihlası ile bu türlü aşırılık asla bağdaşamaz.

Sonra, Peygamberimiz Hz.Muhammed (S)'in türbesi ile Hz.Hüseyin'in türbesini kıyaslamak ve Hz.Hüseyin'in türbesini, Hz.Peygamber'in türbesinden daha faziletli, daha meziyetli kabul etmek hangi akıl ve hangi mantık ile bağdaşır. Öyleyse Hz.Hüseyin'in bizzat kendisi ile Hz.Peygamber'den daha üstün daha faziletli demektir... Öyle ya, Humeyni'nin mantığının sonucu budur! Çünkü gerçekte sözkonusu olan türbe ve toprakların kendileri değil, içlerinde bulundurdukları zatlardır...

Kısacası bu davranış ve bu sözler ne islam ile ne de akıl ve mantık ile asla bağdaşamaz. Bu sözler düpedüz sapıklıktır, şaşkınlıktır..

مسئله ۱۰۸۳ - برای سجده بهتر از هر چیز تربت حضرت سيدالشهداء عليه السلام
میباشد ، بعداز آن خاك ، بعداز خاك سنگ و بعداز سنگ گیاه است .

Humeyni Tavzih'ül Mesâil adlı kitabının 1083. meselesinde de, secde edilecek şeyden söz ediyor ve secde yeri olarak, Hz. Hüseyin'in türbesinden alınmış toprak, taş veya çim üzerine secde edilmesinin en efdal olduğunu söylüyor.

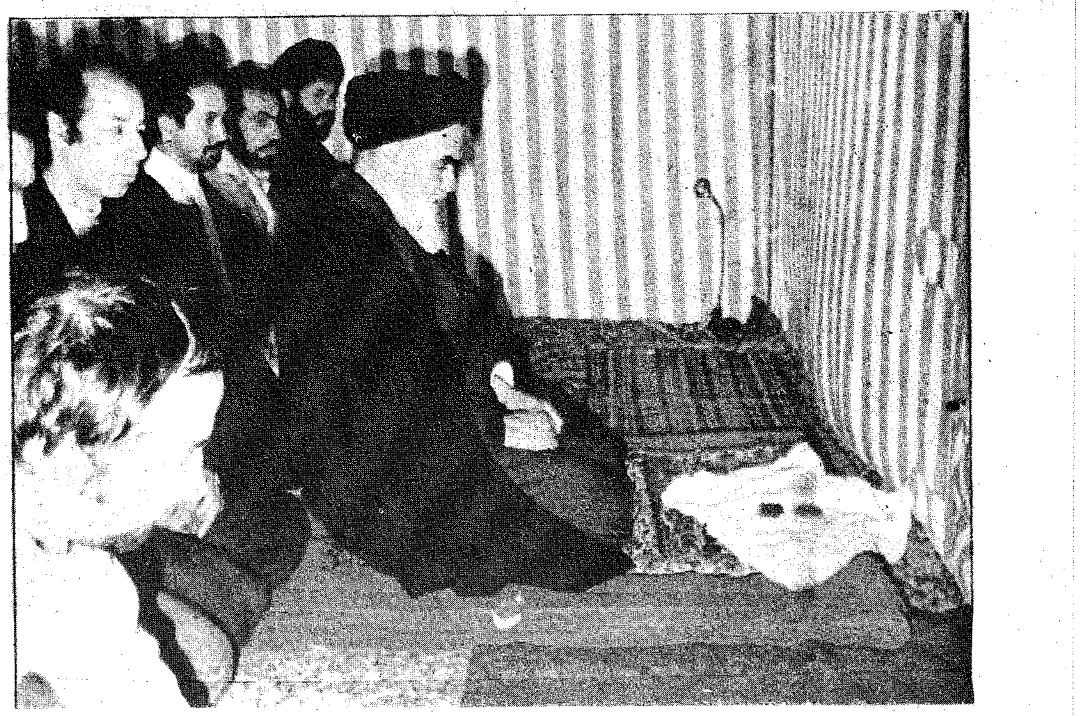

Humeyni namazda secde yerine koyduğu kerbelâ taşlarına secde ediyor... Allah için yapılan secde ile Hz.Hüseyin'in türbesinin ne ilgisi olabilir?

HZ.ALİ ALLAH İLE KULLARI ARASINDA ALEMDİR, ONA UYMAYANLAR KAFİRDİR DİYORLAR

Ebu Cafer aleyhisselam buyurdu:

"Şüphesiz Allah Ali aleyhisselamı kendisi ile kulları arasında bir alem -işaret, bayrak- olarak dikdi. Dolayısiyle her kim onu tanırsa mümin olur, her kim de onu inkar ederse kafir olur. Her kim bilmezse sapık olur. Her kim Ali aleyhisselam ile birlikte başka bir şey dikerse -halife olarak tanırsa- müşrik olur. Her kim onun hilafetine bağlı olarak gelirse -ölürse- cennete girer."

Ebu Cafer aleyhisselam buyurdu:

"Allah, insanlar ruhlar aleminde iken onlardan, kendisinin Rehberi olduğuna, Muhammedin Rasulü olduğuna misak aldığı zaman velayetin -hilafetin ve hakimiyetin- bize ait olduğuna dair de misak aldı. Allah Muhammed'e (S) Ümmeti çamurda iken arzetti. Onlar gölgedeydiler. Onları Ademi yarattığı çamurdan yarattı. Ve Allah bizim Şiamızın ruhlarını bedenlerinden iki bin yıl önce yarattı. Ve Onları Rasuluha arzetti. Ve Onları -Şiayı- Rasulullah'a tanıttı. Ve onlara -Şiâya- Ali'yi tanıttı. Ve biz onları sözlerinin ahenginden tanırız."

El Kâfi C2, S.43

قد يكون ذلك قال : يا سدير ما أجفاكم للحسين عليه السلام أما علمت أن لله تبارك وتعالى ألف ألف ملك شعث غبر يبكون ويزورون ولا يفترون ، وما عليك يا سدير أن تزور قبر الحسين عليه السلام في كل جمعة خمس مرات أو في كل يوم مرة قلت : جعلت فداك بيننا وبينه فراسخ كثيرة فقال لي : اصعد فوق سطحك ثم التفت يمنة ويسرة ثم ارفع رأسك إلى السماء ثم تنحو نحو القبر فتقول : « السلام عليك يا أبا عبد الله السلام عليك ورحمة الله وبركاته » يكتب لك بذلك زورة والزورة حجة وعمرة قال سدير : فربما فعلت ذلك في الشهر أكثر من عشرين مرة .

Hz. Hüseynin mezarından toprak yenirse her derde deva olurmuş

٢٢١ — باب فضل تربة الحسين عليه السلام وحريم قبره

١٦١٩ ١ — قال الصادق عليه السلام : في طين قبر الحسين عليه السلام شفاء من كل داء وهو الدواء الأكبر .

١٦٢٠ ٢ — وقال عليه السلام : إذا أكلته فقل : « اللهم رب التربة المباركة ورب الوصي الذي وارته صل على محمد وآل محمد واجعله علماً نافعاً ورزقاً واسعاً وشفاء من كل داء » .

١٦٢١ ٣ — وقال عليه السلام : حريم قبر الحسين عليه السلام خمسة فراسخ من أربعة جوانب القبر .

١٦٢٢ ٤ — وروى إسحاق بن عمار عن أبي عبد الله عليه السلام قال : موضع قبر الحسين عليه السلام منذ يوم دفن فيه روضة من رياض الجنة .

١٦٢٣ ٥ — وقال عليه السلام : موضع قبر الحسين عليه السلام ترعة من ترع الجنة .

— ١٦١٩ — التهذيب ج ٢ ص ٢٦ .
— ١٦٢١ — التهذيب ج ٢ ص ٢٥ .

٢٢٢ — باب زيارة الإمامين أبي الحسن موسى بن جعفر وأبي جعفر محمد بن علي الثاني عليهم السلام ببغداد في مقابر قريش

إذا أردت (١) بغداد إن شاء الله تعالى فاغتسل وتنظف والبس ثوبيك الطاهرين وزر قبريهما وقل حين تصير إلى قبر موسى بن جعفر عليه السلام : « السلام عليك يا ولي الله السلام عليك يا حجة الله السلام عليك يا نور الله في ظلمات الأرض أتيتك زائراً عارفاً بحقك معادياً لأعدائك موالياً لأوليائك فاشفع لي عند ربك » ثم سل حاجتك ثم تسلم على أبي جعفر عليه السلام بهذه الأحرف والنداء ، وإذا أردت زيارته عليه السلام فاغتسل وتنظف والبس ثوبيك الطاهرين وقل : « اللهم صل على محمد بن علي الإمام التقي النقي الرضي المرضي (٢) وحجتك على من فوق الأرض ومن تحت الثرى صلاة كثيرة نامية زاكية مباركة متواصلة متواترة مترادفة كأفضل ما صليت على أحد من أوليائك ، والسلام عليك يا ولي الله السلام عليك يا نور الله السلام عليك يا حجة الله السلام عليك يا إمام المتقين ووارث علم النبيين وسلالة الوصيين السلام عليك يا نور الله في ظلمات الأرض أتيتك زائراً عارفاً بحقك معادياً لأعدائك موالياً لأوليائك فاشفع لي عند ربك » ثم سل حاجتك ، ثم صل في القبة التي فيها محمد بن علي عليه السلام أربع ركعات بتسليمتين عند رأسه ركعتين لزيارة موسى عليه السلام وركعتين لزيارة محمد بن علي عليه السلام ، ولا تصل عند رأس موسى بن جعفر عليه السلام فإنه يقابلك قبور قريش ولا يجوز اتخاذها قبلة إن شاء الله

٢٢٣ — باب قبر أبي الحسن علي بن موسى الرضا عليهما السلام بطوس

إذا أردت زيارة قبر أبي الحسن علي بن موسى عليهما السلام بطوس فاغتسل عند

(١) نسخة في مطبوعة ايران (وردت) وباقي الأصول على ما أثبتناه .
(٢) نسخة (المرضى) .

١٥٨٠ ٥ — وروى صالح بن عقبة عن زيد الشحام قال قلت لأبي عبد الله عليه السلام : ما لمن زار واحداً منكم ، قال : كمن زار رسول الله صلى الله عليه وآله .

١٥٨١ ٦ — وقال رسول الله صلى الله عليه وآله لعلي عليه السلام : يا علي من زارني في حياتي أو بعد وفاتي أو زارك في حياتك أو بعد وفاتك أو زار ابنيك في حياتهما أو بعد وفاتهما ضمنت له يوم القيامة أن أخلصه من أهوالها وشدائدها حتى أصيّره معي في درجتي .

١٥٨٢ ٧ — وروى إسحاق بن عمار عن أبي عبدالله عليه السلام قال : موضع قبر الحسين عليه السلام منذ يوم دفن فيه روضة من رياض الجنة .

١٥٨٣ ٨ — وقال عليه السلام : موضع قبر الحسين عليه السلام ترعة من ترع الجنة .

١٥٨٤ ٩ — وقال عليه السلام : حريم قبر الحسين عليه السلام خمسة فراسخ من أربعة جوانب القبر .

١٥٨٥ ١٠ — وروى إسحاق بن عمار عن أبي عبد الله عليه السلام قال : ما بين قبر الحسين عليه السلام إلى السماء السابعة مختلف الملائكة .

١٥٨٦ ١١ — وروى صالح بن عقبة عن بشير الدهان قال قلت لأبي عبدالله عليه السلام ربما فاتني الحج فأعرّف عند قبر الحسين عليه السلام ؟ قال : أحسنت يا بشير أيما مؤمن أتى قبر الحسين عليه السلام عارفاً بحقه في غير يوم عيد كتبت له عشرون حجة وعشرون عمرة مبرورات متقبلات وعشرون غزوة مع نبي مرسل أو إمام عادل ، ومن أتاه في يوم عيد كتبت له ألف حجة وألف عمرة مبرورات متقبلات وألف غزوة

ـ ١٥٨٠ ـ التهذيب ج ٢ ص ٢٨ الكافي ج ١ ص ٣٢٤
ـ ١٥٨١ ـ الكافي ج ١ ص ٣٢٤ .
ـ ١٥٨٤ ـ التهذيب ج ٢ ص ٢٥ .
ـ ١٥٨٦ ـ التهذيب ج ٢ ص ١٦ الكافي ج ١ ص ٣٢٤ بتفاوت فيهما .

مع نبي مرسل أو إمام عادل ، قال فقلت له : وكيف لي بمثل الموقف ؟ قال : فنظر إليّ شبه المغضب ثم قال : يا بشير إن المؤمن إذا أتى قبر الحسين عليه السلام يوم عرفة فاغتسل بالفرات ثم توجه إليه كتب الله عزوجل له بكل خطوة حجة بمناسكها ولا أعلمه إلا قال وعمرة .

١٥٨٧ ١٢ — وروي عن داود الرقي قال : سمعت أباعبدالله جعفر بن محمد عليه السلام وأبا الحسن موسى بن جعفر وأبا الحسن علي بن موسى عليهم السلام وهم يقولون : من أتى قبر الحسين بن علي عليه السلام بعرفة قلبه الله تعالى ثلج الصدر .

١٥٨٨ ١٣ — وقال الصادق عليه السلام : إن الله تبارك وتعالى يبدأ بالنظر إلى زوار قبر الحسين بن علي بن أبي طالب عليه السلام عشية عرفة ، قيل له قبل نظره إلى أهل الموقف ؟ قال : نعم ، قيل : وكيف ذاك ؟ قال : لأن في اولئك أولاد زنا وليس في هؤلاء أولاد زنا .

١٥٨٩ ١٤ — وقال عليه السلام : من زار قبر الحسين بن علي عليه السلام جعل ذنوبه جسراً على باب داره ثم عبرها كما يخلف أحدكم الجسر وراءه إذا عبره .

١٥٩٠ ١٥ — وروى علي بن أبي حمزة عن أبي بصير عن أبي عبدالله عليه السلام قال وكل الله عزوجل بالحسين صلوات الله عليه سبعين ألف ملك يصلون عليه في كل يوم شعثاً غبراً ويدعون لمن زاره ويقولون : يارب هؤلاء زوار الحسين افعل بهم وافعل بهم .

١٥٩١ ١٦ — وقال عليه السلام : من أتى الحسين عليه السلام عارفاً بحقه كتبه الله عز وجل في أعلى عليين .

١٥٩٢ ١٧ — وسأله زيد الشحام فقال له : ما لمن زار واحداً منكم ؟ قال : كمن زار رسول الله صلى الله عليه وآله .

ـ ١٥٨٨ ـ التهذيب ج ٢ ص ١٧ بتفاوت .
ـ ١٥٩٠ ـ التهذيب ج ٢ ص ١٦ بتفاوت . ـ ١٥٩٢ ـ الكافي ج ١ ص ٣٢٤ .

BİZDE BAZI İMAM EFENDİLERİN HAYRAN OLDUĞU HUMEYNİ SÜNNİ İMAMLARIN ARKASINDA NAMAZ KILINMAZ DİYOR

Humeyni ve mollalar kendi mezheplerinden olmayanları müslüman sayma ma şeklindeki kanaatlarını bazan açık, bazan da üstü kapalı olarak her fırsatta ifade etmektedirler. Sadece Sünnilerin nefretini kazanmamak için, durumu zahiren kurtarmak için, takiyye olarak daha dikkatli davranmaktadırlar. Ancak bu türlü davranış hiçbir zaman gerçek inançlarını yansıtmamaktadır. Gerçekte Şii olmayan, herkesi, daha doğrusu Ehli Sünnet yolcularını kesinlikle küfür ve şirk ile suçlamaktadırlar.

İşte buna bir örnek daha; Humeyni Tavzih-ül Meail adlı farsca kitabının 233. sayfasında Şia 12 İmam mezhebine tabii olmayan kimselerin cemaata imam olamayacağını, namaz kıldıramayacağını, açık olarak söylemektedir. Tabii burada kasdedilen Ehli Sünnet mensubu İmamlardır.

Gerçekte ise müslüman olan ve namaz kıldırmasını bilen herkesin arkasında namaz kılınabilir, imamlığı kabul edilir. Hatta o kişi fasık ve facir olsa dahi kıldırdığı namaz sahih olur. Ama müslüman olmayan kimsenin arkasından namaz kılınamaz, öylesi kimselerin kıldırdığı namaz asla sahih olmaz. İşte Humeyni Şia 12 İmam mezhebine bağlı olmayan kimselerin namazda imam olmayacağını söylerken, aslında kapalı olarak onların müslüman olmadıklarını söylemektedir.

Bizde, Humeyniye hayran olan bazı imam efendiler için ne kadar acı bir tecellidir bu!... Bir taraf onu İslam lideri sanarak ona hayran oluyor, bir taraf da kendi hayranını müslüman bile saymıyor! Acı çok acı gerçekten!

BELGE

Aşağıda, Humeyni'nin Tarzih'ül Mesaîl adlı kitabının 233. sayfasının fotokopisini görüyorsunuz. Birinci paragrafda cemaata imam olabilmek için Caferi 12 İmam mezhebine inanmanın şart olduğu ifade edilmektedir.

برخیزد .

شرائط امام جماعت

مسئله ۱۴۵۳ـ امام جماعت باید بالغ وعاقل وشیعهٔ دوازده امامی وعادل و حلال‌زاده باشد ونماز را بطور صحیح بخواند ونیز اگر مأموم مرداست امام اوهم باید مرد باشد واقتدا کردن بچهٔ ممیز که خوب وبدرا میفهمد به‌بچهٔ ممیز دیگر مانعی ندارد واحتیاط مستحب آنست که امام‌زن نیزمرد باشد .

مسئله ۱۴۵۴ـ امامی‌را که عادل‌میدانسته ، اگرشك کند بعدالت‌خودباقیست یانه ، میتواند باواقتدا نماید .

مسئله ۱۴۵۵ـ کسیکه ایستاده نماز میخواند ، نمیتواند بکسی که‌نشسته یا خوابیده نماز میخواند اقتدا کند . وکسیکه نشسته نمازمیخواند ، نمیتواند بکسی که‌خوابیده نماز میخواند اقتدا نماید .

مسئله ۱۴۵۶ـ کسیکه نشسته نماز میخواند ، میتواند بکسی که نشسته نماز میخواند اقتدا کند ولی بنابراحتیاط واجب کسیکه خوابیده‌است نبایدبکسیکه‌نشسته ویاخوابیده نماز میخواند اقتدا نماید.

مسئله ۱۴۵۷ـ اگرامام‌جماعت بواسطهٔ عذری باتیمم یاباوضوی جبیره‌ای نماز بخواند ؛ میشود باو اقتدا کردولی اگربواسطه عذری با لباس‌نجس نماز میخواند بنابراحتیاط‌واجب نبایدباو اقتدا کرد .

مسئله ۱۴۵۸ـ اگر امام مرضی دارد که نمیتواند ازبیرون‌آمدن‌بول وغائط خودداری کند بنابراحتیاط‌واجب، نمیشود باواقتدا کرد . ونیز زنی که مستحاضه نیست نمیتواند بزن مستحاضه اقتدا نماید .

مسئله ۱۴۵۹ـ بنابراحتیاط واجب کسیکه مرض‌خوره یاپیسی دارد ، نباید امام جماعت شود .

İranlı hacı adayları Medine'de gösteri yaptı

● Onbinlerce İranlı hacı adayı, Kâbe'nin önünde yaptıkları yürüyüşte, Suudi Arabistan'ı suçladılar

İRAN, EYLEMCİ HACILARI SINIRDIŞI EDEN S. ARABİSTAN'I PROTESTO ETTİ

LEFKOŞE, (AA)— İran Dışişleri Bakanlığı'nın Ayetullah Humeyni'nin özel temsilcisi Hüccetülislam Honiha'yı sınırdışı eden Suudi Arabistan'ı protesto ettiği açıklandı.

Haberi veren İran Haber Ajansı IRNA, İran ... Bakanı Yardımcısı Ahmed Azizi'nin ... Arabistan Maslahatgüzarı Mer... kamına çağırarak, pro... Suudi Arabis... masını

Mukaddes Kâbe'nin çevresinde siyasi gösteri yapanlar, hac ibadetinin manevi ve ulvi ruhaniyetini hissetmeyenlerdir. Humeyni İranlı müslümanların manevi dünyalırını da köreltmişe benziyor!

HUMEYNİ'YE TEPKİ OLARAK İRAN HALKI DİNDEN UZAKLAŞIYOR

Humeyni rejiminin kurulmasından bu yana İran'da çok acaip gelişmeler olmakta, çok çeşitli sosyal değişmeler meydana gelmektedir. Bu tuhaflıklardan bir tanesi de Humeyni'ye tepki olarak İran halkının dinden uzaklaşmasıdır.

İran'da halk arasında sık sık tekrarlanan cümlelerden bazıları şöyle:

"Humeyni müslüman ise, ben müslüman değilim."

"Humeyninin işlediği cinayetler İslam'ın emri ise ben müslüman değilim."

"İslam Cumhuriyeti bize saadet değil felaket getirdi. Eğer İslam böyle ise ben müslüman değilim."

Tepki bu kadarla kalmıyor, önceleri namazına, orucuna düzenli olarak devam eden birçok kimse, Humeyni'nin İslam adına kanlı kinli icraatlara girişmesi üzerine Namazdan da, Oruçdan da uzaklaştılar. Hatta daha önceleri hiç de içki ve uyuşturucu kullanmayan niçe kimseler Humeyni yönetiminde bu kötü alışkanlıklara yönelmiş bulunuyorlar.

Aslında İslam Cumhuriyeti kurulması ile, halkın dinden uzaklaşması çelişkili bir sonuç olarak gözükmektedir. Çünkü normalde, İslam Cumhuriyetinin kurulmasıyla İslami inanç ve yaşayışın daha da gelişmesi ve yaygınlaşması gerekirdi. Fakat gerçekde, halkın tepkisi İslam'a değil, İslam adına işlenen cinayetleredir. Çünkü 13-14 yaşındaki çocukları cephelere gönderip kırdırmaları İslamın emri değil, Humeyni ve mollaların sakat yorumudur. Kendi kanlı iktidarlarını devam ettirebilmek için her türlü maddi ve manevi cinayeti İslami tatbikat diye takdim etmeleri elbette İslamın gereği değildir.

Humeyni ve kanlı iktidarına tepki olarak İran halkının dinden uzaklaşması, bazı kimselerde dinsizliğe varan bir aşırı tepkiye kadar ermekde ise de, genelde halkda Şii taassubunun kırılması ve din işleri ile devlet işlerinin ayrılması şeklihnde laik fikirlerin doğmasına sebep olmaktadır. Böylece Humeyni'nin İslam'a uygun olmayan İslam cumhuriyeti Laik Cumhuriyetin davetçisi olmakta, ona zemin hazırlamaktadır. Özellikle İranlı aydınlarda Molları devlet işlerine karışmaktan alıkoyma fikri en köklü düşünce haline gelmiştir.

Humeyni ve mollaların İslam adına icraa ettikleri cinayetler, gayri müslüm milletlerde de İslam aleyhine kötü fikir ve kanaatların doğmasına sebep olmaktadır. İleriden beri İslamı kılıç dini olarak göstermek isteyenler, Humeyni'nin kanlı icraatı ile bu yanlış kanaatlerine belgeler bulmuşlardır.

Ne Humeyni ne de onun kurduğu sözde İslam Cumhuriyeti yüce dinimizi bağlamaz. Mübarek İslam dini Humeyni'den de, onun kanlı kinli icraatından da münezzehdir. Humeyni' nin rejim ve icraatının gerek kendi ülkesinde ve gerekse bütün dünyada İslam aleyhine yanlış ve kötü kanaatların oluşmasına sebep olması da, onun ve yönetiminin İslamdan uzak olduğunun bizzat delilidir. Çünkü İslam güzellikler dini, rahmet dini, fazilet dinidir. Onun uygulanması da sadece rahmet ve fazilete vesile olur, güzel fikir ve kanaatların doğmasına yolaçar, muhaliflerini bile kendine hayran bırakır.

ERMENİLERE VERDİKLERİ HAKLARI TÜRKLERE VERMEDİLER

İslam insanlar arasında herşeyden önce hak ve adaleti emreder, zulüm ve haksızlığı yasaklar. Çünkü İslamın sosyal hayat hakkındaki hemen bütün emir ve yasakları genel olarak insanları mutlu ve huzurlu kılmaya yöneliktir. İnsanların mutlu ve huzurlu olmaları da zulüm ve haksızlıkdan korunmuş olmalarına layık oldukları haklarına kavuşmuş bulunmalarına bağlıdır.

İnsanların temel hakları, korkusuz yaşama hakkı, kendi dili ile konuşma hakkı, kendi dili ile okuma yazma, eğitim yapma hakkı, milli kültürünü koruma ve geliştirme hakkı, iktisadi refah hakkı ve siyasî teşkilatlanma hakları olarak özetlenebilir. İslam insanlar için bu hakları tabii hak olarak sayar ve herkese hakkının tam olarak verilmesini emreder.

Nitekim, Humeyni iktidara hakim olmazdan önce bu hakları sık sık saymış ve İran'da iktidara el koyduğu zaman her milli gruba kendi hakkını vereceğini ilan etmişti. Şah'ı İrandaki milli gruplara haklarını vermemekle en sert biçimde suçlayan da Humeyni olmuştur.

Sayıları 20 milyonu bulan ve İran nüfusunun yarısını teşkil eden Türklerin desteği ile iktidarı ele geçiren Humeyni ve mollalar, ilk aylarda Türklere birtakım millî haklar vermişlerdir. Türkçe gazeteler yayınlamaya başlanmış, radyolarda Türkçe neşriyata geçilmiş ve Türkçe eğitim yapacak okulların açılması için hazırlıklar başlamıştır. Yapılan yeni anayasaya da her millî grubun kendi dili ile eğitim ve öğretim yapacaklarına dair maddeler konulmuş, teminat altına alınmaktadır.

Ne yazık ki, bir süre sonra Fars asıllı Humeyni duruma iyice hakim olunca, çevresine keza Fars asıllı mollaları toplayınca, Türklere karşı bir savaş başlatmıştır. Türklerin partisini kapatmış, lideri Şeriat Medariyi tutuklamıştır. Birçok Türk liderlerini öldürtmüş veya zindanlara attırmıştır. Türkçe gazeteler kapatılmıştır. Türkçe eğitim ve öğretim yapma arzuları hayal olmuştur. Anayasada temel hak olarak yer alan bu haklar bizzat Humeyni tarafından çiğnenmiş Türklerin hakları ellerinden alınmıştır.

Buna karşılık, İran'da yaşayan bir avuç Ermeniye milli hakları verilmiştir. Bugün İran'da Ermeniler kendi dillerinde gazete çıkarabilmekte, Ermenice eğitim ve öğretim yapabilmektedirler. Kısacası Ermenilere verilen millî ve insanî haklar Türklere verilmemiştir. Şah Fars ırkçılığını birinci plana, Şiiliği ikinci plana alıyordu, Humeyni ise, Şiiliği birinci plana Fars ırkçılığını ikinci plana almaktadır. Değişiklik bu kadardır. Türklerin haklarını gasbetmek bakımından hiç bir farkları yoktur. Humeyni'nin de hedefi Türkleri eritip yok etmektir.

Evet eğer kurdukları İslam Cumhuriyeti ise önce Türklerin insani ve millî haklarını versinler! Ama ne gezer! İslam sadece bir alet ve vasıtadır onlarca...

İRANLI TÜRKLERDE MİLLÎ ŞUURUN GELİŞMESİNİ ÖNLEMEK İÇİN ŞİİLİK TAASSUBUNU BESLİYORLAR

Humeyni ve mollaların İranlı Türklere insani ve millî haklarını vermeleri şöyle dursun, onlarda millî şuurun uyanmasını ve gelişmesini önlemek için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

İleriden beri İranlı Türkler üzerinde sinsice oynanan bir oyun vardır: **Şiilik taassubu ile milli şuuru söndürmek!** Şah da bu oyuna baş vurmuştu, Humeyni ve mollalar da aynı usulü uygulamaktadırlar. İranlı Türkler Şii mezhebi taassubu ile sarhoş haline getirilecek, ondan başka gözü hiçbir şey görmeyecek, Türkiye'deki Türkleri Sünnidir diye kendisine düşman sanacak, Farsın dili ve kültürü ile de yoğrulacak, böylece kendi dilini ve kültürünü de unutacak ve günün birinde eriyip yok olacaktır. Uyanan ve aydınlanan Türk nesilleri artık Farsların bu takdiğini kavramış bulunmaktadırlar.

İşte Humeyni ve mollalar da aynı yola başvurmaktadırlar. İranlı Türkler üzerinde koyu bir Şii taassubunu yoğunlaştırmaya çalışmaktadırlar. Böylece bir taraftan İranlı Türkleri Türkiye Türklerine düşman etmeye, onlardan koparmaya çalışmakta, bir taraftan da kendilerine kul köle etmeye gayret sarfetmektedirler. Hatta bu takdiği, Şii olmayan İranlı Türkmenler üzerinde de denemeye başlamışlardır. Ülkede eğitim birliği kisvesi altında Anayasaya ters olmasına rağmen Sünni Türkmenlerin çocuklarını da Şii eğitimine tabi tutmaktadırlar. Maksatları malum, Sünni Türkmenleri de Şiilik taassubu çemberine almak, onlarda da milli şuurun uyanmasını mezhep taassubu ile önlemek...

Şurasını da ümitle ve iftiharla açıklayalım ki, İran'da yetişen yeni Türk nesilleri, gerek Azeriler, gerek Kaşkailer ve gerek Türkmenler, Farsların Türk millî şuurunun uyanmasını ve gelişmesini engellemek için Şiilik taasubunu alet olarak kullandıklarını anlamaya başlamışlardır. Dolayısıyle bu oyuna gelmemek için ellerinden geldiğince gayret sarfetmektedirler. Bu duyguyla mezhep taassubunu herşeyin üzerinde tutan zihniyet ile mücadele etmekte ve milli haklarını istemektedirler. Ayrıca İranlı Türkler arasındaki milli şuur her geçen gün biraz daha gelişmekte ve bilenmektedir. İranlı Türkler mezhep ayrılığını hiç de hesaba katmayarak Türkiye Türklerini kendilerine kardeş bilmektedirler. Tıpkı Türkiye Türklerin İran Türklerini kardeş bildikleri gibi...

Mezheplerimizin ayrı olması din kardeşliğimize, kan kardeşliğimize asla engel değildir.

İranlı Türkler, Humeyni ve mollaların kendileri için hazırladığı tuzağa düşmemek, mezhep taassubunu kırmak, İslam kardeşliği ve soy kardeşliği şuuruna ermek mükellefiyetindedir. Bu mükellefiyet aynen bizim için de şart olduğu gibi...

BÖLÜM: XIV

HUMEYNİ CİNSÎ SAPIKLIĞI MEŞRU GÖRÜYOR

Kardeş İran halkını felakete sürükleyen Humeyni ve destekçisi mollaların akıl ve mantıkdan uzak, kin ve intikam dolu, insanlık dışı icraatları gerçekde, ideolojilerinin sakatlık ve sapıklığının bir neticesidir. Kendilerine sorarsanız, ideolojileri İslamdır, bütün icraatlarını da İslam'a göre yapmaktadırlar, nitekim kurdukları düzenin adına da İslam Cumhuriyeti adını koymuşlardır!?

Bize sorarsanız, hayır, hayır, yüzbin kere hayır, Humeyni ve mollaların ideolojileri İslam değildir. Akıl dışı kanlı icraatları da İslam ile asla bağdaşmaz. Kurdukları rejim de İslam Cumhuriyeti değil, olsa olsa İsyan Cumhuriyeti olabilir.

Humeyni ve mollaların rejim ve icraatlarına esas olan görüşleri, İslam değil, İslam adına ileri sürülen sapık ve çarpık hurafelerdir. Onları İslam'ın yüce prensipleri ile bağdaşdırmaya kalkışmak İslam'a en büyük kötülük olur. İşte bunlardan birisi: Humeyni ve mollalar İslam adına cinsi sapıklığı meşru görmeleridir. Diğer görüşlerini de ona göre kıyaslamak mümkündür.

Humeyni ve mollaların ahlak anlayışlarına ışık tutacak olan bu konuyu iki bölüm halinde ele alacağız. Önce, Humeyni ve mollaların İslam adına cinsi sapıklığı meşru görmelerini, ikinci olarak da para karşılığı saatlık geçici nikahı caiz görmelerini açıklayacağız.

Sözü uzatmadan, Humeyni ve mollaların cinsi sapıklığı meşru gören, hem de İslam adına meşru gören, çirkin düşüncelerinin belgelerini sunalım ve gerekli eleştirisini arzedelim.

Elimizde başlıca iki belge eser vardır. Bunlardan biri bizzat Humeyni tarafından yazılan **"TAVZİH-ÜL MESAİL"** adlı Farsca kitap, diğeri, İranlı mollaların temel eserlerinden "EL İSTİBSAR" adlı Arapça kitap. Sırayla görelim;

Humeyni'nin eseri **Tavzih-ül Mesail -meselelerin açıklanması-** adlı eseri 515 sayfadan oluşmaktadır. Tahran'da basılmıştır. Eserde meseleler birden başlayarak sıra numarasıyla 2890 mesele açıklanmış bulunmaktadır. Kitabın dış ve iç kapak resimlerini fotokopi olarak aynen sunuyoruz.

Kitabın konumuzu ilgilendiren bölümü, "AHKAM-I HAIZ" başlığını taşıyan 69. sayfadır. Bu sayfada adet gören kadınlara hangi işleri yapmak haram kılınmıştır, hangileri helal edilmişdir açıklanıyor. Sayfanın resmini ve Türkçe tercümesini aynen veriyoruz: Lütfen dikkatle inceleyiniz özellikle 450. meselenin son cümlesini ve 453. meselenin ne demek istediğini düşününüz ve iğrenç cinsi sapıklığın İslam adına nasıl meşru görüldüğünü bizzat görünüz...

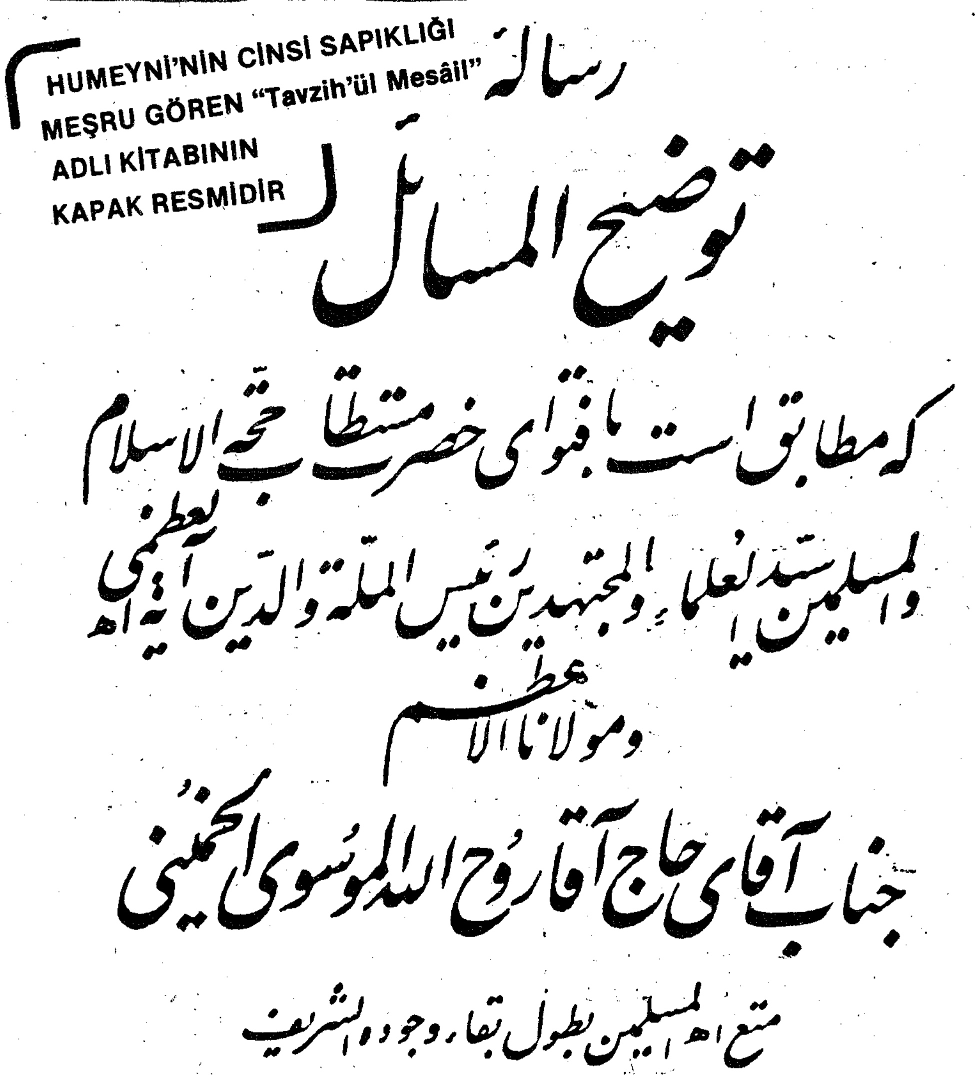

Tavzih'ül Mesail'in 2. sayfası ve Humeyni'nin Mührü!

۲

بسم الله الرحمن الرحيم

رساله شريفه توضيح المسائل كه بعضى از موثقين فتاوى حقير را در متن آن شرح نموده اند ملاحظه كردم عمل به آن مجزى است ان شاء الله تعالى

روح الله الموسوى الخمينى

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمدلله رب العالمين والصلوة و السلام على خير خلقه محمد و آله الطاهرين ولعنة الله على اعدائهم اجمعين

الى يوم الدين

احكام تقليد

مسئله ۱ ـ مسلمان بايد باصول دين يقين داشته باشد و در احكام دين بايد يا مجتهد باشد كه بتواند احكام را از روى دليل بدست آورد ، يا ازمجتهدتقليد كند ،يعنى بدستور او رفتارنمايد ، ياازراه احتياططورى بوظيفهٔخودعمل نمايد، كه

احكام حائض

مسئله ٤٥٠ـچند چيز بر حائض حرام است: **اول** عبادتهائى كه مانندنماز بايد باوضو ياغسل ياتيمم بجاآورده شود ولى بجاآوردن عبادتهائى كه وضووغسل وتيمم براى آنها لازم نيست ،مانند نمازميت،مانعى ندارد .**دوم** تمام چيزهائى كه برجنب حرام است ودراحكام جنابت گفته شد .**سوم** جماع كردن درفرج، كه هم براى مرد حرام است وهم براى زن ، اگر چه بمقدار ختنه گاه داخل شود و منى هم بيرون نيايد ، بلكه احتياط واجب آنستكه مقدار كمتر ازختنه گاه راهم داخل نكند و در دبر زن حائض وطى كردن كراهت شديدةدارد .

مسئله ٤٥١ ـجماع كردن در روزهائى هم كه حيض زن قطعى نيست ولى شرعاً بايد براى خود حيض قرار دهد حرام است . پس زنى كه بيشتراز ده روز خون مى بيند وبايد بدستوريكه بعداً گفته ميشود روزهاى عادت خويشان خود را حيض قرار دهد ، شوهرش نميتواند درآنروزها بااو نزديكى نمايد

مسئله ٤٥٢ ـاگرشمارهٔ روزهاى حيض زن بسه قسمت تقسيم شود ومرد درقسمت اول آن بازن خود درقبل جماع كند ، بنابراحتياطواجب بايد هجده نخود طلا كفاره بفقير بدهدواگر درقسمت دوم جماع كند ، نه نخود واگر درقسمت سوم جماع كند، بايد چهارنخودونيم بدهد ، مثلاازنيكه شش روز خون حيض مى بيند ،اگرشوهرش درشب يا روزاول ودوم بااوجماع كند بايدهيجده نخودطلا بدهدودرشب ياروز سوم وچهارم نه نخود ودرشب ياروز پنجم وششم بايد چهارنخود ونيم بدهد .

مسئله ٤٥٣ـ وطى در دبرزن حائض كفاره ندارد .

مسئله ٤٥٤ ـ لازم نيست طلاى كفاره راسكه داربدهد ولى اگر بخواهد قيمت آنرا بدهد بايد قيمت سكه داربدهد

مسئله ٤٥٥ـاگرقيمت طلادروقتى كه جماع كرده ؛ باوقتى كه ميخواهدبفقير بدهد فرق كرده باشد؛ بايدقيمت وقتى را كه ميخواهدبفقير بدهد حساب كند .

مسئله ٤٥٦ ـ اگركسى هم درقسمت اول وهم در قسمت دوم وهم درقسمت

CİNSİ SAPIKLIĞI MEŞRU GÖREN 69. SAYFANIN ÖZETİ

arkadan haram olmadığı...

Çeşitli fıkhı meseleleri maddeler halinde açıklayan Humeyni kitabının 69. sayfasında da adet görmekte olan kadınlara nelerin helal, nelerin haram olduğunu açıklamaktadır. Abdest, gusul veya teyemmüm gerektiren ibadetler haram olur. Bir de adet gören kadına ön tarafdan cima yapmak haram olur demektedir. Ama arka tarafdan cima etmenin haram olmadığını söylemektedir.

BELGENİN AÇIKLANMASI

Humeyni'nin cinsi sapıklığı İslam adına meşru gören yukarıdaki sözlerini sayın okuyucularımızın daha iyi anlamalarını sağlamak üzere ilgili bölümleri özel olarak açıklayalım:

450 numaralı meselenin son cümlesinde Humeyni aynen şöyle diyor:

و در دبر زن حائض وطی کردن کراهت شدیده دارد .

Farscası:

"Der dübür-i Zen-i haiz vatî kerden kerahet şedide dâred"

Türkçesi:

"Hayız -adet- görmekte iken kadının dübüründen -dışkı yolundan- cimâ eylemekte şiddetli kerahet vardır."

Yani normal zamanlarda kadının dübüründen -dışkı yolundan- cinsi temas yapmak caizdir ama, kadının adet gördüğü günlerde şiddetle mekruhdur. Yine de haram değildir. Nitekim aynı numaralı meselenin baş tarafında adet görmekte olan kadın ile normal yoldan cima eyleminin haram olduğu doğru olarak ifade edilmiştir.

453 numaralı meselede Humeyni konuyu daha açık olarak dile getirmektedir:

HUMEYNİ DİYOR Kİ:

وطی در دبر زن حائض کفاره ندارد .

Farsçası:

"Vatî der dübür-i Zen-i hâiz kefare ne dared"

Türkçesi:

"Adet görmekte iken kadının dübüründen -dışkı yolundan- cima edildiğinde kefaret gerekmez."

Kefaret bir günah işlendiği zaman, affolması için fakire verilen belli miktar bir sadakadır. Mesela yemini bozan kefaret verir, on fakiri doyurur, özürsüz oruç yiyen kimse altmış kişiyi birer günlük doyuracak kadar fakirlere kefaret verir, günahını örter. Adet görmekte olan kadın ile normal yoldan -önden- cima yapan kimse de bunu yasaklayan ayet-i kerimeyi çiğnediği için belli miktar kefaret verir, günahını örter.

İşte; Humeyni diyor ki, adet görmekte olan kadının dübüründen cima edildiği zaman her hangi bir kefaret verilmesi icapetmez. Çünkü bu fiil haram değil günah değildir ki, o günahı örtmek üzere bir kefaret vermek lazım gelmiş olsun. Tabii bu Humeyni'ye göredir.

Humeyni adet gören kadının tabi olduğu bütün hükümlerin, NİFAS gören yani doğum yapan -Lohosa- kadınlarda da aynen geçerli olduğunu kitabın 82. sahifesinde söylemektedir. Yani Lohosa kadını da dübürden...

Yüce İslam dininin bu gibi iğrenç fiillere meşruluk tanımaktan uzak olduğunu söylemeye bile hacet yoktur. Bununla birlikte biz İslamın bu konuya ait haramlık hükmünü özet olarak açıklayacağız. Ancak önce ikinci belgeyi de sunacağız:

HUMEYNİ TAHRİR'ÜL VESÎLE ADLI KİTABINDA DA CİNSİ SAPIKLIĞI MEŞRU GÖRÜYOR.

Humeyni Tahrir-ül vesile adlı eserinde aynen şöyle diyor:

لواط النساء : «والمشهور والأقوى جواز وطء الزوجة دبرا».

تحرير الوسيلة ج ٢ ص ٢٤١

"Meşhur ve en kuvvetli kavle -hükme- göre kadını dübüründen cima etmek caizdir."

Humeyni: Tahrir-ül Vesile C.2, S.241

Tabii Humeyni'nin burada sözünü ettiği meşhur ve en kuvvetli hüküm kendi kaynaklarında yer alan fasit ve sakat hükümlerdendir.

Cinsi sapıklığı meşru görmeyi Cafer Sadık'a dayandırıyorlar.

Humeyni ve mollalar İslam adına cinsi sapıklığı kadınlharla livatayı meşru görmelerini Cafer Sadık'a dayandırıyorlar. Bilindiği gibi Cafer Sadık İran'ın resmi dini -meshebi olan İsneaşere- 12 İmam- mezhebinin kurucusu sayılan imamıdır. Dolayısiyle bu mezhebe kısaca Caferi mezhebi denilmesi de bundandır. 12 İmam mezhebine göre imamlar masumdur, yani peygamberler gibi günah işlemekten uzaktırlar. Ne yaparlarsa, ne söylerlerse doğrudur, bizzat hakikatın ifadesidir. Çünkü İmamlar ilahi himaye altındadırlar. İşte onlara göre, cinsi sapıklığı meşru gören böylesi masum, mukaddes bir zattır, yani İmam Cafer Sâdık'dır.

Yine sözü uzatmadan belgeyi açıklayalım:

Elimizde İran'dan getirdiğimiz, arapça EL İSTİBSAR adlı kitabın 3. cildi var. Bu kitap Caferi İsneaşere -12 İmam mezhebinin temel kitaplarından birisidir. Yazarı hicri 460'da vefat eden ve 12 İmam mezhebinin ileri gelenlerinden Şeyh et taife Cafer b.Muhammed b.Hasan Et Tusî'dir. Kitabın dış ve iç kapaklarının resmi ile ilgili bölümün tam fotokopisini sayfalarımızın arasına ayenen alıyoruz.

الاستبصار

فيما اختلف من الأخبار

تأليف

شيخ الطائفة أبي جعفر محمد بن الحسن الطوسي قد

المتوفى ٤٦٠ هـ

الجزء الثالث

حققه وعلق عليه سيدنا الحجة
السيد حسن الموسوي الخرسان

نهض بمشروعه
الشيخ علي الآخوندي

الناشر
دار الكتب الاسلامية
تهران - بازار سلطاني
تلفن ٢٠٤١٠

الطبعة الثالثة

تمتاز هذه الطبعة عمّا سبقها بعناية تامّة
في التّصحيح
الشيخ محمد الاخوندي
١٣٩٠ هـ ق

İranlı Caferilerin, cinsi sapıklığı meşru gören ve bu çirkin fikri İmam Caferi Sadık'a maleden temel kitaplarından EL İSTİBSAR'ın kapak resmi!

Cinsi sapıklık hakkındaki arabca belgeleri bu kitapdan bölüm halinde aktarıyoruz.

بسبع ليال ، وأما غير البكر فلا تفضل بأكثر من ثلاث ليال ثم يرجع الى التسوية ، ويؤكد ذلك :

٨٦٥ ٣ — ماروا‌ه الحسين بن سعيد عن ابن أبي عمير عن حماد عن الحلبي عن أبي عبدالله عليه السلام قال : سئل عن رجل يكون عنده امرأتان احداهما احبّ اليه من الأُخرى أله أن يفضّل احداهما على الاخرى؟ قال : نعم يفضّل بعضهن على بعض مالم يكنّ اربعا ، وقال : إذا تزوج الرجل بكرا وعنده ثيب فله أن يفضل البكر بثلاثة أيام.

قال محمد بن الحسن: ماتضمن صدر هذا الخبر من أن له أن يفضّل بعضهن على بعض مالم يكنّ أربعا المعنى فيه انه إذا كان للرجل أن يتزوج أربعا فيصيب لكل واحدة منهن ليلة جاز إذا كان عنده امرأتان أن يجعل لواحدة منها ثلاث ليال وللاخرى ليلة واحدة لأنه ليس لها أكثر من ليلة في كل أربع ليال ، والذي يدل على ذلك :

٨٦٦ ٤ — ماروا‌ه الحسين بن سعيد عن صفوان عن عبدالله بن مسكان عن الحسن بن زياد قال قال أبو عبدالله عليه السلام : يتزوج الحرة على الأمة ولا يتزوج الأمة على الحرة ولا النصرانية ولا اليهودية على المسلمة فمن فعل ذلك فنكاحه باطل ، قال وسألته عن الرجل يكون له الامرأتان واحداهما أحب اليه من الأخرى أله أن يفضلها بشيء؟ قال : نعم له أن يأتيها ثلاث ليال والاخرى ليلة لأن له ان يتزوج أربع نسوة فليلتيه يجعلها حيث شاء ، قلت : فتكون عنده المرأة فيتزوج جارية بكرا قال: فليفضلها حين يدخل بها بثلاث ليال ، وللرجل أن يفضل نساءه بعضهن على بعض مالم يكنّ أربعا .

١٤٩ — باب اتيان النساء فيما دون الفرج

٨٦٧ ١ — أحمد بن محمد بن عيسى عن علي بن اسباط عن محمد بن حمران عن عبدالله بن

* _ ٨٦٥ _ ٨٦٦ _ التهذيب ج ٢ ص ٢٣١ .
_ ٨٦٧ _ التهذيب ج ٢ ص ٢٣٠ .

أبي يعفور قال : سألت أبا عبدالله عليه السلام عن الرجل يأتي المرأة في دبرها؟ قال : لا بأس إذا رضيت قلت: فأين قول الله تعالى ﴿ فأتوهن من حيث أمركم الله ﴾ فقال: هذا في طلب الولد فاطلبوا الولد من حيث أمركم الله إن الله تعالى يقول ﴿ نساؤكم حرث لكم فاتوا حرثكم أنّى شئتم ﴾ .

٨٦٨ ٢ — الحسين بن سعيد عن ابن أبي عمير عن حفص بن سوقة عمن أخبره قال: سألت أبا عبدالله عليه السلام عن الرجل يأتي أهله من خلفها قال : هو أحد المأتيين فيه الغسل .

٨٦٩ ٣ — أحمد بن محمد بن عيسى عن موسى بن عبدالملك والحسن بن علي بن يقطين عن موسى بن عبدالملك عن رجل قال : سألت أبا الحسن الرضا عليه السلام عن اتيان الرجل المرأة من خلفها في دبرها فقال : احلتها(١) آية من كتاب الله تعالى قول لوط عليه السلام ﴿ هؤلاء بناتي هنّ أطهر لكم ﴾ وقد علم انهم لا يريدون الفرج .

٨٧٠ ٤ — عنه عن ابن فضال عن الحسن بن الجهم عن حماد بن عثمان قال : سألت أبا عبدالله عليه السلام أو اخبرني من سأله عن الرجل يأتي المرأة في ذلك الموضع وفي البيت جماعة فقال لي ورفع صوته قال رسول الله صلى الله عليه وآله : من كلّف مملوكه مالا يطيق فليبعه ثم نظر في وجوه أهل البيت ثم أصغى إليّ فقال : لا بأس به .

٨٧١ ٥ — عنه عن معاوية بن حكيم عن أحمد بن محمد عن حماد بن عثمان عن عبدالله بن أبي يعفور قال : سألت أباعبدالله عليه السلام عن الرجل يأتي المرأة في دبرها قال: لا بأس به.

٨٧٢ ٦ — عنه عن علي بن الحكم قال : سمعت صفوان يقول قلت للرضا عليه السلام إن رجلا من مواليك أمرني أن أسألك عن مسألة فهابك واستحيا منك أن يسألك قال ماهي ؟ قال قلت للرجل أن يأتي امرأته في دبرها ؟ قال : نعم ذلك له ، قال قلت :

(١) كذا في جميع النسخ والتهذيب والصواب أحلته .

* _ ٨٦٨ _ ٨٦٩ _ ٨٧٠ _ ٨٧١ _ التهذيب ج ٢ ص ٢٣٠ .
/ _ ٨٧٢ _ التهذيب ج ٢ ص ٢٣٠ الكافي ج ٢ ص ٦٩ .

وأنت تفعل ذلك قال : لا إنا لانفعل ذلك .

٨٧٣ ٧ — محمد بن أحمد بن يحيى عن أبي اسحاق عن عثمان بن عيسى عن يونس بن عمار قال قلت : لأبي عبدالله عليه السلام أو لأبي الحسن عليه السلام إني ربما أتيت الجارية من خلفها يعني دبرها وتفززت (١) فجعلت على نفسي إن عدت الى امرأة هكذا فعلي صدقة درهم وقد ثقل ذلك علي قال : ليس عليك شيء وذلك لك .

٨٧٤ ٨ — فأما مارواه احمد بن محمد بن عيسى عن العباس بن موسى عن يونس او غيره عن هاشم بن المثنى عن سدير قال : سمعت أبا عبدالله عليه السلام يقول : قال رسول الله صلى الله عليه وآله محاش النساء على امتي حرام .

٨٧٥ ٩ — عنه بهذا الاسناد عن هاشم وابن بكير عن أبي عبدالله عليه السلام قال : هاشم لاتفري (٢) ولا تفرث (٣) وابن بكير قال : لاتفرث اي الاناث من غير هذا الموضع .

فالوجه في هذين الخبرين ضرب من الكراهية لان الافضل تجنب ذلك وإن لم يكن محظوراً ، يدل على ذلك :

٨٧٦ ١٠ — ماروواه احمد بن محمد بن عيسى عن البرقي يرفعه عن ابن أبي يعفور قال : سألته عن اتيان النساء في اعجازهن فقال : ليس به بأس وما احب ان تفعله .

والخبر الذي قدمناه ايضاً عن الرضا عليه السلام وقوله انا لانفعل ذلك دلالة على كراهية ذلك حسب ماقلناه ، ويحتمل ايضاً ان يكون الخبران وردا مورد التقية لأن احدا من العامة لايجيز ذلك إلا مايحكى عن مالك ، ويختلف عنه فيه اصحابه .

٨٧٧ ١١ — ونما ماروواه احمد بن محمد بن عيسى عن معمر بن خلاد قال قال : ابو الحسن

(١) في بعض النسخ « تقززت » وفي بعضها « تفززت » ولكل وجه يناسب المقام ، وفي التهذيب والواف « وندرت » . (٢) لاتفري : الفرى القطع والشق .

(٣) لاتفرث : أي لاتأتي موضع الفرث يعني الدبر .

* — ٨٧٣ ـ التهذيب ج ٢ ص ٢٤٢ . ـ ٨٧٤ ـ ٨٧٥ ـ ٨٧٦ ـ ٨٧٧ ـ التهذيب ج ٢ ص ٢٣٠ .

BELGENİN AÇIKLANMASI

El İstibsar kitabının üçüncü cildinin 242. sayfasını açıyoruz. Sayfanın alt kısmında 149 numaralı konu başlığı aynen söyledir:

BABÜ İTYANİ ENNİSÂİ FİMÂ DUNE EL-FERCİ

TÜRKÇESİ: KADINLARA FERCDEN BAŞKA YERDEN GELME -YAKLAŞ-MA- BÖLÜMÜ

Burada başka yerden kasıt dışkı yolu, yaklaşmadan kasıt da cinsi temasdır. Konu üç sayfa devam etmektedir. Tamamının fotokopisini aynen sunmuş bulunuyoruz.'

Bölümde 11 rivayet yer almıştır. Bunlardan 7 tanesi İmam Cafer Sadık'a (Ebu Abdillah)'a, 4 tanesi İmam Rızaya isnad edilmiştir.
Biz bunlardan yalnız ilk üç tanesinin tercümesini sunacağız. Zaten diğerleri bunların tekrarı durumundadır.

İMAM CAFER SADIK CİNSİ SAPIKLIK MEŞRU DİYORMUŞ

El İstibsar'ın üçüncü cildinin 242. sayfasının 149 numaralı başlığından itibaren üç rivayetin tercümesi şöyledir:

KADINLARA FERCDEN BAŞKA YERDEN -DIŞKI YOLUNDAN- CİMA ETME BÖLÜMÜ

867 - 1 - Ahmed b.Muhammed b.İsâ, Ali b.Esbat'dan, Muhammed b.Humrandan, Abdullah b.Ebi Yafûr'dan.

Ebi Yafûr dedi: Ebu Abdillah aleyhisselamdan yani İmam Cafer Sadık aleyhisselamdan, kadına dübüründen cinsi temas yapan adamın durumundan sordum.

Cevaben buyurdu: "Kadın razı olursa bir sakınca yoktur."

Dedim: Peki nerede kaldı Allahın; "Kadınlara Allah'ın size emrettiği yerden yaklaşın -temas edin" ayeti? (Bakara suresi: 222)

Buyurdu: bu ayet çocuk isteme konusundadır. Yani çocuğu Allahın size emrettiği yerden -önden- isteyin (edinin) demektir. Nitekim Allahü Tealâ buyurur: "Kadınlarınız sizin tarlanızdır. İstediğiniz biçimde ekininizi ekiniz"
Bakara: 222 - 223

Yani "istediğiniz biçimde" ifadesiyle önden -fercden ve arkadan- dışkı yolundan cinsi temasda bulununuz şeklinde yanlış bir mana kasdetmektedir. Halbuki mana önden istediğiniz biçimde demektir.

2 - Hasan b.Said, İbni Ebi Amir'den, Hafs b.Sevka'dan, O'na haber veren bir kimseden.

Dedi: Eba Abdillah aleyhisselama -yani İmam Cafer Sadık'a- eşine arkadan yaklaşan -cima eden- adamın halinden sordum.

Buyurdu: O aklaşıldığında -cina edildiğinde- gusul gerektiren iki yerden biridir."

3 - Ahmet b.Muhammed b.İsâ, Musa b.Abdülmelik'den ve Hasan b.Ali b.Yaktîn Musa b.Abdülmelek'den **O da bir adam'dan (?!)**

Dedi: Ebal Hasan Rıza Aleyhisselamdan kadına arkasından dübüründen -dışkı yolundan- yaklaşan (cinsi temas eden) adamın durumundan sordum.

Buyurdu: "O'nu -dübürden cimayı- Allah'ın kitabından bir ayet olan lût aleyhisselamın sözü helal kıldı. O ayet: "İşte şunlar kızlarımdır, onlar sizler için daha temizdir."

Lût aleyhisselam şüphesiz onların ferc -kadın- istemediklerini biliyordu"

Yani Lut Peygamber kızlarının dübürden cima edilmesini istemiş miş!

4 - Yine ondan, İbni Fudala'dan, Hasan b. Elcehim'den, Ammad b.Osman-dan,

"Dedi: Ebu Abdüllah aleyhisselamdan -yani İmam Cafer Sadık'dan- sordum veya ona soran birisi (?!) bana haber verdi. Kadına o yerden -dışkı yolundan- yaklaşan adamın halinden, sormuştum veya soran bir adam (?!) bana haber vermiti. Evde de bir cemeat vardı -kalabalıktı-

O adam bana dedi ve İmam Cafer sesini yükseltti buyurdu:

"Rasulullah buyuruyor: "her kim kölesine gücü yetmeyen bir iş yüklerse onu satıversin"

Sonra ev halkının yüzüne baktı, sonra bana sesini alçaltarak:

"Bir sakınca yoktur" dedi.

Yani kadını arkasından -dışkı yolundan- cima etmekte bir sakınca yoktur demiş...

El İstibras kitabının rivayetleri bu minval üzere devam edip gidiyor. Biz bu dört tanesinin tercümesi ile yetiniyoruz. Diğerleri de bunların tekrarı durumundadır. Sadece son iki tanesinde kısmi bir farklılık mevcuttur. Orada soru sorulan imamın biz böyle şey yapmayız diye bir ifadesi vardır. Onu da sakıncalı durumda takıyye yapma, yani inancı gizleme ve gerçek kanaatı saklama şeklinhde yorumlamıştır yazar. Aslında onun da kanaatı aynı imiş de, çevresinin ayıplamasından çekinerek biz yapmayız demiş miş...

Kısacası, Caferi İsneaşere -12 İmam- mezhebinin temel kitaplarından biri olan El İstibsar kitabı güya bizzat İmam Cafer Sadık'ın kendisinden rivayetler nakledererek kadına arkadan, dışkı yolundan cinsi temas yapmanın dinen caiz olduğunu isbatlamaktadır.

Şurasını da tekrar hatırlatalım ki, Caferi İsneaşere -12 İmam- mezhebine göre, yani İranlı mollaların mezhebine göre, sözkonusu imamlar peygamberler gibi masumdurlar, günahdan ve hata yapmaktan uzaktırlar, sözleri ayet gibi gerçek ve kesin hüküm ifade ederler. Nitekim onlara da peygamberler hakkında kullanılan "Aleyhisselam" ifadesini kullanmaktadırlar. İşte Humeyni'nin kaynağı da bu ve benzeri mezheplerinin temel kitaplarıdır. Şimdi de bu konuda biz görüşümüzü sunalım, eleştirimizi arzedelim:

İSLAM ADINA, CİNSİ SAPIKLIK ASLA MEŞRU GÖRÜLEMEZ

İranlı aydın müslümanların da şiddetle reddettiği Humeyni ve mollaların cinsi sapıklığı meşru görmelerinin sakatlığı her yönüyle apaçık ortadadır. O kadar ki bu türlü iğrenç görüşleri tenkit etmeye bile gerek yoktur. Çünkü birazcık İslamı tanıyan ve İslamın savunduğu yüksek ahlakdan haberi olan herkes öylesine çirkin ve iğrenç fiillerin İslam adına asla meşru görülemeyeceğini derhal anlarlar. Zaten biz de sakatlığı ayanbeyan ortada olan bir şeyi eleştirmek için söz konusu etmiyoruz. Bizim üzerinde durduğumuz husus, koca bir devletin yönetimini ele geçiren ve İslam cumhuriyeti kurduklarını, İslamî icraatlar yaptıklarını ilan eden Humeyni ve mollaların idare ve icraatlarının temeli olan İslam anlayışlarını incelemektir. Kısacası Humeyni ve mollaların sakat icraatlarının altında sapık inançlarının bulunduğunu tesbit etmektir.

Konunun bütün açıklığına rağmen, mademki, yukarıda Humeyni'nin ve ona kaynak olan eserin İslam adına cinsi sapıklığı meşru gören ifadelerini açıkladık, kısa bir özet halinde de olsa eleştirisini de yapmakta fayda vardır. Sayın okuyucularımızın zihinlerinin karışmaması için bunda fayda vardır:

1 - TIP VE AHLAK AÇISINDAN CİNSİ SAPIKLIKTIR

Humeyni'nin İslam adına meşru gördüğü, kadına dübürden -dışkı yolundan- cinsi temasda bulunmak tıp ilmi bakımından bir cinsi sapıklık ve hastalık olarak kabul edilmektedir. Cinsel sağlık konusunu işleyen hemen bütün ilmi

eserlerde normal dışı bütün cinsi ilişkiler birer sapıklık ve hastalık olarak ele alınmaktadır. Bugünün tıp ilminin cinsi sapıklık dediği bu çirkin fiili İslam adına meşru görüp teşvik eylemek asla mümkün olamaz!

Ahlaki açıdan da cinsel sapıklığın her türlüsü bütün dünyada ahlak dışı iğrenç fiiller olarak telin edilmektedir. O gibi çirkin sapık davranışları savunanlar hemen bütün ülkelerde dejenere olmuş, insani ve ahlaki çöküntüye uğramış kimseler olarak bilinmektedir. Öylesi çirkinlikleri İslam adına müdafa ve teşvik eylemek en hafif tabiri ile yüce İslam dinini tanımamak olur, İslam'a iftira etmek olur. Fazilet kaynağı olan İslam öylesi iğrençliklerden yüce ve münezzehdir.

2 - YANLIŞ YORUMLARLA AYETLERİN MANALARI SAPTIRILMIŞTIR:

Yukarıda metin ve tercümesini verdiğimiz, belgelerde, ayet-i kerimeler yanlış yorumlarla ayet-i kerimelerin manaları saptırılmış, bizzat cinsi sapıklığı yasaklayan ayetler, o çirkin fiili teşvik eder biçimde manalandırılmıştır. Humeyni ve mollaların diğer dini konulara ait tefsir ve yorumlarını da buna göre kıyaslamak mümkündür.

Biz cinsi sapıklığı yasaklayan ayet-i kerimelerin manalarını doğru olarak aşağıya almakla yetineceğiz:

"Sana kadınların adet hallerinden -hayızdan- soruyorlar.
Deki: "-O eziyettir- hastalık, rahatsızlık dönemidir.- Dolayısiyle adet zamanlarında kadınlardan ayrılın -cinsi temasda bulunmayın- temizleninceye kadar.. Temizlendikleri zaman Allahın size emrettiği yerden -ön tarafdan- yaklaşın (cima edin) şüphesiz Allah tevbe edenleri sever, temizlenenleri sever."
"Kadınlarınız sizin tarlalarınızdır. O halde tohumlarınızı nasıl isterseniz öyle ekiniz.."

(Bakara suresi: 222 - 223

Birinci ayet-i kerimede: "kadınlar adet halinden temizlenince ALLAHIN SİZE EMRETTİĞİ YERDEN kadınlara yaklaşın, yani cinsi temasda bulunun buyurulmuştur. **Burada özellikle ALLAHIN SİZE EMRETTİĞİ YERDEN ifadesinin zikredilmesi neyi işaret ediyor? Demek cinsi temasda Allahın bir emreylediği yer vardır. Peki neresidir o? Elbette normal olan meşru olan, tabii olan yer ön tarafdır.**

İkinci ayet-i kerimede: "kadınlarınız sizin tarlalarınızdır, ekinlerinizi, tohumlarınızı dilediğiniz gibi ekiniz" buyurulmuştur. Peki, hangi tarafa tohum ekilirse ekin yeşerir, yani çocuk olur. Elbette tabii ve meşru olan ön tarafa! İşte Allahın bir önceki ayetteki **"ALLAHIN SİZE EMRETTİĞİ YERDEN"** ifadesindeki yer çocuk doğan yerdir. Cenab-ı Hak cinsi temas ile çocuk yetiştirme halini,

tarlaya tohum ekip ekin yetiştirmeye benzetmiştir. Dolayısiyle Cenab-ı Hakkın cinsi temas için emreylediği yer tohum ekilip de, çocuk elde edilen yerdir...
Bu kadar açık olan ayet-i kerimeleri tersine çevirip de cinsi sapıklığı meşru göstermeye kalkışmak ilim ile, iyi niyet ile bağdaşamaz.
Ayrıca Hud suresinin 78. ayet-i kerimesi, Hicir suresinin 71. ayet-i kerimesi ve Neml suresinin 55. ayet-i celilesi livatayı -cinsi sapıklığı- haram kılmıştır.

Keza Hud suresinde, Hicir suresinde ve Neml Suresinde Lut Peygamberin kavminin cinsi sapıklığa dadandıkları ve bu yüzden helak edildikleri açık seçik beyan edilmiştir. Bu kadar açık ayet-i kerimeleri tevil ederek, manalarını saptırarak cinsi sapıklığı kadınlarla livatayı İslam adına teşvik eylemek, meşru görmek tekrar edelim ki, İslam'a iftiradan başka bir mana taşımaz. İslam o gibi iftiralardan ve çirkinliklerden münezzehdir, uzaktır, yücedir.

PEYGAMBERİMİZ, CİNSİ SAPIKLIĞI ŞİDDETLE YASAKLAMIŞTIR

نهي النبي ﷺ عن أدبار النـــاء، وجزمنا بتحريمه
قال ﷺ « من أتى حائضا أو امرأة في دبرها او
كاهنا فصدقه بما يقول فقد كفر بما أنزل على محمد »
أخرجه أصحاب الـــنن الأربعة الا النـــائي

İslam peygamberi Hz.Muhammed (s) kadınlarla livatayı yani cinsi sapıklığı şiddetle yasaklamak üzere şöyle buyurmuştur:
"Hz.Peygamber (s) kadınlara dübürlerinden cimayı yasakladı. Ehli Sünnet de bunun haram olduğunda ittifak eyledi. Razullah şöyle buyurdu:
"Her kim hayızlı kadınla cima ederse veya kadına dübüründen yaklaşırsa veya bir kâhine gider de onun söylediğini tasdik ederse, o kimse Muhammed'e nazil olana küfretmiş olur."
Hadisi: Buhari, Müslüm, Tirmizi ve İbni Maceh rivayet etmiştir.

3 - O RİVAYETLER CAFER SADIK'A İFTİRA EDİLMİŞTİR

Kadınlarla livatayı, cinsi sapıklığı meşru gören rivayetler genel olarak İmâm Cafer Sadık'a isnat edilmiştir. Hemen ifade edelim ki, bu rivayetler merhum Cafer Sadık'a yapılmış en büyük iftiralardan birisidir. O muhterem zât o gibi ilim ve ahlak dışı sözlerden yücedir. Ne yazık ki bizzat O muhterem zat'a tabii olduklarını söyleyen kimseler daha nice iftira ve isnatları insafsızcasına yapmaktan çekinmemişlerdir.

Yukarıda metin ve tercümesini verdiğimiz rivayetler genel olarak gerçeği yansıtmadığı gibi, iki tanesi de tamamen asılsız olduğu iyice sırıtmaktadır. Rivayet zincirinin sonu, **"O da bir adamdan duymuş"** şeklinde bitmektedir. Yani İmam Cafer Sadık'dan bir adam duymuş, ismi ve kimliği bilinmeyen o bir adama dayanılarak hüküm verilmektedir. Böyle meçhule dayalı rivayetler ve dedikoduların dinde ve ilimde yeri yoktur. Kısacası İmam Cafer Sadık'a iftira ve isnat edilmiştir. Bu iftira ve isnatı bizzat rivayet metni isbatlamaktadır.

4 - BU RİVAYETLER 12 İMAM MEZHEBİNİ TEMELDEN SARSAR

Cinsi sapıklığı meşru gören rivayetler Caferi 12 İmam mezhebini temelden sarsar. Çünkü bir tarafdan 12 İmam masum kabul ediliyor, yani 12 imam suç işlemez ve yanılmaz sayılıyor, peygamberler gibi ilahi himaye altında oldukları ifade ediliyor, bir tarafdan da bu imamların cinsi sapıklığı meşru gördükleri rivayet ediliyor. Bu durumda iki şeyden biri doğrudur:

Ya bu rivayetler doğrudur, ya da onlara yapılmış iftiradır.

Eğer doğru ise, sözkonusu 12 İmam'ın masum olduğu, hata yapmadıkları şeklindeki inanç yanlıştır, asılsızdır. Çünkü cinsi sapıklığı savunmak asla doğru olamaz. Demek ki o zatlar da masum falan değildir, herkes gibi yanılırlar. Dolayısiyle mezhebin 12 imamın masum olduğuna dair görüşü iflas eder.

Yok eğer bu rivayetler o muhterem zatlara iftira edilmiş ise ve bu da Caferi mezhebinin temel eserlerinde yer almış ise, aynı kitapların diğer konuları ve rivayetleri hakkında da şüpheye düşmemiz tabiidir. Onlar da isnat ve iftira olabilir.

Her iki haldè de 12 İmam mezhebi temelden sarsılır...

Hulasa, Humeyni ve mollaların akıl ve mantık dışı, İslam ve insaf dışı icraatları, gerçek İslam'a değil, onların İslamı yanlış anlayışlarına, heva ve ihtiraslarına dayanmaktadır. İslamı yanlış anlhayışlarına en açık örnek de cinsi sapıklığı meşru görmeleridir.

İşte, öylesi sakat icraatların temelinde, böylesi sapık fikirler bulunmaktadır.

BÖLÜM: XV

HUMEYNİ MUT'Â'YI -KADIN KİRALAYIP CİNSEL YARARLANMAYI- MEŞRU GÖRÜYOR.

İslam cumhuriyeti kurduklarını ve bütün icraatlarını İslam'a göre yaptıklarını iddia eden Humeyni ve mollaların İslam anlayışlarında dikkatimizi çeken önemli hususlardan bir tanesi de MÜT'A adetini meşru görmeleridir. Müt'a geçici nikah yapmak ve kadın kiralayıp cinsi yararlanmada bulunmak anlamını ifade etmektedir.

Humeyni ve mollalar para karşılığında geçici süre için kadın kiralayıp cinsi temasda bulunmayı İslam adına meşru görürlerken, bunun adına geçici nikah akdi demektedirler. **Humeyninin ifadesine göre, geçici nikahda süre bir saat bir gün, bir ay, bir yıl veya daha fazla olabilir. Geçici nikahda şahid bulundurma şarkı yoktur. Müta'da yani geçici nikahda şart olan şey sadece, kadın ve erkeğin belli bir para ve belli bir sürede anlaşmalarıdır. Süre sona erince boşanmaya gerek kalmadan nikah kendiliğinden sona erer.**

Humeyni'nin İslam anlayışına göre, genelevlerde yapılan muameleler öz olarak meşru sayılmaktadır.

Caferi 12 İmam mezhebi açısından meşru olan sözkonusu Müt'a nikahını Humeyni TEVZİH-ül Mesail adlı kitabında açıklamaktadır. Aynı mezhebin diğer temel eserlerinde de genel olarak Cafer Sadık'a nisbet edilerek aynı konu geniş olarak açıklanmış bulunmaktadır.

Hanefi, Şâfii, Mâlikî ve Hanbeli mezheplerinden oluşan Ehli Sennet ise, geçici nikahı kesinlikle haram saymaktadır. Ehli Sünnet âlimleri aynı zamanda kadın kiralamak anlamına da gelen Müt'a adetinin İslam öncesinde mevcut olduğunu, İslam geldikten sonra da zaman zaman izin verilmiş ise de, daha sonra kesin olarak Hz.Peygamber (s) tarafından harem kılındığını beyan etmektedirler.

Para karşılığında kadın kiralamanın dinen meşru ve muteber bir hareket sayılması kutsal aile müessesesini zayıflatıcı, hatta yıkıcı bir nitelik taşımaktadır. Böylesi bir hareketin İslamın yüce prensipleri ile bağdaşmasına, İslamın aile müessesesini koruyucu hükümleriyle uzlaşmasına ihtimal verilemez.

Yüce İslam şöyle dursun, aile ocağını yıkıcı bir nitelik taşıdığı gerekçesiyle; Birleşmiş Milletler Teşkilatı bile para karşılığı cinsi temas yapmayı fuhuş olarak ilan etmiştir.

Şimdi Humeyni ve mollaların geçici nikahı, bir diğer söyleyişle para ile kadın kiralamayı İslam adına meşru gördüklerine dair belgeleri sunalım:

HUMEYNİ BİR SAATLİĞİNE BİLE GEÇİCİ NİKAH CAİZ OLUR DİYOR

Bugün İranlı aydın müslümanlar, özellikle de Azari Türkleri geçici nikahı yani müt'ayı meşru kabul etmiyorlar, aksine aile hayatı için yıkıcı ve utanç erici sayıyorlar.

Fakat Humeyni ve mollalar: **"Bir saatlığına bile geçici nikah olur"** diyorlar. Böylece İranlı müslümanlar ile mollaların arası her geçen gün hemen her konuda hızla açılmaktadır. Humeyni ve mollaların sakat ve kanlı icraatlarını gören İran halkı onların yanlış İslam anlayışlarını da şiddetle reddetmekte, hatta ona karşı mücadeleye girişmektedirler.

Humeyni Farsca olarak yazdığı: TAVZİH-ÜL MESAİL adlı kitabında aynen şöyle demektedir:

> "Evlenme akdi ile kadın erkeğe helal olur. Bu da iki kısımdır: Devamlı nikah akdi, geçici nikah akdi. Devamlı nikah akdi o dur ki, evlenme aktinde belli bir süre tayin edilmez. Bu türlü kadına sürekli hanım – Dâime – denir.
> Geçici nikah akdi ise, belli bir süre için yapılan evlenmedir. Mesela; bir kadını bir müddet için nikahlamak, bir saatlığına, bir günlüğüne, bir aylığına, bir yıllığına veya daha fazla bir süre için nikahlamaktır. Bu türlü geçici bir süre için evlenilen kadına geçici hanım – Sığa – denir."
>
> HÜMEYNİ, TAVZİH'ÜL MESAİL S. 378

BELGE

Humeyni'nin geçici nikahı caiz gören kitabı Tavzih'ül Mesail kitabının 378 ve müteakip sayfalarının fotokopisini aynen sunuyoruz:

ببرد ودر دست اواز بین‌برود ، مالك میتواند عوض مال ازاو یا از کسیکه مال را غصب کرده مطالبه کند وبیزعوض استفاده‌هائی را که عاریه گیرنده برده میتواند از اومطالبه نمایدولی اگر بخواهد ازغاصب بگیرد اشکال‌دارد واگرعوض مال‌بااستفاده آنرااز عاریه کننده بگیرد ، اونمیتواند چیزی را که بمالك میدهد ازعاریه دهنده مطالبه نماید.

مسئله۲۳۶۲ - اگر نداند مالی را که عاریه کرده غصبی‌است ودر دست او از بین‌برود ،چنانچه صاحب مال‌عوض آنرا ازاوبگیرد ،اوهم میتواند آنچه‌را بصاحب مال‌داده ازعاریه دهنده مطالبه نماید ولی اگرچیزی را که عاریه کرده طلا ونقره باشد ، یاعاریه دهنده بااو شرط کرده باشد که اگر آن چیزاز بین برود عوضش‌را بدهد ، نمیتواند چیزی را که بصاحب مال‌میدهد ، ازعاریه دهنده مطالبه نماید

احکام نکاح یاازدواج

وزناشوئی

بواسطهٔ عقد ازدواج . زن‌بمرد حلال میشود وآن بردو قسم‌است دائم وغیر دائم . عقددائم آنست که مدت زناشوئی درآن معین نشود وزنی را که باین قسم‌عقد میکنند دائمه گویند وعقد غیردائم آنست که مدت زناشوئی درآن معین شود ، مثلا زن‌را بمدت یك‌ساعت یایك روزیا یکماه یایکسال یا بیشتر عقد مایند وزنی را که باین‌قسم عقد کنند متعه وصیغه مینامند .

احکام عقد

مسئله۲۳۶۳ - در زناشوئی چه‌دائم وچه غیردائم ، باید صیغه خوانده شودو تنها راضی بودن‌زن ومرد کافی نیست وصیغهٔ عقدرا یاخود زن ومرد میخوانند ، یا دیگری‌را وکیل میکنند که ازطرف آنان بخواند .

مسئله۲۳۶۴ - وکیل لازم‌نیست مرد باشد ، زن‌هم میتواند برای خواندن

صیغهٔ عقداز طرف دیگری و کیل‌شود .

مسئله ۲۳۶۵ - زن ومردتا یقین نکنند که وکیل آنها صیغه را خوانده‌است، نمیتوانند بیکدیگر نگاه محرمانه نمایند و گمان باینکه‌وکیل صیغه‌راخوانده‌است کفایت نمیکندولی اگروکیل بگوید صیغه‌را خوانده‌ام کافی است .

مسئله ۲۳۶۶ - اگرزنی کسی را وکیل کند که مثلاده روزه‌اورا بعقد مردی درآورد وابتدای ده‌روز رامعین نکند درصورتیکه از گفته زن‌معلوم شود که‌بوکیل اختیارکامل داده آن وکیل میتواند هروقت که بخواهد اورا ده‌روز بعقدآن مرد درآوردواگرمعلوم باشد که زن ؛ روزیا ساعت معینی را قصد کرده ، باید صیغه را مطابق قصداو بخواند .

مسئله ۲۳۶۷ - یکنفر میتواند برای خواندن صیغه عقد دائم یا غیر دائم از طرف دونفر وکیل شود ونیز انسان میتواند ازطرف زن وکیل شود و اورا برای خودبطور دائم یاغیردائم عقد کندولی احتیاط‌مستحب آنست که‌عقدرادونفر بخوانند.

دستور خواندن عقد دائم

مسئله ۲۳۶۸ - اگر صیغهٔ عقد دائم را خود زن و مرد بخوانند و اول زن بگوید **زَوَّجْتُكَ نَفْسِي عَلَى الصَّداقِ الْمَعْلُوم** (یعنی خود رازن تو نمودم بمهری که معین شده) پس از آن بدون فاصله مرد بگوید: **قَبِلْتُ التَّزْويجْ** (یعنی قبول کردم ازدواج را) عقد صحیح است واگر دیگری‌راوکیل کنند که‌از طرف آنها صیغهٔ عقد را بخواند چنانچه مثلا اسم مرد احمد واسم زن فاطمه باشدو وکیل زن بگوید :**زَوَّجْتُ مُوَكِّلَتِي فاطِمَةَ مُوَكِّلَكَ اَحْمَدَ عَلَى الصَّداقِ الْمَعْلُوم** پس بدون فاصله وکیل مرد بگوید: **قَبِلْتُ لِمُوَكِّلِي اَحْمَدَ عَلَى الصَّداقِ** صحیح میباشد

دستور خواندن عقد غیر دائم

مسئله ۲۳۶۹ - اگر خود زن و مرد بخواهند صیغهٔ عقدغیردائم‌را بخوانند ،

بعد از آنکه مدت و مهر رامعین کردند ، چنانچه زن‌بگوید **زَوَّجْتُكَ نَفْسِي فِي الْمُدَّةِ الْمَعْلُومَةِ عَلَى الْمَهْرِ الْمَعْلُوم** ، بعدبدون‌فاصله‌مرد بگوید **قَبِلْتُ** صحیح‌است.واگر دیگری را وکیل کنند واول وکیل زن بوکیل مرد بگوید **مَتَّعْتُ مُوَكِّلَتِي مُوَكِّلَكَ فِي الْمُدَّةِ الْمَعْلُومَةِ عَلَى الْمَهْرِ الْمَعْلُوم**، پس بدون فاصله وکیل مرد بگوید : **قَبِلْتُ لِمُوَكِّلِي هٰكَذا** صحیح میباشد .

شرائط عقد

مسئله ۲۳۷۰ عقد ازدواج چند شرط دارد **اول** ـ آنکه بعربی صحیح خوانده شود باحتیاط واجب . واگرخود مرد وزن نتوانند صیغه‌را بعربی صحیح بخوانند ؛ بهر لفظی که صیغه را بخوانند صحیح‌است و لازم هم نیست که وکیل بگیرند امابايد لفظی بگویند که‌معنی«زوّجت‌وقبلت»رابفهماند . **دوم** ـ مردوزن یاوکیل آنها که صیغه‌را میخوانند قصد انشاء داشته باشند یعنی اگرخود مردوزن صیغه رامیخوانند ، زن بگفتن«زوّجتك نفسی» قصدش این باشد که خودرا زن او قراردهد ومرد بگفتن«قبلت‌التزويج»زن‌بودن اورابرای خود قبول نماید ، واگر وکیل مرد وزن صیغه‌را میخوانند ، بگفتن «زوجت‌وقبلت» قصد شان‌این باشد که مرد وزنی که آنان را وکیل کرده اند ، زن‌و شوهر شوند . **سوم** ـ کسیکه صیغه را میخواند عاقل باشد ، و بنابر احتیاط واجب بالغ باشد چه برای خودش بخواند ، یا ازطرف دیگری وکیل شده باشد . **چهارم** ـ اگر وکیل‌زن وشوهر یاولی آنها صیغه را میخوانند ، درعقد ، زن وشوهر رامعین کنند مثلا اسم آنها را ببرند یا بآنها اشاره نمایند . پس کسیکه چند دختر دارد ، اگر بمردی بگوید زوجتك احدی بناتی (یعنی زن‌تو نمودم یکی‌از دخترانم را) واوبگوید قبلت یعنی قبول کردم ، چون در موقع عقد، دختررا معین‌نکرده اند عقد باطل است. **پنجم** زن و مرد بازدواج راضی باشند ولی اگرزن ظاهراً به کراهت اذن دهد و معلوم

GEÇİCİ NİKAHI -MUT'AYI- CAFERİ MEZHEBİ MEŞRU GÖRMEKTEDİR

Humeyni ve mollaların geçici nikahı -müt'ayı- meşru görmeleri sadece kendilerine ait bir özellik değildir. Bu görüş onların mezhebine, Caferi 12 İmam mezhebine aittir. Dolayısıyle Caferi 12 mezhebinin hemen bütün temel kaynaklarında Müt'anın caiz olduğuna dair hüküm bulmak mümkündür. Nitekim bugün İran İslam Cumhuriyetinin resmi dini olan Caferi 12 İmam mezhebine göre hazırlanmış olan İran Medeni Kanununda da nikah sürekli ve geçici olmak üzere ikiye ayrılmıştır.

Konunun asıl önemli tarafı, Müt'a nikahına, bir başka söyleyişle parayla kadın kiralamaya ait meşruluk rivayetleri genel olarak İmam Cafer Sadık'a dayandırılmıştır. Cafer Sadık hem mezhebin İmamı, hem de 12 İmam'dan biridir. Bilindiği gibi onlara göre, 12 İmam Masumdur, yani peygamberler gibi suç işlemez, hata yapmaz kabul edilmektedirler. Onlara göre 12 İmam ilahî himaye altındadırlar, sözleri vahyi ve ayet hükmündedir. Dolayısıyle İmam Cafer Sadık'ın geçici nikaha ait sözleri de diğerleri gibi, ayet derecesinde kesin hüküm ifade eder.

Söylemeye gerek yok ki, Ehli Sünnet mezhepleri geçici nikahı -Müt'ayı- da meşru görmez, 12 İmam'ın masumluğunu, yani suç işlemez ve yanılmaz olduklarını da kabul etmez.

Şimdi biz, Caferi 12 mezhebinin temel hadis kitaplarından TEHZİB-ÜL AHKAM adlı arabça eserin 7. cildinin MÜT'A ile ilgili bölümünü, kitabın birinci sayfası ile birlikte bütün olarak sunuyoruz. 23 sayfalık arabca bölümün bütününü tercüme etmeye gerek görmüyoruz. Biz sadece bazı bölümlerini paragraf numarasını (Rivayet sıra numarasını) göstererek Türkçeye çeviriyoruz. Gerisini Humeyni ve mollalara karşı müsbet veya menfi ilgi duyan hoca efendilere ve arapça bilen muhterem kardeşlerimizin tetkik ve takdirlerine bırakıyoruz.

Geçici nikah hakkındaki belgelerin sayfa düzenini bozmamak için önce ilgili bölümlerin tercümesini, sonra belgeleri bütün halinde sunuyoruz.

PARA KARŞILIĞINDA KIZ ÇOCUKLARINDAN DA CİNSİ YARARLANMAYI MEŞRU GÖRÜYORLAR

Bugün İran'ın resmi dini olan Caferi 12 İmam mezhebinin temel hadis kitaplarından, TEHZİB-ÜL AHKAM adlı kitabın yazarı Ebu Cafer Tûsî, kitabının 7. cildinin 254. sayfasında aynen şöyle demektedir:

Ana ve babasının yanında bulunan bakire kız -baliğ ise -adet görecek yaşta, 13-14 yaşında ise- Onunla müt'a yapmakda -yani para karşılığında cinsel yararlanmada bulunmakda- bir sakınca yoktur. Ancak kızın ana ve babasının izni yok ise onunla birleşemez -kızın evine girip onunla birleşemez- eğer kız küçük ise -yani adet görecek yaşta, 13-14 yaşına gelmemiş ise- babasının izni olmadan onunla müt'a yapmak -para ile cinsi yararlanmada bulunmak- caiz olmaz." -Tabi babasının izni ile caizdir-

Bunun delili:

1095 - Ebu Abdillah - Yani Cafer Sadık - aleyhisselam buyurdu:

"Bakire kız razı olduğu takdirde, ana ve babasının izni olmaksızın onunla nikahlanmakda bir sakınca yoktur."

1906 - Ebi Said El kammattan, o da rivayet eden bir kimseden (o kim olaki?)

Dedi: "Cafer Sadık aleyhisselama sordum:

Ana ve babasının yanında bulunan bir bakire kız kapılarından beni gizlice kendine -nefsine- çağırıyor. Bunu yapayım mı?- yani gidip o kızla cinsi ilişkide bulunayım mı?-

Cafer Sadık aleyhisselam cevaben buyurdu:

"Evet yap, ama ferc yerinden sakın."

Dedi: "Eğer kız buna -fercden, önden yapmaya- razı oluyorsa?" dedim.

Buyurdu:

"Eğer razı oluyorsa da sakın, çünkü Fercden -önden- cinsi temas yapmak bakire kızlar için ardır, ayıpdır."

Yani günah değil ama ayıpdır. Ya arkadan? Ona sukut, aslında "evet" diyorlar!

1907 - Ebu Abdillah -Cafer Sadık- aleyhisselamdan soruldu:

"Ana ve babasının yanında bulunan bakire kızlarla müt'a yapmak -yani para karşılığında cinsi faydalanmada bulunma- hakkında ne dersin?"

Cafer Sadık aleyhisselam cevaben buyurdu:

"Bir sakınca yoktur. Ben birşeyden haberi olmayan cahillerin söylediği gibi söylemiyorum." -Yani caiz değil diyenler cahillerdir.-

Tehzib-ül Ahkam Cild: 7 S.254

MÜT'Â KİRALANMIŞ KADINDIR, BİN TANESİ İLE DE BİRLEŞEBİLİRSİN.

İmam Cafer Sadık Müt'a ile nikahlanmış kadının gerçekde, kiralanmış kadın olduğunu, dolayısiyle dört evlenmeye dahil olmadığını, istersen bin tane kadın ile de müt'a nikahı yapılıp cinsi birleşme yapılabileceğini açıklamaktadır. Tehzib-ül Ahkam'ın aynı cildinin 258 - 259 sayfalarda aynen şöyle demektedir:

1119 - Ebu Abdillah -Cafer Sadık- aleyhisselama soruldu:

"Müt'a dört evlenmeye dahil midir?"
Cevaben buyurdu:
"Hayır, dörtten de değil, yetmişden de değil."
Yani istersen yetmiş tane kadın ile müt'a nikahı yaparak cinsi faydalanmada bulun caizdir.

1120 - Ebu Abdillah -Cafer Sadık- aleyhisselam'a soruldu:
"Müt'a dört evlenmeye daih midir?"
Cevaben buyurdu:
"O kadınlardan müt'a ile bin tanesi ile birleş. Çünkü onlar sadece kiralanmış kadınlardır."

Yani dört evlenmeye dahil değildir, dilediğin kadar kadın kirala ve onlarla cinsi temasda bulun, çünkü müt'a nikahı demek kadın kiralamak demektir.

1121 - **Ebu Abdillah Cafer Sadık aleyhisselam buyurdu:**
"Müt'a -parayla kadın kiralayıp cinsi yararlanmada bulunma- dört evlenmeye dahil değildir. Çünkü müt'a da talak -boşanma- yok, tayin edilen süre bitince evlenme de biter. Çünkü Müt'a olarak cinsi temas edilen kadın sadece kiralanmıştır."

Tehzib-ül Ahkam C.7 S.258 - 259

Aynı kitabın diğer paragraflarında müt'a yapılacak kadının müslüman, hristiyan, yahudi, hatta mecusi dahi olabilmesinin caiz olduğu açıklanmakta, fakat müslüman kadınların tercih edilmesi tenbih edilmektedir.

MÜT'A BELLİ ÜCRETLE BELLİ SÜRE İÇİN KADIN KİRALAMAKTIR.

1133 - Ebu Abdillah -Cafer Sadık- aleyhisselam buyurdu:
"Müt'a -kadın kiralamak- ancak iki şart ile olur: Belli süre ve belli para"

1134 - Ebu Abdillah -Cafer Sadık- Aleyhisselam buyurdu:
"Eğer belli bir süre tayin edilmiş ise müt'a olur, belli bir süre tayin edilmez ise kesin -sürekli- nikah olur."

1135 - Ebu Abdillah -Cafer Sadık- aleyhisselam'dan Müt'ayı sordum cevaben buyurdu:
"Belli ücret ve belli bir süredir."

Hulasa olarak Müt'a nikahının iki şartı vardır:

a - Erkek kadına belli bir miktar para vermeyi kabul edecek.
b - Kadın da buna karşılık belli bir süre ona karı olmayı, yani cinsi ilişkide bulunmayı kabul edecek.

Kadın ile erkek aralarında bu iki konuda anlaştıkları takdirde Müt'a nikahı meydana gelmiş olur. Şahid bulundurma gibi şartlar mevcut değildir. Buna göre Genelevlerde ve benzeri yerlerde yapılan cinsi ilişkiler müt'a nikahı hükmüne girerek meşru sayılmaktadır.

GEÇİCİ NİKAH İRAN MEDENİ KANUNUNDA DA YER ALMIŞTIR

Bugün de yürürlükte bulunan İran Medeni Kanununda da nikah sürekli ve geçici olmak üzere ikiye ayrılmıştır. İran Medeni Kanununda geçici nikahdan bahseden maddelerden bir kaç örnek maddeyi metin ve tercümesi ile birlikte aşağıya alıyoruz:

ماده۱۱۳۹ــ طلاق مخصوص عقد دائم است و زن منقطعه با نقضاء مدت یا بذل آن از طرف شوهر از زوجیت خارج میشود.
ماده۱۱٤۰ــ طلاق زن در مدت عادت زنانگی یا در حال نفاس صحیح نیست مگر اینکه زن حامل باشد یا طلاق قبل از نزدیکی با زن واقع شود یا شوهر غایب باشد بطوری که اطلاع از عادت زنانگی بودن زن نتواند حاصل کند.

ماده ١٠٩٥ـ درنكاح منقطع عدم‌ذكر مهر درعقد موجب بطلان است.

ماده١٠٩٦ـ درنكاح منقطع موت‌زن دراثناء مدت موجب سقوط مهر نميشودوهمچنين‌است‌اگرشوهرتاآخرمدت بااو نزديكى نكند.

ماده١٠٩٧ـدرنكاح منقطع‌هرگاه‌شوهر قبل‌ازنزديكى‌تمام مدت‌نكاح رابببخشدبايد نصف‌مهررابدهد.

ماده ١٠٩٨ـ درصورتيكه عقدنكاح‌اعم‌ازدائم‌يامنقطع‌باطل بوده‌ونزديكى واقع نشده زن‌حق‌مهرندارد واگرمهررا گرفته‌شوهر ميتواندآنرا استردادنمايد.

Madde 1139 - Boşanma daimi evliliğe mahsustur. Belli bir müddet için yapılan evlilik, müddetin bitimiyle ya da koca tarafından müddetin bir kısmı affedilirse, müddetin bitiminden önce sona erer.

Madde 1095 - Belirli süreli nikâhın akdi sırasında mehrin belirtilmemesi butlan sebebidir.

Madde 1096 - Belirli süreli nikâhta evlilik süresi içerisinde karının ölmesi ile mehr sakıt olmaz. Koca karıyla cinsel ilişki kurmamış olsa bile durum böyledir.

Madde 1097 - Belirli süreli nikâhda eğer koca cinsel ilişkiden evvel nikâh müddetinin tamamını affetmiş ise mehrin yarısını vermek zorundadır.

Madde 1098 - Nikâh akdi ister daimi ister belirli süreli olsun batıl ise ve cinsel ilişki vakî değil ise karının mehr hakkı yoktur. Şayet mehri almış ise kocanın onu istirdat hakkı vardır.

BELGE

İranlı Caferilerin temel kitapları El İstibsar'ın üçüncü cildinden geçici nikaha ait 140 ve müteakip sayfaların fotokopilerin tam sayfalar halinde sunuyoruz:

الاستبصار

الاخبار التي قدمناها مفصلة وانه متى شرط كان لاحقاً به ومتى لم يشترط كان مملوكا وجب أن نحمل هذه الاخبار على تلك المفصلة ، وليس قوله انه أذن له وهو لا يأمن أن يكون ذلك بمانع من أن يكون شرط أنه لو كان هناك ولد لكان لاحقا به ، وإنما لم يأذن له في الافضاء اليها على وجه يكون منه الولد في اغلب الاوقات بل أمره بالتحرز وإن كان شرط أن لو حصل ولد لكان لاحقا بالحرية حسب ماقدمناه ، ومتى عملنا على هذه الاخبار وعلى ظاهرها في انه يلحق الولد بالحرية على كل حال احتجنا أن نحذف الاخبار الاولة التي تتضمن ذكر الشرط وذلك لايجوز بل ينبغي أن نسلك طريقا نجمع فيه بين الاخبار ، والوجه الآخر في هذه الاخبار أن نحمل قوله عليه السلام يضم اليه ولده على أن المراد به بالثمن لان ولده لايجوز أن يمكن من استرقاقه بل يلزم أن يعطى أباه بالقيمة ، يدل على ذلك :

٥٠٣ ٧ — مارواه الحسين بن سعيد عن الحسن بن محبوب عن جميل بن صالح عن ضريس بن عبدالملك عن أبي عبدالله عليه السلام في الرجل يحل لاخيه جاريته وهي تخرج في حوائجه قال : هي له حلال ، قلت : أرأيت إن جاءت بولد مايصنع به ؟ قال : هو لمولى الجارية إلا أن يكون اشترط عليه حين احلها له انها إن جاءت بولد فهو حر وإن كان فعل فهو حر قلت : فيملك ولده ؟ قال : إن كان له مال اشتراه بالقيمة .

٥٠٤ ٨ — محمد بن الحسن الصفار عن ابراهيم بن هاشم عن عبدالرحمن بن حماد عن ابراهيم ابن عبدالحميد عن أبي الحسن عليه السلام في امرأة قالت لرجل فرج جاريتي لك حلال فوطأها فولدت ولداً يقوم الولد عليه بقيمة .

٩١ — باب انه يراعى في ذلك لفظ التحليل دون العارية

٥٠٥ ١ — محمد بن يعقوب عن علي عن أبيه عن ابن أبي عمير قال : اخبرني قاسم بن

* ـ ٥٠٣ ـ ٥٠٤ ـ التهذيب ج ٢ ص ١٨٥ واخرج الاول الصدوق فى الفقيه ص ٣٢٧ .
ـ ٥٠٥ ـ التهذيب ج ٢ ص ١٨٤ الكافى ج ٢ ص ٤٩ .

عروة عن أبي العباس البقباق قال: سأل رجل أباعبدالله عليه السلام ونحن عنده عن عارية الفرج؟ فقال: حرام ثم مكث قليلا وقال: لكن لا بأس بأن يحل الرجل جاريته لأخيه.

٥٠٦ ٢ — فأما مارواه الحسين بن سعيد عن فضالة بن أيوب عن أبان بن عثمان عن الحسن العطار قال: سألت أبا عبدالله عليه السلام عن عارية الفرج قال: لا بأس به، قلت: فإن كان منه ولد فقال: لصاحب الجارية إلا أن يشترط عليه.

فالوجه في هذا الخبر ان نحمل سؤال السائل عن عارية الفرج على ضرب من التجوز وأن يكون مراده بذلك التحليل الذي قدمناه، وإنما سماها عارية من حيث لم يكن عقداً مؤبداً ولا ملكا دائماً فأشبه العارية التي لصاحبها استرجاعها فأطلق عليه اسمها وإن كان عند التحقيق لايجوز اطلاقها حسب ماتضمنه الخبر الاول.

كتاب الاستبصار

أبواب المتعة

٩٢ — باب تحليل المتعة

٥٠٧ ١ — محمد بن يعقوب عن عدة من اصحابنا عن سهل بن زياد وعلي بن ابراهيم عن أبيه جميعا عن ابن أبي نجران عن عاصم بن حميد عن أبي بصير قال: سألت أبا جعفر عليه السلام عن المتعة؟ فقال: نزلت في القرآن (فما استمتعتم به منهن فآتوهن اجورهن فريضة ولا جناح عليكم فيما تراضيتم به من بعد الفريضة).

٥٠٨ ٢ — عنه عن محمد بن اسماعيل عن الفضل بن شاذان عن ابن مسكان قال: سمعت أبا جعفر عليه السلام يقول كان علي عليه السلام يقول: لولا ماسبقني اليه ابن الخطاب مازنى الاشقي (١)

٥٠٩ ٣ — عنه عن محمد بن يحيى عن عبدالله بن محمد عن علي بن الحكم عن أبان بن

(١) نسخة ف ب و ج والمطبوعة (شفا) وهو القليل.

* ـ ٥٠٦ ـ التهذيب ج ٢ ص ١٨٦.
ـ ٥٠٧ ـ ٥٠٨ ـ ٥٠٩ ـ التهذيب ج ٢ ص ١٨٦ الكافي ج ٢ ص ٤٢.

عثمان عن أبي مريم عن أبي عبدالله عليه السلام قال: المتعة نزل بها القرآن وجرت بها السنة من رسول الله صلى الله عليه وآله.

٥١٠ ٤ — عنه عن علي بن ابراهيم عن أبيه عن ابن محبوب عن علي السائي قال قلت: لأبي الحسن عليه السلام جعلت فداك إني كنت اتزوج المتعة فكرهتها وتشاءمت بها فأعطيت الله عهداً بين الركن والمقام وجعلت علي في ذلك نذراً وصياماً الا اتزوجها ثم إن ذلك شق علي وندمت على يميني ولكن بيدي من القوة ما اتزوج في العلانية قال فقال لي عاهدت الله أن لاتطيعه والله لئن لم تطعه لتعصينه.

٥١١ ٥ — فأما مارواه محمد بن أحمد بن يحيى عن أبي الجوزا عن الحسين بن علوان عن عمرو بن خالد عن زيد بن علي عن آبائه عن علي عليهم السلام قال: حرم رسول الله صلى الله عليه وآله لحوم الحمر الأهلية ونكاح المتعة.

فالوجه في هذه الرواية أن نحملها على التقية لأنها موافقة لمذاهب العامة والأخبار الأولة موافقة لظاهر الكتاب واجماع الفرقة المحقة على موجبها فيجب أن يكون العمل بها دون هذه الرواية الشاذة.

٩٣ — باب انه لاينبغي أن يتمتع الا بالمؤمنة العارفة العفيفة دون المخالفة الفاجرة

٥١٢ ١ — محمد بن يعقوب عن محمد بن يحيى عن أحمد بن محمد عن العباس بن موسى عن اسحاق بن عمار عن أبي سارة قال: سألت أبا عبدالله عليه السلام عنها يعني المتعة فقال لي: حلال ولا تتزوج إلا عفيفة إن الله تعالى يقول (والذين هم لفروجهم حافظون) فلا تضع فرجك حيث لاتأمن على درهمك.

٥١٣ ٢ — عنه عن علي بن ابراهيم عن محمد بن عيسى عن يونس عن محمد بن الفضيل

* ـ ٥١٠ ـ التهذيب ج ٢ ص ١٨٦ الكافي ج ٢ ص ٤٣.
ـ ٥١١ ـ ٥١٢ ـ التهذيب ج ٢ ص ١٨٦ واخرج الاخير الكليني في الكافي ج ٢ ص ٤٤.
ـ ٥١٣ ـ التهذيب ج ٢ ص ١٨٧ الكافي ج ٢ ص ٤٤.

قال : سألت أبا الحسن عليه السلام عن المرأة الحسناء الفاجرة هل تحب للرجل ان يتمتع بها يوماً أو أكثر ؟ فقال : إذا كانت مشهورة بالزنا فلا يتمتع منها ولا ينكحها.

٣ — عنه عن عدة من أصحابنا عن أحمد بن محمد البرقي عن داود بن اسحاق الحذّا عن محمد بن الفيض قال : سألت أبا عبدالله عليه السلام عن المتعة ؟ فقال : نعم إذا كانت عارفة قلنا : فإن لم تكن عارفة قال قال : فاعرض عليها وقل لها فإن قبلت فتزوجها وإن ابت أن ترضى بقولك فدعها وإياكم والكواشف والدواعي والبغايا وذوات الازواج قلت: ماالكواشف ؟ قال: اللواتي يكاشفن و بيوتهن معلومة ويزنين(١) قلت : فالدواعي ؟ قال : اللواتي يدعون الى انفسهن وقدعرفن بالفساد قلت : فالبغايا ؟ قال: المعروفات بالزنا قلت : فذوات الازواج ؟ قال : المطلقات على غير السنّة ٥١٤

٤ — فأما مارواه أحمد بن محمد عن أبي الحسن علي عن بعض أصحابنا يرفعه الى أبي عبدالله عليه السلام قال : لاتمتع بالمؤمنة فتذلّها . ٥١٥

فهذا الخبر مقطوع الاسناد مرسل ولا يعترض بما هذا سبيله على الاخبار المسندة التي قدّمنا طرفا منها ، ويحتمل مع تسليمه أن يكون المراد به إذا كانت المرأة من أهل بيت الشرف فانه لاينبغي التمتع بها لما يلحق أهلها في ذلك من العار ويصيبها هي من الذل وإن لم يكن ذلك محظوراً .

٥ — فأما مارواه محمد بن أحمد بن يحيى عن أحمد بن محمد عن علي بن حديد عن جميل عن زرارة قال : سأل عمّار وأنا عنده عن الرجل يتزوج الفاجرة متعة قال : لابأس وإن كان التزويج الآخر فليحصن بابه . ٥١٦

٦ — عنه عن سعدان عن علي بن يقطين قال قلت لأبي الحسن عليه السلام ٥١٧

(١) في بعض نسخ الكتاب (يتزين) (يتزين) .
ـ ٥١٤ ـ ٥١٥ ـ التهذيب ج٢ ص ١٨٧ واخرج الاول الكليني في الكافي ج ٢ ص ٤٤ والصدوق في الفقيه ص ٣٢٨ ، ـ ٥١٦ ـ ٥١٧ ـ التهذيب ج ٢ ص ١٨٧ ،

نساء أهل المدينة قال : فواسق قلت فأتزوّج منهن ؟ قال : نعم .

فالوجه في هذين الخبرين وما جرى مجراهما أن نحملها على الجواز والاخبار الاولة على الفضل والاستحباب ، وكذلك :

٥١٨ ٧ — مارواه أحمد بن محمد بن عيسى عن الحسن بن علي بن فضال عن بعض أصحابنا عن أبي عبدالله عليه السلام قال: لا بأس أن يتمتع الرجل باليهودية والنصرانية وعنده حرة .

٥١٩ ٨ — عنه عن محمد بن سنان عن أبان بن عثمان عن زرارة قال : سمعته يقول لا بأس أن يتزوج اليهودية والنصرانية متعة وعنده امرأة .

٥٢٠ ٩ — عنه عن اسماعيل بن سعد الاشعري قال : سألته عن الرجل يتمتع من اليهودية والنصرانية قال : لا أرى بذلك بأسا قال قلت : فالمجوسية ؟ قال : أما المجوسية فلا .

قوله عليه السلام أما المجوسية فلا محمول على ضرب من الكراهية وعند التمكن من غيرها فأما مع عدم غيرها فلا بأس به ، يدل على ذلك :

٥٢١ ١٠ — مارواه أحمد بن محمد بن عيسى عن محمد بن سنان عن الرضا عليه السلام قال : سألته عن نكاح اليهودية والنصرانية فقال :لا بأس به فقلت : المجوسية فقال : لا بأس به يعني متعة .

٥٢٢ ١١ — عنه عن أبي عبدالله البرقي عن ابن سنان عن منصور الصيقل عن أبي عبدالله عليه السلام قال : لا بأس بالرجل أن يتمتع بالمجوسية .

٥٢٣ ١٢ — عنه عن البرقي عن فضل بن عبد ربه عن حماد بن عيسى عن بعض اصحابنا عن أبي عبدالله عليه السلام مثله .

فالوجه في هذه الاخبار الجواز ورفع الحظر وإن كان الافضل التمتع بالمؤمنات العفيفات حسب ماقدّمناه ، ويزيد ذلك بياناً :

* ـ ٥١٨ ـ ٥١٩ ـ ٥٢٠ ـ ٥٢١ ـ ٥٢٢ ـ ٥٢٣ ـ التهذيب ج ٢ ص ١٨٨ ،

١٣ — مارواه أحمد بن محمد بن عيسى عن معاوية بن حكيم عن ابراهيم بن عقبة ٥٢٤
عن الحسن التفليسي قال : سألت الرضا عليه السلام أيتمتع من اليهودية والنصرانية فقال : يتمتع من الحرة المؤمنة احب الي وهي اعظم حرمة منها .

٩٤ — باب التمتع بالابكار

١ — محمد بن أحمد بن يحيي عن موسى بن عمر بن يزيد عن محمد بن سنان عن ٥٢٥
أبي سعيد القماط قال : سُئل أبو عبدالله عليه السلام عن التمتع من الابكار اللواتي بين الابوين فقال : لا بأس ولا أقول كما يقول هؤلاء الاقشاب (١) .

٢ — أبو سعيد عن الحلبي قال : سألته عن التمتع من البكر إذا كانت بين ٥٢٦
أبويها بلا اذن أبويها قال : لا بأس مالم يفتض ماهناك لتعف بذلك .

٣ — فأما مارواه أحمد بن محمد عن محمد بن اسماعيل عن أبي الحسن ظريف ٥٢٧
عن أبان عن أبي مريم عن أبي عبدالله عليه السلام قال: العذراء التي لها أب لا تتزوج متعة الا باذن أبيها .

فالوجه في هذا الخبر احد اشياء أحدها : أن تكون البكر صبية لم تبلغ فانه لا يجوز التمتع بها إلا باذن أبيها ، يدل على ذلك :

٤ — مارواه محمد بن أحمد بن يحيي عن محمد بن عبدالجبار عن صفوان بن يحيي ٥٢٨
عن ابراهيم بن محمد الاشعري عن ابراهيم بن محرز الخثعمي عن محمد بن مسلم قال : سألته عن الجارية يتمتع منها الرجل ؟ قال: نعم إلا أن تكون صبية تخدع قال قلت : اصلحك الله فكم الحد الذي إذا بلغته لم تخدع ؟ قال بنت عشر سنين .

ومنها أن يكون الخبر خرج مخرج التقية ، يدل على ذلك :

(١) الاقشاب : جمع قشب ككتف وهو من لاخير فيه من الرجال .
* — ٥٢٤ — التهذيب ج ٢ ص ١٨٨ الفقيه ص ٣٢٨ .
— ٥٢٥ — ٥٢٦ — ٥٢٧ — التهذيب ج ٢ ص ١٨٧ واخرج الاخير الفقيه ص ٣٢٨ .
— ٥٢٨ — التهذيب ج ٢ ص ١٨٧ الفقيه ص ٣٢٨ .

من لا يحضره الفقيه

تأليف

رئيس المحدثين أبي جعفر الصدوق محمد بن علي بن الحسين بن بابويه القمي

المتوفى سنة ٣٨١

الجزء الثالث

حققه وعلق عليه سيدنا الحجة

السيد حسن الموسوي الخرسان

نهض بمشروعه

الشيخ علي الآخوندي

الناشر

دار الكتب الاسلامية

تهران - بازار سلطاني

تلفن ٢٠٤١٠

الطبعة الخامسة

تمتاز هذه الطبعة عما سبقها بعناية تامة في التصحيح

الشيخ محمد الآخوندي

١٣٩٠ — ه ق

İranlı Caferilerin temel hadis ve fıkıh kitaplarından Men lâ yahduruhu El Fakih kitabının kapak fotokopisidir.

Geçici nikah hakkında arabca belgeleri bu kitapdan bölüm halinde aktarıyoruz.

قال : لا إلا أن يثبت عتقها ويتزوجها برضى منها متى ما أراد ، قلت له : أليس قد صار نصفها حراً وقد ملكت نصف رقبتها والنصف الآخر للباقي منها؟ قال: بلى قلت: فان هي جعلت مولاها في حل من فرجها قال : لا يجوز ذلك له قلت له : لمَ لا يجوز لها ذلك ؟ وكيف أجزت الذي كان له نصفها حين أحل فرجها لشريكه فيها ؟ قال : لأن المرأة لا تهب فرجها ولا تعيره ولا تحله ، ولكن لها من نفسها يوم والذي دبّرها يوم فان أحب أن يتزوجها متعة بشيء في ذلك اليوم الذي تملك فيه نفسها فليتمتع منها بشيء قل أو كثر .

٢٥ — وسئل أبو عبدالله عليه السلام عن الرجل الحر يتزوج بأمة قوم الولد ١٣٨١
مماليك أو أحرار؟ قال : الولد أحرار، ثم قال: إذا كان أحد والديه حراً فالولد حرٌ.

٢٦ — وروى جميل بن دراج قال : سألت أبا عبدالله عليه السلام عن رجل ١٣٨٢
تزوج بأمة فجاءت بولد قال : يلحق الولد بأبيه ، قلت : فعبد يتزوج بحرة ؟ قال : يلحق الولد بأمه .

١٤٢ — باب الذمي يتزوج الذمية ثم يسلمان

١ — روي عن رومي بن زرارة عن عبيد بن زرارة قال قلت لأبي عبد الله ١٣٨٣
عليه السلام : النصراني يتزوج النصرانية على ثلاثين دنّ خمراً وثلاثين خنزيراً ثم أسلما بعد ذلك ولم يكن دخل بها قال : ينظر كم قيمة الخنزير وكم قيمة الخمر فيرسل به اليها ثم يدخل عليها وهما على نكاحهما الأول .

١٤٣ — باب المتعة

١ — قال الصادق عليه السلام : ليس منا من لم يؤمن بكرّتنا ويستحل متعتنا . ١٣٨٤

ـ ١٣٨١ ـ الاستبصار ج ٣ ص ٢٠٣ التهذيب ج ٢ ص ٢٠٩ الكافي ج ٢ ص ٥٦ .
ـ ١٣٨٣ ـ التهذيب ج ٢ ص ٢١٥ الكافي ج ٢ ص ٣٩ .

١٣٨٥ ٢ — وقال الرضا عليه السلام: المتعة لا تحل إلا لمن عرفها وهي حرام على من جهلها .

١٣٨٦ ٣ — وروى الحسن بن محبوب عن أبان عن أبي مريم عن أبي جعفر عليه السلام
قال : إنه سئل عن المتعة فقال : إن المتعة اليوم ليست كما كانت قبل اليوم ، إنهن كنّ يؤمنّ يومئذ واليوم لا يؤمنّ فاسألوا عنهن .

وأحلّ رسول الله صلى الله عليه وآله المتعة ولم يحرمها حتى قُبض وقرأ ابن عباس ره ﴿ فما استمتعتم به منهن إلى أجل مسمى فآتوهن أجورهن فريضة من الله ﴾ (١) وقد أخرجت الحجج على منكريها في كتاب إثبات المتعة .

١٣٨٧ ٤ — وروى داود بن إسحاق عن محمد بن الفيض قال : سألت أبا عبد الله
عليه السلام عن المتعة فقال : نعم إذا كانت عارفة قلت : جعلت فداك فان لم تكن عارفة ؟ قال : فاعرض عليها وقل لها فان قبلت فتزوجها وإن أبت ولم ترض بقولك فدعها ، وإياكم والكواشف والدواعي والبغايا وذوات الأزواج ، فقلت : ما الكواشف ؟ فقال : اللواتي يكاشفن وبيوتهن معلومة ويُؤتين . قلت : فالدواعي ؟ قال : اللواتي يدعون إلى أنفسهن وقد عُرفن بالفساد ، قلت : فالبغايا ؟ قال : المعروفات بالزنا ، قلت : فذوات الأزواج ؟ قال : المطلقات على غير السنة .

١٣٨٨ ٥ — وروي عن محمد بن إسماعيل بن بزيع قال : سأل رجل الرضا عليه السلام
عن الرجل يتزوج امرأة متعة ويشترط عليها أن لا يطلب ولدها فتأتي بعد ذلك بولد فينكر الولد فشدد في ذلك ، وقال : يجحد !؟ وكيف يجحد !؟ إعظاماً لذلك قال الرجل : فان اتهمها ؟ قال : لا ينبغي لك أن تتزوج إلا بمأمونة إن الله عزوجل

(١) سورة النساء الآية ـ ٢٣ .
ـ ١٣٨٦ ـ التهذيب ج ٢ ص ١٨٦ الكافي ج ٢ ص ٤٤ .
ـ ١٣٨٧ ـ الاستبصار ج ٣ ص ١٤٣ التهذيب ج ٢ ص ١٨٧ الكافي ج ٢ ص ٤٤ .
ـ ١٣٨٨ ـ الاستبصار ج ٣ ص ١٥٣ التهذيب ج ٢ ص ١٩١ الكافي ج ٢ ص ٤٤ .

قال : ﴿ الزاني لا ينكح إلا زانية أو مشركة والزانية لا ينكحها إلا زان أو مشرك وحُرّم ذلك على المؤمنين ﴾ (١) .

٦ — وروى سعدان عن أبي بصير عن أبي عبدالله عليه‌السلام قال : لا يتزوّج ١٣٨٩
اليهودية ولا النصرانية على حرة متعة وغير متعة .

٧ — وسأل الحسن التفليسي الرضا عليه السلام يتمتع الرجل من اليهودية ١٣٩٠
والنصرانيـة ؟ قال أبو الحسن الرضا عليه السلام : يتمتع من الحرة المؤمنة وهي أعظم حرمة منها .

٨ — وروي عن علي بن رئاب قال : كتبت اليه أسأله عن رجل تمتع بامرأة ١٣٩١
ثم وهب لها أيامها قبل أن يفضي اليها أو وهب لها أيامها بعدما أفضى اليها هل له أن يرجع فيما وهب لها من ذلك ؟ فوقّع عليه السلام : لا يرجع .

٩ — وروى محمد بن يحيى الخثعمي عن محمد بن مسلم قال : سألته عن الجارية ١٣٩٢
يتمتع منها الرجل؟ قال : نعم إلا أن تكون صبية تخدع قلت : أصلحك الله وكم الحد الذي إذا بلغته لم تخدع ؟ قال : ابنة عشر سنين .

١٠ — وروى حفص بن البختري عن أبي عبد الله عليه السلام في الرجل ١٣٩٣
يتزوّج البكر متعة ؟ قال : يكره للعيب على أهلها .

١١ — وروى أبان عن أبي مريم عن أبي عبد الله عليه السلام قال : العذراء ١٣٩٤
التي لها أب لا تتزوّج متعة إلا باذن أبيها .

(١) سورة النور الآية ـ ٣ .

ـ ١٣٩٠ ـ التهذيب ج ٢ ص ١٨٨ .

ـ ١٣٩٢ ـ الاستبصار ج ٣ ص ١٤٥ التهذيب ج ٢ ص ١٨٧ .

ـ ١٣٩٣ ـ الاستبصار ج ٣ ص ١٤٦ التهذيب ج ٢ ص ١٨٨ الكافي ج ٢ ص ٤٦ .

ـ ١٣٩٤ ـ الاستبصار ج ٣ ص ١٤٥ التهذيب ج ٢ ص ١٨٧ .

١٣٩٥ ١٢ — وروى حماد عن أبي بصير قال : سئل أبو عبد الله عليه السلام عن المتعة أهي من الأربع ؟ قال : لا ولا من السبعين .

١٣٩٦ ١٣ — وسأله الفضيل بن يسار عن المتعة فقال : هي كبعض امائك .

١٣٩٧ ١٤ — وروى صفوان بن يحيى عن عمر بن حنظلة قال قلت لأبي عبدالله عليه‌السلام : أتزوّج المرأة شهراً بشيء مسمى فتأتي بعض الشهر ولا تفي ببعض الشهر قال : تحبس عنها من صداقها بقدر ما احتبست عنك إلا أيام حيضها فانها لها .

١٣٩٨ ١٥ — وسأله محمد بن النعمان الأحول فقال : أدنى ما يتزوّج به الرجل متعة ؟ قال : كفين من برّ يقول لها : تزوّجيني نفسك متعة على كتاب الله وسنة نبيه نكاحاً غير سفاح على أن لا أرثك ولا ترثيني ولا أطلب ولدك إلى أجـل مسمى فان بدا لي زدتك وزدتيني .

١٣٩٩ ١٦ — وروى جميل بن صالح قال : إن بعض أصحابنا قال لأبي عبدالله عليه‌السلام إنه يدخلني من المتعة شيء فقد حلفت أن لا أتزوّج متعة أبداً فقال له أبو عبد الله عليه السلام : إنك إذا لم تطع الله فقد عصيته .

١٤٠٠ ١٧ — وروي عن يونس بن عبد الرحمان قال : سألت الرضا عليه السلام عن رجل تزوّج امرأة متعة فعلم بها أهلها فزوّجوها من رجل في العلانية وهي امرأة صدق قال : لا تمكن زوجها من نفسها حتى تنقضي عدتها وشرطها ، قلت : إن كان شرطها سنة ولا يصبر لها زوجها قال : فليتق الله زوجها وليتصدق عليها بما بقي له فانها قد ابتليت والدار دار هـدنة والمؤمنون في تقية ، قلت : فان تصدّق عليها بأيامها وانقضت عدتها كيف تصنع ؟ قال تقول لزوجها إذا أدخلت به : يا هذا وثب

ـ ١٣٩٥ ـ الاستبصار ج ٣ ص ١٤٧ التهذيب ج ٢ ص ١٨٨ الكافي ج ٢ ص ٤٣ .

ـ ١٣٩٨ ـ التهذيب ج ٢ ص ١٨٩ .

ـ ١٤٠٠ ـ الكافي ج ٢ ص ٤٧ بدون الذيل .

عليّ أهلي فزوّجوني بغير أمري ولم يستأمروني وإني الآن قد رضيت فاستأنف
أنت اليوم وتزوّجني تزويجاً صحيحاً فيما بيني وبينك ، قال وقلت للرضا عليه السلام
المرأة تتزوّج متعة فينقضي شرطها فتتزوّج رجلاً آخر قبل أن تنقضي عدتها قال :
وما عليك إنما إثم ذلك عليها .

١٨ — وروى صالح بن عقبة عن أبيه عن أبي جعفر عليه السلام قال قلت له : ١٤٠١
للمتمتع ثواب ؟ قال : إن كان يريد بذلك وجه الله تعالى وخلافاً على من أنكرها
لم يكلمها كلمة إلا كتب الله تعالى له بها حسنة ، ولم يمد يده اليها إلا كتب الله له
حسنة ، فاذا دنى منها غفر الله تعالى له بذلك ذنباً ، فاذا اغتسل غفر الله له بقدر
ما مرّ من الماء على شعره ، قلت : بعدد الشعر !؟ قال : نعم بعدد الشعر .

١٩ — وقال أبو جعفر عليه السلام : إن النبي صلى الله عليه وآله لما أسري به ١٤٠٢
إلى السماء قال : لحقني جبرئيل عليه السلام فقال : يا محمد إن الله تبارك وتعالى
يقول : ﴿ إني قد غفرت للمتمتعين من أمتك من النساء ﴾ .

٢٠ — وروى بكر بن محمد عن أبي عبد الله عليه السلام قال : سألته عن المتعة ١٤٠٣
فقال : إني لأكره للرجل المسلم أن يخرج عن الدنيا وقد بقيت عليه خلّة من خلال
رسول الله صلى الله عليه وآله لم يقضها .

٢١ — وروى القاسم بن محمد الجوهري عن علي بن أبي حمزة قال : قرأت ١٤٠٤
في كتاب رجل إلى أبي الحسن عليه السلام رجل تزوّج بامرأة متعة إلى أجل مسمى فاذا
انقضى الأجل بينهما هل يحل له أن يتزوّج بأختها ؟ فقال : لا يحل له حتى تنقضي عدتها .

٢٢ — وسأل أحمد بن محمد بن أبي نصر الرضا عليه السلام عن الرجل يتزوّج ١٤٠٥
المرأة متعة أيحل له أن يتزوّج ابنتها بتاتاً ؟ قال : لا .

ـ ١٤٠٤ ـ الاستبصار ج ٣ ص ١٧٠ التهذيب ج ٢ ص ١٩٦ الكافي ج ٢ ص ٣٧ بسند آخر
ـ ١٤٠٥ ـ التهذيب ج ٢ ص ١٩٣ الكافي ج ٢ ص ٣٤ بدون قوله (بتاتاً) .

١٤٠٦ ٢٣ — وروى موسى بن بكر عن زرارة قال : سمعت أبا جعفر عليه السلام
يقول : عدة المتعة خمسة وأربعون يوماً ، كأني أنظر إلى أبي جعفر عليه السلام يعقد
بيده خمسة وأربعين يوماً فاذا جاء الأجل كانت فرقة بغير طلاق
فان شاء أن يزيد فلا بدّ من أن يصدقها شيئاً قلّ أو كثر ، والصداق كل شيء
تراضيا عليه في تمتع أو تزويج بغير متعة ، ولا ميراث بينهما في المتعة إذا مات واحد
منهما في ذلك الأجل وله أن يتمتع إن شاء وله امرأة وإن كان مقيماً معها في مصره .

١٤٠٧ ٢٤ — وروى صفوان بن يحيى عن عبد الرحمان بن الحجاج قال : سألت أبا عبد الله
عليه السلام عن المرأة يتزوّجها الرجل متعة ثم يتوفى عنها هل عليها العدة ؟ قال :
تعتد أربعة أشهر وعشراً فاذا انقضت أيامها وهو حيّ فحيضة ونصف مثل ما يجب
على الأمة . قال قلت : فتحدّ ؟ قال : نعم وإذا مكثت عنده يوماً أو يومين
أو ساعة من النهار فقد وجبت العدة ولا تحد .

١٤٠٨ ٢٥ — وروى عمر بن أذينة عن زرارة قال : سألت أبا جعفر عليه السلام ما عدة
المتعة إذا مات عنها الذي تمتع بها ؟ قال : أربعة أشهر وعشراً ، قال ثم قال :
يا زرارة كل نكاح إذا مات عنها الزوج فعلى المرأة الحرة كانت أو أمة أو على أي
وجه كان النكاح منه متعة أو تزويجاً أو ملك يمين فالعدة أربعة أشهر وعشراً ، وعدة
المطلقة ثلاثة أشهر ، والأمة المطلقة عليها نصف ما على الحرة ، وكذلك المتعة عليها
مثل ما على الأمة .

١٤٠٩ ٢٦ — وقيل لأبي عبد الله عليه السلام : لم جُعل في الزنا أربعة من الشهود
وفي القتل شاهدين ؟ قال : إن الله تبارك وتعالى أحلّ لكم المتعة وعلم أنها ستنكر

ـ ١٤٠٦ ـ الكافي ج ٢ ص ٤٥ .
ـ ١٤٠٧ ـ ١٤٠٨ ـ الاستبصار ج ٣ ص ٣٥٠ التهذيب ج ٢ ص ٢٩٣ .

عليكم فجعل الأربعة الشهود احتياطاً لكم ولولا ذلك لأتي عليكم وقلّ ما يجتمع أربعة على شهادة بأمر واحد .

١٤١٠ ٢٧ — وروي عن بكار بن كردم قال قلت لأبي عبدالله عليه السلام : الرجل يلقى المرأة فيقول لها : زوجيني نفسك شهراً ولا يسمي الشهر بعينه فيلقاها بعد سنين فقال : له شهره إن كان سماه ، وإن لم يكن سماه فلا سبيل له عليها .

١٤١١ ٢٨ — وروى زرعة عن سماعة قال : سألته عن رجل أدخل جارية يتمتع بها ثم أنسي حتى واقعها هل يجب عليه حد الزاني ؟ قال : لا ولكن يتمتع بها بعد النكاح ويستغفر الله مما أتى .

١٤١٢ ٢٩ — وروى علي بن اسباط عن محمد بن عذافر عمن ذكره عن أبي عبد الله عليه السلام قال : سألته عن التمتع بالابكار قال : هل جعل ذلك إلا لهن ؟! فليستترن منه وليستعففن .

١٤١٣ ٣٠ — وروى إسحاق بن عمار عن أبي عبدالله عليه السلام قال قلت له : رجل تزوّج بجارية عاتق على أن لا يقتضها ثم أذنت له بعد ذلك قال: إذا أذنت له فلا بأس.

١٤١٤ ٣١ — وروي أن المؤمن لا يكمل حتى يتمتع .

١٤١٥ ٣٢ — وروي عن جابر بن عبد الله الأنصاري أن رسول صلى الله عليه وآله خطب الناس فقال : أيها الناس إن الله تبارك وتعالى أحلّ لكم الفروج على ثلاثة معان ، فرج موروث وهو البتات ، وفرج غير موروث وهو المتعة . وملك أيمانكم .

١٤١٦ ٣٣ — وقال الصادق عليه السلام : إني لأكره للرجل أن يموت وقد بقيت عليه خلة من خلال رسول الله صلى الله عليه وآله لم يأتها فقلت له : فهل تمتع رسول الله

ـ ١٤١٠ ـ التهذيب ج ٢ ص ١٩٠ الكافي ج ٢ ص ٤٧ .
ـ ١٤١١ ـ التهذيب ج ٢ ص ٢٤٧ الكافي ج ٢ ص ٤٧ .
ـ ١٤١٥ ـ التهذيب ج ٢ ص ١٨٣ .

صلى الله عليه وآله ؟ قال : نعم وقرأ هذه الآية ﴿ وإذ أسرّ النبي إلى بعض أزواجه حديثاً ﴾ إلى قوله تعالى : ﴿ ثيّبات وأبكاراً ﴾ (١) .

١٤١٧ ٣٤ — وروى عبد الله بن سنان عن أبي عبدالله عليه السلام قال : إن الله تبارك وتعالى حرّم على شيعتنا المسكر من كل شراب وعوّضهم من ذلك المتعة .

١٤٤ — باب النوادر

١٤١٨ ١ — روى إسماعيل بن مسلم عن جعفر بن محمد عن أبيه عن آبائه عليهم السلام قال قال النبي صلى الله عليه وآله : لا يحل لامرأة حاضت أن تتخذ قصة ولا جمة (٢).

١٤١٩ ٢ — وقال عليه السلام : رحم الله المتسرولات .

١٤٢٠ ٣ — وقال عليه السلام : إذا جلست المرأة مجلساً فقامت عنه فلا يجلس في مجلسها أحد حتى يبرد .

١٤٢١ ٤ — وروى محمد بن مسلم عن أبي جعفر عليه السلام قال : إن الله عز وجل خلق الشهوة عشرة أجزاء تسعة في الرجال وواحدة في النساء وذلك لبني هاشم وشيعتهم وفي نساء بني أمية وشيعتهم الشهوة عشرة أجزاء في النساء تسعة وفي الرجال واحدة .

١٤٢٢ ٥ — وروى جابر عن أبي جعفر عليه السلام أنه قال : في النساء لا تشاوروهن في النجوى ، ولا تطيعوهن في ذي قرابة ، إن المرأة إذا كبرت ذهب خير شطريها وبقي شرها ، ذهب جمالها واحتد لسانها وعقم رحمها ، وإن الرجل إذا كبر ذهب شرّ شطريه وبقي خيرها ، ثبت عقله واستحكم رأيه وقلّ جهله .

(١) سورة التحريم الآية ـ ٥ .
(١) القصة : بالضم والتشديد شعر الناصية . والجمة : من الإنسان مجتمع شعر ناصيته .
ـ ١٤١٨ ـ الكافي ج ٢ ص ٦٤ .
ـ ١٤٢٠ ـ الكافي ج ٢ ص ٧٧ .
ـ ١٤٢٢ ـ الكافي ج ٢ ص ٦٤ بتفاوت .

١١٤٤ ٦ — وروى علي بن رئاب عن محمد بن مسلم أن أبا عبد الله عليه السلام قال : إن رسول الله صلى الله عليه وآله قال : تزوّجوا فاني مكاثر بكم الأمم غداً في القيامة حتى إن السقط ليجيء محبنطئاً (١) على باب الجنة فيقال له : أدخل الجنة فيقول : لا حتى يدخل أبواي الجنة قبلي .

١١٤٥ ٧ — وقال رسول الله صلى الله عليه وآله : اتخذوا الأهل فانه أرزق لكم .

١٠٢ — باب فضل المتزوج على العزب

١١٤٦ ١ — روى عبد الله بن ميمون عن جعفر بن محمد عن أبيه عليه السلام قال : الركعتان يصليهما متزوّج أفضل من سبعين ركعة يصليها أعزب .

١١٤٧ ٢ — وقال قال النبي صلى الله عليه وآله : ركعتان يصليهما متزوّج أفضل من رجل عزب يقوم ليله ويصوم نهاره .

١١٤٨ ٣ — وروي أن رسول الله صلى الله عليه وآله قال : إن أراذل موتاكم العزاب .

١١٤٩ ٤ — وروي أن رسول الله صلى الله عليه وآله قال : أكثر أهل النار العزاب .

١٠٣ — باب حب النساء

١١٥٠ ١ — روى أبو مالك الحضرمي عن أبي العباس قال : سمعت الصادق عليه السلام يقول : العبد كلما ازداد للنساء حباً ازداد في الايمان فضلاً .

١١٥١ ٢ — وفي رواية أبان عن عمر بن يزيد عن أبي عبدالله عليه السلام قال : ما أظن رجلا يزداد في الايمان خيراً إلا ازداد حباً للنساء .

(١) نسخة في الجميع (متحنطاً) .
ـ ١١٤٥ ـ التهذيب ج ٢ ص ١٨٣ ذيل حديث .
ـ ١١٤٦ ـ التهذيب ج ٢ ص ١٨٣ الكافي ج ٢ ص ٤ .
ـ ١١٤٧ ـ التهذيب ج ٢ ص ١٨٣ الكافي ج ٢ ص ٥ ضمن حديث فيها .
ـ ١١٤٨ ـ التهذيب ج ٢ ص ١٨٣ الكافي ج ٢ ص ٤ .
ـ ١١٥١ ـ الكافي ج ٢ ص ٢ .

işte ahlak anlayışları

Yukarıya tercümesini aldığımız Müt'a nikahına ait görüşler, bugün İran İslam Cumhuriyetinin resmi mezhebi olan Caferi 12 İmam mezhebinin temel kitaplarından biri olan Tehzib-ül Ahkam'dan alınmıştır. Zaten Humeyni'nin eseri de aynı görüşleri ifade etmektedir.

Biz bu görüşleri tenkit etmeye bile gerek görmüyoruz. Sayın okuyucularımızın yüksek takdirlerine bırakıyoruz, özellikle bu fikirlerden hareket ederek Humeyni ve mollaların İslam Cumhuriyetini ona göre değerlendirmelerini diliyoruz.

Humeyni ve mollaların İslam Cumhuriyeti adına 13-14 yaşındaki erkek çocukları **"bunlar akıl ve baliğ olmuştur, İslam'a göre mükellef insanlardır"** diye masum yavruları cepheye savaşa nasıl sürdüklerini nasıl vicdanları sızlamadığını anlayabilmek için yukarıdaki görüşlerini bir kere daha incelemek icap eder. 13-14 yaşındaki kız çocuklarını para karşılığı cinsi yararlanmak üzere kiralamanın İslam açısından caiz olduğunu söyleyen zihniyet, aynı yaştaki erkek çocukları da savaşa sürebilir elbet! Bir babanın baliğ olmamış kız çocuğunu yani, henüz adet görme yaşına gelmemiş kız çocuğunu, mesela 8-9 yaşındaki kız çocuğunu para karşılığında bir başka erkeğe cinsi yönden faydalanmak üzere kiraya vermesini İslam adına meşru gören Humeyni ve mollalar İslam adına daha hangi cinayeti işlemekten geri dururlar acaba!

İşte İran İslam Cumhuriyetinin ideoloji yapısı budur!

İşte İran'da İsam adına akıl ve mantık dışı, insanlık ve medeniyet dışı icraatların temelinde böylesi saptırılmış inançlar vardır.

Evet tekrar ediyoruz, sayın okuyucularımız yukarıdaki İslam adına ileri sürülen çirkin ve iğrenç görüşleri iyice incelemeli ve Humeyni ve mollaların İslam anlayışlarını ve kurdukları sözde İslam Cumhuriyetini ona göre değerlendirmelidirler.

Dikkat ederseniz sayın okuyucular, ısrarla Humeyni ve mollalar diyoruz, İran halkı veya İranlı müslümanlar demiyoruz, çünkü yakinen biliyoruz ki, İran halkı, özellikle de Azeri Türkleri ve İran'daki bütün aydın müslümanlar Humeyni'nin ve mollaların sakat ve sapık görüşlerine katılmamaktadırlar. Özellikle İnkılapdan sonra yapılan çirkin ve kanlı icraatlarını gördükçe Humeyni ve mollaların sakat ve sapık görüşlerini paylaşmak şöyle dursun, onunla mücadele etmeye başlamışlardır.

Burada hatıra bir soru gelebilir, peki bizim Türkiye'deki Şii vatandaşlarımız bu konularda nasıl düşünmekte? diye. Hemen ifade edelimki, Türkiye'deki alevi yurttaşlarımız böylesi sapık fikirlerin varlığından bile haberleri yoktur. Bizim Alevi yurttaşlarımız İran'a ve Humeyni'ye hiçbir konuda ne benzerler ne de iltifat ederler. Türkiye'deki Şii yurttaşlarımız kendilerine özgü ve Sünni yurttaşlar ile ciddi bir ayrılığı bulunmayan ılımlı bir görüşe sahipdirler. Asıl önemlisi de bizim Şiilerimizin görüşleri içinde yukarıda açıkladığımız gayrı ahlaki inançlar mevcut değildir.

EHLİ SÜNNET MÜT'A NİKAHINI -GEÇİCİ NİKAHI- HARAM SAYMIŞTIR.

Konuya son vermeden önce Müt'a nikahı hakkında Ehli Sünnet'in de görüşünü özet olarak sunmakta yarar görmekteyiz.

Hemen ifade edelim ki, Hanefi, Şafii, Maliki ve Hanbeli mezheplerinden oluşan Ehli Sünnet Müt'a nikahını haram saymıştır. Ehli Sünnet geçici nikahın İslam öncesi döneme ait olduğunu, İslam devrinde de birkaç defa zarurete binaen müsade edildiğini, ancak daha sonra sürekli olarak haram kılındığını beyan etmektedir. Haramlığına delil olarak da Peygamberimizin aşağıda metin ve tercümesini sunacağımız Hadis-i şeriflerini ileri sürmektedir.

Şimdi biz, Ehli Sünnet'in Müt'a -geçici nikah- hakkındaki görüşünü açıklamak üzere, meşhur Hadis-i Şerif Kitabı TAC'ın ilgili sayfasının metin ve tercümesini aynen veriyoruz.

ET TÂC EL CÂMİÜ LİL USUL Fİ HADİS-İL RASUL

kitabının 2. cildinin 343. sayfasının metin ve tercümesi aynen şöyledir.

İSLAM'IN YASAKLADIĞI NİKAHLARDAN BİR TANESİ DE MÜT'ADIR

"Cabir ve Seleme'den (R) dediler:
Bir askeri seferdeydik, Allahın Rasulü bize geldi ve şöyle buyurdu:
Müt'a yapmanız için size izin verildi. Müt'a yapınız."
Buhari ve Müslüm rivayet etmiştir.
Yani paranızla kadınlardan cinsi yararlanmada bulununuz.

Hz. Ali (R) buyurdu:
"Hz. Peygamber (S) Hayber fetholduğu gün müt'a yapmayı ve ehli eşek eti yemeyi yasak eyledi." Buhari, Müslüm, Ebu Davud ve İbni Maceh rivayet etmiştir.

Seleme (R) dedi: Hz. Peygamber (S) **Evtas senesinde Müt'aya üç defa müsade etti, sonra yasakladı."**
Müslüm Rivayet etmiştir.

Seyrâ (R)'dan dedi:
"Allahın Rasulünü Kabe'nin kapısı ile Hacer-i Esved arasında ayakta durmuş olarak gördüm, şöyle diyordu:
"Ey insanlar ben size kadınlardan faydalanmaya -Müt'aya- para karşılığı cinsi yararlamada bulunmaya, izin vermiştim. Şüphesiz Allah bunu kıyamet gününe kadar haram kıldı. Dolayısiyle herkimin yanında o türlü kiralanmış kadın varsa yolundan çekilsin, serbest bıraksın."

ومنه نكاح الشغار(١)

عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ : لَا شِغَارَ فِي الْإِسْلَامِ(٢) . رَوَاهُ مُسْلِمٌ وَالتِّرْمِذِيُّ . وَعَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللهِ ﷺ نَهَى عَنِ الشِّغَارِ . وَالشِّغَارُ أَنْ يُزَوِّجَ الرَّجُلُ ابْنَتَهُ عَلَى أَنْ يُزَوِّجَهُ الْآخَرُ ابْنَتَهُ لَيْسَ بَيْنَهُمَا صَدَاقٌ(٣) . رَوَاهُ الْخَمْسَةُ . وَقَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ : وَالشِّغَارُ أَنْ يَقُولَ الرَّجُلُ لِلرَّجُلِ : زَوِّجْنِي ابْنَتَكَ وَأُزَوِّجُكَ ابْنَتِي أَوْ زَوِّجْنِي أُخْتَكَ وَأُزَوِّجُكَ أُخْتِي(٤) . رَوَاهُ مُسْلِمٌ . وَاللهُ أَعْلَى وَأَعْلَمُ .

ومنه نكاح المتعة(٥)

عَنْ جَابِرٍ وَسَلَمَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا قَالَا : كُنَّا فِي جَيْشٍ فَأَتَانَا رَسُولُ اللهِ ﷺ فَقَالَ : إِنَّهُ قَدْ أُذِنَ

ومنه نكاح الشغار

(١) الشغار ، من الشغر وهو الخلو، لخلوه من المهر . (٢) أى لا يحل فيه شغار .

(٣) بل يضع كل منهما صداق للأخرى . (٤) فالبنت فيما قبله ليس قيداً ، وقول أبى هريرة يدل على أن البيان السابق من كلام ابن عمر ، وقول الصحابى فى حكم المرفوع بل ورد الحديث بهذا البيان فى رواية الطبرانى : لا شغار فى الإسلام . قالوا يارسول الله وما الشغار ؟ قال : نكاح المرأة بالمرأة لا صداق بينهما ، والنهى للتحريم وحكمته التشريك فى البضع حيث جعل مورداً لنكاح امرأة وصداقا لنكاح أخرى فأشبه تزويج امرأة بامرأتين ، وقيل حكمته التعليق كأنه قال لا ينعقد لك نكاح حتى ينعقد لى ، وهذا خلاف مقتضى العقد ، فنكاح الشغار باطل عند الجمهور ، وقالت الحنفية وسفيان : إنه يصح ولكل امرأة منهما مهر المثل ، فالنهى عندهم للكراهة ، ولأبى داود سمع معاوية برجلين تزوجا شغاراً فكتب إلى مروان يأمره بالتفريق بينهما وقال : هذا هو الشغار الذى نهى عنه رسول الله ﷺ . نسأل الله التوفيق لما يحب ويرضى آمين والله أعلم .

ومنه نكاح المتعة

(٥) نكاح المتعة هو النكاح المؤقت بمدة معلومة أو مجهولة كقوله : أزوجك فلانة شهرا من اليوم أو حتى يحضر فلان بصداق قدره كذا فيجيبه على هذا ، فإذا انتهى الشهر أو جاء فلان وقعت الفرقة ، ونكاح المتعة باطل لأن التوقيت خلاف مقتضى النكاح وهو دوام الزوجية ، وكان جائزا فى صدر الإسلام للضرورة ثم نسخ ، وسمى متعة لأنه كان الغرض منه التمتع فقط دون التناسل وغيره .

لَكُمْ أَنْ تَسْتَمْتِعُوا فَاسْتَمْتِعُوا(١) . رَوَاهُ الشَّيْخَانِ . عَنْ عَلِيٍّ رضي الله عنه أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ نَهَى عَنِ الْمُتْعَةِ وَعَنْ لُحُومِ الْحُمُرِ الْأَهْلِيَّةِ يَوْمَ خَيْبَرَ(٢) . رَوَاهُ الْخَمْسَةُ وَقَالَ سَلَمَةُ رضي الله عنه : رَخَّصَ رَسُولُ اللهِ ﷺ عَامَ أَوْطَاسٍ فِي الْمُتْعَةِ ثَلَاثًا ثُمَّ نَهَى عَنْهَا(٣) . رَوَاهُ مُسْلِمٌ . عَنْ سَبْرَةَ رضي الله عنه قَالَ : رَأَيْتُ رَسُولَ اللهِ ﷺ قَائِمًا بَيْنَ الرُّكْنِ وَالْبَابِ وَهُوَ يَقُولُ : يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي قَدْ كُنْتُ أَذِنْتُ لَكُمْ فِي الِاسْتِمْتَاعِ مِنَ النِّسَاءِ وَإِنَّ اللهَ قَدْ حَرَّمَ ذَلِكَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ فَمَنْ كَانَ عِنْدَهُ مِنْهُنَّ شَيْءٌ فَلْيُخَلِّ سَبِيلَهُ وَلَا تَأْخُذُوا مِمَّا آتَيْتُمُوهُنَّ شَيْئًا(٤) . رَوَاهُ مُسْلِمٌ وَأَبُو دَاوُدَ وَالنَّسَائِيُّ . وَاللهُ أَعْلَى وَأَعْلَمُ .

---

(١) إذن لكم أن تستمتعوا أى بالنساء فاستمتعوا بلفظ الماضى أو بلفظ الأمر . (٢) عن لحوم الحمر الأهلية أى عن أكلها . (٣) أى ثالثاً بعد النهى فى غزو خيبر وبعد النهى فى فتح مكة ، فقد أباحها ﷺ مرات للضرورة ثم نهى عنها مؤبدا فى حجة الوداع . (٤) قوله بين الركن والباب أى بين ركن الحجر الأسود وبين باب الكعبة فى حجة الوداع وقال : إن الله قد حرم ذلك إلى يوم القيامة ، وبهذا حرمت مؤبدا وعليه الإجماع ، وقال ابن عباس بحلها للمضطر ولكن شاع عنه حلها مطلقاً فقال له سعيد بن جبير : هل تدرى ما صنعت وقد سارت بفتياك الركبان وقال بها الشعراء ، قال : وما قالوا ؟ قال قالوا :

قد قلت للشيخ لما طال مجلسه ياصاح هل لك فى فتيا ابن عباس
هل لك فى رخصة الأطراف آنسة تكون مثواك حتى مصدر الناس

فقال ابن عباس : إنا لله وإنا إليه راجعون . والله ما بهذا أفتيت ولا أحللت إلا ما أحل الله للمضطر من الميتة والدم ولحم الخنزير ، فسلك فيه رضى الله عنه طريق القياس ولكنه غير صحيح فإن الميتة أبيحت لدفع الهلاك وحبس الشهوة لا هلاك فيه انتهى كلام الخطابى ، وقال الترمذى بسنده عن ابن عباس قال إنما كانت المتعة فى أول الإسلام كان الرجل يقدم البلدة ليس له بها معرفة فيتزوج المرأة بقدر ما يرى أنه مقيم تحدمه حتى نزلت ـ إلا على أزواجهم أو ما ملكت أيمانهم ـ فكل فرج سوى هذين فهو حرام ، فهذا صريح فى أنه لم يقل بحلها مطلقاً بل فى صدر الإسلام. نسأل الله التوفيق آمين. والله أعلى وأعلم .

İşte Ehli Sünnet mezhepleri bu gerekçelere dayanarak gayrı meşru saymıştır.

SON SÖZ VE BÜYÜYEN TEHLİKE

Humeyni ve Mollaların İslâm anlayışlarını kendi belgeleri ile açıklamış bulunuyoruz. Belgeler ve açıklamalarımız hakkındaki hükmü sayın okuyucularımızın sağduyularına, vicdan ve aklıselimlerine bırakırken, son söz olarak büyüyen asıl bir başka tehlikeye işaret etmek isteriz:

O tehlike şudur:

Bugün Humeyni yönetimindeki İran'da okullarda milyonlarca çocuk ve genç, yarınlarda herbiri bir Humeyni olmak üzere yetiştirilmektedir. İranlı çocukların beyinleri Şiilik taassubu ile yıkanmakta, Şiilerden başka herkes, özellikle Ehli Sünnet mensupları gavur ve düşman olarak gösterilmektedir.

Evet, asıl tehlike ve felaket yarınlar için hazırlanmaktadır.

Bu tehlikeyi görmemekte ve tedbir almamakta ısrar eden İslâm ülkeleri gafletlerinin faturasını çok pahalı ödeyeceklerdir!...

Allah bütün müslümanlara basiret, aklıselim ve hidayet ihsan eylesin... Birlik ve kardeşlik duyguları lütfeylesin...